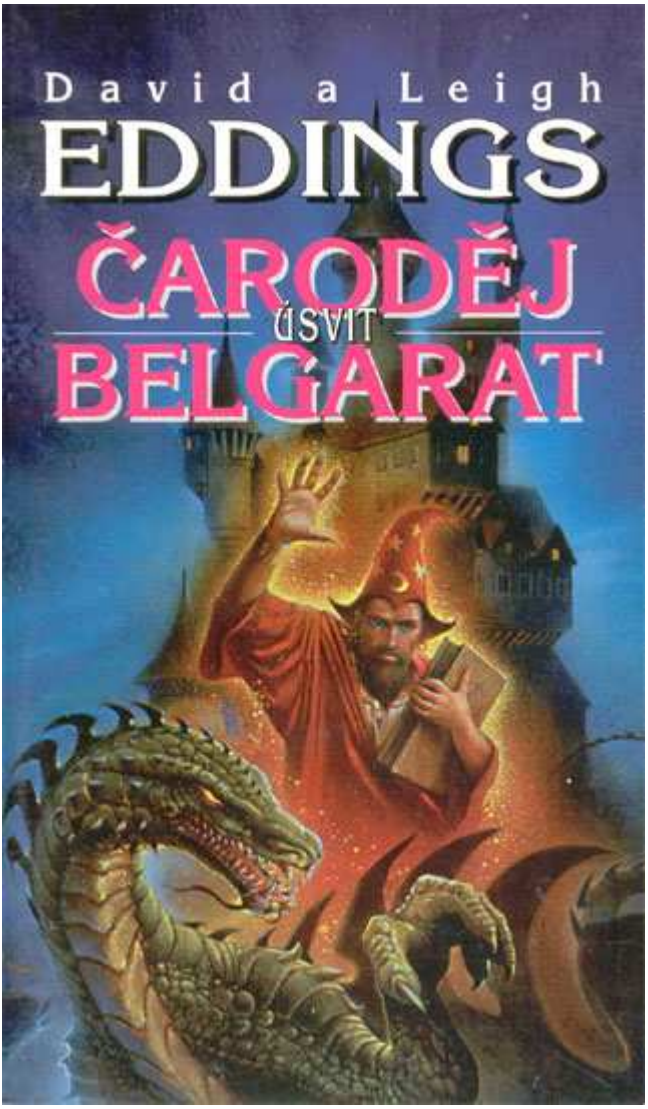
David a Leigh
EDDINGS
ČARODĚJ
ÚSVIT
BELGARAT

BELGARATH THE SORCERER
Copyright © 1995 by David Eddings

Copyright © 1991 by David Eddings

All rights reserved, which includes to
reproduce this book or portions
any form whatsoever.

AND CLASSIC, 1997
Translation © Martin Tkaczyk, 1997

Cover Art © by Oliviero Berni / via Agentur Schluck

ISBN: 80-85782-98-7
Distribuce – LA, spol. s.r.o.
Čestmírova 27, Praha 4 140 00 tel: (02) 691 33 57
Vytiskla BBS Tiskárna Vimperk s. r. o.

David a Leight Eddings

Čaroděj Belgarat
ÚSVIT

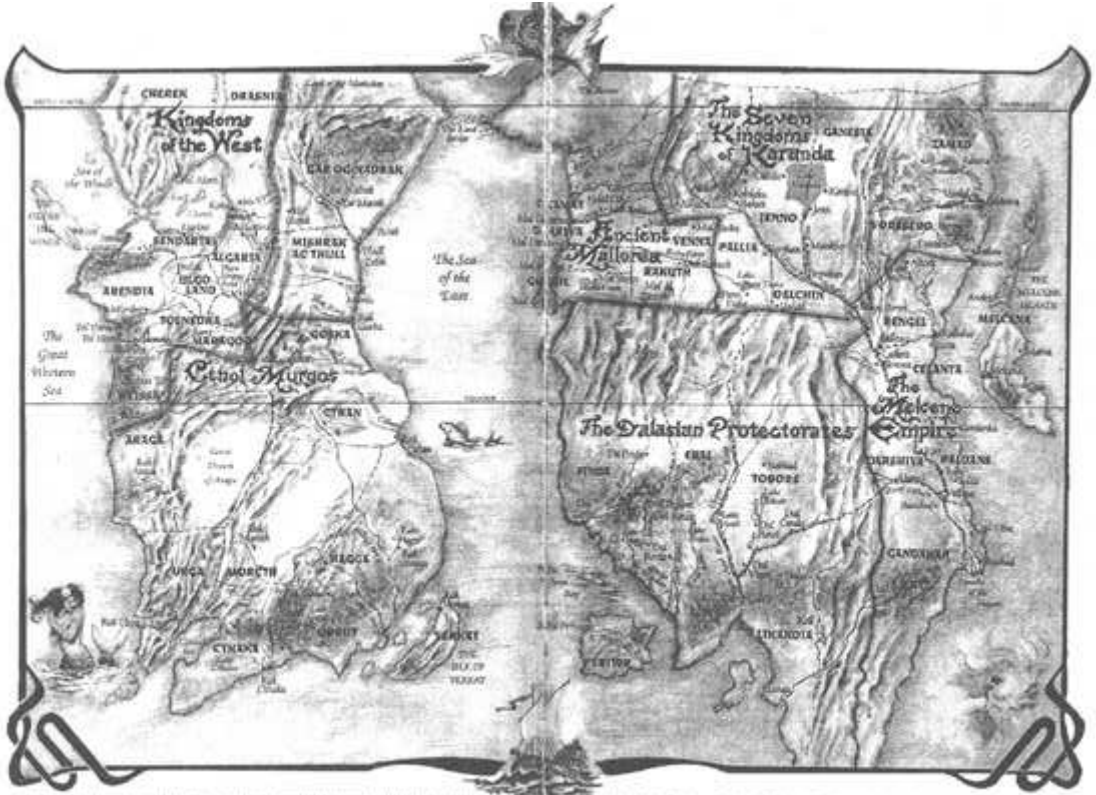

Cherek – Čerek; Kingdoms of the West – Království západu; Arctic circle – Polární kruh; Drasnia – Drasnie; Land of Mountains – Země Mořských; Sea of the Winds – Větrné moře; The Isle of the Winds – Větrný ostrov; The River – Eldisa; Gulf of Cherek – Čerekský záliv; The Rivers of Nadrak – Nadrackých řek; The Land Bridge – Most z ostrovů; The Seven Kingdoms of Karanda – Sedm království Karandy; The Malcene Islands – Malcenské souostroví; The Great Western Sea – Velké západní moře; Mishrak ac Thull – Mišrak ak Thull; Ulgoland – Země Ulgů; Equator – Rovník; Ancient Mallorea – Odvěká Mallorea; Cthol Murgos – Kthol Murgos; Cthol – Kthol; The Malcene Empire – Malcenské království; The Dalasian Protectorates – Dalasijská protektoráty; Cthol Murgos – Kthol Murgos; The Isle of Vo'kan – Ostrov Vorkan

Obecně: River – řeka, Lake – jezero, Mouth – ústí řeky, Mountains – hory

Prolog

Půlnoc dávno minula a bylo velmi chladno. Vyšel měsíc a jeho bledé světlo ozařovalo zmrzlé krystalky, ležící na pocukrované zemi, takže vypadaly jako nedbale poházené diamanty. Garion měl pocit, že se na zasněžené zemi odráží hvězdná obloha nad hlavou.

„Myslím, že už jsou pryč," řekl Durnik a díval se vzhůru, „duha už není vidět."

„Duha?" podivil se Belgarat.

„Víš, jak to myslím. Každý z nich má světlo jiné barvy. Aldurovo je modré, Issino je zelené, Chaldanovo je červené a další mají zase jiné barvy. Myslíš, že to něco znamená?"

„Zřejmě to odráží jejich osobnost," odpověděl Belgarat. „Ale nejsem si tím úplně jist, protože jsem se o tom nikdy se svým učitelem nebavil." Šlápl do sněhu. „Co kdybychom se vrátili dovnitř? Venku je pěkně zima."

Otočili se a sestupovali dolů k chatě. Sníh jim vrzal pod nohama. Farma v údolí odsud vypadala velmi útulně a slibovala teplo. Střecha byla zasněžená a od visících rampouchů se odráželo měsíční světlo. Přístavky, které postavil Durnik, byly tmavé, ale okna obytné chalupy vyzařovala světlo, které se odráželo od sněhu, ležícího na dvoře. Z komína stoupal kouř a jim se zdálo, že dosahuje až ke hvězdám.

Nebylo nutné, aby všichni tři doprovázeli své hosty na vrchol kopce a sledovali jejich odjezd, ale byl to Durnikův dům a Durnik byl Sendar. Sendarové si velmi potrpí na zdvořilé chování.

„Eriond se změnil," poznamenal Garion, když už byli skoro dole. „Mám pocit, že si daleko víc věří."

Belgarat potřásl hlavou. „Dospívá. To se stane každému… snad kromě Belara. Myslím, že nemůžeme očekávat, že by Belar kdy dospěl."

„Belgarate!" vyhrkl šokovaně Durnik. „Takhle nemůže hovořit

člověk o bohu!“

„O čem to mluvíš?“

„O tom, jak jsi zrovna mluvil o Belarovi. Je bohem Alornů a ty jsi Alorn, ne?“

„Jak jsi na to přišel? Nejsem o nic víc Alorn než ty.“

„Vždycky jsem si myslel, že jsi. Přinejmenším jsi s nimi strávil dost času.“

„To ale nebyl můj nápad. Můj učitel mi je dal na starost před nějakými pěti tisíci lety. Mnohokrát jsem se snažil mu to rozmluvit, ale nechtěl o tom ani slyšet.“

„Dobře. Když ale nejsi Alorn, tak kdo tedy jsi?“

„Nejsem si jist. Když jsem byl mladý, tak mi to nepřipadalo důležité. Vím určitě, že nejsem Alorn. Takový blázen zase nejsem.“

„Ale dědečku!“ zaprotestoval Garion.

„Tebe nepočítám, Garione. Ty jsi Alorn jenom z poloviny.“

Došli ke dveřím chalupy a pečlivě oklepali sníh z bot. Chalupa byla královstvím tety Pol a ta měla velice negativní vztah k lidem, kteří nosili sníh dovnitř.

Vnitřek chalupy byl vyhřátý a vyplněný zlatavým světlem lampy, které se ještě odráželo od naleštěných hrnců a pánví, visících na krbové římse. Uprostřed místnosti stál stůl a židle, které Durnik vyrobil z dubu, a to jen podtrhovalo zlatavý nádech místnosti.

Všichni tři přistoupili ke krbu, aby si zahřáli promrzlé ruce a nohy.

Otevřely se dveře ložnice a do místnosti vešla Poledra. „Tak co, vyprovodili jste je pořádně?“ zeptala se.

„Ano, drahá,“ odpověděl Belgarat. „Když jsem je zahlédl naposled, mířili stále na severovýchod.“

„Jak se má Pol?“ zeptal se Durnik.

„Je šťastná,“ odpověděla Garionova babička.

„To jsem nemyslel, chtěl jsem vědět, jestli je stále vzhůru.“

Poledra přikývla. „Leží v posteli, ale nespí.“

„Myslíš, že bych se na ni mohl zajít podívat?“

„Samozřejmě, ale nevzbuď děti.“

„To si zapamatuj, Durniku,“ poradil mu Belgarat. „Pro několik příštích měsíců bude tvým nejdůležitějším posláním nevzbudit děti.“

Durnik se usmál a vešel s Poledrou do ložnice.

„Neměl by sis z něho utahovat, dědečku," ozval se Garion.

„Já jsem si z něj legraci nedělal, Garione. V domě kde jsou dvojčata si moc spánku neužiješ. Alespoň jedno z nich je vždycky vzhůru. Napil by ses něčeho? Třeba se mi podaří najít, kde má Pol pivo."

„Ta ti pěkně vytahá fousy, až tě najde, jak se jí hrabeš ve věcech."

„Nenachytá mě, Garione. Ta má teď plno starostí se svými mateřskými povinnostmi." Starý muž přešel místnost, vešel do špižírny a začal tam štrachat.

Garion si sundal plášť, pověsil ho na věšák a vrátil se ke krbu. Nohy ho stále zábly. Podíval se na tepané mříže nad krbem, na kterých bylo vidět, že je Durnik dělal s láskou a péčí.

„Mám to," volal triumfálně ze špižírny Belgarat. „Snažila se ho schovat za mouku."

Garion se usmál. Jeho děda by určitě našel pivo i na dně uhelné sloje.

Starý muž vyšel ze špižírny s třemi naplněnými korbely, které postavil na stůl. Pak uspořádal židle tak, aby byly otočeny čelem ke krbu. Pak si vzal jeden korbel, sedl si a natáhl nohy k ohni. „Přitáhni si židli, Garione," řekl. „Přece si můžeme udělat pohodlí."

Garion si sedl. „Dneska je klidná noc."

„To je," přikývl starý muž. „Však jsme si ji zasloužili."

„Neměli bychom popřát dobrou noc tetě Pol?"

„Je u ní Durnik, radši je nebudeme rušit. Je to pro manžele vzácná chvilka."

„To ano," souhlasil Garion a vzpomněl si na tu noc před čtrnácti dny, kdy se mu narodila dcera.

„Vrátíš se brzo do Rivy?"

„Asi bych měl," odpověděl Garion. „Ale myslím, že pár dnů počkám, aspoň než se postaví teta Pol na nohy."

„Nečekej příliš dlouho," poradil mu se slabým úšklebkem Belgarat. „Se'Nedra teď vládne úplně sama."

„Ona to zvládne. Ví, co má dělat."

„To ano. Otázka je, jestli ty sám chceš, aby vládla po svém."

„No, doufám, že nevyhlásí nikomu válku, dokud budu pryč."

„Snad ne, ale se Se'Nedrou nikdy nevíš, na čem jsi.“

„Přestaň si utahovat z mé ženy, dědečku.“

„Já si z ní nedělám legraci. Víš dobře, že ji mám velmi rád, ale taky ji dobře znám. Chci jenom říct, že je trochu nevypočitatelná.“ Potom starý čaroděj vzdychl.

„Děje se něco, dědečku?“

„Ale ne. Jenom jsem si vzpomněl na staré časy. Nevím, jestli si vy dva s Durnikem uvědomujete, jaké máte štěstí. Já jsem nebyl doma, když se moje dvojčátka narodila. Byl jsem na cestách.“

Garion samozřejmě tu historii znal. „Neměl jsi na vybranou, dědečku,“ řekl. „Aldur ti nařídil, aby ses vydal do Mallorey. Museli jste sebrat Torakovi Orb a tys prostě musel Šerekovi Medvědí pleci a jeho synům pomoci.“

„Nesnaž se to ospravedlňovat, Garione. Jasné je, že jsem opustil svou ženu ve chvíli, kdy mě nejvíc potřebovala. Kdybych s ní zůstal, mohlo se všechno vyvíjet jinak.“

„Stále cítíš pocit viny?“

„Samozřejmě. Tři tisíce let ten pocit vláčím s sebou. Můžeš mi udělit královské rozhřešení, ale toho pocitu mne stejně nezbavíš.“

„Babička ti odpouští.“

„Přirozeně, že mi odpouští. Tvoje babička je vlk a ti nechovají zášť. Celý problém je v tom, že ona mi odpustí, ty mi odpustíš a můžeš klidně přinést petici podepsanou milionem lidí, kteří mi odpustili, ale já sám sobě neodpustím nikdy. Proč nemluvíme o něčem jiném?“

Durnik se vrátil z ložnice. „Už usnula,“ oznámil a přihodil do krbu nějaká polena. „Dneska v noci bude pěkná zima. Musíme udržovat oheň.“

„Měl jsem na to myslet,“ omlouval se Garion.

„Děťátka spí?“ zeptal se kováře Belgarat.

Durnik přikývl.

„Odpočiň si, pokud to jde.“

Durnik se usmál a přitáhl židli blíž k ohni. „Pamatuješ si, o čem jsme dřív mluvili?“ zeptal se a natáhl se pro svůj korbel.

„Mluvili jsme o spoustě věcí,“ poznamenal Belgarat.

„Mám na mysli to, jak jsme mluvili o věcech, které se stále

opakují. To, co se stalo dnes v noci mezi ně nepatří, že?“

„Překvapilo by tě moc, kdybych ti řekl, že Pol není první, komu se narodila dvojčata?“

„To vím, Belgarate, ale tohle je něco trochu jiného. Mám pocit, že je to něco, co se ještě nestalo. Připadá mi to nové. Je to velice zvláštní noc. Sám UL ji požehnal. Stalo se to už někdy předtím?“

„Pokud já vím, tak ne,“ přiznal čaroděj. „Možná to je opravdu něco nového. Jestli tomu tak je, tak to bude pro nás trochu zvláštní situace.“

„Jak to?“ zeptal se Garion.

„Na opakování je dobré to, že člověk ví, co může očekávat. Kdyby se všechno zastavilo ve chvíli, kdy se stala ta 'nehoda', a teď se všechno znovu pohnulo, tak bychom se dostali do úplně nové oblasti.“

„Nepomohla by nám nějak věštba?“

Belgarat zavrtěl hlavou. „Ne. Mrinský kodex končí slovy, že se objeví velké světlo, všichni ranění se uzdraví a Smysl, který byl přerušen, bude pokračovat tak, jak bylo zamýšleno na samém začátku. Všechny ostatní věštby končí víceméně stejným způsobem. Ašabinská věštba končí takřka stejnými slovy. Jakmile se světlo dostane do Korimu, jsme na všechno sami.“

„Neobjeví se teď nějaké nové věštby?“ zeptal se Durnik.

„Optej se Erionda, až ho příště uvidíš. Teď je řada na něm.“ Belgarat vzdychl. „Myslím, že my se v nich už ale neobjevíme. Udělali jsme, co jsme měli.“ Smutně se usmál. „Abych byl úplně upřímný, jsem rád, že je to za mnou. Jsem už trochu starý na to, abych se někde honil a zachraňoval svět. Poprvé to bylo docela zajímavé, ale když to člověka potká pošesté nebo poosmé, tak je to už přece jenom vyčerpávající.“

„Stejně to byla ale věc,“ řekl Durnik.

„To všechno… Zachraňovat svět… Bojovat s démony a spolupracovat s bohy. Tohle všechno.“

„Je to nudné, Durniku. Velice jednotvárné,“ nesouhlasil Belgarat. „Jsou v tom velmi dlouhé časové úseky, kdy se nic neděje. Nemůžeš nic dělat. Jenom sedíš a čekáš.“

„Ale, ale. Jsem si jist, že tam bylo dost okamžiků, kdy bylo co dělat. Rád bych si to jednou poslechl celé… víš, co mám na mysli. Jak

jsi potkal Aldura. Jaký byl svět před tím, než ho Torak zničil. Jak jste s Šerekem Medvědí plecí sebrali Orb nazpět… a tak.“

Belgarat se zasmál. „Kdybych ti měl začít vyprávět celý příběh, tak tu budeme sedět ještě za rok a nebudeme ani v polovině. Máme snad lepší věci na práci.“

„Jsi si tím jist, dědečku?“ zeptal se Garion. „Vždyť jsi zrovna říkal, že naše část už je u konce. Nebyla by teď vhodná příležitost všechno pěkně shrnout?“

„K čemu by to bylo dobré? Ty máš na starosti svoje království a Durnik zase tuhle farmu. Řekl bych, že máte na starosti mnohem důležitější věci, než sedět a poslouchat moje historky.“

„Tak to sepiš.“ Ta myšlenka Gariona najednou uchvátila. „Dědečku, čím víc o tom přemýšlím, tím víc jsem si jist, že bys to měl udělat. Ty jsi tu byl od začátku. Jsi jediný, kdo zná ten příběh celý. Měl bys to opravdu napsat a ty to víš. Vyprávěj světu, co se opravdu stalo.“

Belgarat se trochu zamračil. „Svět o to málo dbá, Garione. Jedině bych tím naštval plno lidí. Lidé mají své vlastní představy, které jim plně vyhovují. Nemám chuť strávit následujících padesát let tím, že budu čmárat něco na papír a pak se do Údolí poženou zástupy lidí z celého světa, aby se se mnou hádali, že to tak nebylo. Navíc nejsem historik. Nemám nic proti vyprávění příběhů, ale psát je na papír… to mne skutečně nijak neoslovuje. Kdybych na něco takového přistoupil, tak by mi za pár let upadly ruce.“

„Jen se, dědečku, neupejpej. Durnik i já dobře víme, že na psaní nemusíš používat ruce. Jsi schopen dávat myšlenky na papír, aniž bys k tomu potřeboval ruce.“

„Zapomeň na to,“ řekl stručně Belgarat. „Nehodlám marnit svůj čas takovou směšnou činností.“

„Jsi líný, Belgarate,“ zaútočil Durnik.

„To sis toho všiml až teď? Myslel jsem, že jsi lepší pozorovatel.“

„Takže to neuděláš?“ zeptal se Garion.

„Ne. Pokud nepřijde někdo s lepším důvodem, než jste uvedli vy dva.“

Dveře z ložnice se otevřely a do kuchyně vstoupila Poledra. „To se vy tři chcete bavit celou noc?“ zeptala se tichým hlasem. „Jestli jo,

tak jděte někam jinam. Jestli vzbudíte děti, tak…“ Nechala výhružku viset ve vzduchu.

„Zrovna jsme chtěli jít do postele,“ zalhal pohotově Belgarat.

„Tak to udělejte. Neseďte tu a nepovídejte si o tom.“

Belgarat vstal a protáhl se… působilo to až teatrálně. „Má pravdu,“ řekl svým dvěma přátelům. „Zanedlouho bude svítat a je otázka, jak dlouho vydrží dvojčata spát. Jestli se chceme trochu prospat, tak bychom měli jít na kutě hned.“

Za chvíli vylezli nahoru a zabalili se do dek, které tam měl Durnik připravené pro hosty. Garion se díval do zvolna zkomírajícího ohně a vzpomínal na Se'Nedru a jejich děti. Pak se mu myšlenky stočili k dnešní noci. Teta Pol vždycky patřila mezi středobody jeho života a narozením dvojčat se její život naplnil.

Už skoro usínal, když si vzpomněl na rozhovor, který vedli s Durnikem a Belgaratem dnes v noci. Garion byl natolik čestný, že si uvědomoval, že jeho zájem o přečtení Belgaratovy historie nebyl pouze akademický. Starý kouzelník byl skutečně zvláštní a složitá osobnost, která mohla popsat celou historii tak, jak by to nedokázal nikdo jiný. Samozřejmě bude nutné ho k tomu dotlačit. Belgarat byl skutečný mistr ve vyhýbání se jakékoliv práci. Garion se ale domníval, že ví, jak to vyprávění z dědečka dostat. Usmál se té myšlence. Napadlo ho, že by věděl odkud začít.

Potom, protože bylo skutečně pozdě, usnul a asi proto, že spal nad kuchyní tety Pol, se mu zdálo o Faldorově farmě, kde začal jeho vlastní příběh.

část
první

ÚDOLÍ

Kapitola 1.

Problém s jakýmkoliv nápadem je v tom, že čím víc se o něm mluví a uvažuje, tím vypadá pravděpodobnější a proveditelnější. To, co ze začátku vypadá jako čirá spekulace a historka pro pobavení před usnutím, se postupem času stává v očích ostatních lidí jistým druhem závazku. Proč lidé nechápou, že když jsem ochoten se o něčem bavit, že to ještě neznamená, že jsem ochoten to udělat.

V tomto případě začalo všechno tím, že chtěl Durnik slyšet všechno pěkně od začátku. Však víte, jaký Durnik je. Rád všechno rozebere na malé kousíčky, aby viděl jak to funguje. Pro tentokrát bych mu ale mohl odpustit. Pol mu zrovna ukázala dvojčátka a novopečení otcové mají sklon být trochu iracionální. Garion by ale měl mít dost rozumu, aby se toho hned nechytil. Proklínám den, kdy jsem toho chlapce začal povzbuzovat v jeho zájmu o takové staré příběhy. Dokáže být v některých věcech pěkně únavný. Kdyby se toho nechytl, tak jsem nemusel mít takový zmatek v hlavě.

Ale to ne. Ti dva v tom pokračovali den za dnem, až se zdálo, že je to záležitost, na které závisí osud světa. Snažil jsem se z toho vykroutit několika nezávaznými sliby, že se nad tím zamyslím, a tiše jsem doufal, že na celou záležitost zapomenou.

Pak ovšem Garion udělal něco tak nepochopitelného a neočekávaného, že mne to šokovalo až do morku kostí. Řekl o celém tom hloupém nápadu Polgaře a když se vrátil do Rivy, tak to řekl i Se'Nedře. To, už bylo dost špatné samo o sobě, kdo by ovšem věřil, že poštve ty dvě, aby do celé záležitosti zatáhly i *Poledru?*

Musím přiznat, že to je trochu i moje vina, ale tu noc jsem byl opravdu unavený. Dovolil jsem, aby se dozvěděli to, co jsem v sobě skrýval přes tři tisíciletí. Poledra byla s dítětem doma a já šel pryč a nechal jsem ji, ať se postará sama o sebe. Nosil jsem tu vinu v sobě

přes půl svého života. Byl to pocit, jako když vám někdo stále otáčí nožem v ráně. Garion to věděl a nemilosrdně toho využil, aby mne uvrtal do toho směšného projektu. Věděl, že své ženě za těchto okolností nedokážu nic odříci.

Poledra na mne samozřejmě nijak nenaléhala. Ani nemusela. Jediné, co musela udělat, bylo to, že mi navrhla, abych se nad tím nápadem zamyslel. Za těchto okolností jsem neměl moc na vybranou. Doufám, že je rivanský král spokojen s tím, co mi provedl.

Je to zcela jistě chyba. Moje zkušenosti a rozum mi velí, abych nechal ty vzpomínky spát pod příkrovem prachu zapomnění. Kdyby bylo po mém, tak bych to tak nechal. Vím, že pravda mnoho lidí naštve.

Jenom málo lidí bude rozumět tomu, co budu vyprávět a ještě méně to přijme za své, ale jak řekli můj pravnuk a můj zeť: když příběh nevypovím já, pokusí se o to někdo jiný. Já jsem u toho byl od začátku a vím, co se skutečně stalo a proč.

Tak tedy začněme s tímto příběhem – jak už to bývá zvykem – pěkně od začátku.

Narodil jsem se v malé vesničce jménem Gara, která už nyní neexistuje. Pokud si dobře pamatuju, ležela na krásném, zeleném břehu říčky, která se v letním slunci leskla jako diamant. Dal bych všechny šperky, které jsem kdy měl, za to, abych mohl zase sedět na břehu té bezejmenné říčky.

Naše vesnice nebyla nijak bohatá, což bylo tenkrát normální. Měli jsme co jíst a nazí jsme také nechodili. Svět byl tehdy mírumilovné místo. Naši bohové přicházeli mezi nás a usmívali se na nás. Nepamatuju si, kdo byl naším bohem, ani jaké byly jeho zásady nebo jeho totem. Byl jsem velmi mladý a taky už je to velice dávno.

Hrál jsem si s ostatními dětmi v prašných uličkách, prohánět se po rozkvetlých loukách a jezdil na lodičkách po říčce, která ústila do moře na východě.

Moje matka zemřela, když jsem byl ještě malý. Musím přiznat, že si nedokážu vybavit její tvář. Pamatuju si, že jsem tenkrát velmi dlouho plakal. Pamatuju si na teplo jejích rukou a vůni čerstvého

chleba, který pekla, ale její tvář si vybavit nedokážu. Není to zvláštní?

Lidé z Gary mi pomohli překonat to těžké období, protože jsem nikdy nepoznal svého otce a ani si nepamatuju, že bych měl nějaké příbuzné. Vesničané viděli, že jsem hladový, a tak mi dali najíst a nechávali mne přespat ve svých chlévech. Říkali mi Garat, což v místním dialektu znamená „z města Gary“. Možná to bylo moje pravé jméno, ale spíš bych řekl, že ne. Neumím si vybavit jaké jméno mi dala moje matka, ale řekl bych, že na tom nezáleží. Garat bylo pro sirotka docela dobré jméno a já ve vesnické hierarchii prakticky nic neznamenal.

Naše vesnice se rozkládala v místech, kde historicky ležely prapůvodní vlasti Tolnedřanů, Nyissánců a Maragů. Myslím, že jsme všichni náleželi k téže rase, ale jist si tím být nemohu. Pamatuji si na jediný chrám – pokud ho tak bylo vůbec možno nazvat – z čehož by vyplývalo, že jsme věřili v jediného boha, takže jsme museli náležet k jedné rase. V té době mi náboženství nic neříkalo, takže si nevzpomínám, jestli byl chrám zasvěcen Nedrovi, Marovi nebo Issovi. Kousek severněji od naší vesnice leží území Arendů, takže je docela možné, že byl chrám zasvěcen bohu Chaldanovi. Jsem si jist, že jsme se nemodlili k Torakovi nebo Belarovi. Myslím, že ty dva bych si zapamatoval.

I když jsem byl dítě, předpokládalo se, že si na živobytí budu muset vydělat. Vesničané mne rozhodně nerozmazlovali. Nejprve jsem pracoval jako pasáček, ale když už chcete znát celou pravdu, tak jsem nebyl moc dobrý pasáček. Naše krávy byly docela mírné a učenlivé, takže se jenom pár pokoušelo zmizet v době, kdy jsem se měl o ně starat. Většinou se v době dojení nechaly zahnat zpátky a nepůsobily mi větší potíže. Celkově se dá říct, že ta práce vyhovovala chlapci, který nebyl příliš žhavý do poctivé práce.

Mým jediným majetkem byly šaty, co jsem měl na sobě, ale poměrně rychle jsem se naučil jak si přilepšit. V té době ještě nebyly všude zámky, takže mi nedělalo sebemenší potíže prohlédnout si špižírny vesničanů, když byli na poli. Většinou jsem si vzal trochu jídla, ale někdy mi za nehty zůstala i nějaká ta drobnost. Bohužel jsem byl první podezřelý, když se něco ztratilo. V té době si sirotků nikdo moc nepovažoval. Moje pověst se s lety postupně zhoršovala a

vesničané doporučovali svým dětem, aby se mi vyhýbaly. Říkali o mně, že jsem líný a nespolehlivý a často i přede mnou se o mně vyjadřovali jako o lháři a zloději. Nechci tvrdit, že jsem nikdy nic neprovedl, ale stejně není moc hezké říkat takové věci člověku rovnou do očí, nebo snad je? Pozorně mě sledovali a radili mi, abych se raději přes den zdržoval mimo vesnici. Tato doporučení jsem nebral příliš vážně a místo toho se ještě intezivněji zajímal o něco na přilepšenou. Za čas jsem začal považovat sám sebe za velice mazaného chlapíka.

Asi tak ve třinácti jsem si začal všímat děvčat. To moje sousedy skutečně znervóznělo. Byl jsem svým způsobem ve vsi známá postava a pro mladé lidi v jistém věku může být taková pověst jenom plus. Jak jsem řekl, začal jsem si všímat děvčat a ona si začala všímat mne. Jedno s druhým to vedlo k tomu, že mne jednoho deštivého jarního rána načapal jeden z vesničanů ve stohu s jeho nejmladší dcerou. Celkem k ničemu nedošlo – až na pár nevinných polibků – ale tatík hned začal myslet na nejhorší a uštědřil mi pořádný výprask.

Konečně se mi podařilo utéci mu a zmizet z vesnice. Přeplaval jsem řeku a vylezl na kopec na druhé straně. Vzduch byl chladný a suchý, čerstvý vítr hnal po obloze pouze pár mráčků. Seděl jsem tam pěknou chvíli a uvažoval o své situaci. Dospěl jsem k závěru, že jsem vyčerpal veškeré možnosti, které mi Gara nabízela. Moji sousedé na mne pohlíželi s nedůvěrou, která byla – jak sám uznávám – částečně oprávněná a dnešní epizoda v seně všechno jenom nafoukne. Chladná logika mi říkala, že nebude trvat dlouho a stejně se budou snažit mne z vesnice vypudit.

Nechtěl jsem jim dát takové zadostiučinění, a tak jsem o celé věci chtěl ještě chvíli popřemýšlet. Díval jsem se na malou ves v zátočině řeky pod širým nebem s několika mráčky. Pak jsem se podíval na západ na obrovské zelené plochy, ohraničené bílými horami s šedou oblohou, kde se prohánělly mraky a najednou jsem pocítil neodolatelnou touhu jít pryč. Existoval ještě jiný svět než ten v malé vesnici Gara a já najednou chtěl ten svět poznat. Ve vesnici mne ve skutečnosti nic nedrželo a já si uměl představit, jak asi na mne čeká otec mé malé přítelkyně s bičem v ruce, a to ještě uspíšilo moje rozhodnutí.

Po půlnoci jsem navštívil svou rodnou vesnici naposledy.

Rozhodně jsem neměl v úmyslu odejít s prázdnou. Pobral jsem ve spížích tolik jídla, kolik jsem mohl pohodlně unést, a protože jsem nechtěl cestovat, neozbrojen, vzal jsem si i velký nůž. Asi před rokem jsem si pořídil prak a dlouhé hodiny při hlídání stáda mi poskytly dost příležitosti k tréninku. Zajímalo by mne, kam se ten prak poděl.

Rozhlédl jsem se po špižírně a usoudil jsem, že mám vše, co potřebuju. Vyšel jsem na prašnou ulici, přeplaval znovu řeku a vydal se směrem k horám.

Když o tom tak zpětně přemýšlím, docházím k závěru, že bych vlastně tomu vesničanovi měl být velice vděčný. Kdyby tehdy nepřišel do stodoly v pravý čas, asi bych nikdy nevylezl na ten kopec, nepodíval bych se na západ, a pravděpodobně bych celý život prožil v Gaře a nakonec tam i zemřel. Není to zvláštní, jak takové maličkosti mohou člověku změnit celý život?

Na západě ležela země Tolnedřanů a do rána už jsem byl na jejich území. Vlastně jsem ani pořádně nevěděl, kam chci jít. Měl jsem jenom takové nutkání vydat se na západ. Minul jsem několik vesnic, ale neměl jsem žádný důvod zastavovat.

Asi tři nebo čtyři dny po mém odchodu z Gary jsem potkal veselého a dobré naladěného chlapíka, který jel na roztřesené káře. „Kampak máš namířino, chlapče?“ zeptal se mě dialektem, který mi v té době připadal velmi zvláštní.

„Ale,“ mávl jsem rukou k západu, „tudy, myslím.“

„Nevypadáš moc jistě.“

Zašklebil jsem se na něj. „Taky nejsem,“ připustil jsem. „Mám jenom velkou chuť podívat se, co je za dalším kopcem.“

Evidentně mou odpověď vzal doslova. Tehdy jsem se domníval, že je Tolnedřan, a už jsem zjistil, že ti všechno berou moc doslova. „Za tím kopcem před sebou toho moc neuvidíš kromě Tol Malinu,“ pověděl mi.

„Tol Malin?“

„Je to docela velký město. Tamní obyvatelé si o sobě trochu moc myslej. Nikdo jinej by se s tím 'Tol' neobtěžoval, ale oni si asi myslej, že to jejich městu přidává na významu. Já sám tam právě jedu, takže jestli tam míříš, můžeš jet se mnou. Naskoč si, chlapče. Je to docela dálka.“

Tehdy jsem si myslel, že všichni Tolnedřani mluví jako on, ale brzy jsem zjistil svůj omyl. Pár týdnů jsem se v Tol Malinu zdržel, a tam jsem také poprvé viděl peníze. Tolnedřani skutečně vynalezli peníze. Ta myšlenka mě prostě fascinovala. Konečně existovalo něco dostatečně malého k nošení, a přesto to mělo velkou cenu. Ten, kdo právě ukradl židli nebo stůl nebo koně, je dost nápadný. Peníze navíc nikdo nemůže označit za svůj majetek, když už jednou jsou ve vaší kapse.

Naneštěstí jsou Tolnedřané dost nedůtkliví co se týče jejich peněz a v Tol Malinu jsem poprvé někoho slyšel volat: „Zastav, zloději!“ Radši jsem město rychle opustil.

Doufám, že chápete, že bych ze svých dětských zvyků nedělal takovou aféru, kdyby moje dcera nebyla tak nedůtklivá kvůli mým občasným recidivám. Prostě chci, aby lidé znali i můj pohled na věc. Když znáte okolnosti, tak můžete lépe posoudit, jestli jsem měl jinou možnost?

Velice zvláštní bylo, že jsem toho samého veselého chlapíka potkal zase asi pět mil od Tol Malinu. „Tak, chlapče,“ vítal mě. „Vidím, že ještě stále míříš na západ.“

„Měl jsem tam v Tol Malinu menší nedorozumění,“ řekl jsem jaksi omluvně. „Myslel jsem si, že bude lepší odejít.“

Chápavě se zasmál a díky jeho smíchu se mi ten den hned zdál lepší. Vypadal jako docela obyčejný chlápek s bílými vlasy a vousy, ale jeho hluboké modré oči jakoby nepatřily do vrásčité tváře. Vypadaly velmi moudře, ale ne jako oči starého člověka. Jako by prohlédl mé výmluvy a nepřesvědčivé vysvětlování. „No tak si naskoč,“ řekl mi. „Vypadá to, že máme stále společnou cestu.“

Cestovali jsme napříč zemí Tolnedřanů několik následujících týdnů a stále jsme směřovali na západ. Tehdy ještě nebyli tak posedlí rovnými, dobře udržovanými cestami, a tak jsme se drželi kolejí vyježděných vozy, které se hadovitě vlnily cestou nejmenšího odporu přes louky.

Stejně jako většina ostatních lidí těch dob, i Tolnedřané byli farmáři. Po krajině bylo rozeseto jen pár izolovaných statků, protože většinou lidé žili ve vesnicích, každé ráno odcházeli pracovat na pole a večer se zas vraceli do vesnice.

Jednoho rána uprostřed léta jsme míjeli jednu takovou vesnici a viděli jsme farmáře vyrážet do práce. „Nebylo by pro ně jednodušší prostě si dům postavit tam, kde mají pole?“ zeptal jsem se stařík a.

„Asi ano,“ souhlasil, „ale to už by byli rolníci a ne měšťané. Tolnedřan by radši zemřel, než aby si o něm ostatní mysleli, že je rolník.“

„To je směšné,“ namítl jsem. „Každý den tráví mnoho hodin hrabáním v zemi, což znamená, že rolníky *jsou*, nebo ne?“

„Ale ano,“ klidně odpověděl, „ale oni si asi myslí, že bydlení ve vesnici z nich dělá měšťany.“

„Vážně je to pro ně tak důležité?“

„Moc důležité, hochu. Tolnedřan si chce o sobě uchovat dobré mínění.“

„Podle mě je to hloupost.“

„Hodně věcí, které lidi dělají, je hloupých. Až příště pojedeme nějakou vesnicí, měj oči i uši otevřené. Když budeš dávat pozor, pochopíš, o čem teď mluvím.“

Asi bych si toho ani nevšiml, kdyby mě neupozornil. Během několika následujících týdnů jsme projeli pár vesnic a já jsem poznal Tolnedřany. Moc jsem se o ně nestaral, ale poznal jsem je. Tolnedřan se neustále snaží určit své přesné postavení v komunitě, a na čím vyšší postavení se cítí, tím je útočnější. Špatně zachází se svými pomocníky – ne z krutosti, ale kvůli hluboce zakořeněné potřebě ukázat svou nadřazenost. Stráví hodiny před zrcadlem nacvičováním nadutého a povýšeného výrazu. Asi tohle mě tak naštvalo. Nemám rád, když se na mě někdo dívá svrchu, a postavení tuláka mě srazilo až na dno společenského žebříčku, takže na mě *každý* koukal svrchu.

„Další nadutec, který se na mě podívá povýšeně, dostane pecku do nosu,“ prohlásil jsem temně, když jsme koncem léta opouštěli další vesnici.

Stařík pokrčil rameny. „Proč se obtěžovat?“

„Lidi, který se mnou zacházejí jako se špínou, jsou mi ukradený.“

„Tebe zajímá, co si myslí?“

„Ani v nejmenším.“

„Tak proč plýtvat energií? Musíš se naučit se těmhle věcem jenom zasmát, chlapče. Tihle nadutci jsou hloupí, nemyslíš?“

„To teda jsou.“

„Nebyl bys stejně hloupý, kdybys někoho z nich praštil do nosu – nebo dokonce hloupější? Když *ty* víš, kdo jsi, je důležité, co si myslí ostatní?“

„No, asi ne, ale…“ hledal jsem nějaký důvod, ale nepovedlo se mi to. Nakonec jsem se trochu ostýchavě zasmál.

Přátelsky mě poklepal po rameni. „Myslel jsem si, že bys to tak mohl vidět… konečně.“

To byla jedna z důležitých věcí, kterou jsem se za ta léta naučil. Soukromé vysmívání se hlupákům mě uspokojuje mnohem víc, než se s nimi válet uprostřed prašné ulice ve snaze vymlátit jim všechny zuby. Když už nic jiného, alespoň nemáte tolik starostí s oblečením.

Vypadalo to, že stařík neměl žádný cíl. Měl sice káru, ale neměl v ní nic důležitého – jenom pár poloprázdných pytlů obilí pro koně, soudek vody, trochu jídla a pár odřených dek, o které se se mnou rád podělil. Čím víc jsme se poznávali, tím jsem ho měl radši. Zdálo se, že vždycky najde jádro věci a něco, čemu se může zasmát. Po čase jsem se začal smát taky a zjistil jsem, že byl mým nejbližším přítelem, jakého jsem do té doby měl.

Trávil čas vyprávěním o lidech, kteří v té široké nížině žili. Nabyl jsem dojmu, že většinu času strávil cestováním. Přes jeho vtipný způsob povídání – nebo snad právě kvůli němu – jsem zjistil, že má velice bystré vnímání odlišných ras. Strávil jsem s těmi lidmi tisíce let a vždycky odpovídali tomu, co mi tehdy o nich řekl. Povídal mi, že Alornové jsou neurvalci, Tolnedřani materialisti a Arendové nejsou moc veselí. Maragové jsou vznětliví, přihlouplí a velkomyslní v případě omylu. Nyissánci jsou prý líní a podivíni, Angarakové posedlí náboženstvím. Pro Morindimy a Karandy měl pouze soucit díky své zemité povaze a cítil zvláštní respekt k tajemným Dalům. Proto jsem pocítil jakousi bolest a pocit hluboké ztráty, když jednoho chladného, zamračeného dne zastavil koně a řekl: „Tady se rozdělíme, chlapče. Seskoč.“

Víc než cokoliv jiného mě trápila náhlost jeho počínání. „Kam pojedete vy?“ zeptal jsem se ho.

„Co na tom záleží, chlapče? Ty chceš na západ, já ne. Ještě se spolu setkáme, ale teď půjdeme každý svou cestou. Ty toho ještě

musíš hodně poznat a já už to, co je před tebou, viděl. Promluvíme si o tom, až se znovu potkáme. Doufám, že najdeš to, co hledáš, ale teď seskoč.“

Cítil jsem se víc než raněn tímto trochu arogantním odmítnutím, takže jsem nerad sesbíral svůj skromný majeteček, seskočil z káry a vyrazil jsem na západ. Neotáčel jsem se, takže ani nevím, kterým směrem se vydal. Když jsem se ale *přece jenom* mrknul přes rameno, byl už z dohledu.

Poučil mě, co mám zhruba před sebou, a protože se léto chýlilo ke konci, ani jsem nepomýšlel na prozkoumávání hor. Řekl mi, že je přede mnou rozlehlý les, který se rozkládá po obou březích řeky, která na rozdíl od jiných řek tekla z jihu na sever. Z jeho popisu jsem věděl, že krajina přede mnou je řídce osídlena, takže se budu o sebe muset starat sám a nebudu se moct spoléhat na kradení, které mne drželo naživu. Ale byl jsem mladý a přesvědčený o svých schopnostech s prakem, takže jsem si byl celkem jistý, že nějak přežiju.

Jak se ale ukázalo, tu zimu jsem se nemusel po jídle pídit. Hned na kraji lesa jsem našel ležení podivných starých lidí, kteří žili spíše ve stanech než chýších. Mluvili jazykem, kterému jsem nerozuměl, ale uvítali mě gesty a úsměvy.

Jejich komunita byla tou nejpodivnější, jakou jsem kdy viděl a, věřte mi, já jich viděl spoustu. Jejich kůže byla podivně bezbarvá, což jsem pokládal za znak jejich rasy, ale opravdu zvláštní byl fakt, že žádnému z nich nebylo pod sedmdesát.

Vážili si mě a mnozí z nich plakali, když mě poprvé viděli. Prostě seděli a jen si mě prohlíželi, což mne přivádělo do rozpaků, mírně řečeno. Krmili mě a hýčkali a poskytovali mi cosi jako luxusní bydlení – jestli se o stanu dá mluvit jako o luxusním. Tenhle stan byl předtím prázdný a našel jsem mnoho dalších v jejich táboře. Asi za měsíc či dva jsem zjistil proč. Sotva kdy uplynul týden, aniž by někdo z nich zemřel. Jak už jsem řekl, byli všichni dost staří. Dokážete si vůbec představit, jak je to skličující žít na místě, kde probíhá nikdy nekončící pohřeb?

Ale zima už klepala na dveře a já jsem aspoň měl kde spát, oheň mě hřál a ti staří lidé mě dobře živili, takže jsem se rozhodl snášet drobnou depresi. Rozhodl jsem se ale, že s prvními příznaky jara

zmizím.

Nijak zvlášť jsem se nesnažil naučit jejich jazyk a zapamatoval jsem si jen pár slov. Nejčastěji opakované bylo „Gorim“ a „UL,“ což asi byla nějaká jména a téměř vždy je říkali s nádechem nejhlubší lítosti.

Kromě toho, že mě živili, mi ještě navíc ti staří lidé poskytovali oblečení; mé vlastní za moc nestálo už od začátku a během putování jsem ho zničil docela. Nebylo pro mě velkou obětí se ho zbavit, protože v komunitě se dvěma či třemi pohřby během několika týdnů není o přebytečné oblečení nouze.

Když sníh roztál a mráz začal povolovat, tiše jsem se začal připravovat k odchodu. Ukradl jsem jídlo – vždycky jen trochu, abych nevzbudil podezření – a schoval jsem ho ve svém stanu. Štípnul jsem docela hezký vlněný kabát ze stanu jednoho nemocného a pak ještě tu a tam pár užitečných věcí. Bedlivě jsem prozkoumal okolí a na západ od ležení jsem našel místo, kde jsem mohl přebrodit tu velkou řeku. Když už jsem měl útěk pečlivě naplánovaný, rozhodl jsem se počkat až zima opravdu skončí.

Jak je to počátkem jara obvyklé, několik týdnů celkem vytrvale pršelo, takže jsem stále čekal, ačkoli netrpělivost a touha už být pryč se stávala nesnesitelnou. Během zimy se mé nutkání, které mne drželo od odchodu z Gary, lehce změnilo. Teď mě to táhlo na jih místo na západ.

Deště konečně odezněly a jarní slunce už se zdálo být dost silné, aby zpříjemnilo putování. Jednoho večera jsem shromáždil své nakradené zásoby, sbalil jsem je do rance který jsem vyrobil během dlouhých zimních večerů a zcela tiše jsem se ve stanu usadil, abych mohl poslouchat, jak se postupně tábor noří do ticha. Pak, když už všechno ztichlo, jsem se vyplížil ze svého přechodného domova a vyrazil ke kraji lesa.

Měsíc byl toho večera v úplňku a hvězdy jasně zářily. Prodíral jsem se ztemnělým lesem, přebrodil jsem řeku a vynořil jsem se na druhé straně naplněn pocitem obrovské radosti. Byl jsem volný!

Sledoval jsem řeku na jih větší část noci, abych se co nejvíce vzdálil od starých lidí – tak, aby jim jejich staré nohy nedovolily mě sledovat.

Les vypadal neskutečně starý. Stromy byly mohutné a zem, pokrytá zeleným baldachýnem listoví, postrádala obvyklý porost, který byl nahrazen svěže zeleným mechem. Ten les mi připadal okouzlující a když už jsem si byl jist, že mě nikdo nepronásleduje a že se nemusím honit, tak jsem jen tak zvolna šel – či ploužil se, chcete-li – na jih bez jakéhokoli spěchu. Vpřed mne poháněla touha po poznání, ne nějaký konkrétní cíl.

A pak se přede mnou rozevřela krajina. Les přešel v údolí, travnatou plošinu tu a tam posetou rozkošnými stromovými háječky obklopenými svěže zelenými keříky, mezi hlubokými, studenými prameny tak čistými, že jsem v hloubce deseti stop viděl pstruha, který mě klidně pozoroval při pití.

Jelen, klidný a mírný jako beránek, se pásl na svěže zelené louce a prohlížel si mě svýma velkýma očima, když jsem procházel okolo.

Celý otupený jsem tam bloumal, mnohem spokojenější než kdykoliv předtím. Vzdálený hlas prozíravosti mě varoval před tenčícími se zásobami, ale ony se zas tolik netenčily – asi proto, že jsem se přecpal lesních plodů.

Dost dlouho jsem se zdržel v tom kouzelném údolí a po čase jsem došel do úplného středu, kde rostl tak rozložitý strom, že se mi až hlava zamotala nad jeho nezměrností.

Nepředstírám, že jsem nějaký zahradník, ale už jsem svět obešel devětkrát a takový strom jsem ještě neviděl. A pak jsem z jakéhosi důvodu šel k tomu stromu a položil jsem ruce na jeho drsnou kůru. Vždycky mě zajímalo, co by se stalo, kdybych to tehdy neudělal.

Klid, který mne ovládl, byl nepopsatelný. Má trochu prozaická dcera bude asi tohle otupení přikládat mé přirozené lenosti, ale bude se mýlit. Ani nevím, jak dlouho jsem takhle uchvácen seděl ve společnosti toho prastarého stromu. Vím, že jsem nějak musel být udržován při životě a krmen, ale jak nenápadně plynuly hodiny, dny, ba dokonce měsíce, nepamatuju se, že bych byl jedl či spal.

A pak se najednou, přes noc, udělalo chladno a začalo sněžit. Zima jako smrt mnou nenápadně prostupovala celou dobu.

Měl jsem takový nejasný úmysl se na další zimu vrátit mezi staré lidi, kdybych nepřišel na nic lepšího, ale bylo jasné, že jsem příliš dlouho otálel v hypnotizujícím stínu toho prostého stromu.

Brzy se sněhu nahromadilo tolik, že jsem se jím jen ztěžka prodíral. Jídlo už jsem snědl, boty byly na hadry, ztratil jsem svůj nůž a najednou byla skutečně hrozná zima. Nechci si moc stěžovat, ale tohle už bylo trochu přehnané.

Nakonec, promočený na kůži s krystalkami ledu ve vlasech, jsem se vmáčkl za hromadu kamení, která jakoby sahala až do samotného centra sněhové bouře zuřící kolem mě, a začal jsem se připravovat na smrt. Myslel jsem na svou rodnou vesnici Garu s travnatými políčky kolem ní, na šumící řeku, na svou matku a pak – protože jsem byl ještě mladý – jsem se rozplakal.

„Pročpak pláčeš, hochu?“ Ten hlas zněl jemně. Sněhu bylo tolik, že jsem nerozpoznal, kdo to na mě mluví, ale ten tón mě z nějakého důvodu popuzoval. Neměl jsem snad důvod plakat?

„Protože je mi zima a jsem hladový,“ odpověděl jsem, „a protože umírám, a to já nechci.“

„Proč umíráš? Jsi snad zraněn?“

„Ztratil jsem se,“ řekl jsem trochu kysele, „a navíc sněží a já nemám kam jít.“ Byl snad *slepý?*

„To je u tvého rodu dostatečný důvod zemřít?“

„Není to snad dost?“

„A jak dlouho očekáváš, že tvé umírání bude trvat?“ Hlas zněl lehce zvědavě.

„To nevím,“ odpověděl jsem pod návalem sebelítosti. „Ještě jsem to nezažil.“

Vítr dul a sníh kolem mne vířil čím dál hustěji.

„Hochu,“ ozval se hlas nakonec, „pojď sem ke mně.“

„Kde jsi? Nevidím tě.“

„Obejdi tu věž doleva. Umíš rozpoznat pravou ruku od levé?“

Nemusel být tak kousavý! Vztekle jsem se postavil na své zmrzlé nohy, oslepen vířícím sněhem.

„No, hochu? Už jdeš?“

Obešel jsem domnělou hromadu kamení.

„Měl bys dojít k hladkému šedému kameni,“ ozval se hlas. „Je o trochu vyšší než ty a tak široký, jak ty dokážeš rozpažit.“

„Tak,“ řekl jsem s drkotajícími zuby, když jsem našel jím popsaný kámen. „Co teď?“

„Řekni mu, ať se otevře.“

„Cože?“

„Mluv k tomu kameni,“ opakoval hlas trpělivě a zcela ignoroval fakt, že já mrznu ve vichřici. „Nařiď mu, ať se otevře.“

„Nařídit? Já?“

„Ty jsi muž. Tohle je jenom skála.“

„Co mám říct?“

„Ať se otevře.“

„Zní to jako hloupost, ale zkusím to.“ Otočil jsem se ke kameni. „Otevři,“ přikázal jsem vlažně.

„Určitě to zvládneš líp než jen takhle.“

„Otevři!“ zahřměl jsem.

Skála se rozestoupila.

„Pojď dál, hochu,“ zval mě hlas. „Nestůj v tomhle nečase jako nějaké hloupé tele. Je docela zima.“ To si toho všimnul až teď?

Vešel jsem do jakéhosi vestibulu, kde nebylo nic než kamenné schodiště vedoucí vzhůru.

„Zavři dveře, hochu.“

„Jak?“

„Jak jsi je otevřel?“

Otočil jsem se k té zející díře a, docela hrdý sám na sebe, jsem přikázal: „Zavři!“ Na zvuk mého hlasu se skála opět zavřela s tak strašným zvukem, že mi ztuhla krev v žilách. Byl jsem v pasti! Moje chvilkové leknutí odeznělo, jakmile jsem si uvědomil, že jsem poprvé za tu dobu v suchu. Nikde kolem nebyla ani loužička! Tady se dělo něco podivného.

„Pojď nahoru, hochu,“ velel hlas.

Měl jsem snad na vybranou? Kráčel jsem po schodech ohlazených nesčetnými kroky a ve spirálách jsem stále stoupal, ani jsem se moc nebál. Věž byla strašně vysoká a výstup mi trval dost dlouho. Na vrcholu byla komnata plná divů. Zíral jsem na věci, které jsem nikdy předtím neviděl. Byl jsem mladý a ještě jsem se nedokázal povznést nad myšlení zlodějíčka. Touha něco ukrást hlodala v mé špinavé dušičce. Jsem si jistý, že Polgaře se tohle podrobné doznání bude zdát zábavné.

U ohně – ve kterém, jak jsem si všimnul, nebylo žádné topivo –

seděl muž neobyčejně starobylého vzhledu, ale jaksi povědomý, přestože jsem ho nedokázal zařadit. Jeho plnovous byl dlouhý a bílý jako sníh, který mě málem zahubil – ale jeho oči byly věčně mladé. Myslím, že právě ty oči mi připadaly tak povědomé. „Tak, chlapče," začal, „rozhodl ses už, že nezemřeš?"

„Ne, pokud to není nezbytné," odvětil jsem statečně, stále ještě uchvácen poklady té místnosti.

„Potřebuješ něco?" zeptal se. „Neznám zvyky tvého rodu."

„Trochu jídla, kdybych směl prosit," odpověděl jsem. „Už jsem nejedl dva dny. A taky bych se chtěl v teple vyspat, kdyby vám to nevadilo." Napadlo mě, že by bylo užitečné být s tím starým mužem zadobře, a tak jsem rychle dodal. „Nebudu vám působit potíže, pane, a můžu vám být užitečný." Byla to prohnaná řeč. Během měsíců strávených mezi Tolnedřany jsem jsem se naučil vlichotit do přízně lidem, kteří pro mě mohli něco udělat.

„Pane?" podivil se a zasmál se tak vesele, že se mi až chtělo tančit. Kde já už ten smích slyšel? „Nejsem tvůj pán, hochu," řekl. Pak se zasmál znovu a mně až srdce poskočilo. „Teď k tomu jídlu. Co bys rád?"

„Trochu chleba – ne moc okoralý, jestli máte."

„Chleba? Jenom chleba? Jsem si jist, že tvůj žaludek potřebuje víc než chleba. Jestli chceš být nějak užitečný – jak jsi slíbil – musíme tě živit pořádně. Uvažuj, chlapče. Vzpomeň si na všechna jídla, která si během života ochutnal. Které z nich by nejlépe zahnalo tvůj velký hlad?"

Ani jsem to nemohl říct. Před očima mi plynula vidina kouřících pečení, tučných kachen plovoucích ve vlastní šťávě, hromada čerstvě upečených bochníků chleba, zlaťoučkého másla, tučná paštika, sýr a tmavě hnědé pivo, ovoce a ořechy a sůl k dochucení toho všeho. Vidina byla tak živá, že jsem to nejen viděl, ale i cítil.

A stařec sedící u ohně, který asi hořel jen tak ze vzduchu, se zasmál, až mi srdce jásalo. „Otoč se, hochu," řekl, „a najez se dosyta."

Otočil jsem se a na stole, který jsem předtím neviděl, leželo všechno, nač jsem pomyslel. Není divu, že jsem to i cítil! Hladového kluka nezajímá, odkud to jídlo je – prostě ho sní. A tak jsem se do toho pustil. Jedl jsem, dokud mi žaludek div nepraskl. Přes své

mlaskání jsem slyšel od ohně jeho smích a s každým jeho podivně známým zachichotáním mi srdce poskočilo.

Když jsem dojedl a ospale jsem seděl nad svým talířem, znovu se ozval. „Chceš teď spát, hochu?“

„Růžek, pane,“ řekl jsem. „Potřebuju nějaké místo u ohně, kde vám nebudu překážet.“

Ukázal mi. „Tam se vyspi, hochu,“ řekl a já najednou uviděl postel, kterou jsem předtím také úplně přehlédl – široká postel s naducanými polštáři a vlněným přehozem. Na důkaz díků jsem se usmál a svalil jsem se do postele, a protože jsem byl mladý a hrozně unavený, usnul jsem téměř okamžitě a ani jsem se nepozastavil nad tím, jak to vlastně bylo všechno podivné.

Ale ve spánku jsem viděl, že ten, který mě vyvedl z bouře a nakrmil mě a postaral se o mě, se dívá do noci, a tak jsem spal ještě klidněji v teple jeho péče.

Kapitola 2.

A tím začala má služba. Zpočátku mi můj pán zadával jednoduché úkoly – „Utři podlahu,“… „Přines dříví na zátop,“… „Umyj okna,“… a tak podobně. Myslím, že mi mnohé z nich měly připadat podezřelé. Mohl bych přísahat, že na podlaze nebyla ani špetka prachu, když jsem tam poprvé vešel, a jak jsem se už zmínil, jeho oheň hořící v krbu snad ani nepotřeboval topivo. Skoro jako by si ty úkoly pro mě *vymýšlel.*

Ale byl to dobrý pán. Zaprvé mě nekomandoval tak, jak jsem slyšel Tolnedřany mluvit na jejich služebníky, ale spíše dělal návrhy. „Nemyslíš, že ta podlaha už je zas špinavá, hochu?“ nebo „Nebylo by prozíravé naskládat sem nějaké palivové dříví?“ Mé úkoly nebyly nad moje síly či schopnosti, a navíc počasí bylo dostatečně mizerné na to, aby mě přesvědčilo, že to, co dělám, je jen málo za poskytnutí jídla a přístřeší. *Přece jen* jsem se ale rozhodl, že až přijde jaro a on mě bude za prací posílat dál, zvážím naši dohodu. Ono toho není moc na práci, když vás zima drží uvnitř, ale teplejší počasí s sebou přináší také mnohem víc možností únavnějších úkolů. Kdyby to bylo *moc* nepříjemné, vždycky jsem se mohl sebrat a odejít.

Něco na tom ale bylo velmi zvláštní. „Nutkání, které mě popadlo tehdy v Gaře, teď jakoby zmizelo. Nemám pocit, že bych o tom byl nějak zvlášť přemýšlel. Jen jsem si toho povšiml a odbyl to pokrčením ramen. Možná jsem si myslel, že jsem z toho vyrostl. Teď se mi zdá, že se toho té zimy celkově dost změnilo, aniž bych si toho všiml.

Například mě ani nezarazil fakt, že můj pán snad ani neměl žádné živobytí. Neměl dobytek ani ovce, dokonce ani kuřata ne, a neměl žádnou kůlnu či hospodářské stavení na dohled od věže. Ani jsem

nenašel žádnou špižírnu. Věděl jsem, že *někde* nějaká být musí, protože jídlo bylo na stole vždycky, když jsem měl hlad. Dokonce mi ani nebylo divné, že jsem ho nikdy neviděl vařit. Ani *jíst* jsem ho nikdy neviděl a vůbec mi to nepřišlo divné. Skoro jako by má vrozená zvědavost – a věřte, že *umím* být hodně zvědavý – byla nějak utlumena.

Vůbec jsem netušil, co dělal celou dlouhou zimu. Připadalo mi, jako by celé hodiny trávil pozorováním okolí věže. Moc často nemluvil, ale já jsem mu to vynahradil. Vždycky jsem měl rád svůj hlas… už jste si toho všimli?

Mé neustálé žvatlání ho asi dost vyrušovalo, protože se mě jednoho večera dost kousavě zeptal, proč si něco nečtu.

Věděl jsem o čtení, to ano. Nikdo v Gaře to neuměl, ale Tolnedřany jsem číst viděl… nebo to aspoň předstírali. Tehdy mi to přišlo dost hloupé. Proč ztrácet čas psaním dopisu někomu, kdo bydlí dva domy ode mě? „Já neumím číst, pane," přiznal jsem.

Vypadal dost ohromeně. „Je to pravda, hochu?" zeptal se. „Myslel jsem, že je to u tvého rodu přirozené."

Přál jsem si, aby už přestal mluvit o 'mém rodu', jako bych byl členem nějakého podivného druhu hlodavců či hmyzu.

„Podej mi seshora tu knihu, hochu," řekl a ukázal na vysokou polici.

Překvapeně jsem vzhlédl. Na té polici bylo několik tuctů svazků. Uklízel jsem a vytíral a leštil ten pokoj od podlahy po strop alespoň tucetkrát a přísahal bych, že tam ta police nebyla, když jsem se naposledy díval. Zakryl jsem své překvapení otázkou: „Kterou, pane?". Všimli jste si, že už jsem dokonce měl náznaky slušného chování?

„Která ti padne do ruky první," odpověděl netečně.

Namátkou jsem jednu vybral a podal mu ji.

„Posaď se, hochu," řekl mi. „Měl bych tě trochu poučit."

Nevěděl jsem vůbec nic o čtení, takže mi nijak zvlášť nevadilo, že jsem se pod jeho mírným vedením během hodiny změnil v poměrně schopného čtenáře. Buď jsem byl mimořádně nadaný student – což je velice nepravděpodobné – anebo byl nejlepší učitel, jaký kdy žil.

Od té doby se ze mě stal dychtivý čtenář. Hltal jsem jeho

knihovnu od jednoho konce k druhému. Pak jsem se trochu lítostivě vrátil k té první, ale zjistil jsem, že jsem ji nikdy předtím neviděl. Četl jsem a četl a četl a každá stránka byla pro mě nová. Prošel jsem tu knihovnu snad tucetkrát a pokaždé tam byly úplně nové svazky. Tohle čtení mi otevřelo duchovní svět, který mi plně vyhovoval.

Moje nově objevená vášeň alespoň poskytla mému pánovi klid a on mě souhlasně sledoval, když jsem dlouho do zimních nocí vysedával u ohně a četl texty v jazycích, které jsem neznal, ale kterým jsem dobře rozuměl, když na mě ze stránek jakoby vyskakovaly. Navíc jsem si nejasně uvědomil – protože jak už jsem se zmínil, má zvědavost byla otupena – že když jsem si četl, můj pán mi nedával práci, alespoň zpočátku. Konflikt mezi čtením a prací vyvstal až později. A tak jsme zimu strávili v onom světě duchovna, a až na výjimky jsem nikdy nebyl tak šťastný.

Jsem si jist, že právě knihy mě tam držely celé jaro a léto. Jak jsem předpokládal, příchod teplých dnů a nocí probudil v mém pánovi nebývalou vynalézavost. Využil snad všech způsobů, jak mě venku zaměstnat – většinou to byly samé nepříjemné práce vyžadující mnoho úsilí a potu. *Nemám* rád kácení stromů, například – obzvlášť ne sekerou. Topůrko sekery jsem toho léta zlomil osmkrát – schválně, to přiznávám – a ono se vždycky přes noc zázračně spravilo. *Nenáviděl* jsem tu prokletou nezničitelnou sekeru.

Kupodivu jsem nelitoval toho pocení a rochnění, ale času ztraceného při kácení nepoddajných stromů, který jsem mohl mnohem lépe využít ke čtení nevyčerpatelné knihovny. Každá strana mi odhalovala nové divy a já jsem slyšitelně zaúpěl vždycky, když můj pán navrhl, že bychom se sekerou mohli vyrazit ven a vzájemně se zabavit.

Ani jsem se nenadal a opět přišla zima. S koštětem jsem měl větší štěstí než se sekerou. Koneckonců, v rohu se může nahromadit dost prachu, než si toho všimnete, a můj pán nebyl až tak všímavý. Pokračoval jsem ve čtení, stále znovu jsem procházel podél knihovny a pravděpodobně jsem se stával lepším, ačkoli můj pán, veden jakýmsi podivně sadistickým instinktem, vždycky vystihl okamžik, kdy vyrušení bylo nejméně vítané.

Neomylně si vybral patřičný okamžik a navrhl zametání, mytí

nádobí či nošení dřeva.

Občas zanechal své vlastní činnosti a sledoval mě při práci s jakýmsi otupeným výrazem ve tváři. Pak vzdychl a vrátil se ke svým záležitostem, kterým jsem nerozuměl.

Roční období se střídala v pravidelném, přírodou stanoveném rytmu a já jsem střídal čtení s nekonečnými a stále náročnějšími úkoly, které mi pán zadával. Stával se ze mě nazlobený mrzout, ale nikdy jsem ani nepomyslel na útěk.

Asi po třech – nebo spíš pěti – letech od svého příchodu do věže a začátku služby jsem se jednoho zimního dne pachtil s velkým kamenem, který můj pán celou tu dobu obcházel a teď mu najednou překážel. Jak už jsem řekl, ten kámen byl dost velký, bílý a hrozně, hrozně těžký. Ani se nehnul, ačkoli jsem tlačil ze všech sil, až jsem myslel, že mi popraskají všechny kosti. Nakonec jsem ve vzteku soustředil všechnu svou sílu a vůli na ten balvan a zavrčel jsem jediné slovo. „Pohni se!“ drtil jsem mezi zuby.

A on se pohnul! Ne pomalu a vší vahou odporující mé síle, ale docela lehce, jako by ho dotek jediného prstu mohl rozkutálet do údolí.

„No, hochu,“ řekl mi, „už jsem byl zvědav, jak dlouho ti to ještě bude trvat.“

„Pane,“ ozval jsem se rozrušeně, „co se stalo? Jak to, že se ten kámen pohnul tak snadno?“

„Pohnul se na tvůj rozkaz, hochu. Ty jsi muž, to je pouze kámen.“ Kde já už jsem *tohle* slyšel?

„Dají se tak dělat i jiné věci, pane?“ zeptal jsem se a myslel jsem na ty hodiny ztracené plněním nesmyslných úkolů.

„*Všechno* se takhle dá dělat, hochu. Ale musíš svou vůli napřít na požadovaný úkol a pak stačí říci jen slovo.

Mělo by se to udělat tak, jak chceš. Dost jsem se, hochu, divil, jak neustále všechno děláš silou místo vůle. Už jsem se o tebe začal bát, jestli náhodou nejsi nějak poškozený.“

Najednou všechny ty věci, které jsem ignoroval nebo přešel pokrčením ramen nebo mě prostě nezajímaly, do sebe zapadaly. Můj pán pro mě vymýšlel úkoly a doufal, že se tohle tajemství naučím. Přešel jsem ke kameni a znovu jsem na něj položil ruce. „Pohni se,“

přikázal jsem a soustředil na něj svou vůli a kámen se pohnul stejně snadno jako předtím.

„Je to pro tebe lepší se toho kamene dotýkat, když ho chceš přesunout?“ zeptal se pán se zvědavostí v hlase.

Ta otázka mě úplně omráčila. *Tohle* mě ani nenapadlo. Podíval jsem se na kámen. „Pohni se,“ řekl jsem majetnicky.

„Musíš poroučet, hochu, ne prosit.“

„Pohni se!“ zařval jsem a kámen se odvalil pouze silou mé vůle a patřičného rozkazu.

„To už je mnohem lepší, hochu. Třeba to s tebou není tak beznadějné.“

Pak jsem si na něco vzpomněl. Vidíte, jak jsem v těchto případech bystrý? Svým hlasem jsem přesunul kámen bránící vstupu do věže, a to mohlo být tak před pěti lety. „Vy jste, pane, celou tu dobu věděl, že to dokážu, že ano? Není přece žádný rozdíl mezi tímhle kamenem a tou skálou u věže, nebo snad ano?“

Zlehka se usmál. „Velice vnímavý hoch,“ pochválil mě. Už mě tím 'hochem' docela unavoval.

„Proč jste mi to prostě neřekl?“ zeptal jsem se vyčítavě.

„Potřeboval jsem vědět, zda na to přijdeš sám, hochu.“

„A všechny ty práce a úkoly, kterými jste mě po celá léta zaměstnával, nebyly nic než prostředek, jak mě k tomu poznání dotlačit… je to tak?“

„Jistě,“ odpověděl hned. „Jaké je tvé jméno, hochu?“

„Garat,“ řekl jsem a najednou mi došlo, že se na to nikdy předtím neptal.

„To není moc dobré jméno, hochu. Příliš obyčejné pro někoho s takovými schopnostmi. Měl bych ti říkat Belgarat.“

„Jak ti to vyhovuje, pane.“ Nikdy předtím jsem mu netykal a teď jsem bez dechu očekával jeho nelibost, ale on jako by si toho ani nevšimnul. Pak jsem, povzbuzen svým úspěchem, zašel ještě dál. „A jak mám říkat já tobě, pane?“ ptal jsem se ho.

„Říkají mi Aldur,“ odpověděl s úsměvem.

To jméno už jsem samozřejmě znal z dřívějška, takže jsem před ním okamžitě poklekl a sklopil tvář.

„Tobě je špatně, Belgarate?“

„Ach, velký a nejmocnější bože,“ pravil jsem třaslavě, „promiň mi mou neznalost. Měl jsem tě hned poznat.“

„Nech toho!“ řekl podrážděně. „Nechci žádné projevy úcty. Nejsem jako můj bratr Torak. Povstaň, Belgarate. Postav se, hochu. Tohle se nehodí.“

Bázlivě jsem vstal a třásl jsem se právě prožitým šokem. Bohové, jak všichni věděli, mohou z vrtochu zničit ty, kteří se jim znelíbili. To bylo zvláštní pojetí té doby. Od té doby jsem poznal několik bohů a znám je mnohem líp. V mnoha směrech jsou omezováni víc než my.

„A co chceš dál v životě dokázat, Belgarate?“ optal se. Tak takový byl můj pán. Vždycky mi kladl otázky, které mi byly nekonečně vzdáleny.

„Zůstal bych tu a sloužil ti, pane,“ odpověděl jsem co nejponíženěji.

„Já žádného služebníka nepotřebuju,“ řekl. „Těch několik let bylo pro *tvůj* užitek. Po pravdě, Belgarate, co *ty* můžeš udělat pro *mě?*“

Tohle tedy bylo ponižující – pravdivé sice, ale přesto ponižující. „Nemohu tedy zůstat a uctívat tě, pane?“ prosil jsem. Do té doby jsem ještě nepotkal žádného boha, takže jsem nevěděl, jak se zachovat. Jistě jsem ale věděl, že jestli mě pošle pryč, zemřu.

Pokrčil rameny. Pokrčením ramen se dá zranit mužské srdce, věděli jste to? „Ani tvé uctívání nepotřebuji, Belgarate,“ řekl netečně.

„Nemohu tedy zůstat, pane?“ prosil jsem se slzami v očích. Ničil mi srdce!… samozřejmě schválně. „Byl bych tvým žákem a učil bych se od tebe.“

„Touha po vědění je chvályhodná,“ řekl, „ale nebude to snadné, Belgarate.“

„Já se učím rychle,“ chlubil jsem se a zcela jsem pominul fakt, že jeho první lekce mi zabrala pět let. „Budeš na mě pyšný.“ Myslel jsem to vážně.

Pak se zasmál a já se cítil povznesen, přesně jako když se smál ten starý tulák s rozvrzanou károu. Co se toho týče, měl jsem jakési podezření.

„No tak dobře, Belgarate,“ povolil. „Přijmu tě jako svého žáka.“

„A jako svého učedníka, pane?“

„To se časem uvidí, Belgarate.“

A pak, protože jsem byl stále velice mladý a uchvácený svým nedávným úspěchem, jsem se otočil k přemrzlému keři a horlivě k němu promluvil. „Rozkveť“ řekl jsem a na keři se najednou objevil květ. Nebylo to nic moc, to uznávám, ale víc jsem v té době nedokázal. Byl jsem přeci jen pořád ještě nováček. Uštípl jsem ho a podal jsem mu ho. „Pro tebe, pane,“ řekl jsem, „protože tě mám rád.“ Nemyslím, že bych byl kdy předtím použil slova 'mít rád,' ale stala se středem celého mého života. Není to zvláštní, jak činíme tyhle malé jednoduché objevy?

Vzal si můj květ a držel ho v dlaních, „Děkuji ti, můj synu,“ řekl. Bylo to poprvé, co mě takhle oslovil. „A tenhle květ bude tvou první lekcí. Chci, abys ho prostudoval co nejpečlivěji a pak mi řekl všechno, co se o něm dozvíš. Odlož teď svou sekeru a koště. Tvým úkolem je teď tento květ.“

A ten úkol mi zabral dvacet let, jak si vybavuju. Pokaždé, když jsem s tou květinou, která nikdy nevadla ani nebledla – jak já ji pak nenáviděl! – přišel za pánem a řekl mu, co jsem zjistil, řekl jen: „To je *všechno,* můj synu?“ A já jsem zlomeně odešel dále studovat tu hloupou malou květinu.

Po čase má nenávist k ní slábla. Čím víc jsem ji studoval, tím lépe jsem ji poznával a byl jsem na ni pyšný.

Pak mi jednoho dne pán navrhl, že bych ji mohl spálit a prostudovat její popel. To jsem rázně odmítl.

„Proč ne, můj synu?“ zeptal se,

„Protože je mi drahá, pane,“ řekl jsem hlasem odhodlanějším, než jsem zamýšlel.

„Drahá?“ ptal se dál.

„*Mám* tu květinu *rád,* pane! Nebuduji ničit!“

„Jsi paličatý, Belgarate,“ poznamenal. „To ti *vážně* trvalo dvacet let, než sis uvědomil svou náklonost k téhle malé, křehké věci?“

A tohle byl *pravý* smysl mé první lekce. Stále ještě tu květinu někde mám, a i když ji nemám u sebe, myslím na ni často a rád.

Nedlouho potom pán navrhl, že pojedeme na místo zvané Prolgu, kde se chtěl s někým poradit. Souhlasil jsem samozřejmě, že ho doprovodím, ale abych byl upřímný, *vůbec* se mi na tak dlouho nechtělo opustit učení. Ale bylo jaro, a to je nejpříznivější období na

cestování. Prolgu je v horách a když nic jiného, aspoň tam budou pěkné scenérie.

Trvalo nám nějakou dobu, než jsme se tam dostali – můj pán nikdy nespěchal – a po cestě jsem viděl stvoření, o kterých jsem ani netušil, že existují.

Pán mi je všechny pojmenoval a v jeho hlase zněla zvláštní bolest když mi ukazoval jednorožce, Hrulgina, Algroty a dokonce i Eldraka.

„Co tě trápí, pane?“ zeptal jsem se jednoho večera, když jsme seděli u ohně. „Jsou ti ta stvoření, která jsme viděli, odporná?“

„Jsou věčnou výtkou mně a mým bratrům, Belgarate,“ odpověděl smutně. „Když Země byla ještě mladá, žili jsme spolu v jeskyni hluboko v těchto horách a tvořili jsme pozemská zvířata, ptáky a ryby. Myslím, že jsem ti o těch dobách vyprávěl, že?“

Přitakal jsem. „Ano, pane,“ odpověděl jsem. „To bylo ještě předtím, než vznikl člověk.“

„Přesně tak,“ řekl. „Člověk byl náš poslední výtvor. Některá zvířata, která jsme stvořili, se nám moc nepovedla a nebyla vhodná k životu, tak jsme se dohodli na jejich odstranění, ale UL to zakázal.“

„UL?“ To jméno mě polekalo. Dost často jsem ho slýchával v táboře starých lidí tu zimu, než jsem začal sloužit u pána.

„Už jsi o něm slyšel, jak vidím.“ Nemělo cenu snažit se před pánem něco tajit. „UL, jak jsem ti řekl,“ pokračoval, „zakázal cokoliv odstraňovat a to několik z nás urazilo. Obzvlášť Toraka to dost vyvedlo z míry. Jakékoliv zákazy či omezování mému bratru Torakovi nesedí. Myslím, že to bylo na jeho naléhání, že jsme tato nepodařená zvířata poslali k ULovi a řekli jim, že *on* bude jejich bohem, Velice lituji naší poťouchlosti, protože UL to udělal z čiré nutnosti, kterou jsme si my tehdy neuvědomovali.“

„To s ULem se chcete v Prolgu poradit, že je to tak, pane?“ zeptal jsem se bystře. Vidíte? Nejsem *zcela* nevšímavý.

Pán přisvědčil. „Stala se taková nepříjemná věc,“ řekl mi smutně. „Doufali jsme, že to nepřijde, ale je to jedna z těch nutností, kterým se lidé a bozi rovněž musí podřídit.“ Povzdechl si. „Připrav si lože, Belgarate,“ řekl potom. „Ještě bude nějakou dobu trvat, než dorazíme do Prolgu a jak jsem si všiml, bez spánku jsi nevrlý společník.“

„To je moje slabost, pane,“ přiznal jsem a rozložil jsem si deku na

zem. Můj pán spánek nepotřeboval o nic víc než jídlo.

Po nějaké době jsme dojeli do Prolgu, což je podivné místo na vrcholu hory, která vypadá jako umělá. Sotva jsme začali stoupat, když nás přivítal velmi starý muž a někdo, kdo zcela zřejmě *nebyl* člověk. Tehdy jsem poprvé potkal ULa a síla jeho přítomnosti mě skoro odzbrojila. „Aldure," řekl pánovi, „konečně se zas vidíme."

„Ano, konečně," odpověděl pán a vychovaně uklonil hlavu. Bohové, jak jsem si všimnul, mají ohromný smysl pro patřičná gesta. Pak můj pán sáhl do oděvu a vytáhl obyčejný, šedý a oválný kámen který několik desetiletí studoval. „Přes naše naděje," oznámil a ukazoval ULovi kámen, „už to přišlo."

UL temně přisvědčil. Zdálo se mi, že cítím jeho přítomnost. „Přijmeš jeho tíhu?"

Pán vzdychl. „Když budu muset."

„Jsi statečný, Aldure," řekl UL, „a mnohem moudřejší než tví bratři. Ten, který nám všem poroučí, ten kámen svěřil do *tvých* rukou kvůli nějakému účelu. Pojďme stranou a zvažme naše jednání."

Toho dne jsem zjistil, že na tom obyčejně vypadajícím kameni bylo cosi velice podivného.

Starý muž, který ULa doprovázel, se jmenoval Gorim a za čas jsme my dva velmi dobře vycházeli. Byl to jemný a hodný společník a jeho rysy se podobaly těm starým lidem, které jsem viděl před lety. Šli jsme nahoru do města a on mě vzal k sobě domů. Čekali jsme tam, zatímco můj pán – a jeho pán – spolu docela dlouho mluvili. Aby nám čas lépe ubíhal, vyprávěl mi, jak se dostal do služby k ULovi. Asi patřil k Dalům, kteří byli jako jediní nějak vynecháni, když si bohové volili rozmanité rasy, aby jim sloužili. Ač ve zvláštní situaci, nikdy jsem nebyl obzvlášť nábožensky založený, takže jsem měl potíže s chápáním duševní bolesti, kterou Dalové coby vyvrženci trpěli. Dalové samozřejmě kdysi žili na jih od řetězu hor zvaného prostě Korim, ale asi se rozdělili na několik skupin ve snaze najít boha. Někteří šli na sever a stali se z nich Morindimové a Karandové; jiní šli na východ a stali se Melceny; další zůstali coby Dalové na jih od Korimu; ale Gorimovi lidé, Ulgové, šli na západ.

Nakonec, když se Ulgové po generace toulali divočinou, se narodil Gorim a když vyrostl v muže, dobrovolně se vydal hledat

ULa. To bylo samozřejmě dávno před tím, než jsem se narodil. Nakonec po mnoha letech ULa našel. Donesl dobré zprávy svým lidem, ale věřili jim jen nemnozí. Lidé už jsou prostě takoví. Pak ho to přestalo bavit a řekl jim, ať jdou s ním nebo ať tam zůstanou, jemu že je to jedno. Někteří šli, jiní ne. Když mi tohle povídal, zamyslel se. „Častokrát jsem přemýšlel, co se asi stalo s těmi, kteří tam zůstali," řekl ustaraně.

„To ti můžu vyjasnit, příteli," nabídl jsem mu. „Náhodou jsem na ně narazil před asi pětadvaceti lety. Měli velký tábor kus cesty severně od pánova údolí. Strávil jsem tam zimu a pak jsem šel dál. Pochybuju ale, že bys někoho z nich ještě zastihnul naživu. Byli už všichni velmi staří, když jsem tam byl."

Vrhnul na mě podivný pohled, sklopil hlavu a plakal.

„Co se děje, Gorime?" zvolal jsem vystrašeně.

„Doufal jsem, že UL bude milosrdný a zruší kletbu, kterou jsem na ně uvalil," odpověděl zlomeně.

„Kletbu?"

„Že se nebudou množit a jejich rod pomalu zanikne. Kvůli mé kletbě byli jejich ženy neplodné."

„Když jsem tam byl, ještě to působilo," řekl jsem mu. „V celém táboře nebylo jediné dítě. Nevěděl jsem, proč ztropili kvůli mně takový povyk. Myslím, že dítě neviděli hodně, hodně dlouhou dobu. Nedozvěděl jsem se od nich žádné podrobnosti, protože jsem nerozuměl jejich jazyku."

„Mluví ještě starým jazykem," sdělil mi smutně, „stejně jako mí lidé tady v Prolgu."

„Jak je tedy možné, že *ty* mluvíš mým jazykem?" vyzvídal jsem.

„Coby vůdce musím mluvit za své lidi, když se setkáme s jinými rasami," vysvětloval.

„Aha," zamumlal jsem. „Tím se to, myslím, vysvětluje."

Můj pán a já jsme se do Údolí vrátili nedlouho potom a já dál studoval. Čas byl v Údolí bezvýznamný a já se věnoval studiu těch nejobyčejnějších věcí. Zkoumal jsem stromy a ptáky, ryby a zvířata, hmyz i drobnou havěť. Studiem pouhé trávy jsem strávil pětačtyřicet let. Po čase mě napadlo, že na rozdíl od jiných lidí nestárnu. Viděl jsem už dost starých lidí, abych věděl, že stárnutí je součástí lidské

přirozenosti, ale já jsem byl z nějakého důvodu výjimkou.

„Pane," začal jsem jedné noci vysoko na věži, když jsme se oba věnovali svému učení, „jak je možné, že nestárnu?"

„Ty chceš stárnout, synu?" ptal se. „Já osobně jsem v tom nikdy neviděl žádnou výhodu."

„Mně to zas tolik nechybí, pane," připustil jsem, „ale není to obvyklé?"

„Asi," on na to, „ale není to povinné. Ty se musíš ještě mnohé naučit, a jeden nebo deset či dokonce sto životů by nestačilo. Jak jsi vlastně starý, synu?"

„Něco přes tři sta let, řekl bych, pane."

„Vhodný věk, synu, a ty jsi vytrval v učení. Kdybych se snad někdy zapomněl a řekl ti hochu, prosím, oprav mě. Nebylo by vhodné, aby byl učedník boha nazýván hochem."

„Budu si to pamatovat, pane," ujistil jsem ho, rozradostněn tím, že mě konečně nazval svým učedníkem.

„Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout," řekl s lehkým úsměvem. „A co je předmětem tvého studia teď, synu?"

„Rád bych zjistil, proč padají hvězdy, pane."

„Dobrý nápad, synu."

„A ty, pane?" odvážil jsem se. „Co studuješ ty… jestli se tedy smím zeptat."

„Stále to samé, Belgarate," odpověděl a pozvedl ten osudný kulatý kámen. „Svěřil mi ho do péče samotný UL a je tedy na mně se s ním seznámit, abych ho mohl poznat – a zjistil jeho účel."

„Může kámen *mít* účel, pane – jiný než být kamenem?" Toho kusu kamene, teď už ošoupaného téměř do hladka trpělivou rukou mého pána, jsem se z jakéhosi důvodu obával. Jedna z mých vzácných předtuch, které nemívám často, mi říkala, že z toho kamene vzejde mnoho škody a zla.

„Tenhle klenot má velký smysl, Belgarate, protože jím může být celý svět, i s jeho obyvateli, změněn. Kdybych jen mohl rozpoznat ten účel, mohl bych provést nějaká opatření. Tahle nutnost na mě těžce doléhá." Pak opět upadl do ticha, nedbale otáčel kamenem stále dokola a dokola a ustaranýma očima zíral na jeho vyleštěný povrch.

Určitě jsem ho neměl vyrušovat ve zkoumání, takže jsem se vrátil

ke studování nestálých hvězd.

Kapitola 3.

Časem k nám přišli další žáci, někteří evidentně náhodou jako já, jiní s úmyslem najít mého pána a učit se od něj. Jedním z nich byl Zedar.

Narazil jsem na něj jednoho krásného podzimního dne, to už jsem pánovi sloužil asi pět set let. Tento cizinec postavil hrubý oltář a pálil na něm mrtvolu kozy. Tohle způsobilo, že jsme špatně začali. Dokonce i vlci věděli, že v Údolí se nesmí nic zabíjet. Mastný kouř z jeho obětiny znečišťoval vzduch, zatímco on klečel před oltářem a prozpěvoval jakousi cizí modlitbu.

„Co to tu vyvádíš?“ vyjel jsem na něj – trochu příkře, to uznávám, ale to proto, že hluk a puch z jeho oběti mě vyrušil v řešení problému, kterým jsem se zabýval už celé půlstoletí.

„O, moudrý a všemohoucí bože,“ spustil, klečíc ve špíně, „ušel jsem snad tisíc mil abych spatřil tvou slávu a uctil tě.“

„Všemohoucí? Přestaň se snažit předvádět svou vzdělanost, chlape. Teď vstaň a zanech toho kňourání. Nejsem o nic víc bůh než ty.“

„Cožpak ty nejsi velký bůh Aldur?“

„Jsem jeho učedník, Belgarat. Co je *tohle* za nesmysl?“ ukázal jsem na jeho oltář a čoudící kozu.

„To je pro potěchu boha,“ vysvětlil, vstal a oprášil si šaty. Nebyl

jsem si jist, ale vypadal na Tolnedřana – nebo možná Arenda. Ať tak či tak, jeho žvanění o tisíci mílích bylo pouze účelovým přeháněním. Vrhl na mě ponížený, úlisný pohled. „Řekni mi po pravdě," škemral. „Myslíš si, že přijme tuto mou ubohou oběť?"

Zasmál jsem se. „Nenapadá mě nic, čím bys ho mohl víc rozzlobit."

Cizinec vypadal zničeně. Rychle se otočil a přiskočil k ohni, jakoby chtěl zvíře z ohně vyndat holýma rukama a někam ho schovat.

„Nebuď blázen!" vykřikl jsem. „Vždyť se spálíš!"

„Musím to schovat," řekl zoufale. „Raději bych zemřel, než proti sobě poštval mocného Aldura."

„Jenom uhni," řekl jsem.

„Cože?"

„Zůstaň stranou," opakoval jsem nedůtklivě, „jestli ovšem nechceš se svou kozou na výlet." Pak jsem se podíval na jeho směšný malý oltář, soustředil svou vůli na místo vzdálené asi pět mil a jediným slovem jsem jej přemístil, takže po něm zbylo pouze několik obláčků kouře.

Opět padl na tvář.

„Jestli v tom budeš pokračovat, brzo si ty šaty ošoupeš," sdělil jsem mu, „a mému pánovi to nebude připadat zábavné."

„Zapřísahám tě, mocný učni nejvyššího Aldura," řekl, zatímco opět vstával a oprašoval se, „poraď mi, kterak neurazit boha." Musel to být Arend. Žádný Tolnedřan by takhle nemohl mluvit.

„Mluv pravdu," poradil jsem mu, „a nesnaž se ho zaujmout nepřirozeným vystupováním či květnatou mluvou. Věř mi, příteli, ten tě prokoukne až do žaludku, takže nemá cenu snažit se ho oklamat. Nevím, kterého boha jsi uctíval předtím, ale Aldur není podobný žádnému bohu na celém světě." Bylo dost zbytečné říkat zrovna *tohle.* Žádní dva bohové nebyli a nebudou stejní.

„A jak se mohu stát jeho učedníkem, tak jako jsi ty?"

„Nejdřív jsi jeho žákem," odpověděl jsem, „a to není jednoduché."

„Co musím udělat, abych se stal jeho žákem?"

„Staň se jeho služebníkem." Řekl jsem to trochu škodolibě, to přiznávám. Pár let se sekerou a koštětem by tomuhle nafoukanci

jenom prospělo.

„A pak jeho žákem?“ naléhal.

„Po čase,“ řekl jsem, „když si to bude přát.“ Nebylo na *mně,* abych mu odhaloval tajemství Slova a Vůle. Musí si na to přijít sám – stejně jako já.

„A kdy ho konečně potkám?“

Už mě dost unavoval, takže jsem ho odvedl ke věži.

„Bude bůh Aldur chtít znát mé jméno?“ ptal se dál, když jsme vyrazili přes louku.

Pokrčil jsem rameny. „Nijak zvlášť. Když budeš mít dost štěstí a budeš užitečný, vybere ti jméno podle svého.“ Když jsme došli k věži, přikázal jsem šedému kameni ve stěně se rozevřít a pak jsme šli dovnitř a po schodech vzhůru.

Pán přejel cizince očima a pak se otočil ke mně. „Proč jsi ho ke mně přivedl, můj synu?“ zeptal se.

„Požádal mě o to, pane,“ odpověděl jsem. „Myslel jsem, že nezáleží na mně, zda ho přijmeš či ne.“ Myslím, že jsem jazykem vládl stejně jako Zedar. „To *ty* rozhoduješ takové věci,“ pokračoval jsem. „Jestli se ukáže, že ti nevyhovuje, vyvedu ho ven a proměním ho v mrkev a tím to zhasne.“

„To nebylo moc hezké, Belgarate,“ pokáral mě Aldur.

„Odpusť mi, pane,“ omlouval jsem se kajícně.

„*Ty* si ho vezmeš na starost. Jestli se ukáže, že je vhodný, dej mi vědět.“

V duchu jsem zasténal a tiše jsem proklínal svůj neopatrný jazyk. Má bezmyšlenkovitá nabídka, že ho proměním v mrkev, mi ho pověsila na krk. Ale Aldur byl můj pán, a tak jsem jen řekl: „Ano, pane.“

„Co právě studuješ, synu?“

„Zkoumám, proč jsou hory, pane.“

„Odlož své hory, Belgarate, a zkoumej místo nich člověka. Třeba tě takové zkoumání naladí kladněji vůči tvým soukmenovcům.“

Poznám výtku, když ji slyším, a tak jsem se nepřel. Vzdychl jsem. „Jak můj pán poroučí,“ podřídil jsem se s lítostí. Už jsem to tajemství hor skoro měl a nechtěl jsem, aby mi uniklo. Pak jsem si ale vzpomněl, jak byl můj pán trpělivý, když jsem já přišel do Údolí, a tak

jsem spolkl své připomínky – alespoň před ním.

Už jsem ale nebyl zdaleka tak příjemný, když jsme se Zedarem osaměli. Musím – ač nerad – přiznat, že jsem toho chudáka protáhl úplným peklem. Ponižoval jsem ho, nadával mu, zadával jsem mu těžké úkoly a pak jsem se škodolibě vysmíval jeho snažení. Abych byl upřímný, tajně jsem doufal, že ten mizerný život nevydrží a uteče.

Ale on neutekl. Vydržel mé obtěžování se svatou trpělivostí, která mě někdy nutila řvát. To neměl *vůbec* žádného ducha? Aby to bylo ještě horší, hluboce mě zahanbil tím, že tajemství Slova a Vůle objevil za pouhých šest měsíců. Můj pán ho pojmenoval Belzedar a přijal ho za svého žáka.

Po čase jsme se Belzedar a já usmířili. Došel jsem k závěru, že protože spolu asi strávíme nějaké to století, bude lépe vycházet spolu po dobrém. Koneckonců, když jsem ho odnaučil tu nechutně květnatou a přikrášlenou mluvu, byl docela dobrý společník. Myslelo mu to neobyčejně rychle, ale byl dost slušně vychovaný na to, aby mně připomínal, že mně ne.

A tak jsme spolu my tři, pán, Belzedar a já, žili bez větších problémů.

A pak začali přicházet další. Kira a Tira byli dvojčata, alornští pastýři, kteří se ztratili a zatoulali se do Údolí – a už tam zůstali. Byli si tak blízcí, že vždycky měli stejné myšlenky ve stejnou dobu a dokonce vzájemně dokončovali své věty. Přestože jsou to Alornové, Belkira a Beltira jsou ti nejmírnější muži, jaké jsem kdy poznal. Mám je docela rád.

Další na řadě byl Makor, který přišel z takové dálky, že jsem ani nechápal, jak se mohl o mém pánovi doslechnout. Na rozdíl od nás ostatních, kteří jsem dorazili dost odrbaní, Makor přišel Údolím oděn do hedvábí, vypadal jako podle poslední módy v Tol Honetu. Byl to vtipný, zdvořilý a vzdělaný muž a já jsem si ho hned oblíbil.

Pán se ho krátce vyptával a pak ho uznal za přijatelného – se všemi obvyklými výhradami.

„Ale pane,“ vehementně namítal Belzedar, „on nemůže být jedním z nás. Je Dal – jeden z bezbožných.“

„Ve skutečnosti jsem Melcen, brachu,“ opravil ho Makor svým typickým přeušlechtilým způsobem, který vždycky Belzedara dohánět

k zuřivosti. Teď už víte, proč jsem měl Makora rád?

„Co je v tom za rozdíl?“ ptal se Belzedar hrubě.

„Dost podstatný rozdíl, kamaráde,“ odpověděl Makor a prohlížel si nehty. „My Melcenové jsme se od Dalů odtrhli tak dávno, že už s nimi nemáme o nic víc společného než Alornové s Maragy. Stejně to ale nezáleží na tobě. Byl jsem povolán jako vy všichni a tím to hasne.“

Vzpomněl jsem si na ono podivné nutkání, které mě vyhnalo z Gary a ostře jsem se podíval na pána. Věřili byste, že se mu podařilo vypadat trochu rozpačitě?

Belzedar chvíli prskal, ale protože s tím stejně nemohl nic dělat, spolkl svoje námitky.

Jako další přišel Sambar, Angarak. Sambar – nebo Belsambar, jak ho pán překřtil – nebylo samozřejmě jeho pravé jméno. Angarácká jména jsou všeobecně tak hrozná, že mu pán tím přejmenováním prokázal laskavost. Cítil jsem soucit k tomu chlapci – bylo mu teprve patnáct, když k nám přišel. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by vypadal tak žalostně. Prostě přišel k věži, posadil se na zem a očekával přijetí nebo smrt. Beltira a Belkira ho samozřejmě krmili. Koneckonců *byli* pastýři a pastýř *nic* nenechá zemřít hlady. Asi tak po týdnu, když už bylo jasné, že do věže *nevstoupí* ani náhodou, sešel pán k *němu. Tohle* jsem ještě Aldura neviděl udělat. Chvíli s mladíkem mluvil jakýmsi ohavným jazykem – starou Angaračtinou, jak jsem od té doby zjistil – a svěřil ho Beltirovi a Belkirovi do opatrování. Jestli někdo někdy potřeboval jemné zacházení, byl to právě Belsambar.

Za nějakou dobu ho dvojčata naučila normálnímu jazyku, který nevyžadoval tolik prskání a vrčení, a my jsme se dozvěděli jeho příběh. A právě od té doby se datuje můj odpor k Torakovi. Možná to ale není jen jeho chyba. Už jsem za ta léta zjistil, že názory kněžstva se nemusí nutně shodovat s názory boha, kterému slouží. V tomto případě dopřeju Torakovi výhodu pochybností – praktikování lidských obětí *mohlo* být jen zvrhlostí jeho Grolimských kněží. Ale neudělal nic pro to, aby jim v tom zabránil, a to je neomluvitelné.

Abych tohle moralizování zkrátil, Belsambarovi rodiče – oba – byli obětováni a Belsambar to musel sledovat jako důkaz své víry. Mělo to ale přesně opačný účinek. Grolimové jsou někdy skutečně

stupidní. A tak se ve věku devíti let Belsambar stal ateistou a zřekl se nejen Toraka a jeho špinavých Grolimů, ale *všech* bohů.

A tehdy ho povolal náš pán. V jeho případě to povolání muselo být zajímavější než to neurčité nutkání, které přivedlo do Údolí *mě.* Belsambar k nám dorazil ve stavu naprostého náboženského vytržení. *Byl* samozřejmě Angarak, a ti jsou vždycky trochu podivní co se týče náboženství.

Byl to Belmakor, kdo první přišel s návrhem, abychom si vystavěli vlastní věže. Byl to koneckonců Melcen, a ti jsou posedlí neustálým stavěním. Musím ovšem dodat, že pánova věž už *opravdu* začínala být trochu přelidněná.

Jak si vybavuju, výstavba těch věží nám zabrala několik desetiletí. Byl to spíš náš koníček než holá nutnost. Měli jsme při stavbě jisté výhody, ale ujišťuji vás, že odlamování skal je dost jednotvárná práce, i když nemusíte používat dláto.

Myslím, že bylo právě pozdní léto jednoho roku, kdy jsem se rozhodl, že už je načase dostavět mou věž, aby se mi nad hlavou už netyčila nedokončená. Navíc, Belmakorova věž už byla skoro hotová a já *byl* koneckonců prvním učedníkem. Neměl jsem pocit, že by bylo správné nechat se od něj předběhnout. Někdy děláme věci z dost dětinských důvodů, že ano?

Protože už jsme s bratry prakticky vyčerpali všechno kamení v Údolí, šel jsem až na kraj lesa na sever od nás, abych tam hledal stavební materiál. Toulal jsem se mezi stromy a hledal vhodné kamení a najednou jsem cítil, že se mi do zátylku zavrtává čísi zkoumavý pohled. Je to nepříjemný pocit, který mě z nějakého důvodu vždycky popudí. „Můžeš klidně vylézt," řekl jsem. „Stejně vím, že tam jsi."

„Nic nezkoušej," ozval se strašný hlas z nedalekého houští. „Jinak tě roztrhám na kusy."

Tak tomuhle říkám nepříliš slibný začátek. „Nebuď idiot," já na to. „Nic ti neudělám."

Tohle vyvolalo ten nejhnusnější smích, jaký jsem kdy slyšel. „*Ty?*" řekl hlas pobaveně. „*Ty?* Zranit *mě*?" A pak se keře rozhrnuly a objevila se ta nejhnusnější příšera, jakou jsem kdy viděl. Byl legračně zdeformován, s velkým hrbem na zádech; tlusté krátké nohy

a dlouhé zkroucené ruce. Tato kombinace mu umožňovala – dokonce pohodlně – chodit po čtyřech jako gorila. Jeho tvář byla strašně odporná, vlasy a vousy rozcuchané, byl neuvěřitelně špinavý a částečně oděn do jakési kožešiny. „Líbí se ti to?“ zeptal se drsně. „Ty taky nejsi žádný krasavec.“

„Prostě jsi mě polekal, to je všechno,“ snažil jsem se zdvořile odpovědět,

„Neviděl jsi tady někde starocha ve staré rozvrzané káře?“ ptal se tvor. „Řekl mi, že se tu setkáme.“

Zíral jsem na něj, dokonale překvapen.

„Měl bys zavřít pusu,“ poradil mi svým skřípavým hlasem. „Jinak by ti do ní mohli nalítat mouchy.“

Teď to do sebe všechno zapadalo. „Ten stařík, co ho hledáš,“ ptal jsem se. „Nemluvil náhodou vesele?“

„To je on,“ řekl trpaslík. „Viděl jsi ho?“

„Ano,“ řekl jsem a šklebil jsem se. „Znám ho déle, než si dokážeš představit. Pojď se mnou, můj malý ošklivý příteli.“

„Nespěchej tak s tím 'přítelem,' zavrčel. „*Nemám* žádné přátele a docela mi to tak vyhovuje.“

„To tě za pár set let přejde,“ řekl jsem a stále jsem se na tu příšerku šklebil.

„Zdá se mi, že nemáš všech pět pohromadě.“

„I na *tohle* si zvykneš. Jen pojď. Představím tě pánovi.“

„Já *nemám* pána.“

„Na to bych moc nesázel.“

A tak jsem se seznámil s Dinem. Moji bratři si nejdřív mysleli, že jsem narazil na zkrotlou opici. Din je rychle vyvedl z omylu. Mluvil dost sprostě i když nechtěl nikoho urazit a jsem přesvědčen, že by dokázal celý den a možná i déle nadávat, aniž by se opakoval. Byl neuctivý i k pánovi. Jeho první slova byla: „Co ste udělal s tou vaší pitomou károu? Snažil sem se sledovat její koleje, ale zmizely mi.“

Aldur měl až nelidskou trpělivost, a tak se jen usmíval. Věřili byste, že měl tu malou drzou zrůdu dokonce rád? „Tak proto ti to tak dlouho trvalo?“ zeptal se mírně.

„Jasně, že proto!“ vybuchl Din. „Nenechals mi žádnou stopu, kterou bych mohl sledovat! Musel jsem si tvé stanoviště domyslet!“

Din dovedl své rozčilování k dokonalosti. Dokázala ho naštvat i úplná hloupost. „No?“ řekl pak. „Co teď?“

„Musíme dohlédnout na tvou výuku.“

„Co bych já asi dělal se vzděláním? Co potřebuju, to už dávno vím.“

Aldur na něj vrhl dlouhý, pevný pohled a *tomuhle* ani Din dlouho neodolal. Pak se pán otočil k nám ostatním. Zjevně vyloučil Beltiru a Belkiru. Neměli tu správnou povahu, aby zvládli našeho dalšího nováčka. Belzedar byl ve stavu blížícím se lehké zuřivosti. Belzedar možná měl své chyby, ale nesnesl jakoukoli neúctu vůči pánovi. Belmakor byl moc zmlsaný. Din byl špinavý a smrděl, jako by právě vylezl ze stoky. Belsambar byl ze zřejmých důvodů zcela mimo hru. Hádejte, kdo asi zbyl.

Unaveně jsem zvedl rukou. „Nenamáhej se, pane,“ řekl jsem. „Já se o něj postarám.“

„Proč, Belgarate?“ ptal se naoko. „Je to od tebe ale hezké, že ses přihlásil dobrovolně.“

Radši jsem neodpověděl.

„Belgarate?“ ozval se Belmakor.

„Copak?“

„Myslíš, že bys ho mohl umýt, než ho sem zase přivedeš?“

Přestože jsem ukázal nechuť, nebyl jsem *až tak* naštvaný, jak jsem se tvářil. Stále jsem ještě musel dodělat věž a tenhle trpaslík se zdál být vhodný na nošení kamení. Kdyby to skutečně fungovalo tak, jak jsem doufal, nemusel bych se namáhat s vymýšlením úkolů pro svého malého ošklivého sluhu.

Vzal jsem ho ven a ukázal jsem mu svou zpola hotovou věž. „Chápeš, jak to tady chodí?“

„Mám dělat, co mi řekneš.“

„Přesně tak.“ Tohle by mohlo fungovat. „Teď půjdeme zpátky na kraj lesa. Mám pro tebe drobný úkol.“

Chvíli nám trvalo, než jsme se dostali k lesu. Když jsme tam došli, ukázal jsem na vyschlé řečiště plné pěkně oválných kamenů patřičné velikosti. „Vidíš ty kameny?“ zeptal jsem se.

„Jasně, že je vidím, ty hňupe! Nejsem slepej!“

„To jsem rád. Chci, abys je všechny naskládal vedle mé věže –

pěkně, samozřejmě.“ Posadil jsem se pod strom do stínu. „Buď tak laskav a postarej se o to, prosím.“ Tak tohle se mi líbilo.

Chvíli si mě zachmuřeně měřil a pak se upřeně zadíval na kamenité řečiště. A pak ty kameny jeden po druhém začaly mizet! Já jsem cítil, jak to dělá! No, věřili byste tomu? Din už tohle tajemství znal! To bylo poprvé, co jsem viděl samovolné kouzlení. „Co teď?“ ptal se.

„Jak ses to naučil?“ zeptal jsem se nevěřícně.

Pokrčil rameny. „Někde jsem to odkoukal,“ odpověděl. „Chceš snad naznačit, že ty to neumíš?“

„Jasně že to umím, ale… „ v tu chvíli jsem se zarazil. „Jsi si jist, že jsi je přemístil na správné místo?“

„Chtěl si je narovnaný vedle věže, nebo ne? Di se mrknout, jestli chceš. *Já* vím, kde jsou. Chtěl si tady po mně ještě něco?“

„Vrátíme se,“ řekl jsem prostě.

Chvíli mi trvalo, než jsem se zas uklidnil. Byli jsme asi v polovině cesty, když už jsem se cítil dostatečně silný, abych se mohl vyptávat. „Odkud vlastně jsi?“ Byla to sice banální otázka, ale něčím se začít musí.

„Myslíš původně? To je dost těžký říct. Dost cestuju. Ve většině míst nejsem právě vítanej. Už jsem si ale zvyknul. Tak to de už od chvíle, co sem se narodil.“

„Ach?“

„Myslím, že lid mé matky měl dost jednoduchej způsob, jak se zbavit poškozenejch. Hned jak mě viděli, vodnesli mě do lesa a nechali mě tam hladovět – nebo poskytnout nějakýmu vlkovi lehkou svačinku. Máma ale byla sentimentální, takže se plížila z vesnice a chodila mě kojit.“

A já si myslel, že *moje* dětství bylo tvrdé.

„Ale přestala za mnou chodit asi rok potom, co sem se naučil chodit,“ dodal schválně drsným hlasem. „Asi umřela – anebo jí chytili na cestě a zabili ji. Vod ty doby se vo sebe starám sám.“

„Jak to, že jsi přežil?“

„Záleží na tom?“ A v jeho očích se objevila dávná bolest. „V lese je toho k jídlu dost… když nejseš moc vybíravej. Supové a havrani sou docela vhodný společníci.

Naučil jsem se je sledovat. Brzo sem zjistil, že kde uvidíš supa, tam je něco k snědku. Za čas si na ten puch zvykneš.“

„Ty jsi zvíře!“ vykřikl jsem.

„My všichni sme zvířata, Belgarate.“ Poprvé použil moje jméno. „Sem v tom lepší než ostatní, protože sem víc trénoval. Myslíš, že bysme se mohli bavit o něčem jiným?“

Kapitola 4.

A tak nás bylo sedm a všichni jsme myslím věděli, že to tak delší dobu zůstane. Další přišli až později. Byli jsme dost podivně smíšené společenství, to uznávám, ale to, že jsme žili odděleně ve svých věžích, zamezovalo nějakým větším třenicím.

Příchod Beldina mezi nás nebyl až tak problematický, jak bych byl očekával. To neznamená, že by náš malý ošklivý bratr nějak dospěl, ale my jsme si postupem času zvykli na jeho popudlivou povahu. Nabídl jsem mu, že může přebývat v mé věži, dokud nedokončí cosi jako své novické období – období, dokud byl stále ještě Aldurovým žákem bez plnoprávného postavení. Během těch let jsem zjistil, že za těmi zvířecími rysy se skrývá mozek, a jaký to byl mozek! Možná, mimo Belmakora, byl z nás Beldin nejinteligentnější. Ti dva se léta přeli o tak vzdálených prvcích logiky a filozofie, že my ostatní vůbec netušili o čem vlastně mluví, a oba si tyhle pře vychutnávali.

Trvalo to, ale nakonec se mi podařilo Beldina přemluvit, že občasná koupel jeho zdraví neuškodí a kdyby se vykoupal, i citlivý

Belmakor by přišel tak blízko, že by na sebe během debaty nemuseli křičet. Jak má dcera ráda připomíná, nejsem žádný fanatik, co se týče koupání, ale Beldin někdy svou netečnost žene do extrémů.

Za ta léta, co jsme spolu žili a studovali, poznal jsem Beldina a alespoň zčásti jsem mu začal i rozumět. Lidstvo bylo stále ještě v plenkách a schopnost soucitu se ještě neujala tak jako dnes. Humor, jestli se tomu tak vůbec dá říkat, byl primitivní a krutý. Lidé pokládali jakoukoli odlišnost za legrační a Beldin byl tak odlišný, jak to jen lze. Venkované jeho příchod do vesnice uvítali bouřemi smíchu a když se dost nasmáli, kamením ho zase z vesnice vyhnali. Není tak těžké pochopit jeho mizernou povahu, že? Jeho vlastní lidé ho chtěli zabít hned po narození a během dalšího života byl vždy vyhnán z jakékoli společnosti, kterou si vybral. Spíš se dost divím, že se z něj nestal masový vrah. Ze *mně by* se asi stal.

Tak se mnou žil pár set let a jednoho deštivého jarního dne nadhodil téma, které jsem měl někdy očekávat. Rozladěně se díval z okna na padající déšť a pak konečně zamručel: „Myslím, že si postavím vlastní věž.“

„Ale?“ řekl jsem překvapeně a odložil jsem knihu. „Co je na téhle špatného?“

„Potřebuju víc místa, a navíc už si začínáme lízt na nervy.“

„Ani jsem si nevšiml.“

„Belgarate, ty si ani nevšimneš, co je za roční dobu. Když jseš zabranej do nějaký svý knihy, klidně bych ti mohl pálit prsty a ty bys o tom nevěděl. A navíc chrápeš.“

„*Já* že chrápu? Ty jsi slyšet jako dunící bouře celou noc a každou noc.“

„Aspoň nejsi sám.“ Zamyšleně se podíval z okna. „Navíc mám ještě jeden důvod.“

„A to?“

Zpříma se na mě podíval svýma podivně zasněnýma očima. „Za celej život jsem neměl vlastní domov. Spal jsem v lesích, v příkopech, v kupách sena a vřelá přátelská povaha ostatních lidí mě držela v pohybu. Myslím, že bych aspoň jednou moh' mít místo, odkud mě nikdo nemůže vyhodit.“

Co jsem na to měl říct? „Chceš nějak pomoct?“ nabídl jsem se.

„Ne, jestli by pak moje věž měla vypadat jako tahle,“ zamručel.

„Co je na téhle špatného?“

„Belgarate, buď soudný. Tahle tvoje věž vypadá jako zkostnatělý pahýl stromu. Vždyť ty nemáš absolutně žádný smysl pro krásu.“

Tohle mi říká *Beldin?*

„Myslím, že si zajdu promluvit s Belmakorem. Je to Melcen, a ti jsou stavitelé od přírody. Viděl jsi nějaké jejich město?“

„Nikdy jsem neměl příležitost podívat se na východ.“

„Jasně že ne. Ty se nedokážeš odtrhnout od knih na tak dlouho, aby ses vůbec někam dostal. Tak? Půjdeš se mnou, nebo ne?“

Jak bych mohl odmítnout tak milé pozvání? Přehodil jsem plášť přes ramena a vyrazili jsme do deště. Beldin se samozřejmě s pláštěm neobtěžoval. Byl zcela netečný vůči počasí.

Když jsme dorazili k Belmakorově trochu přehnaně vyumělkované věži, můj podsaditý přítel zařval vzhůru: „Belmakore! Musím s tebou mluvit!“

Náš ušlechtilý bratr přišel k oknu. „Copak je, příteli?“ volal dolů.

„Chci si postavit vlastní věž. Chci, abys ji pro mě navrhl. Otevři ty blbý dveře.“

„Koupal ses teď někdy?“

„Právě minulý měsíc. Neboj, nezasmradím ti tvou věž.“

Belmakor vzdychl. „No tak dobře.“ Vzdal to. Přimhouřil oči a petlice na železem pobitých dveřích cvakla. My ostatní jsme si vzali příklad z pána a uzavřeli jsme věže kameny, ale Belmakor potřeboval skutečné dveře, Beldin a já jsme vstoupili a vydali se po schodech nahoru.

„Měli jste snad s Belgaratem rozepři?“ ptal se zvědavě Belmakor.

„Je to snad tvoje věc?“ zeptal se Beldin.

„Ne docela. Jen mě to zajímalo.“

„Chce se postavit na vlastní nohy,“ vysvětlil jsem. „Už si trochu lezeme na nervy.“

Belmakor byl bystrý. Hned mě pochopil. „Co máš na mysli?“ zeptal se trpaslíka.

„Krásu,“ řekl Beldin rovnou. „Já jsem jí moc nepobral, ale aspoň se na ní budu moct dívat.“

Belmakorovy oči se náhle zalily slzami. Vždycky byl z nás

nejcitlivější.

„Ale, *nech* toho!“ řekl mu Beldin. „Někdy jsi tak citlivej, že se mi chce zvracet. Chci půvab, proporce. Chci něco povznášejícího. Už mě unavuje žít v blátě.“

„Zvládneš to?“ zeptal jsem se bratra.

Belmakor šel k psacímu stolu, sbalil papíry a založil je do rozečtené knihy. Pak dal knihu nahoru do police, rozvinul velký list papíru a vyndal jedno z těch nevyčerpatelných brkových per, na která byl tak pyšný, a posadil se. „Jak velkou?“ zeptal se Beldina.

„Asi by bylo lepší, aby byla o trochu menší než pánova, co říkáš?“

„Chytrý tah. Nebudem se vyvyšovat.“ Belmakor rychle načrtl kouzelný zámek který mi vyrazil dech – celý světlý a jemný, s pilíři trčícími jako křídla a věžemi tenkými jako párátka.

„To se snažíš bejt vtipnej?“ vyjel na něj Beldin. „Tohle nikdy nepostavíme.“

„To je jen začátek, brácho,“ řekl Belmakor vesele. „Postupně to zredukujeme a přizpůsobíme realitě, až k tomu dojdeme.“

A takhle začala hádka, která trvala asi šest měsíců a všechny nás pohltila. Naše věže byly většinou striktně užitkové. Ačkoli to uznávám jen nerad, Beldinův popis mé věže byl asi dost přesný. Vypadalo to zhruba jako zkostnatělý pahýl stromu, když jsem odstoupil a podíval se z dálky. Ale chránila mě před vlivy počasí a mohl jsem sledovat horizont a pozorovat hvězdy. Co jiného byste ještě od věže chtěli?

Tehdy jsme přišli na to, že Belsambar má uměleckou duši. Poslední místo na světě, kde byste hledali krásu by byla mysl Angaraka. S překvapivou horlivostí, danou jeho nevtíravou povahou, se s Belmakorem dlouho a hlasitě hádal, trval na *svém* řešení a odporoval trochu mechanickým Melcenským představám. Melceni jsou stavitelé a přemýšlí o kamení a maltě a co vám daný materiál dovolí. Angarakové myslí na nemožné a pak se snaží vykoumat, jak to uskutečnit.

„Proč to děláš, Belsambare?“ zeptal se jednou Beldin našeho normálně zakřiknutého bratra. „Je to jen pilíř a ty se o něj hádáš už týdny.“

„Jde o to zakřivení," vysvětloval Belsambar ohnivěji, než bych byl od něj čekal. „Má být asi takhle." A pro lepší představu načrtl ve vzduchu mezi nimi obraz dvou věží proti sobě. Nikdy jsem neviděl nikoho, kdo by dokázal iluzi vytvořit lépe než Belsambar. Myslím, že to je rys typický pro Angaraky; celý jejich svět stojí na iluzích.

Belmakorovi stačil jeden pohled a rozhodil rukama. „Pokloním se většímu talentu," vzdal se. „Je to překrásné Belsambare. Teď už jen, jak to uskutečnit. Nemáme dost podpěr."

„Já to budu podpírat, když bude třeba." Páni, to byl *Belzedar!* „Budu držet věž našeho bratra třeba až do konce světa, jestli je to nutné." Ten měl ale duši!

„Stále jste ale neodpověděli na mou otázku – ani jeden z vás!" ozval se Beldin. „Proč si s tím vším děláte takové starosti?"

„Protože tě tví bratři mají rádi," řekl mu jemně Aldur, který nezpozorován stál ve stínu. „Cožpak nemůžeš přijmout jejich lásku?"

Beldinova ošklivá tvář se náhle legračně zkroutila a on začal plakat.

„Tohle je *tvá* první lekce, synu," řekl mu Aldur. „Chceš opatrně *rozdávat* lásku schován za svou drsnou masku, ale musíš se taky naučit lásku *přijímat.*"

Pak to všechno bylo trochu sentimentální.

A tak jsme se všichni zapojili do budování Beldinovy věže. Ani nám to netrvalo příliš dlouho. Doufám, že si Durnik všimne, že není nemorální používat naši moc ke světským účelům i přes Sendarskou logiku.

Chyběla mi společnost mého legračního malého přítele, ale přiznám se, že jsem spal lépe. Nepřeháněl jsem, když jsem popisoval jeho chrápání.

Život v Údolí se potom zase vrátil do starých kolejí. Pokračovali jsme ve studování okolního světa a učili jsme se další využití našich obzvláštních schopností. Myslím, že to byl jeden z dvojčat kdo přišel na to, že spolu můžeme komunikovat pouhou myšlenkou. Spíše to byli oba dva, když měli společné myšlenky už od narození. Vím ale, že Beldin objevil grif, jak nabývat podob jiných tvorů. Jsem si tak jistý, protože mě k smrti vyděsil, když to udělal poprvé. Velký sokol s jasným pruhem modrých per přes ocas přiletěl k oknu, posadil se na

římsu a proměnil se v Beldina. „No tohle?“ ptal se dychtivě. „Konečně to funguje.“

Právě jsem pil z korbele, ale leknutím jsem ho upustil a úplně jsem se zakuckal, až mě musel praštit do zad.

„Co si myslíš, že děláš?“ ptal jsem se, když jsem konečně popadl dech.

Pokrčil rameny. „Studoval jsem ptáky,“ vysvětloval. „Myslel jsem, že by bylo užitečné chvíli se na svět dívat z jejich perspektivy. Lítání není tak lehký jak vypadá. Skoro jsem se zabil, když jsem se vrhnul z okna věže.“

„Ty *idiote!*“

„Naštěstí se mi podařilo rozmávat křídla dřív, než jsem narazil do země. Je to trochu jako plavání. Nikdy nevíš, jestli to zvládneš, dokaď to nezkusíš.“

„Jaký to je? Létání, myslím.“

„To ti ani nemá cenu popisovat,“ odpověděl s nadšeným výrazem v ošklivé tváři. „Měl bys to zkusit. Nedoporučuju ale skákání z žádných oken. Občas nedáváš pozor na detaily a kdybys správně nenastavil ocasní pera, mohl by sis natlouct zobák.“

Beldinův objev přišel právě vhod. Bylo to nedlouho poté, co nás pán vyslal mimo Údolí, abychom zkontrolovali, co dělají lidé. Pokud si dobré vzpomínám, bylo to asi patnáct set let po té sněhové vánici, kdy jsem ho viděl poprvé.“

Létání je každopádně rychlejší způsob než chůze. Beldin nás všechny učil a brzy jsme se po údolí třepotali jako hejno odlétajících kačen. Hned na začátku bych se rád přiznal, že nelítám zrovna nejlíp. Polgara si z toho občas dělá legraci. Myslím, že si to drží v zásobě pro případ, že by se už neměla čemu vysmívat. Když nás tedy Beldin naučil létat, rozlétli jsme se po větru a vydali jsme se do světa okouknout lidi. Kromě Ulgů nebyl na západ od nás nikdo a já jsem nevycházel moc dobře s jejich novým Gorimem. S tím původním jsme byli dobří přátelé, ale ten nový byl trochu moc zahleděný do sebe.

A tak jsem místo toho letěl na východ a stavil jsem se u Tolnedřanů. Vybudovali mnoho nových měst od té doby, co jsem tam byl naposled. Některá města byla docela velká, ale jejich zvyk stavět domy z klád a střechy z došků mě zneklidňoval příliš, než abych

vstoupil do takové ohnivé pasti. Jak se dalo čekat, tolnedranská posedlost penězi nezmizela za těch patnáctset let, co jsem je neviděl. Dokonce byli ještě hrabivější a vypadalo to, že dost času tráví budováním cest. Co to je s Tolnedřany, že stále budují cesty? Byli dost mírumilovní, protože válka obchodu nepřeje, a tak jsem pokračoval navštívit Maragy.

Maragové jsou podivní lidé – jak už dnes náš přítel Relg jistě ví. Možná, že jejich zvláštnosti vyplývají ze skutečnosti, že je v jejich společnosti mnohem víc žen než mužů. Jejich bůh Mara se podle *mého* názoru až nezdravě zajímá o plodnost a množení. Žijí v matriarchátu, což je neobvyklé – i když Nyissánci k němu taky tíhnou.

I přes tyto nezvyklosti maragská kultura fungovala a ještě nezačali s praktikováním rituálního kanibalismu, který byl jejich sousedům tak odporný a který téměř vedl k jejich vyhynutí. Byli to štědří lidé – obzvláště ženy, takže jsem s nimi celkem vycházel. Myslím, že nebudu zabíhat do přílišných detailů. Tahle kniha se skoro určitě dostane do rukou Polgaře a ona se až moc zajímá o věci, které nejsou až tak důležité.

Po několika letech jsme se všichni vrátili do Údolí a ještě jednou jsme se všichni sešli v pánově věži, abychom podali zprávu o tom, co jsme viděli.

S jistou opatrností poslal Belsambara na sever, aby zkontroloval co dělají Morindimové a Karandové. Opravdu by nebylo dobré posílat ho tam mezi Angaraky. Měl přece jen dost živé vzpomínky na grolimské kněží a naše výpravy měly přinést hlavně fakta. Nešli jsme tam kvůli napravování chyb či prosazování naší vize práva. Když se to tak ale zpětně vezme, mohli jsme svět ušetřit mnoha bolestí a utrpení, kdybychom tehdy Belsambara pustili na Grolimy. To by sice způsobilo roztržku mezi Torakem a Aldurem, ale ta stejně přišla dost brzo.

To Belzedar se vypravil na severní stranu Korimu pozorovat Angaraky. Není legrační, jak se věci někdy vyvíjejí? To, co v těch horách viděl, ho dost trápilo. Torak měl vždycky přehnané mínění o svém významu pro celek a podporoval Angaraky v přehnaném uctívání. Dokonce mu vystavěli chrám na Korimské vysočině, kde grolimští kněží esteticky vraždili stovky spřízněných Angaraků a Torak to

spokojeně sledoval.

Nic nám skutečně nebylo do náboženských praktik různých lidských ras, ale Belzedarovi se víra Angaraků zdála alarmující. Torak se nijak netajil tím, že se cítil být o pár stupínků nad svými bratry a jasně povzbuzoval své služebníky, aby se cítili stejně. „Obávám se, že je to jen otázka času," shrnul Belzedar chmurně. „Dříve či později se pokusí svůj pocit nadřazenosti vnutit i ostatním národům, a to se jim nepovede. Jestli někdo Toraka nepřesvědčí, aby přestal Angarakům vtloukat do hlavy pocit nadřazenosti, velice pravděpodobně na jihu vypukne válka."

Pak nám Belsambar sdělil, že Morindimové a Karandové se stali uctívači démonů, ale zatím nejsou hrozbou pro ostatní lidi, protože démoni se téměř výhradně vrhali na kouzelníky, kteří je vyvolali, a snědli je.

Beldin zase řekl, že Arendové jsou ještě stupidnější, než byli – jestli to vůbec jde – a všichni jsou více či méně v neustálých válkách.

Belmakor prošel zemí Nyissánců na cestě do Melceny a zjistil, že Hadí lidé jsou stále strašně primitivní. Nikdo nikdy nenařkl Nyissánce z přebytku energie, ale dalo by se čekat, že do té doby alespoň *začali* stavět domy. Melcenové samozřejmě stavěli domy – asi víc než skutečně potřebovali – a to je chránilo před spory. Na zpáteční cestě prošel Kell a řekl nám, že se Dalové zabývají tajemnými vědami – astrologií, čarodějnictvím a tak. Dalové trávili tolik času snahou vidět do budoucnosti, že až ztráceli přehled o přítomnosti. *Nesnáším* mystiku! Jedinou výhodou bylo, že byli do ní tak zabraní, že nemohli nijak ohrožovat ostatní.

U Alornů bylo samozřejmě všechno jinak. Jsou to hluční a bojechtiví lidé, kteří bojují i kvůli maličkostem. Belkira a Beltira se šli podívat na své Alorny. Naštěstí pro udržení světového míru, Alornové stejně jako Arendové trávili čas válčením mezi sebou a ne s ostatními národy, ale dvojčata přesto důrazně navrhovala, abychom na ně dohlédli. Právě to jsem dělal posledních pět set let. To se taky asi nejvíc přičinilo o to, že mi zbělely vlasy. Alornové se mohou dostat do větších potíží pouhou náhodou než kdokoliv jiný – samozřejmě mimo Arendy. Arendové jsou neustále katastrofou připravenou explodovat.

Pán pečlivě zvážil všechny naše zprávy a usoudil, že svět mimo

Údolí je převážně mírumilovný a pouze Angarakové mohou působit potíže. Řekl nám, že si s Torakem promluví o *tomto* konkrétním problému a poukáže na to, že jestli vypukne nějaká válka, všichni bohové do ní budou nevyhnutelně vtaženi, a to by mělo katastrofální následky. „Myslím, že dokážu přesvědčit," řekl nám Aldur. Přesvědčit? Toraka? Někdy mě pánův optimismus nepřipadal na místě.

Jak si vzpomínám, pán si během našich zpráv nepřítomně pohrával se svým šedým kamenem. Měl ho už tak dlouho, že si snad ani neuvědomoval, že ho drží v ruce. Nevzpomínám si, že by ho za ty roky od rozhovoru s ULem někdy odložil, a ten kámen se nějak stal jeho součástí.

Byl to přirozeně Belzedar, kdo si toho všiml. Zajímalo by mě, jak by se všechno vyvíjelo, kdyby si toho nevšimnul. „Co je to za divný klenot, pane?" zeptal se. Kéž by mu byl jazyk z pusy vypadl dřív, než položil tu osudnou otázku.

„Tenhle Orb?" odpověděl Aldur a držel ho tak, abychom ho všichni viděli. „V něm spočívá osud světa." Tehdy jsem si poprvé všiml, že hluboko v tom kameni byla jakási namodralá záře. Byl, jak už jsem se myslím zmínil, ohlazený za těch tisíc let pánova dotyku a, jak si bystře povšiml Belzedar, připomínal spíš klenot než kus obyčejného kamene.

„Jak může být tak malý předmět tak důležitý, pane?" ptal se dál Belzedar. To byla další otázka, kterou nikdy neměl vypustit z úst. Kdyby na to prostě zapomněl, nic takového by se nestalo a on by nebyl v současném postavení. I přes náš trénink jsou otázky, které by raději měly zůstat nezodpovězené.

Naneštěstí měl náš pán ve zvyku odpovídat na otázky, a tak vyšly najevo věci, které měly raději zůstat pohřbeny. Kdyby zůstaly, nenesl bych dnes asi vinu, na kterou mi síly nestačí. Raději bych nesl horu než odpovědnost za to, co jsem provedl Belzedarovi. Garion by tomu asi rozuměl, ale zbytek mé rodiny ne. Lítost? Samozřejmě lituji. Táhnu za sebou tolik lítosti, jako je odtud na měsíc. Ale na lítost se neumírá, že ne? Může nás trochu drtit, ale nezemřeme.

A můj pán se na Belzedara usmíval a Orb zjasněl. Zdálo se mi, že v něm nejasně vidím obrazy. „Tady je minulost," řekl nám pán,

„a přítomnost i budoucnost. To je jen malá část síly Orbu. S jeho pomocí může být člověk – či samotná země – uzdraven či zničen. Cokoliv by člověk či bůh chtěl udělat, byť by to bylo mimo moc Slova a Vůle, s tímto Orbem je to proveditelné.“

„To je skutečně čarovná věc, pane,“ řekl Belzedar trochu zmateně, „ale já tomu stále nerozumím. Ten klenot je krásný, ale pořád je to jen kámen.“

„Orb mi odhalil budoucnost, synu,“ odpověděl pán smutně. „Bude příčinou mnoha sporů, mnohého utrpení a velké zkázy. Jeho moc nyní může zničit lidi ještě nenarozené stejně snadno, jako ty sfoukneš svíčku.“

„To je ďábelská věc, pane,“ řekl jsem a Belsambar s Belmakorem přitakali.

„Znič ho, pane,“ navrhl Belsambar, „než způsobí ve světě zlo.“

„To není možné,“ odvětil pán.

„Požehnaná buď moudrost Aldurova,“ řekl Belzedar s podivným leskem v oku. „S naší pomocí pán může tenhle kouzelný klenot využít k dobrému místo ke zlu. Bylo by příšerné zničit tak drahocennou věc.“ Když se tak zpětně dívám na všechno, co se přihodilo, myslím, že bych neměl Belzedara vinit za jeho hanebný zájem o Orb. Bylo to součástí něčeho, co se prostě *muselo* stát. Neměl bych ho za to vinit – ale nemůžu si pomoct.

„Říkám vám, synové moji,“ pokračoval pán, „že bych Orb nezničil ani kdyby to šlo. Právě jste se všichni vrátili, viděli jste svět v počátcích a lidstvo ještě v plenkách. Všechno živé musí růst, nebo zahyne. Tímto Orbem se svět změní a lidé dojdou osudu, pro který se narodili. Ten Orb není zlý. Zlé je pouze to, co je v srdcích a myslích lidí- a taky bohů.“ A pak pán opět ztichl, povzdechl si a my jsme odešli, abychom ho zanechali ve smutné společnosti Orbu.

V následujících staletích jsme pána moc neviděli. Sám ve své věži pokračoval ve studování Orbu a myslím, že se z něj hodně dozvěděl. Všechny nás jeho nepřítomnost mrzela a práce už nás tolik nebavila.

Myslím, že to bylo asi dvacet století po mém příchodu k pánovi, kdy do Údolí přišel cizinec. Byl krásnější než všechna stvoření, která jsem kdy viděl, a chodil, jako by se ani nedotýkal země.

Vyšli jsme ven ho uvítat, jak bylo zvykem.

„Chci mluvit se svým bratrem, vaším pánem, Aldurem," řekl nám a my jsme věděli, že to byl bůh.

Coby nejstarší jsem vykročil vpřed. „Měl bych mému pánovi říct, že jsi přišel," řekl jsem slušně. Nevěděl jsem přesně, který to je bůh, ale něco mi na tom překrásném cizinci nesedělo.

„To nebude třeba, Belgarate," řekl mi tónem, který mě urážel ještě víc než jeho chování. „Můj bratr o mně ví. Doveď mě k jeho věži."

Otočil jsem se a šel jsem napřed, aniž bych se odvážil promluvit.

Když jsme došli k věži, podíval se mi do tváře. „Dám ti malou radu, Belgarate," řekl, „coby poděkování za tvou službu. Dej si pozor, aby ses nepřeceňoval. Není *tvoje* věc schvalovat či neschvalovat *mě*. Pro tvé dobro doufám, že až se příště potkáme, budeš si pamatovat mou radu a budeš se chovat vhodnějším způsobem." Jeho oči se do mě zabodávaly a jeho hlas mě mrazil.

Ale protože jsem stále byl sám sebou a ani dva tisíce let strávených v Údolí ve mne neudusilo divokého, neposlušného hocha, odpověděl jsem kousavě. „Děkuji ti za radu," řekl jsem. „Chceš ještě něco?" Nebyla *moje* starost říkat mu, kde jsou dveře nebo jak je otevřít. Čekal jsem a hledal v jeho tváři známky rozpaků.

„Jsi troufalý, Belgarate," poznamenal. „Snad budu mít jednoho dne potěšení tě poučit o patřičném chování a obvyklé úctě."

„Stále toužím po vzdělání," já na to. Jak vidíte, já a Torak jsme byli na nože hned od začátku. Jak uvidíte, brzy jsem zjistil jeho totožnost

Otočil se a jakýmsi gestem otevřel dveře do věže. Pak vešel dovnitř.

Nikdy jsme se nedozvěděli, co se přesně stalo mezi pánem a jeho bratrem. Mluvili spolu hodiny a pak se nad námi spustila letní bouřka, takže jsme se museli schovat a promeškali jsme Torakův odchod.

Když se bouře utišila, pán nás přivolal k sobě a my jsme šli k němu do věže. Seděl u stolu, kde tak dlouho studoval Orb. Ve tváři měl vepsán velký smutek a já jsem plakal, když jsem to spatřil. Na tváři měl červenou skvrnu, které jsem nerozuměl.

Ale Belzedar téměř okamžitě viděl to, čeho já si nevšiml. „Pane!" řekl polekaně. „Kde je klenot? Kde je Orb síly?" *Kéž* bych si tehdy

pozorněji všímal tónu jeho hlasu. Byl bych mohl odvrátit mnoho věcí.

„Torak, můj bratr, si ho odnesl," odpověděl pán a *jeho* hlas zněl téměř plačtivě.

„Rychle!" vykřikl Belzedar. „Musíme ho dohonit a vzít mu Orb dřív, než nám uteče. Nás je moc a on je sám!"

„On je bůh, synu," řekl Aldur. „Počet pro něj nehraje roli."

„Ale pane," řekl Belzedar zoufale, „my *musíme* Orb získat! *Musí* nám ho vrátit!" A já si *stále* neuvědomil, co se Belzedarovi honilo hlavou. Můj mozek snad měl dovolenou.

„Jak od tebe bratr získal Orb, pane?" zeptal se Beltira.

„Torak projevil touhu po tom klenotu," řekl Aldur, „a prosil mě abych mu ho dal. Když jsem odmítl, udeřil mě, sebral Orb a utekl."

Takhle to tedy bylo! Ačkoli byl klenot úžasný, stále to byl jen kámen. Ale fakt, že Torak udeřil mého pána mi vehnal krev do hlavy. Odhodil jsem plášť, soustředil jsem vůli před sebe a jediným slovem jsem ukoval meč. Popadl jsem meč a skočil jsem k oknu.

„Ne!" řekl pán a to jediné slovo mě zastavilo, jako by přede mnou byla zeď.

„Otevři!" přikázal jsem a seknul jsem do zdi právě vyrobeným mečem.

„Ne!" řekl opět pán a zeď mě opět zadržela.

„On tě udeřil, pane!" zuřil jsem. „Za to ho zabiju, i kdyby byl desetkrát bůh."

„Ne. Torak by tě rozdrtil stejně snadno, jako ty zabiješ hmyz, který tě obtěžuje. Mám tě moc rád, nejstarší synu, a takhle tě nechci ztratit."

„Musí být válka, pane," ozval se Belmakor. To by vám mělo naznačit, jak vážně jsme to brali. Slovo 'válka' bylo to poslední, které bych čekal od přeušlechtilého Belmakora. „Ta rána ani krádež nesmí zůstat nepotrestány. Ukováme zbraně a Belgarat nás povede. Budu válčit s tím zlodějem, který se nazývá bohem."

„Můj synu," řekl Aldur s lehkou lítostí, „válčit se bude dost na to, abyste se válkou přesytili až do konce života. Klidně bych byl Orb Torakovi dal, neboť Orb mi sám řekl, že ho jednoho dne zničí. Rád bych ho byl ušetřil, ale jeho touha po klenotu byla příliš velká a stejně by neposlouchal." Vzdychl a narovnal se. „*Bude* válka, Belmakore.

Teď už je nevyhnutelná. Můj bratr má Orb ve svém vlastnictví a s jeho mocí může nadělat mnoho škody. Musíme ho získat zpět nebo ho přeměnit dříve, než ho Torak stačí potlačit a přeměnit po svém.“

„Přeměnit?“ ozval se Belzedar zděšeně. „Pane, ty bys jistě *neoslabil* tuto cennou věc!“ Tohle bylo to jediné, nač dokázal myslet a já ho *stále* neprokoukl.

„Není možné ho zeslabit, Belzedare,“ odpověděl Aldur, „udrží svou moc až do konce dní. Účelem téhle války bude přinutit Toraka ke spěchu, takže se pokusí ho využít způsobem, který *není* přípustný.“

Belzedar na něj zíral. Zjevně si myslel, že Orb je pouhá pasivní věc. Nepočítal s tím, že má vlastní názor na věci.

„Svět je nestálý, Belzedare,“ vysvětloval pán, „ale dobro a zlo jsou stálé a neměnné. Orb je předmět dobra a ne pouze nějaká cetka či hračka. Má vlastní rozum, ne takový jako ty, ale má. A má vůli. Měj se na pozoru, protože je to vůle kamene. Jak už jsem řekl, je to předmět dobra. Jestliže bude použit ke zlu, udeří na kohokoli, kdo by ho tak chtěl použít – ať už člověk či bůh.“ Aldur evidentně viděl to, co já ne, a tímto chtěl Belzedara varovat. Nemyslím si ale, že by to zabralo.

Pán vzdychl a pak se postavil. „Musíme spěchat,“ řekl nám. „Jděte, mí učedníci. Jděte k mým ostatním bratrům a řekněte jim, že je žádám, aby ke mně přišli. Jsem nejstarší, takže přijdou z úcty, když už ne z lásky. Válka, kterou vyhlásíme, nebude jen naší záležitostí. Obávám se, že do ní bude zataženo celé lidstvo. Jděte tedy a vyzvěte mé bratry, že musíme zvážit, co učinit.“

Kapitola 5.

„Můžu si s tebou promluvit, Belgarate?“ řekl Belmakor, když jsme se dostali k úpatí pánovy věže.

„Samozřejmě.“

„Nemyslím, že bychom měli pána nechat samotného,“ navrhl vážně.

„Ty myslíš, že by se Torak mohl vrátit a znovu ho udeřit?“

„Spíš o tom pochybuju a jsem si skoro jistý, že by se pán o sebe dokázal postarat, kdyby se to stalo.“

„Posledně se mu to nepovedlo,“ řekl jsem zachmuřeně.

„To asi bylo proto, že ho Torak překvapil. Obvykle neočekáváš, že tě bratr udeří.“

„Proč tedy tolik péče?“

„Tys necítil pánův zármutek? A to nemluvím jen o ztrátě Orbu. Torak ho zradil a udeřil ho, a navíc se právě schyluje k válce. Myslím, že by někdo z nás měl zůstat, aby utěšil pána a dohlédl na něj.“

„Chceš tu zůstat?“

„Já ne, brachu. Jsem tím alespoň stejně rozzlobený jako ty. Právě teď jsem tak naštvaný, že bych kousal skály a plival písek.“

Zvážil jsem to. Bylo nás sedm a museli jsme navštívit jen pět bohů, takže jsme si mohli dovolit nechat tu dva. „Co třeba dvojčata?“ navrhl jsem. „Stejně by nebyli moc dobří, kdybychom je oddělili, a navíc nemají dostatečný temperament, aby si poradili s případnými střety.“

„Skvělý, návrh, brachu,“ souhlasil. „To ale samozřejmě znamená, že na sever za Belarem bude muset někdo jiný.“

„Já to zařídím,“ nabídl jsem se. „Myslím, že si s Alorny poradím.“

„Já tedy půjdu za Nedrou. Už jsem se s ním setkal a vím, jak upoutat jeho pozornost. Uplatím ho, když bude třeba.“

„Podplatit? On je bůh, Belmakore.“

„Mám pocit, že jsi ho ještě neviděl. Takhle Tolnedřané získali své výhody.“

„Vem s sebou Belzedara,“ doporučil jsem. „Je posedlý Orbem, takže mám pocit, že bychom ho neměli jen, tak nechat. Mohlo by ho napadnout, že půjde za Torakem sám. Až se dostanete na tolnedranské území, pošli ho nahoru do země Arendů, aby promluvil s Chaldanem. Kdyby se s tebou hádal, řekni mu, že jsem mu to nařídil. Jsem nejstarší, a to by pro něj mělo něco znamenat. Rozhodně mu nedovol jít na jih. Nechci, aby se nechal zabít. Náš pán má i beztak dost starostí.“

Zachmuřeně přisvědčil. „Vezmu s sebou i ostatní. Rozdělíme se, jakmile se dostaneme k Tolnedřanům.

Belsambar si zajde promluvit s Marou a Beldin by mohl najít Issu.“

„Tak to asi bude nejlepší. Varuj Beldina a Belsambara před Belzedarem. Raději na něj budeme všichni dávat pozor. Občas je příliš impulzivní.“

„Zapojíme do toho i Daly nebo Melceny?“

Mrknul jsem na oblohu. Letní bouřka už byla pryč a zbylo jen pár bílých nadýchaných obláčků. „Pán se o nich nezmínil," odpověděl jsem nejistě. „Možná bys je ale mohl varovat. Asi se nebudou starat o účast v náboženské válce – když uvážíme, že ani nemají svého boha – ale mohl bys jim navrhnout, aby se do toho nepletli."

Pokrčil rameny. „Cokoli myslíš, že je rozumné. Promluvíš si s dvojčaty?"

„Proč to neuděláš sám? Já mám před sebou dlouhou cestu a Alornové jsou roztažení po celém severu. Bude mi chvíli trvat, než najdu Belara."

„Dobrý lov," popřál mi s lehkým úsměvem.

„Moc vtipný, Belmakore," odpověděl jsem suše.

„Jo, dělám co můžu, brachu. Zajdu si popovídat s dvojčaty." Pak se odšoural k věži dvojčat. Belmakora máloco dokázalo rozházet – alespoň ne viditelně.

Protože rychlost byla důležitá, rozhodl jsem se změnit se v orla a letět na sever, což byla chyba. Myslím, že už jsem se zmínil, že nelítám právě nejlíp. Nikdy jsem nepochytil ten správný grif. Jednak se v peří necítím právě pohodlně a navíc – ať už s křídly či bez nich – pohled na ten prázdný prostor pode mnou mě rozhodně znervózňuje, takže mávám mnohem víc, než je třeba, a to je po čase velice unavující.

Hlavní problém ale spočíval v tom, že čím déle jsem měl podobu orla, tím více se jeho povaha mísila s tou mojí. Rozptylovaly mne jemné pohyby na zemi a měl jsem silné nutkání slétnout k zemi a zabíjet.

Takhle to zjevně dál nešlo, a tak jsem se snesl zpět na zem, vrátil se do své podoby a zastavil jsem, abych nabral dech, dal odpočinout svým rukám a zvážil jiné možnosti. Orel je přes veškerou svou velkolepost hloupý pták a já nechtěl být ve svém hledání Belara neustále vyrušován každou myší či králíkem, který se pode mnou mihnul.

Zvažoval jsem přeměnit se v koně. Kůň může rychle běžet krátké úseky, ale brzy se unaví a není o moc chytřejší než orel. Přeměnu v koně jsem zamítl a probíral jsem další možnosti. Antilopa může běžet celé dny, aniž by se unavila, ale je to bláznivé zvíře a příliš mnoho zvířat ji považuje za zdroj potravy. Skutečně jsem neměl čas

zastavovat a každého okolojdoucího dravce přesvědčovat, aby si našel něco jiného k snědku. Potřeboval jsem zvíře rychlé a silné, které má navíc dostatečně odstrašující pověst, aby si ostatní zvířata udržovala odstup.

Po chvíli se mi zdálo, že všechny tyto přednosti lze najít u vlka. Ze všech zvířat na pláni i v lese je nejinteligentnější, nejrychlejší a nejméně se unaví. A nejen to, každé rozumné zvíře se vlkovi vyhne, když může.

Chvíli mi trvalo vystihnout správně podobu. Beldin nás všechny naučil přeměnit se v ptáky, ale teď bylo na mně, abych získal kůži a tlapky.

Přiznávám se, že jsem to párkrát zkazil. Už jste někdy viděli vlka s peřím a zobákem? Ani byste asi nechtěli. Konečně se mi podařilo z mysli vypudit veškeré myšlenky na ptáky a dost se přiblížit představě ideálního vlka.

Je to zvláštní proces, tohle měnění podob. Nejdříve si v mysli sestavíte obraz stvoření, ve které se chcete proměnit, a pak svou vůli napřete do sebe a jakoby se přetavíte v žádanou podobu. Kéž, by tu byl Beldin. Vysvětlil by vám to mnohem lépe než já. Důležité je pořád to zkoušet – a včas se přeměnit zpátky, když se netrefíte. Jestli jste zapomněli na srdce, jste ve velkým průšvihu.

Když jsem změnil podobu, raději jsem se ještě zkontroloval, jestli jsem na něco nezapomněl. Dokážu si představit, že jsem vypadal trochu směšně, když jsem si packama ohmatával hlavu a uši a čenich, ale chtěl jsem mít jistotu, že se mi ostatní vlci nebudou smát až mě uvidí.

Pak jsem vyrazil přes pastviny. Brzy jsem se přesvědčil, že jsem zvolil správně. Když jsem si zvyknul na to, že běhám po všech čtyřech, zdála se mi podoba vlka uspokojivá a jeho mysl dost podobná té mojí. Asi po hodině jsem si s uspokojením všiml, že se pohybuju stejně rychle jako když jsem se plácal vzduchem coby orel. Rychle jsem zjistil, že mít ocas je dobrá věc. Ocas vám pomáhá držet rovnováhu a funguje skoro jako kormidlo, když potřebujete rychle zahnout. A nejen to, když máte dobře chlupatý ocas, můžete se s ním v noci třít, abyste zahnali zimu. Vážně byste to někdy měli zkusit.

Běžel jsem na sever už asi týden, ale stále jsem nenarazil na

žádné Alorny. Pak jsem jednoho pozdně letního odpoledne potkal vlčici, co byla ve veselé náladě. Musím poznamenat, že měla pěkné boky a půvabný čenich.

„Nač takový spěch, příteli?“ ptala se trochu upejpavě vlčí řečí. Ačkoliv jsem měl naspěch, byl jsem překvapen, že jsem jí docela dobře rozuměl. Začal jsem zpomalovat, až jsem úplně zastavil.

„Ty máš ale pěkný ohon,“ lichotila mi a rychle se snažila využít své výhody, „a ty skvělé zuby.“

„Děkuju,“ odpověděl jsem skromně. „Ty máš taky docela pěkný ocas, a tvůj kožich je prostě nádherný.“ Otevřeně jsem ji obdivoval.

„Vážně si to myslíš?“ zeptala se a zapýřila se. Pak mi hravě šťouchla do boku a odběhla o pár stop, aby mě přinutila ke hraní.

„Rád bych nějakou chvíli zůstal, abychom se mohli lépe poznat“ řekl jsem jí, „ale mám důležité poslání.“

„Poslání?“ zasmála se a vyplázla pobaveně jazyk. „Kdo kdy slyšel o vlkovi s jiným posláním, než je jeho touha?“

„Já ve skutečnosti nejsem vlk,“ vysvětloval jsem.

„Vážně? To je teda pozoruhodné. Vypadáš jako vlk, mluvíš jako vlk a určitě páchneš jako vlk, ale tvrdíš, že nejsi vlk. Co teda jsi?“

„Jsem člověk.“ Řekl jsem to schválně trochu zkroušeně. Vlci některé věci dost prožívají, jak jsem zjistil.

Sedla si a ve tváři měla výraz úžasu. Musela přijmout, že to, co jsem řekl, je pravda, protože vlci neumějí lhát. „Máš ocas,“ poznamenala, „a já jsem nikdy předtím člověka s ocasem neviděla. Máš pěkný kožich. Máš čtyři nohy. Máš dlouhé ostré zuby, špičaté uši a černý nos a přesto tvrdíš, že jsi člověk.“

„Je to hrozně složitý.“

„To teda musí bejt,“ připustila. „Myslím, že poběžím chvíli s tebou, jestli opravdu *musíš* splnit své poslání. Možná to můžeme probrat cestou a ty mi vysvětlíš tuhle komplikovanou situaci.“

„Jestli chceš.“ Docela se mi líbila a byl jsem rád, že budu mít nějakou společnost. Být vlkem někdy znamená osamělost. „Musím tě varovat, běhám hrozně rychle,“ upozornil jsem ji.

Odfrkla si. „Všichni vlci běhají hodně rychle.“

A tak jsme bok po boku běželi přes pastviny a hledali jsme boha Belara.

„Chceš běžet ve dne i v noci?“ zeptala se mě, když jsme za sebou měli pár mil.

„Až budu unaven, odpočinu si.“

„To ráda slyším.“ Pak se po vlčím způsobu zasmála, rafla mě do ramene a odskočila.

Začal jsem zvažovat svou situaci z morálního hlediska. Ačkoli se mi v mé momentální podobě zdála přitažlivá, byl jsem si skoro jistý, že už se mi nebude tak líbit, až se vrátím do své skutečné podoby. Navíc, ačkoli je nepochybně pěkné být otcem, skoro jistě jsem věděl, že by mi hejno štěňat bylo na obtíž, až se vrátím k pánovi do Údolí. Nejen to, štěňata by navíc nebyla čistokrevnými vlky a já nechci být otcem nějakých zrůd. A navíc, protože vlci se páří na celý život, až opustím svou společnici – což bych byl případně donucen udělat – bude opuštěná, ponechají ji samotnou s hejnem štěňat bez otce a bude objektem opovržení a posměchu ze strany členů její bývalé smečky. Slušnost je pro vlky velice důležitá. Proto jsem se rozhodl odolat jejím snahám o sblížení na naší cestě za Belarem.

Nevěnoval bych této události tolik času a prostoru, ale dobře ilustruje, jak zákeřně je naše myšlení ovládáno psychikou nabytých podob. Než jsme se dostali daleko, byl už jsem vlkem stejně či více než moje malá kamarádka. Kdybyste snad tohle umění chtěli někdy zkoušet, buďte opatrní. Jestliže zůstanete v cizí podobě *příliš* dlouho, koledujete si o možnost, že až bude čas vrátit se do vaší podoby, už se vám ani nebude chtít. Otevřeně přiznávám, že než jsme se s mladou vlčicí dostali do království boha Belara už jsem dost času věnoval myšlenkám na požitek z doupěte a lovu, kňučení štěňátek a opravdové a trvalé společnosti družky.

Po dlouhé době jsme narazili na skupinu lovců u okraje starobylého lesa, kde Belar, medvědí bůh, žil se svým lidem. K úžasu mé společnice jsem na sebe vzal svou skutečnou podobu a vydal jsem se k nim. „Mám vzkaz pro Belara,“ řekl jsem jim.

„Jak máme vědět, že je to pravda?“ ptal se jeden hřmotný chlapík sveřepě. Proč jsou vždycky Alorni ochotni k boji?

„Je to pravda, protože jsem vám řekl, že je to pravda,“ řekl jsem mu hrubě. „Ten vzkaz je důležitý, takže přestaň mařit čas cvičením hlasivek a zaveď mě konečně k Belarovi.“

Pak jeden z Alornů uviděl mou společnici a vrhl po ní svůj oštěp. Neměl jsem čas udělat, co bych pokládal za přirozené, nebo to před nimi zakrýt. Zastavil jsem oštěp uprostřed letu.

Zůstali zírat na oštěp, který trčel ve vzduchu a chvěl se, jako by byl zabodnut do kmene stromu. Pak, protože jsem byl rozzloben, jsem soustředil svou mysl a zlomil jsem oštěp vedví. „Kouzla!“ vydechl jeden z nich.

„Podivuhodná míra všímavosti, brachu,“ řekl jsem sarkasticky, napodobujíc Belmakorovu nejlepší mluvu. „A teď, jestli všichni nechcete dožít zbytek života jako hlávky zelí, mě konečně doveďte k Belarovi. Mimochodem, ta vlčice je se mnou. Kdyby jí snad někdo další chtěl něco udělat, bude si po zbytek života nosit vnitřnosti ve kbelíku.“ Někdy musíte mluvit barvitě, abyste Alorna zaujal. Přivolal jsem vlčici, takže se mi postavila k noze a vycenila na ně tesáky. Měla pěkné tesáky, dlouhé, trochu zakřivené a ostré jako dýky. Jejich vzezření získalo okamžitou a úplnou pozornost Alornů. „Dobrá práce,“ zašeptal jsem k ní obdivně. Zavrtěla ohonem a stále hrozivě cenila zuby na ty slabomyslné barbary.

„Mohli bychom si jít promluvit s Belarem, pánové?“ navrhl jsem nejslušněji, jak jsem mohl podle teorie, že Alorny musíte občas překvapit.

Našli jsme boha Belara v obyčejném táboře o pár mil hlouběji v lese. Vypadal velice mladě – skoro jako chlapec, ačkoli jsem věděl, že je skoro stejně starý jako můj pán. Měl jsem na Belara určité podezření.

Byl obklopen houfem prsatých světlovlasých alornských panen, které ho asi měly enormně rády. No, *byl* koneckonců bůh, ale obdivování těch dívek mi nepřipadalo právě zbožné.

No tak, Polgaro, nech to být, jo?

Alornové v tom táboře byli dost hluční, nedisciplinovaní a dost pili. Hlučně žertovali se svým pánem bez jakéhokoli smyslu pro slušnost či důstojnost.

„Buď zdráv, Belgarate,“ přivítal mě Belar, ačkoli jsme se nikdy neviděli a já jsem žádnému z těch bojovných lovců neřekl své jméno.

„Jakpak se má můj nejstarší bratr?“

„Ne zrovna nejlépe, můj pane,“ odpověděl jsem formálně. I přes korbel v jedné ruce a blondýnce na klíně to byl stále bůh, takže jsem považoval za správné chovat se uctivě. „Tvůj bratr Torak přišel k mému pánovi, udeřil ho a zmizel s jistým klenotem, po kterém toužil.“

„*Cože?*“ zařval mladý bůh a vyskočil na nohy, přičemž pustil korbel i blondýnku. „Torak má Orb?“

„Obávám se, že je to tak, pane. Můj pán mě požádal, abych tě vyzval vydat se k němu co nejrychleji.“

„To ano, Belgarate,“ ujistil mne Belar a zvedl korbel i nelibě se tvářící krasavici. „Hned se začnu připravovat. Už Torak Orb použil?“

„Nemyslíme si to, pane,“ odvětil jsem. „Můj pán říkal, že musíme spěchat, než se Torak naučí plně ovládat moc klenotu, který ukradl.“

„Správně,“ souhlasil Belar. Podíval se na mladou vlčici, která mi seděla u nohou. „Zdravím tě, sestřičko,“ řekl plynnou vlčtinou. „Jsi v pořádku?“ Belar měl určitě své chyby, ale nemohli jste mu vytknout jeho chování.

„Pozoruhodné,“ řekla trochu užasle. „Vypadá to, že jsem narazila na tvory velice důležité.“

„Tvůj společník a já musíme dost spěchat,“ řekl jí. „Jinak bych pro tebe zajistil patřičné pohodlí. Mohu ti nabídnout něco k jídlu?“ Už chápete, co jsem myslel Belarovou dvorností?

Vrhla kradmý pohled na vola, který se na rožni otáčel nad ohněm. „Voní to zajímavě,“ řekla.

„Samozřejmě.“ Vytáhl dlouhý nůž a odřízl pro ni slušnou porci. Tu jí podal, ale dával pozor, aby rychle stáhl prsty z dosahu jejích blyštících tesáků.

„Díky,“ řekla, utrhla kus masa a slupla ho v okamžiku. „Tenhle – “ hodila hlavou ke mně „– měl tak naspěch se sem dostat, že jsme měli sotva čas chytit po cestě jednoho či dva králíky.“ Upejpavě zhltla zbytek masa na dvakrát. „Docela dobrý,“ poznamenala, „ačkoli by mě zajímalo, proč jste to museli pálit.“

„Zvyk, sestřičko,“ vysvětlil.

„No, jestli je to zvyk…“ Opatrně si olízla kníry.

„Budu za chvíli zpátky, Belgarate,“ řekl Belar a odešel si promluvit se svými Alorny.

„Tenhle je dobrej," řekla mi společnice kousavě.

„On je bůh," řekl jsem.

„To pro mě nic neznamená," řekla netečně. „Bohové jsou záležitostí lidí. Vlci se o takové věci moc nezajímají." Pak se na mě kriticky podívala. „Byla bych s tebou víc spokojená, kdyby sis hleděl svého," dodala.

„Nevím, o čem to mluvíš?"

„Já myslím, že víš. Ty dívky patří k tomu hezkému. Neměl bys je tak otevřeně obdivovat." Nehledě na *můj* osobní pohled na věc, bylo zřejmé, že *ona* už si názor udělala. Myslel jsem, že by bylo lepší to ukončit.

„Možná by ses chtěla vrátit na místo našeho setkání, aby ses mohla připojit ke smečce?" navrhl jsem jemně.

„Půjdu s tebou trochu déle." Odmítla můj návrh. „Byla jsem zvědavá už předtím a teď vidím, že máš cosi společného s pozoruhodnými věcmi." Zívla, protáhla se a stočila se mi u nohou – všiml jsem si, že právě tak, aby byla mezi mnou a těmi alornskými dívkami.

Návrat do Údolí, kde už nás pán netrpělivě čekal, nám zabral mnohem méně času než cesta do země medvědího boha. Ačkoli čas pro ně obvykle nic neznamená, když je třeba spěchat, dokáží bohové doslova hltat vzdálenosti způsobem, který mě překvapoval. Vyrazili jsme tempem připomínajícím pohodlnou procházku a Belar se mě vyptával na pána a život v Údolí, zatímco mladá vlčice se důstojně šourala mezi námi. Když už to trvalo několik hodin, netrpělivost mě dodala odvahy, abych šel k věci. „Pane," ozval jsem se, „promiň mi, ale tímhle tempem nám to bude trvat rok, než se dostaneme k pánově věži."

„Tak dlouho ne, Belgarate," nesouhlasil mírně. „Věřím, že leží za tím kopcem."

Zíral jsem na něj nevěřícně, takhle jednoduše by to nešlo, ale když jsme na ten kopec vylezli, otevřel se před námi pohled na Údolí s pánovou věží uprostřed.

„Velice pozoruhodné," zamumlala vlčice, klesla na bok a zírala do Údolí svýma světlýma žlutýma očima. V tomhle jsem s ní musel souhlasit.

Moji bratři už byli zpátky a čekali u paty věže, zatímco my jsme se blížili. Ostatní bohové už byli u pána a Belar za nimi chvátal dovnitř,

Když bratři uviděli mou společnici byli překvapeni. „Belgarate," protestoval Belzedar, „je moudré brát sem něco takového? Jak víš, vlkům se nedá moc věřit."

Za to na něj vlčice vycenila své tesáky. Jak pro všechno na světě mohla vědět, co vlastně říkal?

„Jak se jmenuje?" ptal se mě jemný Beltira.

„Vlci nemají jména, bratře," odpověděl jsem. „Oni vědí co jsou zač i bez takových přívěsků. Myslím, že jména jsou lidská ješitnost."

Belzedar zavrtěl hlavou a odešel od vlčice.

„Je dost krotká?" ptal se Belsambar. Ochočování zvířat bylo jeho koníčkem. Ten snad znal jménem polovinu králíků a jelenů v Údolí křestním jménem a ptáci si na něj sedali stejně, jako by si sedali na strom.

„Není vůbec krotká, Belsambare," řekl jsem mu. „Potkali jsme se náhodou když jsem mířil na sever a rozhodla se připojit se ke mně."

„Velice pozoruhodné," řekla mi vlčice. „Ptají se vždycky na tolik věcí?"

„Jak víš, že se na něco ptali?"

„Ty taky? Jsi stejně hrozný jako oni." To byl její zvyk, který mě rozčiloval. Jestliže se jí otázka nezdála důležitá, prostě na ní neodpověděla.

„To je lidská přirozenost klást otázky," řekl jsem na svou obranu.

„Zvědavá stvoření," odfrkla si a zavrtěla hlavou. Uměla být mistrovsky dvojsmyslná.

„To je zázrak," rozplýval se Belkira. „Ty ses naučil mluvit se zvířaty. Prosím, bratře, nauč mě to umění."

„Neříkal bych tomu umění, Belkiro. Na cestu na sever jsem na sebe vzal podobu vlka. Jazyk vlků jsem získal s podobou a zůstal mi, i když jsem se přeměnil zpátky. Není to nic světového."

„Myslím, že v tom se pleteš, brachu," řekl Belmakor se zamyšleným výrazem. „Víš, učení cizích jazyků je únavný proces. Už několik let se chci naučit jazyk Ulgů, ale nedostal jsem se k tomu. Kdybych se na den nebo dva proměnil v Ulga, mohlo by mi to ušetřit

měsíce učení.“

„Ty jsi línej, Belmakore,“ řekl mu Beldin tvrdě. „A navíc by to nešlo.“

„A proč ne?“

„Protože Ulgové jsou lidé. Belgaratova vlčice netvoří slova jako my, protože nemyslí jako my.“

„Já taky nemyslím stejně jako Ulgové,“ namítl Belmakor. „*Já* myslím, že by to šlo.“

„Chyba, nešlo.“

Tenhle spor se občas vynořoval asi sto let. Nápad zkusit to ale neměl ani jeden z nich. Když o tom teď ale přemýšlím, asi je to napadlo. Ani jeden nebyl tak hloupý, že by o tom nepřemýšlel. Jenomže oběma se to hádání tak líbilo, že ho nechtěli zkazit jednoznačným vyřešením.

Vlčice se stočila a usnula, zatímco my ostatní jsme čekali na rozhodnutí pána a jeho bratrů ohledně vzpurného Toraka. Když ostatní bohové sešli z věže, tvářili se zachmuřeně a odešli bez jediného slova.

Pak nás Aldur zavolal a šli jsme nahoru. „Bude válka,“ řekl nám pán smutně. „Torakovi nesmíme dovolit, aby plně ovládl Orb. Má dva různé účely a ty se nesmí spojovat, jinak se materiál rozpadne ve dví. Bratři odešli shromáždit své lidi. Mara a Issa půjdou na východ přes území Dalů, takže budou moct Toraka napadnout jižně od Korimu. Nedra a Chaldan ho obklíčí ze západu a Belar na něj půjde ze severu. Budeme zem Angaraků pustošit tak dlouho, dokud Orb nevrátí. Ačkoliv mi to rve srdce, musí to tak být. Pro každého z vás určím úkoly, které musíte splnit během mé nepřítomnosti.“

„Nepřítomnosti, pane?“ zeptal se Belzedar.

„Musím jít do Prolgu poradit se s ULem. Zná Osudy, které nás všechny ovládají, ačkoli nepřesně. Poskytne nám rady tak, abychom nepřekročili určité hranice během války proti bratrovi.“

Vlčice k němu zcela nepozorovaně přešla a položila mu hlavu do klína. Zatímco k nám mluvil, mimoděk – aspoň jsem si to tehdy myslel – ji podivně přátelsky hladil. Věděl jsem, že je to nepravděpodobné, ale měl jsem silný pocit, že už se nějak znají.

Kapitola 6.

Náš pán byl v Prolgu dost dlouho, ale my jsme měli víc než dost práce a jsem si jist, že lidé ostatních bohů na tom byli podobně. S výjimkou Alornů a Arendů byla válka pro zbytek lidí neznámým pojmem a ani ti bojechtiví lidé nebyli moc dobří v organizaci, když šlo o budování armády. Celkem vzato byl svět až do té doby mírumilovný a i ty příležitostné potyčky většinou zaměstnávaly pouze pár mužů, kteří na sebe vrhali stejné zbraně, které ještě navíc nebyly

právě nejlepší. Občas samozřejmě došlo k úmrtí některého bojovníka, ale myslím, že většinou to bylo náhodou.

Tentokrát to zjevně vypadalo na jinou válku. Celé národy měly být vrženy proti sobě a na to nás nic nemohlo připravit. V prvotních stádiích plánování jsme byli dost závislí na Belsambarovi a jeho znalostech Angaraků. Ten pocit vlastní nadřazenosti, který jim Torak vštěpoval, z nich udělal lidi uzavřené a tajnůstkářké, takže cizinci nebo příslušníci jiných národů nebyli v jejich městech vítáni. Aby to zdůraznili, Angarakové ve svých městech již tradičně stavěli zdi. Ne že by předvídali válku – ačkoli Torak určitě ano – ale spíše cítili potřebu dát nějak najevo, že jsou odříznuti a nadřazeni zbytku lidstva.

Beldin seděl na podlaze a zamračil se, když Belsambar popisoval zeď obklopující město, v němž se narodil před asi tisíci lety. „Třeba už tenhle zvyk opustili," zavrčel.

„Když jsem se na ně byl podívat před asi pěti sty lety, ještě v tom pokračovali," řekl mu Belzedar. „Jestli nic jiného, zdi kolem měst byli vyšší – a silnější."

Beltira pokrčil rameny. „Co nějaký člověk postaví, může jiný zase zbořit."

„Ne když na tebe padá déšť oštěpů a balvanů a vařícího oleje… to pak nejde," odporoval Beldin. „Myslím, že se můžeme spolehnout, že se Angarakové stáhnou za své zdi, jakmile proti nim vytáhneme. Množí se jako králíci, ale stejně je přečíslíme, takže se s námi nebudou chtít utkat na otevřené pláni. Stáhnou se do měst, zavřou brány a nechají nás dojít až k nim. To je skvělý způsob, jak přijít o mnoho mužů. Musíme vymyslet nějaký způsob jak strhnout ty zdi, aniž bychom proti nim museli vrhnout polovinu lidstva."

„Můžeme to udělat sami," navrhl Belkira. „Jak si vzpomínám, *ty* jsi přemístil asi půl akru kamení, když jsi Belgaratovi pomáhal se stavbou věže."

„To ale bylo *volné* kamení, bratře," řekl mu Beldin kysele, „a navíc jsem příští den sotva mohl chodit. Belsambar tvrdí, že Angarakové kamení spojují maltou. To bychom ty zdi museli rozložit kámen po kameni."

„A oni by je dostavovali tak rychle, jak my bychom je bořili," doplnil Belmakor. Zamyšleně se podíval na strop Belsambarovy věže,

kde jsme se shromáždili. A pak se přirozeně, protože to by jinak nebyl Belmakor, vrátil k logice. „Zaprvé, Beldin má pravdu. Nemůžeme se prostě vrhnout na jejich města. Takové ztráty by byly neúnosné.“ Podíval se na nás ostatní. „Souhlasíte?“

Všichni jsme přikývli.

„Výtečně,“ řekl suše. „Zadruhé, jestliže se pokusíme jejich zdi strhnout pomocí slova a vůle, zcela se vyčerpáme a stejně toho moc nepoškodíme.“

„Co nám tedy zbývá?“ zeptal se Belzedar mrzutě. Od ostatních jsem se dozvěděl, že se Belzedar s Belmakorem dost hádali, když se dostali k Tolnedřanům. Belzedar coby druhý učedník tvrdil, že *on* má nárok na vedení. Belmakor se zase zaštítil *mojí* autoritou, protestoval a Beldin ho podpořil. Soudím, že byl Belzedar hrozně uražený a vypadalo to, že hledá nějaký způsob, jak Belmakorovi vrátit to ponížení. „Říkáš, že nemůžeme na Toraka udeřit přímo,“ pokračoval. „Jediný způsob jak ho zranit tak, aby nám vrátil Orb, je napadnout jeho lid a to nemůžeme, jestliže se schovávají za těmi zdmi.“

„Takže si situace žádá nějakou mechaniku, neřekl bys, brachu?“ odpověděl Belmakor svým nejpříjemnějším tónem přímo.

„Mechaniku?“ Belzedar vypadal zaskočeně.

„Něco, co nekrvácí, brachu. Něco, co se dostane v pořádku do dosahu oštěpů a zboří ty zdi.“

„Nic takového není,“ odfrkl Belzedar.

„Teď ještě ne, brachu, ještě ne, ale myslím, že my s Beldinem přijdem na něco, co nám to pomůže vyřešit.“

Tady bych věc rád uvedl na pravou míru. Snad všechny národy se snažili přivlastnit si zásluhy na vynalezení obléhacích strojů. Alornové to tvrdili; Arendové tvrdili totéž; a Malloreánci samozřejmě nachlup to samé; ale přiznejme zásluhu tomu, komu patří. Byli to mí bratři Belmakor a Beldin. Ti je sestavili první.

Tím nechci říct, že by všechny jejich stroje fungovaly tak, jak měly. Jejich první Katapult se rozletěl na kousky, když z něj poprvé chtěli střílet, a jejich pohyblivé beranidlo byla úplná katastrofa, protože nevěděli, jak ho řídit. Mělo tendenci ujíždět od zamýšleného cíle a nesmyslně mlátilo do neškodných stromů – ale to už moc odbíhám.

V tomto stádiu debaty náš tajemný bratr Belsambar navrhl něco tak hrozného, že nás to všechny úplně zaskočilo. „Belmakore," řekl svým typicky zastřeným hlasem, „myslíš, že se ti opravdu podaří sestrojit něco, co bude schopno vrhat věci na dlouhé vzdálenosti?"

„Jasně, brachu," odpověděl Belmakor sebejistě.

„Proč bychom tedy měli něco vrhat na zdi? My s těmi zdmi nemáme žádný spor. My máme spory s Torakem. Jsem Angarak a znám jeho mysl lépe než kdokoliv z vás. Podporuje své Grolimy v obětování lidí, protože to je znak toho, že ho mají raději než své bližní. Čím víc obětí na oltáři trpí, tím lépe vidí, že je to projev lásky k němu. Právě tahle strašná bolest obětovaného jednotlivce ho uspokojuje. Nejlépe ho zraníme, jestliže tu bolest zobecníme."

„Co přesně máš na mysli, bratře?" zeptal se ho Belmakor s překvapeným výrazem.

„Oheň," řekl mu Belsambar s děsivou prostotou. „Smůla hoří a nafta taky. Proč bychom měli plýtvat náš čas a životy vojáků útočících na zdi? Použijte své skvělé stroje a vrhněte přes hradby do města hořící kapalinu. Angarakové jsou v pasti vlastních zdí a upečou se zaživa, takže ani nebude důvod vstupovat do města, ne?"

„*Belsambare!*" vydechl Beltira. „To je příšerné!"

„Je," připustil Belsambar, „ale jak jsem řekl, znám Torakovu mysl. Bojí se ohně. Bohové jsou schopni vidět budoucnost, a Torak v té svojí vidí oheň. Nemohli bychom udělat nic, co by mu způsobilo větší bolest. A není to snad náš účel?"

Ve světle pozdějších událostí je jasné, že Belsambar měl úplnou pravdu, ačkoli je záhadou, jak to věděl. Torak se *skutečné* bál ohně – a měl pro to dobrý důvod.

Ačkoli Belsambarův nápad byl pozoruhodně praktický, všichni jsme se snažili se mu vyhnout. Belmakor s Beldinem upadli do úplného záchvatu tvořivost a dvojčata to samé. *Oni* experimentovali s počasím. Z modré oblohy ždímali hurikány a tornáda a doufali, že tím sfouknou angaracká města a zdi z povrchu. Já jsem své úsilí zaměřil na rozmanité iluze. Ulice opevněných angarackých měst bych naplnil nepředstavitelnými hrůzami. Vyhnal bych je zpoza těch zdí dřív, než by je jejich tajemný příbuzný mohl upéct zaživa.

Belzedar pracoval stejně tvrdě jako my ostatní. Byl posedlý

Orbem a jeho snaha najít způsob, jak ho získat zpět, už připomínala záchvat šílenství. Uprostřed toho všeho Belsambar jen seděl a trpělivě čekal. Zřejmě věděl, že jakmile začnou boje, stejně se vrátíme k jeho děsivému řešení.

Kromě naší vlastní práce jsme dost často cestovali za našimi spojenci, abychom zjistili, jak pokročili ve svých přípravách. Až do téhle doby byli všechny kultury dost uvolněné, neexistoval žádný jednotlivec ovládající některý z pěti prvotních národů. Válka s Torakem tohle všechno změnila. Vojenská organizace je nutné pyramidovitá a pojetí jediného vůdce, řídícího celý národ, přetrvalo v mnoha společnostech i po ukončení války. V tomto směru mám pocit, že bychom měli Torakovi děkovat – či ho nenávidět – za myšlenku králů.

Myslím, že já jediný jsem byl zcela zodpovědný za královský dvůr Alornů. Na základě všeobecné dohody jsme já i moji bratři nadále sloužili jako spojky mezi jednotlivými národy a více či méně automaticky jsme převzali odpovědnost za lid toho boha, kterého jsme osobně žádali o účast na schůzi, kterou náš pán svolal v Údolí poté, co mu Torak ukradl Orb. Myslím, že celý můj život byl změněn skutečností, že jsem byl ke své smůle přidělen k Alornům.

Naše přípravy na válku trvaly několik let. Různé kroniky těch dob tento fakt rády přikrášlují. Samozřejmě byli nějaké potyčky s Angaraky, ale žádná opravdová významná bitva. Konečně bohové rozhodli, že jsou jejich lidé připraveni – jestli se tehdy vůbec o někom dalo říct, že byl připraven na válku. Válka proti Angarakům byla zcela odlišná od ostatních válek v minulosti v tom, že naše přesuny vlastně zahrnovaly migraci celých národů. Bohové byli tak pevně zapojeni spolu se svými lidmi do těch událostí, že myšlenka zanechat ženy, děti a starce vzadu, zatímco muži jdou bojovat, prostě nikoho nenapadla.

Mara a Issa vzali své Maragy a Nyissánce a vyrazili na svou cestu na jihovýchod do země Dalů, zatímco Tolnedřani a Arendové zahájili svůj postup na západ. Alornové se ale nehnuli. To byla snad jediná příležitost, kdy jsem viděl pána opravdu utrápeného. S netypickou hrubostí mi nařídil, abych vyrazil na sever a zjistil, co je tak zdrželo.

A tak jsem opět vyrazil na sever a, jako od té doby vždycky, opět jsem nebyl sám. Ani nevím, že bychom o tom byli nějak diskutovali,

ale ta mladá vlčice si mě jakoby přivlastnila. Protože byla se mnou, opět jsem na cestu zvolil podobu vlka. Domnívám se, že to schvalovala. Nikdy nebyla úplně spokojená s mou skutečnou podobou a vypadala mnohem šťastnější, když jsem měl čtyři nohy a ocas.

Zjistili jsme příčinu zdržení skoro dříve, než jsme se dostali na území medvědího boha. Věřili byste, že oni *už* válčili… *mezi sebou?*

Alornská společnost – jako všechny v té době – byla založena na systému klanů, a to hašteření bylo kvůli tomu, který z klanových náčelníků by měl převzít vedení nad celou armádou. Ostatní bohové se setkali se stejnými problémy a prostě spory o nadvládu mezi jednotlivými stranami vyřešili tím, že určili jednoho vůdce do čela. Belar to ale neudělal. „Jsem si jist, že chápeš mou situaci, Belgarate," řekl mi, když jsem ho konečně našel. Přišlo mi, že to řekl trochu na svou obranu.

Zhluboka jsem se nadechl, abych potlačil nutkání zařvat na něj. „Ne, můj pane," řekl jsem nejjemnějším tónem, jakého jsem byl schopen. „Ani ne."

„Kdybych vybral hlavu *jednoho* klanu na úkor ostatních, mohlo by to být chápáno jako upřednostňování, copak to nechápeš? Budou si to prostě muset vyřešit mezi sebou."

„Ostatní národy už se vydali na pochod, můj pane," připomněl jsem mu co nejtrpělivěji.

„Však my se připojíme, Belgarate," ujistil mě, „nakonec."

Tehdy už jsem ale Alorny znal natolik dobře, abych věděl, že Belarovo 'nakonec' by se pravděpodobně táhlo několik století.

Vlčice u mé nohy si lehla na bok a vyplázla jazyk. Přiznám, že její smích mi náladu právě nezlepšil.

„Mohu ti něco navrhnout, můj pane?" zeptal jsem se medvědího boha civilním tónem.

„Proč se ptáš? Samozřejmě, Belgarate," odpověděl. „Abych byl k tobě upřímný, dlouho jsem trápil mozek ve snaze najít řešení toho problému. Hrozně nerad bych zklamal své bratry a taky bych nerad úplně zmeškal válku."

„Bez tebe by to nebylo ono, můj pane," ujistil jsem ho. „Teď tedy k tvému problému. Proč prostě nesvoláš hlavy klanů na společnou schůzi a nenecháš je losovat, aby se rozhodlo, kdo z nich bude

vůdcem Alornů?“

„Ty myslíš prostě to úplně svěřit náhodě?“

„*Je* to rozhodnutí, můj pane, a kdybychom oba slíbili, že se do toho vůbec nijak nebudeme plést, nebudou mít vůdci klanů žádný důvod si stěžovat, ne? Budou mít všichni stejnou šanci získat tu funkci a jestli jim přikážeš respektovat výsledky losu, mělo by to vyřešit tohle…“ Raději jsem spolkl slovo 'bláznění'.“

„Moji lidé *mají* rádi hry,“ připustil. „Věděl jsi, že jsme vynalezli hrací kostku?“

„Ne,“ řekl jsem lichotivě. „To jsem nevěděl.“ Pokud dobře vím, všechny ostatní národy tvrdily nachlup to samé. „Proč nesvoláme tvé hlavy klanů, můj pane? Vysvětlíš jim princip – a pravidla – a můžeme to vyřídit. Určitě bychom neradi nechali Toraka čekat, že? Určitě by tě postrádal, kdybys tam nebyl, až vypuknou boje.“

Zašklebil se na mě. Jak už jsem řekl, Belar měl své chyby, ale *byl* to příjemný, mladý bůh. „A, mimochodem, můj pane,“ dodal jsem tak, aby to vypadalo, že mě to právě napadlo, „kdyby ti to nevadilo, půjdu s tvým lidem na jih.“ *Někdo* na Alorny musel dohlédnout.

„Jistě, Belgarate,“ on na to. „Jsem rád, že tě mám.“

A tak alornští vůdci klanů losovali, a nehledě na to, co si myslí Polgara, *já* jsem do výsledku vůbec nijak nezasahoval. Z mého pohledu byli tihle vůdci všichni stejní a skutečně mi bylo jedno, kdo vyhraje – pokud to lze považovat za vítězství. Štěstěna chtěla, aby vyhrál klanový vůdce Šaggat, praděd Šereka Medvědí plece, největšího krále, jakého kdy Alornové měli. Není to podivné, jak se věci vyvíjejí? Od té doby jsem zjistil, že zatímco já se do losu nemíchal a Belar také ne, něco *jiného* ano. Ten upovídaný přítel, co ho občas má v hlavě Garion, se účastnil hry. To *on* zvolil Šerekova předka za krále Alornů. Ale to už zase předbíhám – nebo jste si toho všimli?

Když už byla projednou vyřešena otázka vedení, začali Alornové přesun v překvapivě krátké době, – ačkoli to *není* až tak překvapivé, když se nad tím trochu zamyslíte. Alornové byli v té době převážně napůl kočovníci, takže byli vždy připraveni jít dál – zejména kvůli své hluboce zakořeněné averzi ke spořádanosti. Prapůvodní Alornové neudržovali v táborech pořádek a myšlenka přemístění se jinam jim byla bližší než uklízení.

Nakonec jsme tedy putovali na jih přes momentálně opuštěná území Arendů a Tolnedřanů. Asi v půli léta jsme se dostali do země tehdy zabrané Nyissánci, Tehdy už jsme začali dávat větší pozor. Už jsme se docela přiblížili severní hranici Angaraků a nedlouho předtím jsme pozorovali těkající skupinky Torakových dětí.

Alornové mají své chyby – a je jich dost – ale *jsou* dobří v boji. Tehdy na angarácké hranici jsem poprvé viděl alornského zápasníka. Byl to obrovitý chlápek se světle rudými vousy, jak si vzpomínám. Vždycky jsem chtěl zjistit, jestli nemohl být dávným předkem Baraka, hraběte z Trellheimu. *Vypadal* hodně podobně jako Barak, takže tam asi nějaká příbuznost bude. Rozhodně předběhl všechny ostatní a samojediný napadl skupinu asi tuctu Angaraků. Zvážil jsem všechny okolnosti hrající proti němu a už jsem se rozhlížel po nějakém vhodném místě na hrob. Jak se ale ukázalo, byli to Angarakové, koho jsme museli pohřbít, když s nimi skončil. Křičící a smějící se jako maniak s pěnou u úst, zlikvidoval celou skupinu. Dokonce dohnal a zmasakroval ty dva nebo tři nešťastníky, kteří se pokoušeli utéct. Děti medvědího boha tam samozřejmě stály a jásaly.

Alornové!

Pěna u úst ale dost znervóznila mou společnici. Trvalo mi nějakou dobu ji přesvědčit, že ten rudovousý rváč neměl vzteklinu. Vlci se přirozeně snaží vyhýbat vzteklým zvířatům a má společnice už se chystala mýt si nad námi packy.

Naše srážky s dětmi dračího boha byly stále častější, jak jsme byli stále blíž a blíž Korimské vysočině, což tehdy bylo centrum moci Angaraků a sídlila tam většina populace. Podařilo se nám vyhladit docela dost opevněných angarackých měst na naší cestě na jih, a zprávy přicházející od našich křídel naznačovaly, že ostatní národy zapojené do útoku na Torakův lid také ničí města a vesnice na své cestě ke Korimu.

Stroje postavené Belmakorem a Beldinem fungovaly obdivuhodně, a náš obvyklý postup – když jsme dorazili k opevněnému městu byl takový, že jsme seděli a zasypávali zdi balvany, zatímco já se svými bratry jsem město kropil tornády a ulice jsme naplnili iluzorními zrůdami. Pak, když už jsme zdi zredukovali na trosky a obyvatele na drmolící blázny, vrazili jsme dovnitř a pobili

jsme všechny lidi. Snažil jsem se ze všech sil přesvědčit Šaggata, že je skutečně necivilizované povraždit všechny ty Angaraky a že by měl alespoň přemýšlet o zajímání zajatců. Vrhl na mě ten prázdný, nechápavý pohled, s kterým se snad všichni Alornové rodí a zeptal se: „Proč? Co bych s nima dělal?“

Naneštěstí se ti barbaři, které jsme doprovázeli, nadšeně chytili Belasambarovy myšlenky upalovat lidi zaživa. Na jejich obranu musím dodat, že oni museli obstarat bojování a ten, kdo hoří, se těžko soustředí na nějakou činnost. Dost často Šaggatovi Alornové roztloukli zeď a vtrhli do města, kde už ale všichni obyvatelé uhořeli. Tohle vždycky Alorny naštvalo.

Na jeho obranu musím dodat, že Torak nakonec *přece jen* podnikl protiútok. Jeho Angarakové se z korimských hor vyrojili jako mor a my se s nimi střetli na všech čtyřech stranách. Nemám rád válku; nikdy jsem neměl. Je to ten nejhloupější prostředek řešení problémů. V tomto případě jsme ale neměli moc na výběr.

Výsledek byl už předem zcela zřejmý. Měli jsme nad Angaraky jasnou převahu pět na jednoho či ještě víc, a zlikvidovali jsme je. Podrobnosti o tom vraždění si musíte najít někde jinde. Nemám žaludek na to, abych opakoval co jsem viděl během těch příšerných dvou týdnů. Nakonec jsme je zatlačili zpět do hor Korimu a zahájili jsme nezastavitelný úder na Torakovu poslední pevnost, chrámové město, rozkládající se na nejvyšším vrcholu. Náš pán neustále vybízel svého bratra, aby vrátil Orb a poukazoval přitom na to, že Angarakové už jsou na vymření a že bez svých dětí bude Torak nula. Dračí bůh ale neposlouchal.

Neschůdnost terénu na východních svazích korimských hor přinutila Maragy a Nyissánce přibližovat se z jihu. Kdyby toho nebylo, katastrofa, která následovala by byla mnohem horší.

Byla to právě vyhlídka na ztrátu všech jeho dětí, která způsobila, že Torak překročil práh šílenství. Přinucen čelit volbě buď se vzdát Orbu nebo ztratit všechny své uctívace se – vulgárně řečeno – Torak zbláznil. Šílenství muže je dost zlé, ale šílenství boha? Hrůza!

Uvržen v zoufalství, pánův bratr provedl závěrečný krok, který mu mohlo našeptat jen jeho šílenství. Věděl, co se stane. Není možné, aby to nevěděl. Nicméně postaven před hrozbu vyhubení Angaraků,

pozvedl Orb. Jeho znalost pánova Orbu byla přinejlepším mizerná, ale přesto jej pozvedl.

A s jeho pomocí rozbil svět.

Ten zvuk byl zcela odlišný od všech zvuků, které jsem slyšel do té doby – nebo až dodnes. Byl to zvuk trhané skály. Až do dneška se probouzím zcela zpocený a chvějící se při vzpomínce na ten hrůzyplný zvuk, který se za mnou táhne pěti tisíciletími.

Melcenové, což jsou poměrně zkušení geologové, popsali, co se skutečně stalo, když Torak roztrhl svět. Moje vlastní studie potvrzují jejich teorii. Jádro světa je stále žhavé a ten starodávný prvotní kontinent, který jsme všichni považovali za pevný, ve skutečnosti plaval na tom podzemním vřícím moři tekuté skály, ne nepodobný voru.

Torak použil Orb k přetrhání pout, která držela ten vor pohromadě. Ve své zoufalé snaze zachránit Angaraky roztrhl kůru té obrovské masy vedví, aby zbytek lidstva nemohl dokončit zničení jeho dětí. Prasklina, kterou způsobil byla několik mil široká a rozžhavená skála začala z hlubin vystupovat tím strašným jícnem. To by už samo o sobě bylo dost hrozné – pak se ale do právě vytvořené štěrbiny začalo vlévat moře. Věřte mi, *nechtějte* šplíchnout studenou vodu na vařící kámen! Prostě to celé explodovalo!

Neodvažuju se ani hádat, kolik lidí při tom zemřelo – přinejmenším polovina lidstva, ale spíš mnohem víc. Kdyby bývala byla struktura Korimu měkčí, s největší pravděpodobností by Maragové a Nyissánci utonuli. Každopádně tím okamžikem zmizel svět, jak jsme ho znali.

Torak ale zaplatil hodně vysokou cenu za to, co udělal. Orb nebyl ani trochu šťastný, že ho použil tak, jak ho použil. Belsambar měl pravdu: Torak ve své budoucnosti viděl oheň a Orb mu dopřál oheň. Náhodou zvedl Orb levou rukou a poté co rozbil svět, už neměl svou levou ruku. Orb mu ji spálil na uhel. Pak, jakoby pro zdůraznění své nespokojenosti, uvařil Torakovi levé oko a pro dobrou míru mu sežehl levou polovinu obličeje. Byl jsem od něj deset mil, když se to stalo, ale jeho výkřiky jsem slyšel stejně dobře, jako kdyby stál vedle mě.

Hrůzostrašná podstata celé té věci ale spočívá v tom, že na rozdíl od lidí se bohové neuzdravují. *My* pár pořezání, modřin a odřenin

během našeho života očekáváme; oni ne. Uzdravování je v nás zakódováno. U nich se tato nutnost nepředpokládá.

Poté co rozbil svět, Torak zcela jistě potřeboval uzdravení. Je velmi pravděpodobné, že ten první pálící dotek ohně cítil od okamžiku rozbití světa až do té hrozné noci o pět tisíc let později, kdy postižen, volal svou matku.

Zem křičela a sténala, když moc Orbu a vůle Torakova rozdělovala pláň vedví, a s řevem jako desetitisíce hromů se moře valilo dovnitř, aby explodovalo a vařilo se v jakémsi širokém pěnícím pruhu, který nás odděloval od dětí dračího boha. Prasklá země se pod našima nohama potápěla a vysmívající se moře se na nás valilo, polykajíc přitom pláně a vesnice a města, která mu ležela v cestě. Pak se stalo, že Gara, moje rodná vesnice, navždy zmizela a ta čistá šumící řeka, kterou jsem měl tak rád, utonula v nekonečném moři.

A velký nářek se nesl z davu lidí, protože většina z jejich pozemků byla právě pohlcena mořem, které vypustil Torak.

„Velice podivuhodné," poznamenala mladá vlčice po mém boku.

„Používáš to až příliš," řekl jsem jí ostře, popuzen svojí vlastní ztrátou. Její nedbalé hodnocení katastrofy, které jsme právě byli svědky, bylo trochu podceněné a víc než trochu chladnokrevné.

„Tobě se to nezdá podivuhodné?" zeptala se mě dost klidně. Jak se můžete hádat s vlkem?

„Ano," odvětil jsem, „ale nikdo by to neměl říkat moc často, jinak ho budou považovat za prosťáčka." Bylo nepochybně poťouchlé to říct, to uznávám, ale její hluboká netečnost ke smrti poloviny mých spolubojovníků mě popudila. Během let jsem zjistil, že má samovolná popudlivost vůči jejím štěkům byla jedním z klíčových kamenů našeho vztahu.

Odfrkla. To je její rozčilující zlozvyk. „Budu si říkat, co chci," řekla tónem typickým pro všechny ženy. „Nemusíš poslouchat, jestli tě to netěší, a jestli mě považuješ za prosťáčka, je to tvoje přesvědčení – a tvoje chyba."

Najednou jsme byli zmateni. Širé moře bylo mezi námi a Angaraky, Torak stál na jednom břehu a my na druhém.

„Co uděláme, pane?" žádal jsem po Aldurovi.

„Nemůžeme dělat nic," odpověděl. „Je po všem. Válka skončila."

„Nikdy!“ vykřikl Belar. „Můj lid jsou Alornové. Naučím je pohybovat se na moři. Jestliže se ke zrádci Torakovi nedostaneme po souši, moji Alornové postaví velkou flotilu a vyrazíme na něj po moři. Válka *není* u konce, můj bratře. Torak tě udeřil, ukradl to, co bylo tvoje a teď tuhle zemi utopil v ledově chladném moři. Naše domovy a naše pole a lesy už neexistují. Říkám ti to, můj milovaný bratře, a myslím to vážně. Mezi Alorny a Angaraky neskončí válka, dokud zrádce Torak nebude potrestán za všechnu tu nespravedlnost – i kdyby to tak mělo zůstat až do konce světa!“ Ale Belar uměl být výmluvný, když se na to soustředil. Miloval svůj korbel piva a obdivující alornské dívky, ale všeho by se vzdal kvůli možnosti pronést řeč.

„Torak *je* potrestán, Belare,“ řekl pán svému nadšenému bratrovi. „Ještě teď hoří – a bude hořet navěky. Pozvedl Orb proti zemi a ta mu to oplatila. Navíc je teď Orb probuzen. Přišel k nám v míru a pokoji. Teď byl pozvednut v zášti a válce. Torak ho zradil a proměnil jeho duši v kámen. Teď jeho srdce bude ledové a pevné, takže už takhle *nebude* použit. Torak má Orb, ale v jeho držení nenajde velké potěšení. Nesmí se ho dotknout, ani na něj pohlédnout, natož ho použít.“

Můj pán, jak je vidět, byl přinejmenším stejně výmluvný jako Belar.

„Nicméně,“ řekl Belar, „budu proti němu vést válku, dokud ti nevrátí Orb. To zaručuji za celou Alorii.“

„Jak chceš, bratře,“ řekl Aldur. „Teď ale musíme vztyčit nějakou překážku proti tomu blížícímu se moři, jinak pohltí všechnu souš, která nám zbyla. Spoj tedy svou sílu s mou a dáme tomu moři nějaké hranice.“

Až do toho dne jsem si plně neuvědomoval, jak dalece se od nás bohové liší. Jak jsem pozoroval, Aldur a Belar spojili své ruce a hleděli přes rozlehlou pláň na blížící se moře.

„Stůj,“ řekl Belar moři a pozvedl ruku. Nemluvil nahlas, ale moře ho přesto slyšelo a zastavilo. Nahromadilo se, zuřivé a zmítající se, za bariérou toho jediného slova, a na nás vanul silný vítr.

„Pozvedni se,“ řekl Aldur stejně jemně zemi. Má mysl zakolísala pod nezměrností toho povelu. Země, tak nedávno poraněna Torakem, sténala a vzdouvala se a nadýmala. A pak, přímo před mýma očima,

začala stoupat. Stoupala stále výš a výš, jak skály pod ní praskaly a drtily se. Přímo z pláně vystupovaly hory, které tam předtím nebyly, a střásaly ze sebe volnou zem stejně jako pes oklepává vodu, aby tam stály jako věčná překážka moři, které vypustil Torak.

Už jste někdy stáli tak půl míle od ohniska něčeho takového? Ani to nedělejte, jestli se tomu můžete vyhnout. Všichni jsme byli mrštěni na zem nejsilnějším zemětřesením, do jakého jsem se kdy dostal. Ležel jsem, držel jsem se země a zuby mi strachem cvakaly. Čerstvě narušená zem sténala a dokonce jako by i vyla. A nebyla sama. Má společnice se mi krčila po boku, zdvihla hlavu k obloze a taky vyla. Položil jsem jí ruce kolem těla a pevně jsem ji k sobě přitiskl – což asi nebyl nejlepší nápad, když uvážím, jak byla vystrašená. Kupodivu se nepokusila mě kousnout – dokonce na mě ani nevrčela. Místo toho mi lízala tvář, jako kdyby se *ona* pokoušela uklidnit *mě.* Není *tohle* typické?

Když natřásání zvolna odeznělo, všichni jsme se nějak uklidnili a nejprve jsme zírali na nový pás hor a pak na východ, kde moře zklamaně ustupovalo.

„Podivuhodné," řekla vlčice klidně, jako by se ani nic nestalo.

„Skutečně," nemohl jsem nesouhlasit.

A pak ostatní bohové se svými lidmi přicházeli na místo, kde jsme stáli a obdivovali, co Belar a můj pán vytvořili k zastavení moře.

„Je čas se rozdělit," řekl jim pán smutně. „Ta země, která byla tak hezká a živila naše děti v jejich počátcích, už zmizela. Ta, která tu zbyla na břehu moře, je pustá a drsná a už nebude podporovat váš lid. Tu je tedy má rada, bratři. Vezmete každý svůj lid a vydejte se na západ. Za horami v nichž leží Prolgu najdete jinou vhodnou pláň – možná ne tak rozlehlou, ne tak krásnou jako ta, kterou dnes utopil Torak, ale uživí lidské národy."

„A co ty, můj bratře?" zeptal se ho Mara.

„Já shromáždím své učedníky a vrátíme se do Údolí," odpověděl Aldur. „Dnešního dne bylo zlo uvolněno do světa a jeho moc je velká. Orb se odhalil mne a jeho silou bylo zlo uvolněno. Na *mě* tedy padá úkol příprav pro den, kdy se dobro a zlo utkají v oné konečné bitvě, která rozhodne osud světa."

„Staň se tedy," řekl Mara. „Buď zdráv a sbohem, můj bratře."

A otočil se a společně s Issou a Chaldanem a Nedrou a jejich lidmi odešel směrem na západ.

Belar ale váhal. „Má přísaha a mé slovo mě zavazují," pronesl. „Nepůjdu k západu s ostatními, ale vezmu místo toho své Alorny na neobydlená území severozápadu. Tam budeme hledat cestu, kterou bychom se opět dostali k Torakovi a jeho dětem. Tvůj Orb by ti *měl* být vrácen, bratře. Nespočinu, dokud se tak nestane." Pak se otočil a vyrazil na sever a jeho urostlí válečníci ho následovali.

Můj pán je pozoroval na odchodu s velkým smutkem ve tváři a pak se otočil k západu. Mí bratři a já jsme ho s lítostí následovali na zpáteční cestě do Údolí.

část
druhá

ODPADLÍK

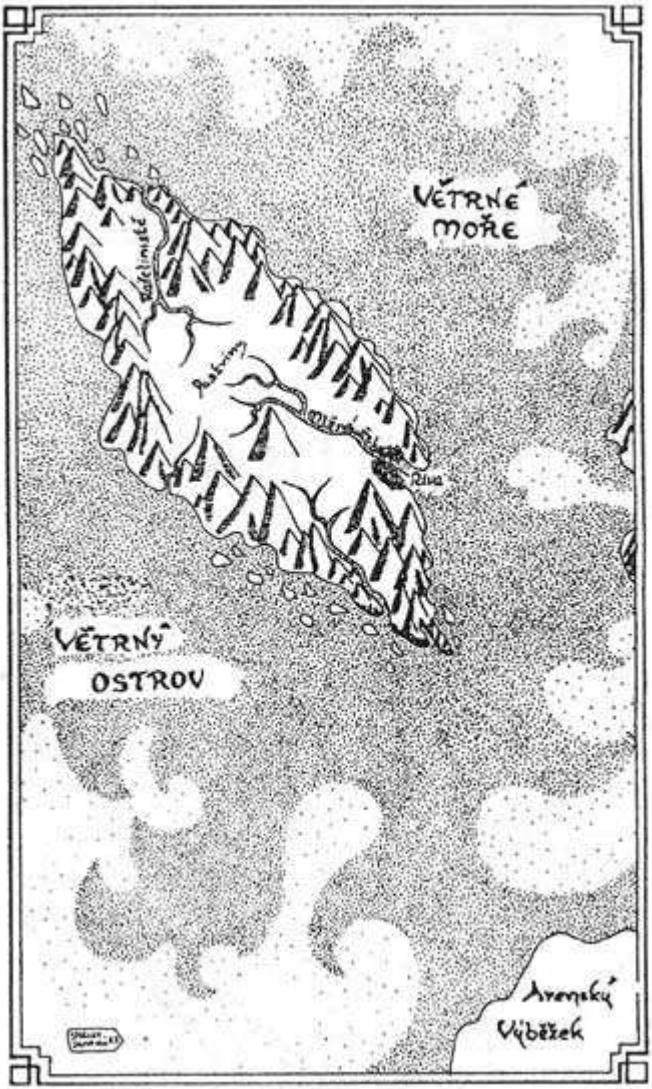
VĚTRNÉ
MOŘE
VĚTRNÝ
OSTROV
Výběžek

Kapitola 7.

Mí bratři a já jsme jsme byli velmi otřeseni výsledkem naší války proti Torakovi. Nikdo z nás nečekal, že Torak odpoví na naše tažení tak zoufalým způsobem a myslím, že v nás všech hlodal pocit viny za smrt poloviny lidstva. Do Údolí jsme se vrátili ve velice smutné náladě. Měli jsme samozřejmě své úkoly, ale zvykli jsme si scházet se po večerech v pánově věži, hledajíce útěchu a jistotu v jeho přítomnosti a známém prostředí věže.

Každý z nás měl vlastní židli a obvykle jsme seděli kolem dlouhého stolu. Nejprve jsme prodiskutovali události toho dne a pak jsme přešli na širší témata. Ne že bychom byli během našich filozofických rozhovorů vyřešili nějaký světový problém, ale to ani nebyl pravý důvod našich sezení. Potřebovali jsme být spolu v těch těžkých časech a potřebovali jsme klid, který vždy pronikal tím známým pokojem na vrcholu věže. Když nic jiného, světlo tam z jakéhosi důvodu bylo zcela jiné než v našich věžích. Možná s tím měla co dělat skutečnost, že se náš pán nijak neobtěžoval s palivovým dřívím. Oheň v jeho krbu hořel prostě proto, že on chtěl, aby hořel, a oheň hořel dál, ať už ho přiživoval či nikoliv. Naše židle byly velké a pohodlné, udělané z tmavého leštěného dřeva, pokoj byl upravený a tichý. Aldur skladoval své věci na nějakém nepředstavitelném místě a ony k němu vždycky přišly, když je zavolal, což je daleko lepší a praktičtější, než kdyby se tam válely a kupil se na nich prach.

Naše večerní shromáždění pokračovala asi tak šest měsíců a pomáhala nám zvednout hlavy a zbavit se nočních můr, které nám kazily spánek.

Dříve či později jeden z nás tu otázku musel vyslovit a – jak se ukázalo – byl to Beltira. „Jak to všechno začalo, pane?“ zeptal se zamyšleně. „Tohle všechno se táhne mnohem déle, než si pamatujeme, že?“

Vidíte, že Durnik není jediný zvědavý na začátky.

Aldur se mírně podíval na alornského pastýře. „Ovšem, Beltiro – mnohem dál než si asi dokážeš představit. Jednou, když byl vesmír zcela nový a ještě dlouho předtím než jsem já a moji bratři byli zrozeni, se stala událost, která se stát neměla a ta rozdělila účely všech věcí.“

„Tedy nehoda, pane?“ nadhodil Beldin.

„To je nejvhodnější termín, můj synu,“ pochválil ho Aldur. „Stejně jako všechno na světě, i hvězdy se rodí; existují určitou dobu a pak zase zanikají. 'Nehoda' o které mluvíme se udála, když zanikla hvězda na místě a v čase, které nebyly součástí původního plánu stvoření. Zánik hvězdy je obrovská záležitost a zánik téhle konkrétní hvězdy byl ještě umocněn její nešťastnou blízkostí k ostatním hvězdám. Vy všichni jste studovali nebe a tudíž všichni víte, že se vesmír skládá ze skupin hvězd. Tahle skupina, o které mluvíme, se skládala z tolika sluncí, že by ani nebylo možné je spočítat, a tohle vzpurné slunce, které zaniklo v jejich středu, rozžhavilo další, které postupně rozžhavovaly stále další. Požár se šířil, dokud celá tato skupina nevybuchla.“

„Bylo to někde blízko místa, kde jsme teď, pane?“ zeptal se ho Belsambar.

„Nikoli, můj synu. Ta UDÁLOST se stala na vzdáleném konci vesmíru – ve skutečnosti tak daleko, že světlo z té katastrofy ještě nedosáhlo našeho světa.“

„Jak je to možné, pane?“ Belsambar vypadal zmateně.

„Pohled není okamžitý, bratře,“ vysvětloval Beldin. „Je určité zpoždění mezi časem, kdy se něco stane, a dobou, kdy my to vidíme. Na obloze je mnoho věcí, které my vidíme, ale ony už ve skutečnosti nejsou. Někdy, až oba budeme mít dost času, ti to vysvětlím.“

„Jak mohla tak vzdálená událost mít nějaký význam tady, pane?“ zeptal se Belzedar bezradně.

Aldur vzdychl. „Vesmír vznikl s určitým smyslem, Belzedare,“ odpověděl s podivným údivem v hlase. „Ta nehoda rozdělila tento smysl, a co bylo tenkrát jednou, bylo teď dvojí. Z toho rozdělení vzešla vědomost a oba účely spolu od té doby, co se stala ta

UDÁLOST, začaly soupeřit. Po čase se oba shodly, že tento svět – který tehdy ještě neexistoval – bude jejich konečným bojištěm. Proto jsme, mí bratři a já, vznikli, a proto jsme také stvořili tenhle svět. Právě *tady* se vyléčí ta rozpolcenost účelů vesmíru. Mnoho UDÁLOSTÍ, některé obrovské a jiné dost malé, povedou k této hlavní UDÁLOSTI, a tou UDÁLOSTÍ bude Volba.“

„Kdo má provést tu volbu?“ zeptal se Beldin.

„Tohle nemáme povoleno vědět,“ odpověděl Aldur.

„Á, prima!“ vybuchl Beldin sarkasticky. „Takže je to všechno jenom hra! Kdy se to má stát?“

„Brzy, synu. Velice brzy.“

„Mohl bys být trochu přesnější, pane? Vím, jak dlouho už jsi tady a my dva bychom mohli mít hodně rozdílný názor na pojem 'velice brzy.'“

„Volba musí být provedena, až světlo té explodující skupiny hvězd dorazí na tenhle svět.“

„A to se může stát kdykoliv, že jo? Klidně by se to mohlo na obloze objevit chvíli po dnešní půlnoci podle toho, co víme.“

„Kroť svou netrpělivost, Beldine,“ řekl mu pán. „Objeví se určité znaky, které nám napoví, že se chvíle volby blíží. Rozpad světa byl jedním z nich. Přijdou ještě další.“

„Jako třeba?“ přitlačil Beldin. Jakmile se něčeho chytil, nedokázal Beldin přestat.

„Než světlo dorazí, nastane doba – chvíle – úplné temnoty.“

„Budu ji vyhlížet,“ řekl Beldin kysele.

„Jak tomu rozumím já, jsou tedy dva možné Osudy,“ poznamenal Belmakor. „Torak je jedním z nich, že ano?“

„Můj bratr je součástí jednoho z nich, ano. Každý z Osudů je složen z nespočetných částí a každý z nich má vědomí, které přesahuje vědomost kterékoli z těch částí.“

„Který se objevil první, pane?“ zeptal se Belkira.

„Nevíme. Nemáme to vědět.“

„Další hry,“ řekl Beldin tónem nejhlubšího znechucení. „*Nesnáším* hry.“

„Tuhle ale musíme hrát všichni, jemný Beldine. Pravidla nám nemusí být po chuti, ale musíme se podle nich řídit, protože jsou dány

soupeřícími Účely.“

„Proč? Vždyť je to *jejich* boj. Proč do toho tahat nás všechny? Proč si prostě nevyberou místo a čas, nesetkají se a nevyřídí to jednou provždy.“

„To nemohou udělat, synu, protože kdyby se snad někdy měly utkat přímo, jejich střet by zničil úplně celý vesmír.“

„Nemyslím, že bychom to chtěli,“ řekl Belkira mírně. Dvojčata *jsou* koneckonců Alornové a Alornové mají dětinskou radost ze zjevných zmírňování situace.

„*Ty* jsi ten druhý Osud, že, pane?“ zeptal se Belsambar. „Torak je jeden a ty jsi druhý.“

„Jsem jeho částí, synu,“ připustil Aldur. „My všichni jsme jeho součástí. Proto je to, co děláme, tak důležité. Až se ale čas naplní, přijde další, který bude ještě důležitější. To *on* se utká s Torakem a připraví cestu volbě.“

A tehdy jsem poprvé slyšel o Belgarionovi. Aldur ale věděl, že přijde, a trpělivě se připravoval na jeho příchod od té doby, co se svými bratry vytvořili svět. Kdybych to měl říct co nejjednodušeji, myslím, že by se dalo říct, že bohové tenhle svět vytvořili proto, aby měl Belgarion na čem stát, až bude věci dávat zase do pořádku. Byla to dost velká zodpovědnost pro někoho jako je Garion, ale myslím že to zvládl. Všechno nakonec dobře dopadlo – více či méně.

Pánovo vysvětlení toho, co jsme dělali, vrhlo velkou zodpovědnost i na nás a my jsme to jasně cítili. Dokonce i v plné práci jsme si všimli, jak moc byl svět poznamenán tím, co s ním provedl Torak. Přítomnost oceánu tam, kde předtím býval střed kontinentu, měla hluboký vliv na změnu podnebí, a řetěz hor, které náš pán s Belarem pozvedli kvůli zastavení toho oceánu, ho změnil ještě víc. Léta byla sušší a teplejší a zimy byly delší a chladnější. To je jeden z důvodů, proč se vždycky tak rozzlobím, když si někdo začne pohrávat s počasím. Už jsem viděl, co se stane, když se něco nebo někdo začne míchat do obvyklého průběhu počasí. Měl jsem o tom s Garionem velice dlouhou řeč – tedy, mluvil jsem *já*. On poslouchal. Alespoň *doufám*, že poslouchal. Garion má mimořádnou moc a občas ji použije dřív, než si to nechá pořádně projít hlavou.

Se změnou podnebí přišla i postupná proměna světa kolem nás.

Rozlehlý, starobylý les na severní hranici Údolí zprvu začal řídnout a nakonec se změnil v pastviny. Jsem si jist, že Algarové jsou s tím spokojeni, ale já osobně jsem dával přednost stromům.

Taky se dost drasticky změnilo podnebí na dalekém severu. Belar ale vytrval ve svém úmyslu najít nějakou cestu, jak se opět přiblížit Angarakům, a jeho Alornové museli přečkat skutečně tvrdé zimy.

My v Údolí jsme ale měli i jiné starosti než počasí. Rozpad světa uvedl hodně věcí do pohybu a Aldur nás všech sedm plně zaměstnával, že jsme museli dohlížet na to, aby se věci, které se stát měly, skutečně staly. Tušili jsme, že Angarakové dělají to samé. Oba zápasící Úmysly si nepochybně chystaly postavení.

Asi tak dvacet let po rozpadu světa nás pán všechny svolal do své věže a navrhl, že by se jeden z nás měl vydat do dnešní Mallorey a zjistit, co dělá Torak a jeho lid.

„Já půjdu," přihlásil se Beldin dobrovolně. „Létám lépe než vy všichni a mohu se mezi Angaraky pohybovat, aniž bych na sebe přilákal pozornost."

„Nějak mi tvé odůvodnění uniká, brachu," řekl Belmakor. „Ty jsi spíš dost podivuhodně vypadající chlápek, to snad víš."

„To je právě ono. Když se na mě lidé podívají, všichni si všimnou toho hrbu na zádech a taky toho, že mám ruce delší než nohy. Neobtěžují se dívat se mi do tváře, aby zjistili jaká jsem rasa. S poškozením souvisí i jistá anonymita."

„Chceš, abych šel s tebou?" nabídl se Belsambar. „Jsem koneckonců Angarak a znám tamní zvyky."

„Díky, bratře, ale nechci. Máš dost vyhraněný názor na Grolimy. Nebyli bychom moc dlouho nenápadní, kdybys začal každého Torakova kněžího párat. Jdu tam jen pozorovat a byl bych radši, kdyby Torak nevěděl, že se tam potuluju."

„Já se do toho nebudu míchat, Beldine,"

„Radši to nebudeme pokoušet. Mám tě moc rád na to, abych riskoval tvůj život."

„Vážně bys neměl chodit sám, Beldine," připojil se Belzedar a oči mu podivně plály. „Myslím, že bych měl radši jít s tebou."

„Nejsem dítě, Belzedare. Já se o sebe umím postarat."

„To jsem si jistý, ale pokryjeme větší plochu, když tam budeme

dva. Ten druhý kontinent je dost velký a Angarakové už se do dneška asi pěkně roztáhli. Pán chce informace a dva je získají rychleji než jeden.“

Když teď tak o tom zpětně přemýšlím, Belzedarovy argumenty byly dost slabé. Angaracká společnost byla pravděpodobně nejpevněji hlídaná na světě. Torak by *nenechal* své lidi roztáhnout; chtěl je mít pěkně pod palcem. Belzedar měl vlastní důvody, proč jít do Mallorey a mně mělo dojít, že pomoc Beldinovi nebyl rozhodně tím hlavním.

Ti dva se ještě chvíli hádali, ale Beldin to nakonec vzdal. „Mně je to jedno,“ řekl. „Pojď se mnou, jestli to pro tebe tolik znamená.“

A tak se ti dva příštího dne proměnili v sokoly a odlétli směrem na východ.

Nedlouho potom jsme se rozptýlili všichni. Pán pro mě měl rozsáhlé úkoly v Arendii a Tolnedře.

Mladá vlčice šla samozřejmě se mnou. Ani mě nenapadlo nechat ji tam, a asi by mi ani neprospělo, kdybych to vůbec zvažoval. Když jsme se prvně setkali, řekla: „Na chvíli se k tobě připojím.“ Bylo zřejmé, že jsme se stále ještě nedostali na konec té 'chvilky.' Mně to ale nijak nevadilo. Byla to dobrá společnice.

Nejkratší cesta do severní Arendie vedla přes zemi Ulgů, tak jsme vlčice a já vyrazili do těch hor a drželi jsme zhruba severozápadní směr. Každou noc jsem pro nás rozbil pořádný tábor. Zpočátku ji oheň dost znervózňoval, ale teď už měla večerní oheň docela ráda.

Po několika dnech jsem si uvědomil, že budeme procházet těsně kolem Prolgu. Skutečně jsem toho tehdejšího Gorima neměl moc rád; tenhle nástupce jakoby měl pocit, že Ulgové jsou něco lepšího než ostatní lidé. Neochotně jsem došel k závěru, že by bylo dost nevychované minout Prolgu, aniž bych provedl zdvořilostní návštěvu, takže jsem zamířil víc na sever, abychom došli do města.

Cesta, kterou jsem do Prolgu hodlal dojít, vedla hustě zalesněnou roklinou, jejímž středem se hrnul dolů bystrý horský potok. Bylo to k ránu a sluneční svit právě prorazil na vlhké dno rokliny. Domnívám se, že jsem byl dost roztěkaný. Vždycky, když jsem v horách, mě obestře jakýsi vnitřní klid a rovnováha.

Pak ale vlčice stáhla uši a varovně zavrčela.

„Co je za problém?“ zeptal jsem se jí a mluvil jsem lidskou řečí,

aniž bych o tom přemýšlel.

„Koně," řekla vlčtinou. „Ale možná to nejsou právě koně. Páchnou krví a syrovým masem."

„Neznepokojuj se," řekl jsem jí už vlčtinou. Už jsem se s nimi setkal. To jsou hrulginové. Jsou to masožravci. To, co cítíš, je krev a maso jelena."

„Myslím, že se pleteš. To není pach jelena. To, co cítím, je krev a maso člověka."

„To není možné," odfrknul jsem. „Hrulginové nežerou lidi. Žijí s Ulgy v míru v těchto horách."

„Můj nos je hodně dobrej," řekla mi kousavě. „Nespletla bych si pach lidského masa a krve s pachem jelena. Tihle masožraví koně zabíjeli a požírali lidi, a teď loví zase."

„Loví? Co loví?"

„Myslím, že loví tebe."

Vyslal jsem průzkumnou myšlenku. Mysl hrulginů není skutečně nijak zvlášť podobná koňské. Koně žerou trávu a jediná příležitost, kdy jsou agresivní, je během páření. Hrulginové *vypadají* hodně podobně jako koně – když nepočítám paňáty a tesáky – ale nejedí trávu. Už jsem se mnohokrát předtím dostal do mysli hrulginů, když jsem cestoval horami země Ulgů. Věděl jsem, že to jsou lovci a dost divocí, ale ULův mír je vždycky předtím zadržoval. Mysl, které jsem se dotknul tentokrát, jakoby setřásla tyhle zábrany.

Vlčice měla pravdu. Hrulginové honili mě.

Už jsem byl loven. Mladý lev se za mnou jednou plížil dva dny, než jsem ho konečně setřásl. V mysli lovícího zvířete není žádná zlomyslnost. Prostě hledá něco k jídlu. To, nač jsem narazil tentokrát, byla krutá nenávist a – což bylo podle mého mnohem horší – naprosté šílenství. Těmhle hrulginům šlo mnohem víc o zabíjení než o jídlo. Tak teď jsem byl v průšvihu.

„Navrhuju, abys něco udělal se svou podobou," poradila mi vlčice. Položila se na bok a růžový jazyk vyplázla po straně z tlamy. Pro případ, že jste to ještě nepoznali, tohle byl její způsob smíchu.

„Co je tu k smíchu?" naléhal jsem.

„Lidi jsou někdy zábavní. Lovec celou svou mysl zaměřuje na oběť, kterou loví. Jestliže honí zajíce, nebude odbíhat kvůli veverce.

Tihle lidožraví koně honí člověka – tebe. Změň svou podobu a budou tě ignorovat.“

Cítil jsem se trapně. Proč to nenapadlo *mě?* Kvůli ztrátě přirozenosti, instinktivní reakce na zjištění, že nás někdo sleduje, je úplná panika.

Vytvořil jsem si v mysli obraz a přeměnil jsem se do podoby vlka.

„Mnohem lepší,“ pochvalně se vyjádřila má společnice. „Jsi urostlý vlk. Tvá pravá podoba už není tak pěkná. Můžeme jít?“

Začali jsme se vzdalovat od řečiště a zastavili jsme na kraji stromů, abychom mohli sledovat hrulginy. Náhlé zmizení mé pachové stopy je zmátlo a vypadali dokonce rozzuřeně. Vedoucí hřebec se vztyčil na zadních, zaržál vzteky a rozedral kůru blízkého stromu svými paťáty, přičemž mu z jeho dlouhých zahnutých tesáků stékala pěna. Několik klisen sledovalo mou stopu do rokliny a potom zpět, pohybovaly se pomalu a snažily se vyčenichat místo, kde jsem odbočil a vyklouzl jim.

„Doporučovala bych, abychom se pohnuli dál,“ řekla vlčice. „Ti masožraví koně si budou myslet, že jsme zabili a snědli toho člověka, kterého honili. Tohle je proti nám popudí. Mohli by se rozhodnout přestat honit člověka a místo toho honit vlky.“

Stáli jsme hned za hranicí stromů tak, abychom mohli sledovat zklamané hrulginy na kraji horské říčky pro případ, že by se místo člověka rozhodli honit vlky. Asi po půl hodině už jsme byli dost daleko před nimi, takže šance, že by nás mohli chytit už byly dost malé.

Změny v chování hrulginů mě zaskočily. ULův mír byl předtím nade vše. Co pobláznilo tyhle hrulginy?

Jak se pak ukázalo, hrulginové nebyli jedinými příšerami, které ztratily rozum.

Mé automatické používání slova 'příšera' není známkou nějakých předsudků. Je to prostě překlad ulgského slova. Ulgové dokonce i o lesních vílách mluví jako o příšerách. Jak si vzpomínám, Se'Nedra byla nějak tímhle termínem pohoršena.

Každopádně jsem se ale rozhodl, že se nebudu vracet do své původní podoby, když jsme unikli hrulginům. Něco velice podivného se dělo v zemi Ulgů. Moje společnice a já jsme dosáhli oné podivně tvarované hory na níž leží Prolgu a vydali jsme se vzhůru.

Asi v půli cesty k vrcholu jsme narazili na smečku algrotů, kteří byli úplně stejně pobláznění jako hrulginové. Algroty stejně nemám zrovna v lásce. Nejsem si moc jist, na co bohové mysleli, když je stvořili. Směs opice, kozy a plaza mi připadá trochu exotická. Algrotové taky honili lidi, aby je zabili a snědli. Ať už jsem ho měl rád či ne, rozhodně jsem si potřeboval promluvit s Gorimem.

Jediný problém byl, že Prolgu bylo zcela opuštěné. Byli tam nějaké známky spěšného odchodu, ale opuštění města se odehrálo už před nějakou dobou, takže jsme já ani moje společnice nemohli najít žádnou stopu, která by nám prozradila, kudy se Ulgové vydali. Narazili jsme na nějaké mechem pokryté lidské kosti, ale z toho se nedalo nic vyčíst. Bylo možné, aby byli všichni Ulgové zabiti? Změnil snad UL názor a opustil je?

Opravdu jsem neměl čas to zjišťovat. Soumrak padl na prázdné město a já jsem se svojí společnicí stále ještě čenichal v prázdných budovách, když bylo najednou ticho přerušeno hřmotem a ten hřmot přicházel z oblohy. Vyšel jsem ke dveřím budovy, kterou jsme prohledávali a vzhlédl jsem.

Světlo už nebylo nejlepší, ale stačilo na to, abych rozeznal velký tvar, rýsující se proti večerní obloze.

Byla to dračice, křídla roztažená po obloze a vypouštěla oheň a saze při každém hřmotu.

Povšimněte si, že o ní mluvím v ženském rodu a jednotném čísle. Není to známkou nějaké velké všímávosti, vzhledem k tomu, že na světě byl jediný drak a byla to ona. Oba samci, které bohové stvořili, se vzájemně zabili při prvních námluvách. Vždycky mi jí bylo spíš líto, ale tentokrát ne. Ona, stejné jako hrulginové a algrotové, byla rozhodnuta zabíjet, ale byla příliš hloupá, aby rozlišovala. Spálila by cokoliv co se hýbe.

Navíc Torak přidal vylepšení, když draky se svými bratry stvořil. Byli zcela imunní vůči všemu, co jsem byl schopen s pomocí slova a vůle udělat.

„Byla bych mnohem spokojenější, kdybys s tím něco udělal,“ řekla mi vlčice.

„Právě o tom přemýšlím,“ odvětil jsem.

„Mysli rychleji. Ten pták se vrací.“

Její důvěra v mé schopnosti byla dojemná, ale moc mi to nepomohlo. Rychle jsem se v duchu snažil probrat si vlastnosti dračice. Byla nezranitelná, hloupá a osamělá. Ty poslední dvě informace se mi v hlavě spojily. Doběhl jsem na kraj města, zaměřil svou vůli na lesík pár mil jižněji od hory, a zapálil jsem ho.

Zapištěla a vyrazila k mému ohni, přičemž vypouštěla vlastní obláčky ohne.

„Zajímalo by mě, proč jsi to udělal.“

„Oheň je součástí rituálu páření jejího druhu.“

„Jak podivuhodné. Většina ptáků se páří na jaře.“

„Ona není tak úplně pták. Myslím, že bychom měli bez meškání opustit tyhle hory. Na tomhle místě se dějou divné věci, kterým nerozumím, a navíc máme v nížině určitá poslání.“

Vzdychla. „Ty máš pořád nějaká poslání, že ano?“

„To už je v povaze lidí,“ řekl jsem jí.

„Ty teď ale nejsi člověk.“

Nemohl jsem se bránit její logice, ale stejně jsme vyrazili na cestu a do Arendie jsme se dostali o dva dny později.

Úkoly, které mi zadal pán, zahrnovaly jisté Arendy a pár Tolnedřanů. Tehdy jsem nechápal, proč se můj pán tak zajímá o svatby. Teď už to samozřejmě chápu. Určité osoby se musely narodit a já jsem tam byl pokládat základy.

Myslel jsem, že mně přítomnost mé společnice věci spíše ztěžuje, ale jak se ukázalo, byla výhodou, protože když jste vkročili do arendské vesnice nebo tolnedranského města s urostlým vlkem po boku, lidé si vás hned všimli a její přítomnost většinou přiměla lidi, aby mě poslouchali.

Uspořádat svatbu nebylo v těch dobách zas až tak složité. Arendové – a o trochu méně i Tolnedřané – byli dost patriarchálně zaměření a od dětí se očekávalo, že budou v důležitých záležitostech poslouchat svého otce. Díky tomu jsem se jen zřídka musel pokoušet přesvědčit šťastný pár, aby se vzali. Místo toho jsem si promluvil s

jejich otci. Byl jsem tehdy dost slavnou osobností. Válku měli všichni stále ještě v živé paměti a já jsem se svými bratry hrál dost velkou roli v tomto konfliktu. Navíc jsem brzy zjistil, že kněžstvo jak v Arendii, tak v Tolnedře může být dost užitečné. Když už jsem celou proceduru párkrát prodělal, vypracoval jsem si určitý systém. Když jsme vlčice a já vstoupili do města, bez meškání jsme vyrazili hledat chrám Nedry nebo Chaldana. Představil jsem se tam a požádal jsem místního kněze, aby mě představil otci, o kterého se jednalo.

Samozřejmě, že to nešlo *vždycky* tak snadno. Čas od času jsem narazil na nějakého tvrdohlavého muže, kterého prostě nezajímala moje volba partnera pro jeho dítě, Když ale došlo na nejhorší, vždycky jsem jim mohl udělat malou ukázku toho, co provádím s věcmi, které mě nazlobí. To bylo většinou dostatečným důvodem, aby se na to díval ze správného pohledu.

„Zajímalo by mě, k čemu je tohle všechno třeba," zajímala se má společnice, když jsme opuštěli jednu arendskou vesnici poté, co se mi konečně podařilo jednoho obzvlášť tvrdého chlapíka přesvědčit, že štěstí jeho dcery – a jeho zdraví – záleží na její svatbě s jedním mladíkem, kterého jsme pro ni vybrali.

„Budou mít děti," snažil jsem se to vysvětlit.

„To je ale úžasné," řekla suše. Vlk umí i to nejjednodušší prohlášení říct pěkně ironicky. „Není to snad obvyklý důvod pro námluvy?"

„*Naším* účelem je, aby se narodili *určité* děti."

„Proč? Štěně je dost podobné jinému, ne? Povaha se utváří až výchovou, ne pokrevně."

Tak o tomhle jsme se průběžně hádali po celá staletí, a podezírám ji z toho, že se hádala jenom proto, že věděla, jak mě to rozčiluje. Prakticky jsem byl vůdcem naší malé smečky, ale ona by mně nedovolila si moc vyskakovat.

Arendie byla v té době dost politováníhodné místo. Instituce robotnictví byla mezi Arendy dobře rozvinuta už před válkou s Angaraky a oni si ji přinesli s sebou, když se přemístili na západ. Nikdy jsem dost dobře nechápal, proč se někdo podvolí být hlavně robotníkem, ale předpokládám, že by to mohlo nějak souviset s arendskou povahou. Arendové si vzájemně vyhlašují válku pod

sebemenší záminkou a obyčejný rolník potřebuje u sebe *někoho,* kdo by ho ochránil před bojechtivými sousedy.

Území, která předtím Arendové obývali ve střední části kontinentu, byla otevřená a pole byla už dlouho obdělávaná. Jejich novým domovem byl hustý les, takže museli vykácet veškeré stromy před tím, než mohli začít něco pěstovat. Tohle byla práce, která připadla na robotníky. Vlčice a já jsme si brzy zvykli vídat nahé lidi porážející stromy. „Docela by mě zajímalo, proč si kvůli tomu svlékají kůži," řekla mi při jedné příležitosti. Ve vlčtině neexistuje žádné slovo pro 'oblečení,' takže musela improvizovat.

„Protože oni mají pouze jednu věc, kterou mohou dát na sebe. Odkládají si je, když buší do těch stromů, protože nechtějí, aby si je během práce poškodili." Rozhodl jsem se, že nebudu zabíhat do chudoby robotníků nebo ceny za plátěnou košili. Tahle diskuse byla sama o sobě dost složitá. Jak byste vysvětlil princip vlastnictví zvířeti, které nemá potřebu jakéhokoliv majetku?

„Tohle zakrývání a odkrývání těla, které dělají lidé, to je bláznovství," prohlásila. „Proč to dělají?"

„Aby se zahřáli, když je *zima.*"

„Ale oni to dělají, i když není zima. Proč?"

„Ze skromnosti, myslím."

„Co to je skromnost?"

Vzdychl jsem. Tohle zjevně nikam nevedlo. „Je to prostě zvyk mezi lidmi," řekl jsem jí.

„Aha. Jestli je to zvyk, pak je to v pořádku." Vlci mají neobyčejný respekt ke zvykům. Pak se ale ihned zamyslela nad něčím jiným. „Jestliže je mezi lidmi zvykem si někdy tělo zakrývat a jindy ne, pak to už není zvyk, ne?"

Vzdal jsem to. „Ne," řekl jsem. „Asi ne."

Padla na bok uprostřed lesa na cestu, po které jsme šli, a po vlčím způsobu se zasmála vyplazeným jazykem.

„Co se děje?"

„Je docela zábavné sledovat nestálost tvých lidských myšlenek," odpověděla. „Kdybys měl svou skutečnou podobu, myšlenky by ti nedělaly takové problémy." Byla stále přesvědčena, že jsem skutečně vlk a častá změna podoby nebyla nic jiného než má osobní pře-

citlivělost.

V lesích Arendie jsme často naráželi na téměř všudypřítomné bandy psanců. Ne *všichni* robotníci ochotně přijali svou situaci. Nemám rád, když na mě lidé míří šípy, takže když se to stalo podruhé, přeměnil jsem se vždycky ve vlka hned, jakmile jsme byli z dohledu vesnice, kterou jsme právě opustili. Ani ten nejhloupější uprchlý robotník se nebude hádat s párem urostlých vlků. To je jedna z věcí, které mi byly vždycky protivné. Lidé se mě *vždycky* snaží rušit, když mám něco na práci. Proč mě prostě nemůžou nechat na pokoji?

Po několika letech jsme se vydali dolů do Tolnedry a já pokračoval ve své práci dohazovače svateb, až jsem nakonec skončil v Tol Nedranu.

Neobtěžujte se s hledáním na mapě. Před začátkem druhého tisíciletí jméno změnili na Tol Honet.

Vím, že většina z vás Tol Honet už viděla, ale určitě byste ho nepoznali v původním stavu. Válka s Angaraky naučila Tolnedřany vážit si míst, která se dala bránit, a ostrov uprostřed Nedrány – 'řeky Nedrovy' – se jim zdál být ideálním místem pro výstavbu města. Teď už je to možná v pořádku, ale když se tam tehdy usadili, mělo to místo hodně nedostatků. Teď už na tom pracují pět tisíc let, tak předpokládám, že už většinu vrásek vyhladili.

Když jsme tam ale já s vlčicí šli poprvé, bylo to vlhké a bažinaté místo často sužované záplavami. Postavili kolem ostrova docela bytelnou zeď z kmenů a domy uvnitř byly postaveny také z kmenů a měly doškové střechy – podle mého názoru otevřená pozvánka ohni. Ulice byly úzké, klikaté a bahnité; a docela upřímně, to místo smrdělo jako otevřená žumpa. Zejména mojí společnici to dost vadilo, protože vlci mají dobře vyvinutý čich.

Hlavním důvodem pro mou přítomnost v Tolnedře bylo zkontrolovat počátky honetského rodu. Nikdy jsem Honety neměl zvlášť rád. Mají na sebe přehnaně pozitivní názor a já nikdy neměl rád lidi, kteří se na mě dívají svrchu. Má nechuť vůči nim možná způsobila, že jsem byl trochu unáhlený k otci budoucího ženicha, jehož syn si musel vzít dceru řemeslníka, který se živil budováním krbů.

Honetská rodina prostě *musela* mít nějakou dědičnou zručnost v práci s kameny. Kdyby ne, Tolnedranská říše by nikdy nevznikla a my jsme ji později nutně potřebovali. Nezatěžoval bych vás tímhle vším, ale právě tato situace názorně ukazuje, jak důležité byly naše přípravy v těch dnech.

Poté, co jsem ženichova otce pouštěním hrůzy přinutil přijmout svatbu, kterou jsem navrhl jeho synovi, jsme s vlčicí opustili Tol Nedran – přívozem, protože se tehdy ještě nedostali ke stavění mostů. Jak si vzpomínám, převozník nás vzal příšerně na hůl, ale byl to koneckonců Tolnedřan, takže se to dalo čekat.

Konečně jsem dokončil rozmanité úkoly, které mi pán zadal, a tak jsme s vlčicí zamířili na východ k tolnedranským horám. Bylo načase vrátit se do Údolí, ale já se nechtěl vracet skrz zem Ulgů. Nechtěl jsem jít ani *poblíž* země Ulgů dokud nezjistím, co se tam vlastně stalo. Nakonec jsme se ale v horách zdrželi, když už jsme se tam dostali. Má společnice se bavila lovením jelenů a zajíců, ale já jsem trávil čas hledáním jeskyně, o které nám pán říkal při několika příležitostech. Věděl jsem, že je tam někde v horách, takže jsem se nějaký čas věnoval průzkumu. Neplánoval jsem nic určitého až ji najdu, ale chtěl jsem prostě vidět místo, kde bohové žili když tvořili svět.

Abych byl upřímný, tohle nebyla první příležitost, kdy jsem tu jeskyni hledal. Pokaždé, když jsem procházel těmi horami, jsem si vyčlenil asi týden na prohledání okolí. Koneckonců, spatřit domov bohů, to by bylo něco.

Samozřejmě, že jsem ji nikdy nenašel. Na tohle bylo třeba Gariona – o mnoho, mnoho let později. Mělo se tam stát něco moc důležitého a já jsem do toho nepatřil.

Když jsme se s vlčicí dostali do Údolí, byl už Beldin z Mallorey zpátky, ale Belzedar s ním nebyl. Postrádal jsem svého malého ošklivého bratra po to století nebo jak dlouho to vlastně byl v Mallorey. Byla mezi námi nějaká zvláštní pouta a ačkoli se to zdá podivné, měl jsem rád jeho společnost.

Porozprávěl jsem o svých úspěších s pánem a pak jsem mu vyložil, s čím jsme se setkali v zemi Ulgů. Vypadal stejně zaraženě jako jsem byl tehdy já.

„Je možné, že Ulgové udělali něco, čím popudili svého boha,

pane?“ zeptal jsem se. „Něco tak závažného, že si nad většinou z nich umyl ruce a opět vypustil přísery?“

„Ne, můj synu,“ odpověděl Aldur a zavrtěl svou postříbřenou hlavou. „Nedělal – nemohl – by to udělat.“

„Už jednou změnil svůj názor, pane,“ připomněl jsem mu. „Nechtěl žádného člověka, když za ním přišel první Gorim do Prolgu, jestli si dobře vzpomínám. Gorim ho musel dlouho sužovat, než se konečně smiloval. Asi ode mě není hezké to zmiňovat, ale současný Gorim není zrovna příjemný. Uráží *mě* jediným pohledem. Jenom nebesa vědí, jak protivný může být, jakmile začne mluvit.“

Aldur se zlehka usmál. „To není od tebe hezké, Belgarate,“ řekl mi. Pak se ale zasmál. „Musím se ale přiznat, že já sám s tebou plně souhlasím. Ale ne, Belgarate, on je velice trpělivý. Ani ten, kdo je momentálně Gorimem, by ho tak nedokázal rozzlobit. Pokusím se vyšetřit tuhle nepříjemnou záležitost a řeknu ti svoje zjištění.“

„Děkuji ti, pane,“ řekl jsem na odchodu. Pak jsem se stavil u Beldina, abych ho k sobě pozval na pár žejdlíků a trochu řeči. Cestou domů jsem si prozíravě od dvojčat vypůjčil soudek piva.

Beldin se po schodech vydrápal nahoru do mého pokoje na vrcholu věže a vyprázdnil svůj první žejdlík, aniž by se nadechnul. Potom říhnul a beze slova mi ho podal, abych ho znovu naplnil.

Nabral jsem ze soudku další pivo a pak jsme si sedli ke stolu naproti sobě. „Tak?“ začal jsem.

„Tak co?“ Tak tohle byl Beldin.

„Co se děje v Mallorey?“

„Můžeš to trochu upřesnit? Mallorea je dost velké místo.“ Vlčice přispěchala a položila mu čumák do klína. Vždycky měla z jakéhosi důvodu Beldina ráda. Nepřítomně ji drbal za ušima.

„Co dělá Torak?“ zeptal jsem se trochu drsně.

„Teď hoří.“ Beldin nasadil svůj padoušský škleb. „Myslím, že pánův bratr bude hořet hodně, hodně dlouho.“

„Stále to ještě pokračuje?“ byl jsem trochu překvapen. „Byl bych si myslel, že už do dneška bude oheň pryč.“

„Ne viditelně. Teď už neuvidíš žádné plameny, ale Spálená tvář stále ještě hoří. Orb s ním byl velice nespokojen a je to koneckonců kámen. Kameny nejsou proslulé svým odpouštěním. Torak tráví

většinu času tím, že řve bolestí.“

„Není to ostuda?“ řekl jsem velice neupřímně.

Beldin se na mě zase zašklebil. „Konečně,“ pokračoval, „poté co rozdělil svět přinutil své Angaraky, aby uložili Orb do železné krabice tak, aby se na něj nemusel dívat. Pouhý pohled na něj asi působí ještě horší plameny. Ten oceán, který vytvořil, honil Angaraky stejně rychle, jako honil nás, takže utíkali na východ s vlnami za patama. Všechny jejich svatý místa pohltila voda, když oceán stoupnul, a buď si museli vytvořit žábry nebo najít nějakou vyvýšeninu.“

„Zjišťuji, že dokážu snášet jejich nepohodu s obdivuhodným klidem,“ řekl jsem samolibě.

„Belgarate, ty už jsi až příliš mnoho času strávil s Alorny. Dokonce už mluvíš jako jeden z nich.“

Pokrčil jsem rameny. „Alornové nejsou ve skutečnosti až tak špatní… když už si na nejednou zvykneš.“

„Snad radši ani ne. Vždycky mě pěkně nabroušej.“

„Co se stalo potom?“

„Ta exploze, kterou jsme viděli, když se voda přelila přes vařící lávu, valící se z praskliny zemské kůry, dost znatelně poznamenala strukturu směrem na východ. Teď je dost mezi místem, kde býval Korim a kde je Kell, obrovská bažina.“

„Kell tam pořád je?“

„Kell tam byl vždycky, Belgarate, a asi vždycky bude. V Kellu bylo město ještě dřív, než většina z nás slezla ze stromů. Ta bažina tam není dlouho, ale Angarakům se podařilo probít se skrz. Torak sám byl dost zaměstnán křičením, takže jeho armádní velitelé museli převzít zodpovědnost na sebe. Netrvalo jim dlouho, aby zjistili, že všechno to svinstvo není moc vhodné pro lidské obydlení.“

„Dost mě překvapuje, že se o to vůbec starali. Angarakové milují ošklivost.“

„Každopádně se strhla dost velká hádka mezi generály a Grolimy, jak jsem pochopil. Grolimové doufali, že by moře mohlo klesnout a oni všichni by se mohli vrátit do Korimu. Koneckonců tam byly oltáře. Generálové byli prozíravější. Věděli, že voda prostě neklesne. Přestali ztrácet čas hádáním a nařídili armádě vyrazit na pochod na severozápad a vzít s sebou zbytek Angaraků. Odpochodovali a nechali

Grolimy stát na břehu, jak toužebně zírali směrem ke Korimu.“ Znovu říhnul a podával mi prázdný žejdlík.

„Přece víš, kde to je,“ řekl jsem mu kysele.

„Ty nejsi moc dobrý hostitel, Belgarate.“ Vstal, doklopýtal k soudku a naplnil si žejdlík až po okraj, přičemž mi zacákal celou podlahu pivem. Pak se škobrtal zpátky, „Grolimové nejsou právě šťastní z rozhodnutí generálů. Chtěli jít zpátky, *jenže*…. Kdyby se vraceli sami, neměli by už koho vraždit kromě sebe navzájem a *tak* zbožní zase nejsou. Takže se vydali na hon za hlavní skupinou a snažili se je řečněním obrátit nazpět. To rozzlobilo generály a vyskytlo se hodně ošklivých incidentů. Myslím, že tohle načalo rozpad angarackého společnosti.“

„Cože?“ řekl jsem omráčeně.

„Mluvím snad jasně, Belgarate. Začíná ti selhávat sluch? Slyšel jsem, že se to vám, stařík̊ům, stává.“

„Co tím myslíš 'rozpad angarackého společnosti'?“

„Rozpadá se to ve švech. Dokud ještě úřadoval Torak, Grolimové si vždycky prosadili svou. Během války ale generálové ochutnali moc a to se jim líbilo. Když je Torak vyřazen, nemají už Grolimové žádnou autoritu; většina Angaraků má na Grolimy stejný názor jako Belsambar. Buď jak buď, generálové vedli Angaraky skrz hory, až přišli do nížiny víceméně obyvatelné. Vybudovali velký vojenský tábor na místě, které pojmenovali Mal Zet a rozestavili kolem hlídky, aby udrželi Grolimy z dosahu. Nakonec se Grolimové vzdali a odvedli *své* následovníky dál na sever, kde vybudovali jiný tábor. Nazvali ho Mal Yaska. Takže teď máme v Mallorey dva odlišné druhy Angaraků. Vojáci v Mal Zetu jsou jako vojáci všude na světě; náboženství u nich není na prvním místě. Fanatici v Mal Yasce tráví tolik času modlením k Torakovi, že se ještě nedostali ke stavění domů.“

„To bych tedy nevěřil, že se tohle může stát,“ řekl jsem. „Alespoň ne mezi Angaraky. Náboženství bývalo jedinou věcí, na kterou byli schopni myslet.“ Pak mě něco napadlo. „Jak reagoval Belsambar, když jsi mu tohle řekl?“

Beldin pokrčil rameny. „Nevěřil mi. Nemůže přijmout skutečnost, že se angaracká společnost narušila. Náš bratr má právě teď dost problémů, Belgarate. Myslím, že cítí nějakou podivnou rasovou vinu.

On *je* koneckonců Angarak a Torak *skutečně* utopil víc než polovinu lidstva, Možná by sis s ním měl radši promluvit – přesvědč ho, že to opravdu není jeho vina.“

„Uvidím, co budu moct dělat,“ slíbil jsem. „Takže takhle se věci mají v Mallorey?“

Zasmál se. „Ale, ne. Zlepšuje se to. Asi před dvaceti lety se Torak přestal litovat a vrátil se mu rozum. Kdyby to bývalo dřív, prostě by Mal Zet zadupal do bahnité louže a nechal by ho tak, ale teď musí myslet na jiné věci. Ukradl sice Orb, ale nemůže s ním nic dělat. Ta frustrace z něj dělá víc než blázna. Prošel Mal Zetem a Mal Yaskou, sebral své nejfanatičtější uctívače a odešel na daleké severozápadní pobřeží – až nahoru, k území Karandů. Když se tam dostali, přikázal svým příznivcům, aby mu postavili věž – ze železa.“

„Železa?“ řekl jsem nedůvěřivě. „Železná věž by nevydržela ani deset let. Začala by rezivět dřív, než bys ji vůbec stačil dokončit.“

„Myslím, že jí to zakázal. Torak má z jakéhosi důvodu rád železo. Možná, že ho to napadlo kvůli té krabičce, ve které schovává Orb. Myslím, že má *takový* pocit, že když kolem Orbu nakupí hodně železa, oslabí ho natolik, že bude schopen ho kontrolovat.“

„To je absolutní nesmysl!“

„Mě neobviňuj. To je Torakův nápad, ne můj. Lidé kteří šli s ním, tam postavili město a Torak ho zahalil do mraků – nejchmurnější místo, jaké jsi kdy viděl. Angarakové ho nazvali Ktol Mišrak – Město nekonečné noci. Torak už není zdaleka tak hezký jako býval – ne s chybějící polovinou tváře – takže se možná zkouší schovat. Oškliví lidé to někdy dělají. Já už jsem se ošklivej narodil, takže jsem na to zvyklej. To je zhruba všechno, Belgarate. Angarakové teď mají tři města, Ktol Mišrak, Mal Yaska a Mal Zet a jdou třemi různými cestami. Torak je tak zaměstnán snahou podřídit si Orb, že se ani vůbec nezajímá, co se děje v Mal Yasce nebo Mal Zetu. Angaracká společnost se rozpadá a nemohlo se to stát lepší tlupě lidí. Jo, ještě jedna věc. Toraka jsme evidentně uchvátili. Rozhodl se přijmout vlastní učedníky.“

„Ale? Kolik?“

„Zatím tři. Možná jich potom bude víc. Myslím, že válka naučila Toraka, že mít kolem pár učedníků je užitečná věc. Před válkou se

nijak nezajímal o dělení moci. ale to se asi změnilo. Věděl jsi, že obyčejný kněz ztrácí jakoukoli moc, jakmile překročí hranice vlastní země.“

„Dost dobře ti nerozumím.“

„Bohové se čas od času nevyhnou podvádění. Každý z nich vybavil své kněze určitou omezenou mocí. Pomáhá to udržet víru na úrovni. Obyčejný Grolim – nebo nějaký kněz Nedry či Chaldana a Salmissry určitě má *nějaké* schopnosti, aby mohl dělat podobné věci jako my. Jakmile ale opustí oblast obývanou vyznavači jejich vlastního boha, jejich schopnosti jsou v tahu. *Učedník ji* naopak může využít, ať už jde kamkoliv. To je ten důvod, proč jsme mohli v Korimu pracovat. Torak poznal naši cenu a začal shromažďovat vlastní učedníky.“

„Nevíš kdo to je?“

„Dva z nich jsou bývalí Grolimové – Urvon a Ktačik. Nemohl jsem zjistit nic o tom třetím.“

„Kde byl během toho všeho Belzedar?“

„Nemám ani nejmenší tušení. Poté, co jsme tam doletěli a přeměnili se do vlastní podoby, udal mi několik chabých výmluv, jako že chce prozkoumat celý kontinent a pak se vydal na východ. Od té doby jsem ho neviděl. Jednu věc ti ale řeknu.“

„Ale? Jakou?“

„Něco ho určitě hryže. Už se nemohl dočkat, až se ode mě odtrhne.“

„Máš už takový vliv na některé lidi, bratře.“

„Moc vtipný, Belgarate. Moc vtipný. Kolik piva ti ještě zbylo?“

„Jenom to, co je v soudku. Dal jsi tomu docela zabrat.“

„Už jsem měl ohromnou žízeň. Už jsi někdy ochutnal angarackým pivo?“

„Pokud se pamatuju tak ne.“

„Snaž se mu vyhnout, jestli můžeš. No, jestli už jsme tady dojeli, můžu vždycky zajít ke dvojčatům, alespoň doufám.“ Pak říhnul, zvedl se a opět se naklonil k soudku s pivem.

Kapitola 8.

Přišel k nám od západu a zprvu jsme si mysleli, že je slepý, protože měl oči zakryté pruhem látky. Podle jeho oblečení jsem poznal, že je to Ulgo. Tyhle kožené košile s kapuci jsem už viděl v Prolgu. Trochu mě překvapilo, že ho tu vidím, protože pokud nám bylo známo, byli Ulgové vyvražděni. Vyšel jsem ven ho uvítat jeho vlastním jazykem. „*Yad ho, groja UL*," řekl jsem.

„*Vad mir shum.*"

Ucuknul. „To není třeba," řekl mi normální řečí. „Gorim mě naučil vašemu jazyku."

„To je štěstí," řekl jsem trochu kajícně. „Já nemluvím moc dobře řečí Ulgo."

„Ano," řekl s lehkým úsměvem, „všiml jsem si toho. Ty musíš být Belgarat."

„Nebyl to úplně můj nápad. Máš nějaké problémy s očima?"

„To světlo mě bolí."

Podíval jsem se vzhůru na oblohu. „Dneska není zas až tak jasno."

„Pro tebe možná ne," řekl. „Pro mě je to oslepující. Můžeš mě zavést k vašemu pánovi? Mám pro něj nějaké informace od svatého Gorima."

„Samozřejmě," souhlasil jsem okamžitě. Třeba se teď konečně dozvíme, co se skutečně stalo v zemi Ulgů. „Je to tudy," řekl jsem mu a ukázal jsem na pánovu věž. Asi jsem to udělal automaticky. Nejspíš nemohl mé gesto vidět se zakrytýma očima. I když na druhou stranu, možná mohl; vypadalo to, že mu nedělá žádné potíže mě následovat.

Belsambar byl u našeho pána. Náš tajemný angarack bratr byl čím dál malomyslnější od té doby, co se rozpadl svět. Čas od času jsem se neúspěšně snažil mu pozvednout náladu, takže jsem nakonec pánovi navrhl, že by možná nebylo na škodu, kdyby se *on* pokusil Belsambara rozveselit.

Aldur Ulga přivítal zdvořile. „*Yad ho, groja UL.*“ Jeho přízvuk byl podstatně lepší než můj.

„*Yad ho, groja UL,*“ odpověděl Ulgo. „Mám zprávy od Gorima svatého ULa.“

„Hladovím po slovech vašeho Gorima,“ řekl na to Aldur. Ulgové se snaží být upjatí a formální a Aldur znal všechny patřičné zdvořilé odpovědi. „Jak se daří služebníkům mého otce?“

„Ne moc dobře, božský Aldure. Dolehla na nás katastrofa. Poškození země pobláznilo všechna zvířata, která s námi žila v míru už od té doby, co nás první Gorim zavedl do Prolgu.“

„Takže *takhle* to tedy bylo!“ vykřikl jsem.

Podíval se na mě trochu zmateně.

„Šel jsem přes svatou zemi Ulgů před pár lety a hrulginové a algrotové se mě snažili ulovit. Prolgu bylo opuštěné a dračice se nad ním vznášela jako na hlídce. Co se stalo, příteli?“

Pokrčil rameny. „Já osobně to neviděl,“ odpověděl. „Bylo to dřív než jsem se narodil, ale mluvil jsem s našimi nejstaršími a ti mi pověděli, že poškození země otřáslo okolními horami. Zprvu si prý mysleli, že to nebylo nic jiného než obyčejné zemětřesení, ale svatý UL promluvil se starým Gorimem a pověděl mu, co se stalo v Korimu. Nedlouho potom příšery napadly ulgský lid. Starý Gorim byl zabit eldrakem – strašlivou příšerou.“

Aldur vzdychl. „Ano,“ souhlasil. „Já a mí bratři jsme chybovali, když jsme stvořili eldrakyna. Jsem zarmoucen smrtí vašeho Gorima.“ Byla to slušnost, ale myslím, že pán neměl předchozího Gorima o nic raději než já.

„Neznal jsem ho, první mezi božskými,“ přiznal Ulgo s lehkým pokrčením ramen. „Naši nejstarší mi pověděli, že se zem ještě nepřestala třást a chvět a příšery už se na nás vrhly. Dokonce i lesní panny nějak zdivočely. Ulgové se stáhli do Prolgu protože si mysleli, že se příšery zaleknou svatých míst, ale nestalo se tak. Pronásledovaly

lidi i tam. Pak nám UL odhalil jeskyně.“

„Jeskyně,“ zauvažoval Aldur. „Samozřejmě. Dlouho jsem přemýšlel o významu těch jeskyní pod Prolgu. Teď už je mi to jasné. Taky mi nebylo jasné, proč se nemohu spojit s myslí mého otce, když mi Belgarat řekl o svém podivném dobrodružství v ulgských horách. Jesliže byl se svými lidmi v jeskyních, pak jsem špatně směroval svou mysl. Obdivuji jeho moudrost. Jsou tam ULovi služebníci v bezpečí?“

„Úplně, božský Aldure. Svatý UL seslal na jeskyně své kouzlo a příšery se bály nás tam následovat. Žijeme v těch jeskyních od té doby, co se země zatřásla.“

„Kletba tvého bratra sahá velice daleko, pane,“ řekl Belsambar temně. „Dokonce i zbožní lidé Ulgu pocítili jeho žihadlo.“

Aldurova tvář ztvrdla. „Je to přesně tak, jak říkáš, můj synu,“ souhlasil. „Můj bratr Torak se bude zodpovídat za hodně věcí.“

„A jeho lidé také, pane,“ dodal Belsambar. „Všichni Angarakové se podílejí na jeho vině.“

Kéž bych byl tehdy věnoval větší pozornost tomu, co Belsambar říkal a tomu jeho nepřítomnému pohledu. Bylo příliš snadné mávnout nad Belsambarovou náladou rukou. Byl zcela tajuplný a takoví jsou vždycky dost podivíni.

„Můj Gorim mi nařídil, abych vás zpravil o tom, co se přihodilo ve svatém Ulgu,“ pokračoval náš návštěvník. „Poprosil mě, abych tě požádal o odeslání zprávy tvým bratrům. Svatý Ulgo už není pro lidi bezpečný. Příšery pobíhají horami a lesy a zabijí a sežerou každého, kdo se jim objeví v dohledu. Ulgové se už neodvažují na povrch a zůstanou ve svých jeskyních, kde jsou bezpeční.“

„Aha, takže proto tě bolí světlo do očí, že?“ zeptal jsem se ho. „Narodil ses a vyrostl v téměř úplné tmě.“

„Je to tak jak říkáš, Prastarý Belgarate,“ odpověděl. To bylo poprvé, kdy mě tak někdo oslovil. Přišlo mi to trochu urážlivé. Přece jsem nebyl až *tak* starý – nebo snad ano?

„Tímto jsem splnil úkol Gorimem mně zadaný,“ obrátil se Ulgo na mého pána. „Nyní tě žádám o dovolení, abych se směl vrátit do jeskyní svého lidu, protože popravdě řečeno, světlo tohoto vnějšího světa je pro mě utrpením. Moje oči mě bodají až do samého mozku jako dvojice nožů.“ Byl to poetický dareba, to se musí nechat.

„Počkej ještě chvíli,“ řekl mu Aldur. „Brzy padne noc a ty budeš moci vyrazit na cestu v době, kdy by pro nás byla tma, ale pro tebe to bude jen mírnější světlo.“

„Budu se řídit tvou radou, nejbožštější,“ souhlasil Ulgo.

Nakrmili jsme ho – což znamená, že ho nakrmila dvojčata. Beltira a Belkira mají jakousi posedlost pořád něco krmit.

Každopádně náš Ulgo odešel hned, jak slunce zapadlo a byl už přes půl hodiny pryč, když mě napadlo, že nám vlastně ani neřekl své jméno.

Belsambar a já jsme popřáli pánovi dobrou noc a pak jsem se svým angarackým bratrem šel k jeho věži v houstnoucím šeru. „Pokračuje to stále dál a dál, Belgarate,“ řekl mi melancholicky.

„Copak?“

„Zkaženost světa. Už to nikdy nebude to samé, jako to bývalo.“

„To ale nikdy nebylo. Svět se mění každým dnem. Každou noc někdo umírá a každé ráno se někdo jiný rodí. Vždycky to tak bylo.“

„To jsou ale přirozené věci, Belgarate. To, co se děje teď, je zkažené, ne přirozené.“

„Myslím, že to přeháníš, bratře. Už jsme přece zažili špatné časy. Nástup zimy není až tak příjemný, když se nad tím zamyslíš, a jaro přesto znovu přijde.“

„Nemyslím, tentokrát ne. Tahle zima bude stále horší s přibývajícími roky.“ Mystik *cokoliv* přemění v metaforu. Metafory jsou někdy užitečné, ale mohou zajít příliš daleko.

„Zima vždycky přejde, Belsambare,“ řekl jsem mu. Kdybychom si tím nebyli jisti, nemělo by přece žádný smysl žít dál, ne?“

„*Má* to nějaký smysl, Belgarate?“

„Ano, má. Ze zvědavosti, když už nic jiného. Ty nechceš vědět, co se stane zítra?“

„Proč? Bude to jen horší.“ Vzdychl. „Tohle už pokračuje hrozně dlouhou dobu, Belgarate. Vesmír se rozpadl, když ta hvězda explodovala a Torak teď rozbil svět vedví. Příšery v zemi Ulgů jsou poblázněné, ale já si myslím, že lidi se zbláznili taky. Kdysi, před hodně dlouhou dobou, byli Angarakové stejní jako ostatní lidé. Torak nás zkazil, když dal Grolimům nad námi moc. Pak byl Torak sám zkažen svou hanebnou touhou po pánově Orbu.“

„Zjistil ale, že to byla chyba.“

„Nijak ho to ale nezměnilo. Stále touží po nadvládě nad Orbem, i když ho zmrzačil. Jeho touha přinesla světu válku a ta zkazila zbytek lidstva. Viděl jsi mě, když jsem poprvé přišel do Údolí. Věřil bys tehdy, že budu schopen upalovat lidi zaživa?“

„Měli jsme prostě problém, Belsambare. *Všichni* jsme hledali nějaké řešení.“

„Ale byl jsem to já, kdo na Angaraky vrhl ohnivý déšť. *Ty* bys to neudělal – dokonce ani *Beldin* ne – ale *já* to udělal. A když jsme začali upalovat mé příbuzné, Torak se zbláznil. Nerozbil by svět a neutopil by polovinu lidstva, kdybych ho k tomu nedohnal.“

„My *všichni* jsme dělali věci, které se mu nelíbili, Belsambare. Nemůžeš to celé připisovat sobě.“

„Ty asi nechápeš, co chci říct, Belgarate. My *všichni* jsme byli zkaženi událostmi. Svět se stal krutým a tak se i z *nás* stali krutí lidé. Svět už není poctivý. Není to nic víc než prohnilá a prožraná slupka toho, čím kdysi býval. Věčná noc se blíží a my nic nezmůžeme, abychom ji odvrátili.“

Došli jsme k úpatí jeho věže. Položil jsem mu ruku na rameno. „Jdi si lehnout, Belsambare,“ řekl jsem mu. „Ráno to už nebude vypadat tak zle, až vyjde slunce.“

Podíval se na mě se slabým melancholickým úsměvem. „*Jestli* vyjde.“ Pak mě objal. „Sbohem, Belgarate,“ řekl.

„Nemyslel jsi 'dobrou noc'?“

„Možná.“ Pak se otočil a vešel do své věže.

Bylo právě těsně po půlnoci, když jsem byl probuzen hromovou detonací a velkým zábleskem jasného světla. Vyskočil jsem z postele a hnal jsem k oknu – abych v nevěřícném úžasu zíral na trosky Belsambarovy věže. Teď už z ní zbýval jen pahýl, ze kterého směrem vzhůru tryskal proud ohně. Ten hluk a oheň byly už tak dost zlé, ale já najednou cítil obrovskou prázdnotu, jako kdyby mi někdo ze samé duše něco vytrhl. Věděl jsem, co to je. Už jsem nikdy neměl pocit Belsambarovy přítomnosti.

Opravdu nejsem schopen říct, jak dlouho jsem ztuhle stál u okna a omráčeně zíral na tu hrůzu, která se právě objevila.

„Belgarate! Pojď sem dolů!“ To byl Beldin. Viděl jsem ho jasně

jak stojí u mojí věže.

„Co se to stalo?“ křičel jsem na něj dolů.

„*Říkal* jsem ti přece, abys na Belsambara dohlídnul! Právě se odporoučel ze světa! Je pryč, Belgarate! Belsambar je pryč!“

V tu chvíli jakoby se na mě zřítil svět. Belsambar byl tak trochu podivín, ale stále to byl můj bratr. Obyčejní lidé, kteří žijí obyčejné životy, nikdy nemohou pochopit, jak hluboce se s nějakou osobou můžete sžít v průběhu tisíciletí. Zvláštním způsobem mě Belsambarovo dobrovolné vymazání ze světa poznamenalo. Byl bych raději ztratil ruku nebo nohu než svého tajemného angarackého bratra a vím, že ostatní bratři cítili téměř to samé. Beldin celé dny plakal a dvojčata nebyla k utišení.

Ten pocit prázdnoty který mě přepadl, když Belsambar ukončil svůj život, se šířil po celém světě. Dokonce i Belzedar a Belmakor, kteří byli oba v Mallorey, když se to stalo, to cítili a se zármutkem dorazili asi týden poté, ačkoli si nejsem jist, co si mysleli, že mohou udělat. Belsambar byl pryč a neexistoval žádný způsob, jak bychom ho mohli získat zpět.

Utěšovali jsme našeho pána, jak nejlépe jsme mohli, ačkoli ve skutečnosti jsme nemohli udělat nic, co by zmírnilo jeho utrpení a smutek.

Ani byste si to nepomysleli, kdybyste se na něj podívali, ale Beldin *měl* určitý smysl pro jemnost. Počkal, až Belzedar vyšel z pánovy věže a pak mu teprve začal nadávat za jeho chování v Mallorey. Belmakor a já jsme byli náhodou u toho a oba jsme byli překvapeni výmluvností našeho postiženého bratra. 'Nezodpovědný' bylo tak asi nejjemnější slovo které použil. Pak už to všechno bylo mnohem horší.

Belzedar zcela tiše poslouchal jeho nadávky, což mu vůbec nebylo podobné. Z jakéhosi důvodu ho zřejmě Belsambarova smrt zasáhla ještě hůře, než jsme pocítili my. To neznamená, že my ostatní jsme netruchlili, ale Belzedarův zármutek byl přehnaný. Se zcela netypickou pokorou se Beldinovi omluvil… ačkoli nemohu říct, že by to nějak pomohlo. Beldin byl pěkně rozjetý a nehodlal skončit jen proto, že Belzedar přiznal své chyby. Dokonce se pak začal opakovat a tehdy do toho jemně zasáhl Belmakor. „Co jsi *dělal* v Mallorey, bra-

chu?“ optal se Belzedara.

Belzedar pokrčil rameny. „Co asi? Snažil jsem se získat zpět pánův Orb.“

„Není to náhodou trochu nebezpečné, drahý hochu? Torak je pořád ještě bůh, jak víš, a jestli tě chytí, dá si tvoje játra k snídani.“

„Myslím, že už jsem přišel na způsob, jak se k němu dostat,“ odpověděl Belzedar.

„Nebuď idiot,“ vyštěkl na něj Beldin. „Pán má už tak dost zármutku i bez toho, že se necháš zabít při provádění nějakého nedopečeného plánu.“

„Je už úplně upečený, Beldine,“ odpověděl Belzedar chladně. „Dost dlouho jsem promýšlel všechny detaily. Ten plán *bude* fungovat a je to jediný způsob, jak můžeme kdy získat Orb zpátky.“

„Tak si to teda poslechneme.“

„Ne, to si nemyslím, Nepotřebuju žádnou pomoc a už vůbec nepotřebuju nějaké vměšování.“ Potom se otočil na patě a odešel směrem ke své věži, provázen Beldinovými kletbami.

„Dost by mě zajímalo, co to chystá,“ uvažoval Belmakor.

„Něco bláznivého,“ řekl Beldin kysele. „Belzedar není právě nejrozumnější člověk a byl posedlý pánovým Orbem už od prvního okamžiku, kdy ho spatřil. Občas to vypadá, jako kdyby to bylo jeho, co Torak ukradl.“

„Tak ty sis toho taky všiml, jak vidím,“ řekl Belmakor se slabým úsměvem.

„*Všiml si* toho? Jak by to mohlo někomu *uniknout?* Co jsi *ty* dělal v Mallorey?“

„Ve skutečnosti jsem se chtěl podívat, co se stalo s mými lidmi.“

„No? Co se stalo?“

„Torak jim nijak nepomohl, když rozpoltil svět.“

„Nemyslím, že by se o něco takového pokoušel. Co se stalo?“

„Nemůžu si být úplně jistý. Melcenie byla ostrovním královstvím u východního pobřeží, a když Torak začal měnit světový zeměpis, podařilo se mu potopit asi polovinu těch ostrovů. To mým soukmenovcům trochu znepříjemnilo situaci. Jsou teď všichni namačkáni na tom malém prostoru, který jim zůstal. Vytvořili výbor, aby se na to podíval.“

„*Cože* vytvořili?“

„To je ta první věc, na kterou Melcenové myslí, když se vyskytne krize jakéhokoliv druhu, brachu. Dává nám to pocit řešení… a vždycky můžeme výbor obvinit, když se něco nepovede.“

„To je ta nejsměšnější věc, kterou jsem kdy v životě slyšel.“

„Samozřejmě, že je. My Melcenové už jsme prostě směšní lidé. Je to součást našeho půvabu.“

„A s čím vyrukoval výbor?“ zajímal jsem se.

„Prostudovali problém ze všech úhlů – trvalo to asi deset let – a pak předali svou zprávu vládě.“

„A na copak přišli?“ vyzvídal jsem dál.

„Ta zpráva byla pět set stran dlouhá, Belgarate. Trvalo by mi celou noc, než bych ti ji vyložil.“

„Tak to shrň.“

„No, podstatou té zprávy je, že Melcenská říše potřebuje větší prostor.“

„To jim trvalo deset let, než přišli na *tohle?*“ vyrazil Beldin nevěřícně.

„Melcenové jsou dost důkladní, brachu. Šli ještě dál a navrhli, že bychom měli expandovat na kontinent.“

„Není už náhodou obydlený?“ zeptal jsem se.

„No, je, ale všichni obyvatelé podél východního pobřeží jsou stejně dalského původu – když nemluvíme o dalekém severu, kde je země Karandů – takže je tu určitá příbuznost. Císař vyslal své emisary k našim bratrancům do Rengelu a Celanty, aby prozkoumali možná řešení naší šlamastiky.“

„Kdypak začala válka?“ zeptal se Beldin otupěle.

„Ó, žádná válka nebyla, brachu. My Melcenové jsme na to moc civilizovaní. Císařovi vyslanci vysvětlili těm malým králíčkům výhody vstoupení do Melcenské říše… a *nevýhody* odmítnutí.“

„Výhružky myslíš?“ nadhodil Beldin,

„No, ani bych to nenazýval výhružkami, brachu. Vyslanci byli samozřejmě velice slušní, ale podařilo se jim vyjádřit myšlenku, že by císař byl velice rozladěn, kdyby nedostal, co chtěl. Ti malí králové to pochopili téměř okamžitě. Stejně ale poté, co si Melcenové zřídili opěrné body v Rengelu a Celantě, obsadili Daršivu a Peldan.

Gandahar jim ale dělá trochu problémy. Lidé v džunglích Gandaharu si ochočili slony a se sloní kavalerií se špatně vypořádává. Jsem si ale jist, že na něco přijdou.“

„Myslíš, že se budou roztahovat i na území Dalů?“ zeptal jsem se ho.

Belmakor zavrtěl hlavou. „To by nebyl ani trochu dobrý nápad, Belgarate.“

„Proč? Nikdy jsem neslyšel, že by Dalové byli obzvlášť bojechtiví lidé.“

„To nejsou, ale nikdo se zdravým rozumem si nezačíná s Daly, Jsou to specialisté na tajemství a už vynalezli všechny způsoby jak znepříjemnit život někomu, kdo by náhodou chtěl na jejich území. Už jsi někdy slyšel o Urvonovi?“

„To je jeden z Torakových učedníků, ne?“

„To je on. Víceméně kontroluje Grolimy v Mal Yasce a Ktačik se stará o Kthol Mišrak. No, a před pár lety chtěl Urvon udělat průzkum původních obyvatel Mallorey a tak poslal Grolimy, aby se porozhlédli. Ti, které poslal do Kellu se nevrátili. Stále ještě se potulují pod tou velkou horou v jejím stínu… slepí a šílení. Samozřejmě, že nikdy nemůžeš poznat jestli je Grolim blázen; oni nejsou dost rozumní ani ze začátku.“

Beldin už zase vyštěkl ten svůj ošklivý smích. „Tohle můžeš zopakovat, bratře.“

„Co teda dělají Dalové v Kellu?“ vyptával jsem se zvědavě.

„Všechno možný… kouzlení, čarodějnictví, věštění, astrologii.“

„Nesnaž se mi namluvit, že se pořád zabývají *tímhle* starým nesmyslem.“

„Nejsem si tak úplně jistý, že je to nesmysl, brachu. Astrologie je doménou proroků, a ti jsou na špici společnosti v Kellu. Kell existoval vždycky a nemá nic, co bys mohl nazvat vládou. Prostě všichni dělají to, co jim proroci řeknou, že mají dělat.“

„Už jsi někdy potkal nějakého proroka?“ ptal se Beldin.

„Jednoho… jednu mladou ženu s páskou přes oči.“

„Jak mohla číst ve hvězdách, když byla slepá?“

„Neřekl jsem, že byla slepá, brachu. Zjevně tu pásku sundává, jen když chce číst v knize nebes. Byla to dost divná holka, ale všichni

Dalové ji poslouchali… ačkoli mi to, co říkala, nedávalo moc smysl.“

„To je obvyklý případ lidí, kteří předstírají, že vidí budoucnost,“ poznamenal Beldin. „Mluvit v hádankách je dobrý způsob, jak se vyhnout nařčení z podvodu.“

„Já si nemyslím, že jsou to podvodníci, Beldine,“ nesouhlasil Belmakor. „Dalové mi řekli, že se ještě žádný prorok nemýlil v tom, co se stane. Proroci myslí v pojmu věků. Druhý věk začal, když Torak rozdělil svět.“

„*Byla* to určitá zapamatováníhodná událost,“ řekl jsem. „Alornové toho dne začali počítat svůj kalendář. Myslím, že jsme právě v roce sto třicet osm… nebo tak nějak.“

„Bláznovství!“ odfrkl Beldin.

„Alespoň mají o čem přemýšlet, a nebudou vyhledávat boje se svými sousedy.“

Vlčice přiběhla přes louku. „Zajímalo by mě, kdy už přijdeš domů,“ řekla mi jedovatě.

„Je to s ní skoro stejně zlý jako s manželkou, co?“ poznamenal Beldin.

Vycenila na něj tesáky. Nikdy jsem si nemohl být jistý, když takhle rozuměla všemu, co jsme si povídali.

„Vrátíš se do Mallorey?“ zeptal jsem se Belmakora.

„To si nemyslím, brachu. Myslím, že se místo toho mrknu na Maragy. Mám radši Maragy.“

„No, *já* se vrátím zpátky do Mallorey,“ ozval se Beldin. „Pořád bych rád zjistil, kdo je tím třetím Torakovým učedníkem a navíc bych rád dal pozor na Belzedara – jestli se u něj udržím. Pokaždé, když jsem se objevil, mi nějak vzal roha.“ Podíval se na mě. „A co budeš dělat ty?“

„Právě teď radši půjdu domů… dřív než mi moje přítelkyně zaboří tesáky do lýtka a odtáhne mě tam.“

„Myslel jsem to trochu obecněji, Belgarate.“

„Ještě si nejsem úplně jistý. Myslím, že se tady nějakou dobu zdržím – než pro mě pán vymyslí nějakou jinou práci.“

„Tak co,“ ozvala se zas vlčice, „půjdeš domů nebo ne?“

„Ano, drahá,“ vzdychl jsem a zakoulel zoufale očima.

V Údolí bylo dost prázdno poté, co nás Belsambar opustil. Beldin

a Belzedar byli v Mallorey a Belmakor se zdržoval dole v Maragoru, kde bavil maragské ženy, to jsem si skoro jistý. Tím pádem už zbývali jen dvojčata a já, abychom zůstali u pána. Platila mezi námi jakási nepsaná dohoda, že dvojčata zůstanou vždycky pánovi nablízku. Tenhle náš zvyk začal už v době, kdy Torak ukradl pánův Orb. Já jsem se ale během následujících století dost toulal po světě. Stále ještě zbývalo na vyřízení dost svateb… a příležitostně vražda.

Vás to šokuje? To by ale nemělo. Nikdy jsem nepředstíral, že jsem nějaký svatoušek a ve světě prostě *byli* lidi, kteří byli dost nepohodlní. Neřekl jsem pánovi, co vlastně dělám… ale on se taky neptal. Nebudu ztrácet svůj čas – nebo váš – nějakými nepřesvědčivými omluvami. Byl jsem veden nezbytností, a tak jsem dělal, co bylo nezbytné.

Léta ubíhala. Byl bych přešel své třítisící narozeniny, aniž bych si toho vůbec všimnul, kdyby mi to má společnice nepřipomněla. Nevím proč, ale vždycky pamatovala na moje narozeniny, a to bylo dost podivné. Vlci si všímají ročních období, ne roků, ale ona nikdy nezapomněla na ten den, který už pro mě neměl žádný větší význam.

Toho rána jsem z postele vyklopýtal se zakaleným zrakem. Dvojčata a já jsme předešlou noc cosi slavili. Seděla a dívala se na mě s tím hloupě vyplazeným jazykem. Není nejlepším začátkem dne, když se mi někdo vysmívá. „Smrdíš," poznamenala.

„Prosím, nech toho," řekl jsem. „Nějak se dnes ráno necítím dobře."

„Podivuhodné. Včera v noci ses cítil báječně."

„To bylo předtím. Tohle je teď."

„Docela by mě zajímalo, proč tohle děláš. Víš dobře, že ti příští ráno nebude dobře."

„Je to prostě zvyk." Už jsem za ta léta zjistil, že prostě věci přejít jako 'zvyk' byl nejlepší způsob, jak ji uzemnit.

„Aha. Rozumím. No, jestli je to zvyk pak myslím, že je to v pořádku. Jsi dnes starší, víš to?"

„Dneska se cítím mnohem, *mnohem* starší."

„Tvá matka tě tohoto dne před dlouhou dobou vrhla."

„To už mám zas narozeniny? Už teď? Kam ten čas mizí?“

„Za námi – nebo vpřed. Záleží na tom, jak se na to díváš.“ Věřili byste, že tahle složitá myšlenka vyšla z huby vlka?

„Ty už jsi teď se mnou docela dlouhou dobu.“

„Co to je čas pro vlka? Další den je podobný tomu předchozímu, nebo ne?“

„Jak si vzpomínám, poprvé jsme se potkali na pastvinách severu předtím, než byl svět rozbit.“

„Bylo to tak nějak, jo.“

Provedl jsem v duchu rychlé kalkulace. „Tak asi tisíc mých narozenin už přešlo od té doby.“

„No a?“

„Žijí vlci normálně takhle dlouho?“

„Ty jsi vlk – někdy – *a ty* taky žiješ tak dlouho.“

„To je něco jiného. Ty jsi velice neobvyklý vlk.“

„Díky. Už jsem si myslela, že si toho snad ani nevšimneš,“

„To je skutečně úžasné. Nevěřil bych, že bude vlk žít tak dlouho.“

„Vlci žijí tak dlouho, jak dlouho se rozhodnou žít.“ Odfrkla. „Byla bych s tebou mnohem spokojenější, kdybys něco udělal s tím zápachem,“ dodala.

Vidíš, Polgaro, nebyla jsi první, kdo učinil tenhle objev.

O několik let po této události jsem měl zase příležitost změnit podobu z jakéhosi důvodu, který si už dávno nepamatuju. Už si ani nepamatuju, co to bylo za podobu, ale vím, že to bylo na začátku léta. Slunce vrhalo zlaté paprsky do okna mé věže a zalévalo polozapomenuté pokusy a haldy knih a svitků, které se nakupily u zdí, jasným světlem toho ročního období. Byl bych si myslel, že vlčice spala, když jsem to dělal, ale asi jsem se měl lépe přesvědčit. Nic, co jsem kdy udělal, jí neuniklo.

Tak tam seděla se svýma zlatýma očima, které se jí ve slunci leskly. „Takže *takhle* to děláš,“ řekla mi. „To je ale jednoduchý.“

A hned se proměnila ve sněhobílou sovu.

Kapitola 9.

Od té doby jsem nikdy neměl klid. Nikdy jsem nevěděl, co na mě bude zírat až se otočím – vlk nebo sova, medvěd nebo motýl. Zjevně ji ohromně bavilo mě lekat, ale s postupem času se mi stále častěji zjevovala v podobě sovy.

„Co to máš s těma sovama?“ zavrčel jsem jednoho dne.

„Mám ráda sovy,“ vysvětlovala, jako by to byla ta nejjasnější věc na světě. „Během první zimy, když jsem ještě byla malé a hloupé stvoření, jsem honila zajíce a házela jsem přitom s sebou ve sněhu jako štěně, když vtom se ze shora snesla velká bílá sova a sebrala mi zajíce skoro z čelistí. Donesla si ho na blízký strom, jedla ho a házela na mě zbytky. Tehdy jsem si myslela, že by nebylo špatné být sovou.“

„Bláznovství.“ Odfrknul jsem.

„Možná,“ řekla jemně a natřásala si ocasní peří, „ale baví mě to. Možná, že mě jednoho dne bude nějaká podoba bavit ještě víc.“

Ti z vás, kdo znají mou dceru, pochopí, kde přišla k takové zálibě v této podobě. Ani Polgara ani moje žena mi neřeknou, jak spolu komunikovaly během těch hrozných let, kdy už jsem myslel, že jsem Poledru ztratil navždy, ale evidentně spolu mluvily a Poledřina náklonnost k sovám se viditelně setřela. To už se ale předbíhám.

Během příštích několika století už byl v Údolí celkem klid. Všechny záležitosti, které jsme potřebovali pro pozdější události už

byly zařízené, a tak jsme jen tak přešlapovali na místě.

Jak jsem správně předpokládal, Tol Nedran vyhořel až do základů a moje trápení toho honetského patriarchy se konečně vyplatilo. Jeden z jeho nástupců, toho času podřadný úředníček, měl onu lásku ke stavění, kterou jsem tak pečlivě naočkoval jeho rodu a po pečlivém prozkoumání trosek města přesvědčil ostatní obyvatele města, že kamení nehoří zdaleka tak rychle jako kmeny a došky. Je ale těžší než dřevo, a tak než mohli začít se stavěním kamenných budov, museli nejprve nějak zaplnit bažinaté plochy na ostrově uprostřed Nedrany. Přes ostré protesty převozníka vybudovali dvojici mostů, jeden k jižnímu břehu Nedrany a ten druhý k severnímu.

Když tedy vyplnili bažiny troskami, začali s vlastními pracemi. No, abych byl k vám upřímný, bylo nám úplně jedno, jestli obyvatelé Tol Honetu bydlí v kamenných domech nebo v papírových chýších. Pro nás byly důležité pracovní oddíly. Představovaly základy pro legie a ty legie jsme později potřebovali. Stavební kámen je příliš těžký, aby ho unesl jeden muž – když tedy nemá ony výhody, které máme já a mí bratři. Standardní pracovní oddíl o deseti mužích se brzy stal základní jednotkou. Když potřebovali přesouvat nějaké obzvlášť velké kameny, spojilo se deset oddílů po deseti – typická setnina. A když potřebovali usadit ty obrovské základní kameny, prostě shromáždili sto oddílů po deseti – zjevná legie. Museli se naučit, jak dohromady spolupracovat, aby mohli tu práci zvládnout a naučili se přijímat rozkazy od svých dozorců. Jsem si jist, že už si to dokážete představit, Můj Honet se stal hlavou celé operace. Stále jsem na něj jaksi hrdý… i když to byl Honet.

Tolnedra nebyla v té době zdaleka tak civilizovaná jako je teď… jestli ovšem Se'Nedru můžeme nazvat civilizovanou. Vždycky a v jakékoli společnosti se najdou lidé, kteří si raději to, co chtějí, vezmou od ostatních, místo aby si na to vydělali sami, a Tolnedra v tom nebyla žádnou výjimkou. Na venkově byly tlupy plenících loupežníků, a když se jedna z těchto tlup pokusila přejít jižní most, aby mohla vyloupit Tol Nedran, přikázal můj kameník svým oddílům, aby odhodili nástroje a pozdvihli zbraně. Ten zbytek, jak oni říkají, je historie. Můj chráněnec si okamžitě uvědomil, co vytvořil, a tak vznikl sen o říši.

Poté, co honetský kameník rozšířil oblast pod svou kontrolou na dvacet mil všemi směry, přejmenoval své rodné město na Tol Honet a prohlásil se Ran Honetem I, císařem celé Tolnedry – trochu velkolepý titul pro muže jehož 'říše' měla jen asi čtyři sta čtverečních mil – to vám říkám – ale byl to začátek. Cítil jsem se docela spokojený s tím, jak se věci vyvinuly.

Neměl jsem ale čas nějak vysedávat a gratulovat si, protože právě v těch dobách vypukly občanské války v Arendii. Do Arendie jsem investoval hodně svého snažení a nechtěl jsem, aby mnou založené rodiny byly vymazány v průběhu bojů. Tři nejvýznamější města v Arendii, Vo Mimbre, Vo Wacun a Vo Astur byly založeny poměrně brzy a každé město bylo i se svým okolím ovládáno hrabětem. Nejsem si jist, zda by se v Arendii objevila myšlenka jediného krále, kdyby na jihu neexistoval příklad v podobě první Honetské dynastie. Nedlouho poté totiž hrabě z Vo Asturu vyvolal konflikt tím, že se prohlásil za krále Arendie.

Občanská válka ale byla dostatečným problémem. V každém ze tří hrabství jsem založil nějaké rodiny a teď bylo mou nejhlavnější starostí jim zabránit, aby se vzájemně utkaly na bojišti. Kdyby například Mandorallenův předek zabil Lelldorinova, nikdy bych mezi těmi dvěma nemohl sjednat mír.

Jako by v Arendii nebylo zmatků dost, stáda hrulginů a smečky algrotů pravidelně podnikaly výpady do východní Arendie, aby se poohlédli po něčem – někom – k snědku. Ulgové se schovávali v podzemních jeskyních, takže oblíbeného jídla těchto příšer bylo v jejich domovině dost málo.

Poprvé jsem tohle zjistil, když jsem jakoby vedl barona z Vo Mandoru, Mandorallenová předka, směrem k bojišti. Nechtěl jsem, aby se dostal na bojiště, takže jsem ho vedl dlouhou oklikou. Byli jsme tudíž blízko hranice s Ulgolandem a algrotové zaútočili.

Mandorin byl Mimbrat až do morku kostí a on i jeho vazalové byli zcela oděni do brnění, které je chránilo před jedovatými tesáky algrotů.

Mandorin vzkřikl výstrahu ke svým vazalům, sklopil své hledí a s připraveným kopím vyrazil.

Některé rysy se prostě dědí.

Algrotova odvaha je odrazem nálady smečky, nikoliv jednotlivce, takže když Mandorin a jeho jednotky začali pobíjet algroty, odvaha smečky se vytratila. Nakonec utekli zpátky do lesa.

Mandorin se doširoka šklebil když zvedl hledí. „Veselá srážka, Věčný Belgarate," řekl vesele. „Nedostatek jejich bojovnosti nás ale připravil o větší zábavu."

Arendové!

„Měl bys raději poslat zprávu o tomto incidentu, Mandorine," řekl jsem mu. „Dej každému v Arendii vědět, že příšery ze země Ulgů táhnou směrem k tomuto lesu."

„Dám vědět každému Mimbratovi," přislíbil. „Bezpečnost Wacitů a Astuřanů mě nezajímá."

„Jsou to přece tvoji krajané, Mandorine. Už to by tě mělo přimět, abys je varoval."

„Jsou to moji nepřátelé," řekl tvrdohlavě.

„Jsou to ale lidé. Pouhá slušnost by tě měla přinutit abys je varoval, a *ty jsi* slušný muž."

Tohle upoutalo jeho pozornost. Chvíli se tvářil utrápeně, ale pak se konečně probral. „Bude to tak, jak říkáš, Věčný," slíbil. „Stejně si ale myslím, že by to nebylo zapotřebí."

„Ale?"

„Až ukončíme naši záležitost s Astuřany, já osobně bych se s několika svými společníky vydal na výpravu do hor v zemi Ulgo. Domnívám se, že by nebyl až takový problém vyhubit tyhle obtížné příšery."

Ani sám Mandorallen by to neřekl jinak.

Bylo to asi patnáct set let po rozpadu světa, když se vrátil Beldin, aby nás informoval o Torakovi a jeho Angaracích. Belmakor zanechal svých radovánek v Maragoru a připojil se k nám, ale stále ani památky po Belzedarovi. Shromáždili jsme se v pánově věži a usadili jsme se na své oblíbené židle. Myslím, že skutečnost, že Belzedarova židle byla prázdná, nás všechny znepokojovala.

„Nějakou dobu panoval v Mallorey naprostý chaos," začal svou zprávu Beldin. „Grolimové v Mal Yasce vybírali své oběti takřka výhradně mezi velícími důstojníky armády a generálové zatýkali a popravovali každého Grolima, kterému se mohli dostat na kobylku,

přičemž jim přisuzovali nejrůznější okázalé prohřešky. Nakonec už Torakovi došla trpělivost a zarazil to.“

„Škoda,“ zamumlal Belmakor. „Co s tím udělal?“

„Svolal nejvyšší armádní velení a grolimskou elitu do Kthol Mišraku a sdělil jim ultimátum. Řekl jim, že jestliže nepřestanou s tou malou soukromou válkou, můžou se všichni pěkně čile sebrat a přestěhovat se do Kthol Mišraku, kde je bude mít pěkně na očích. Tohle je okamžitě zaujalo. V Mal Zetu a Mal Yasce mohli žít alespoň v jakési pseudoautonomii a podnebí v těch dvou městech ještě není až tak zlé. Kthol Mišrak je jako předměstí samého pekla. Je to na jižním konci arktické bažiny a je to tak daleko na severu, že den tam v zimě trvá jen dvě hodiny – jesliže tomu, co tam přichází po rozednění, můžeme vůbec říkat 'den.' Torak nad tím místem pověsil věčný mrak, takže tam nikdy není úplné světlo. 'Kthol Mišrak' znamená 'Město nekončící noci' a to je skutečně dobrý popis toho místa. Slunce tam nikdy neosvítí zem a jediné, co tam roste, jsou jakési houby.“

Beltira se otřásl. „Proč tohle všechno udělal?“ ptal se s nechápavým výrazem.

Beldin pokrčil rameny. „Kdo ví, proč Torak dělá všechny ty věci? Je to blázen. Možná se snaží schovávat svou tvář. Myslím, že to, co konečně přivedlo Grolimy a generály k rozumu, byla skutečnost, že v Kthol Mišraku se o všechno stará Ktačik. Setkal jsem se s Urvonem a ten umí zmrazit krev v žilách pouhým pohledem. Ktačik má ještě horší pověst.“

„Už jsi zjistil, kdo je tím třetím učedníkem?“ zeptal jsem se.

Beldin zavrtěl hlavou. „Nikdo o něm nechce moc mluvit. Měl jsem takový pocit, jako by snad nebyl Angarak.“

„To by bylo velice nepodobné mému bratrovi,“ hloubal Aldur. „Torak cítí nejhlubší pohrdání nad ostatními lidskými národy.“

„Můžu se mýlit, můj pane,“ připustil Beldin, „ale samotní Angarakové jakoby věřili, že není jedním z nich. Každopádně, hrozba nutnosti vrátit se do Kthol Mišraku probudila v Urvonovi jeho lepší stránku a Urvon vládne v Mal Yasce. Začal s generály jednat o míru takřka okamžitě.“

„To má Urvon vážně takovou samostatnost?“ zeptal se Belkira.

„Do jisté míry ano. Torak se soustřeďuje na Orb a ponechává

administrativní drobnosti na svých učednících. Ktačik je absolutním pánem v Kthol Mišraku a Urvon sedí na trůnu v Mal Yasce, Zbožňuje, když je zbožňován. Jediným dalším střediskem moci v angarácké části Mallorey je Mal Zet. Je logické, že Torakův třetí učedník je tam… a pravděpodobně pracuje skrytě. Ať už je to jakkoliv, když Urvon sjednal s generály mír, poslal je Torak domů, ať si dělají co chtějí. Později se dohodly detaily. Grolimové mají absolutní moc v Mal Yasce a generálové v Mal Zetu. Všechna ostatní města a oblasti jsou řízena společně. Ani jedné straně se to moc nelíbí, ale nemají moc na výběr.“

„Takhle to tedy je i teď?“ zeptal se Belkira.

„Od té doby se to trochu změnilo. Jakmile generálové vyřešili spory s Grolimy, měli volnou ruku a mohli se věnovat Karandům.“

„Ošklivá hovada,“ poznamenal Belmakor. „Když jsem poprvé jednoho z nich viděl, nemohl jsem věřit, že to je člověk.“

„Teď už byli trochu polidštění,“ řekl mu Beldin. „Angarakové začali mít problémy s Karandy téměř okamžitě, jakmile se vynořili z Dalských hor. Karandové mají jakousi volnou konfederaci sedmi království v severovýchodní čtvrtině kontinentu. Torakův nový oceán tam provedl jisté radikální změny v podnebí. Bývali v Karandii uprostřed doby ledové – hodně sněhu, ledovce a tak, ale všechna ta vařící pára, která se vyvalila z pukliny to všechno rozpustila téměř přes noc. Býval tam malý proud zvaný Magan, který se klikatil z Karandských hor jihovýchodním směrem, dokud se nevlil do oceánu dole v Gandaharu. Když se všechny ty ledovce najednou rozpustily, už to nebyl tak mírný tok. Vyhloubil si koryto napříč třemi čtvrtinami kontinentu. Tohle přimělo Karandy hledat nějaké vyvýšené místo. Naneštěstí se vysočina, kterou si vybrali, náhodou nalézala na území, na které si dělali nárok Angarakové.“

„To bych ani neoznačoval za takové neštěstí,“ poznamenal Belmakor. „Jestliže jsou Angarakové zaneprázdněni u Karandů, nebudou otravovat nás.“

„To nešťastné přišlo až později,“ řekl mu Beldin. „Dokud měli generálové tahanice s Grolimy, neměli prostě čas starat se o Karandy. Jakmile ale Torak *tenhle* problém urovnal, generálové přesunuli své vojsko na sever k hranicím karandského království Pallie a potom ho

napadli. Karandové pro ně nebyli žádný protivník a byli poraženi asi za měsíc. Grolimové začali brousit své obětní nože, ale generálové chtěli Pallii nechat neporušenou – a platila by jim samozřejmě poplatky. Navrhovali, aby byli Karandové v Pallii převedeni na uctívání Toraka. Tohle pěkně rozzuřilo Grolimy. Jak byli alespoň *oni* přesvědčeni, ostatní lidské národy bylo dobré jedině zotročit nebo obětovat. No ale abych to zkrátil, Torak to krátce promyslel a přiklonil se na stranu vojáků. Jejich řešení jim jednak poskytuje více uctívačů, navíc bude mít mnohem větší armádu pro případ, že Belar jednou najde nějakou cestu, jak své Alorny zavést na Malloreánsský kontinent. Vypadá to, že z nějakého důvodu Alornové Toraka znervózňují."

„No, víš," řekl Belmakor, „na mě mají úplně stejný účinek. Možná, že to má co dělat s jejich sklonem proměnit se při sebemenší provokaci v nebezpečného rváče."

„Torak celou tuhle myšlenku dotáhl ještě o krok dál," pokračoval Beldin. „Nespokojil se pouze s Pallii. Přikázal Grolimům vyrazit a přeměnit *všechny* Karandy. 'Chci je mít všechny,' řekl svým Grolimům. 'Každý, kdo žije na území nekonečné Mallorey se mi bude klanět a jestliže se někdo z vás pokusí vyhnout tomuto vážnému úkolu, pocítí velice tvrdě mou nespokojenost.' Tohle samozřejmě Grolimy získalo a vyrazili do okolí, aby přeměňovali pohany ve věřící."

„To je tedy nepříjemné," řekl Aldur. „Dokud měl můj bratr pouze své Angaraky, snadno jsme ho mohli přečíslit. Jeho rozhodnutí přijímat i jiné rasy mění všechny okolnosti."

„No, on zas nemá až takový úspěch, pane," radil mu Beldin. „Podařilo se mu získat pro sebe Karandy, hlavně proto, že je jeho armáda lepší než ti vyjící barbaři, ale když se jeho generálové dostali ke hranicím Melcenské říše, narazili přímo na sloní kavalerii. Prý to bylo dost zamotané. Pak se generálové stáhli a udeřili místo toho dolů na Dalasii," Podíval se na Belmakora. „Myslel jsem, že jsi říkal, že tam dole mají Dalové města."

„Měli je tam… alespoň když já tam byl naposledy."

„No, tak teď tam nejsou žádný – samozřejmě kromě Kellu. Když tam vpadli Angarakové, nebylo tam nic než vesnice farmářů s

hliněnýma chatrčema.“

„Proč by to ale dělali?“ ptal se Belmakor, zcela vyveden z míry. „Měli nádherná města. Tol Honet vypadá v porovnání s nimi jako brloh,“

„Měli své důvody,“ ujistil ho Aldur. „Zničení jejich měst byl pouze trik jak zabránit Angarakům ve zjištění, jak schopní ve skutečnosti jsou.“

„Mně nepřišli až tak rozvinutí,“ řekl Beldin. „Stále ještě obdělávají pole klackem a mají asi tak stejného ducha jako ovce.“

„To je taky trik, můj synu.“

„Angarakové ale vůbec neměli problémy, když je chtěli převést na svou víru, pane. Myšlenka mít konečně boha po tolika tisíciletích – dokonce i takového jako je Torak – je tam přiváděla po tisících. To byla taky přetvářka?“

Aldur přitakal. „Dalové by udělali cokoliv, aby skryli své znalosti před nezasvěcenými.“

„Pokoušeli se pak generálové ještě někdy vrátit se do Melcenské říše?“ zeptal se Belmakor.

„Po tom prvním pokusu už ne,“ odpověděl Beldin. „Když jsi viděl několik praporů ušlapaných slony, snadno si dokážeš utvořit obrázek. Existují nějaké obchodní cesty mezi Angaraky a Melceny, ale to je asi tak všechno.“

„Říkal jsi, že ses setkal s Urvonem,“ ozval se Belkira. „Bylo to v Kthol Mišraku nebo Mal Yasce?“

„V Mal Yasce. Já se držím od Kthol Mišraku dál kvůli chandimům.“

„Kdo to jsou chandimové?“ zeptal jsem se.

„Bývali to Grolimové. Teď jsou z nich psi – velcí jako koně. Někteří lidé jim říkají Torakovi ohaři.' Hlídají území kolem Kthol Mišraku a čenichají kvůli vetřelcům. Pravděpodobně by mě vyhmátli docela rychle. Byl jsem na okraji Mal Yasky a náhodou jsem viděl od východu přibližovat se Grolima. Probodl jsem mu krk, sebral jsem mu oděv a vnikl jsem do města. Chtěl jsem si to v chrámu trochu omrknout a Urvon mě při tom načapal. Hned mě prokouknul, že nejsem Grolim – poznal můj ohromnej talent, než bys řek švec, až sem čubrněl.“ Z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu sklouzl do nářečí

používaného mezi Wacitskými robotníky na severu Arendie. Možná to udělal, protože věděl, že mě to naštve a Beldin nikdy nevynechá jedinou příležitost, aby mě pěkné popíchnul.

No, to nic. Trvalo by moc dlouho to vysvětlit.

„Trochu mě zaskočila jeho přítomnost," pokračoval můj trpasličí bratr. „Je to jeden z těch skvrnitejch lidí, co jsou tu a tam vidět. Angarakové mají olivovou tvář – trochu podobnou Tolnedřanům – ale Urvon má všude po těle takový skvrny mrtvolně bílý kůže. Vypadal jako strakatej kůň. Trochu se na mě rozzuřil, ale bál se zavolat stráže a já sem skoro cejtil jeho strach. *Náš* trénink je mnohem rozsáhlejší než trénink, který Torak poskytl *svým* učedníkům a Urvon věděl, že ho převažuju – samozřejmě obrazně řečeno. Moc se mi nelíbil, a tak jsem ho přemohl svým kouzlem – a taky tím, že jsem ho ručně popadnul a párkrát sem s nim praštil o zeď. Pak, když se snažil popadnout dech, sem mu řek, že jesli se pokusí zavolat nebo se jenom pohnout, vytrhnu mu střeva doběla rozžhaveným hákem. Pak, abych jeho dojem umocnil, sem mu ten hák ukázal."

„Kde jsi sehnal ten hák?" zeptal se Beltira.

„Přímo tady." Beldin zvedl svou sukovitou ruku, lusknul prsty a v dlani měl lesknoucí se hák. „Neni krásnej?" Zatřepal prsty a hák zmizel. „Urvon mi evidentně uvěřil – i když je dost těžký říct to jistě, protože přímo na místě omdlel. Chvíli jsem přemejšlel, jesli ho nemám pověsit na trám na můj hák, ale pak sem si řek, že jsem tam kvůli pozorování a ne znesvěcování chrámů, tak sem ho nechal válet na podlaze a vyšel jsem zas do krajiny, kde byl lepší vzduch. Grolimský chrámy tak nějak podivně smrděj." Na chvíli se přerušil a poškrábal se v podpaží. „Myslím, že radši zůstanu nějakou dobu mimo Malloreu. Urvon nechal mou podobiznu vyvěsit na každým stromu. Výše částky kterou za mě nabízí je lichotivá, ale myslím, že to nechám trochu uležet, než se tam zas vypravím."

„Dobrý nápad," zamumlal Belmakor a pak se zhroutil v nezadržitelném návalu smíchu.

O několik týdnů později se poměrně dost změnil můj život. Skláněl jsem se právě nad svým pracovním stolem, když má

společnice vlétla dovnitř oknem, které jsem nakonec na její neustálé přesvědčování nechával pro ni otevřené, důstojně se usadila na svou oblíbenou židli a proměnila se do své skutečné podoby vlka. „Myslím, že se na nějakou dobu vzdálím," oznámila mi.

„Ale?" řekl jsem obezřetně.

Dívala se na mě svýma zlatýma očima a ani při tom nemrkla. „Myslím, že bych se zase chtěla mrknout po světě."

„Rozumím."

„Myslím, že se svět hodně změnil."

„Je to možné."

„Možná se jednoho dne vrátím."

„To doufám."

„Tak jo, nashle," řekla, proměnila se ve velkou sovu a potom zmizela jediným mávnutím svých velkých křídel.

Její přítomnost pro mne někdy bývala utrpením, ale zjistil jsem, že mi hodně chybí. Častokrát jsem se otočil abych jí něco ukázal a zjistil jsem, že už se mnou není. Vždycky mě přepadl takový podivný pocit prázdnoty a smutku, když se mi tohle stalo. Byla už součástí mého života tak dlouho, že to až vypadalo, jako by se mnou byla odjakživa.

Pak, asi po dvanácti letech, mě pán povolal do své věže a dal mi za úkol, abych se vydal na daleký sever a podíval se na Morindimy. Jejich praktická cvičení ve vyvolávání démonů ho vždycky zajímala a on evidentně nechtěl, aby se v tom *moc* vypracovali.

Morindimové byli – a soudím, že ještě jsou – mnohem primitivnější než jejich příbuzní, Karandové. Oba dva národy uctívaly démony, ale Karandové už se vypracovali alespoň natolik, že mohli žít cosi podobného normálnímu životu. Morindimové nemohli – a nebudou moct. Klany a kmeny Karandů se snažily stírat vzájemné rozdíly pro obecné blaho hlavně proto, že náčelníci měli větší moc než kouzelníci. Opak byl pravdou u Morindimů a každý kouzelník byl úžasný egoista, který chápal existenci ostatních kouzelníků jako svou osobní urážku. Morindimové žijí kočovně v primitivním kmenovém zřízení a jejich kouzelníci jim život omezují samými rituály a mystickými vizemi. Abych to řekl prostě, Morindim žije ve víceméně neustálém teroru.

Cestoval jsem přes Alorii k severnímu pásu hor tam, kde je dnes Gar og Nadrak. Belsambar nás všechny poučil o zvycích platných mezi těmi divochy poté, co tam před mnoha lety prováděl průzkum, takže jsem víceméně věděl jak se tvářit a chovat, abych vypadal jako Morindim. Protože jsem chtěl pokud možno co nejvíc zjistit o jejich praxi vyvolávání démonů, rozhodl jsem se, že nejlepší způsob bude stát se učněm některého jejich kouzelníka.

Zastavil jsem se na kraji jejich rozlehlé bažinaté nížiny na dostatečné dlouhou dobu, abych se mohl namaskovat, ztmavil jsem si kůži a ozdobil jsem se jakýmisi imitacemi tetování. Pak, když už jsem se zabalil do kůží a dotvořil svůj vzhled pery, jsem se vydal hledat nějakého kouzelníka.

Pečlivě jsem svůj oděv doplnil o znaky hledače – čelenku z bílé kůže a rudě natřený oštěp ověšený pery – jako součást svého maskování, protože Morindimové považují za nešťastné plést se do cesty nějakému hledači. Při jedné či dvou příležitostech jsem ale musel použít své kouzelné schopnosti, abych přesvědčil zvědavého – či bojovného – jedince, že je lepší mě nechat na pokoji.

Náhodou jsem asi po týdnu narazil na jednoho možného učitele v té neúrodné pustině. Hledač je stejně většinou adept na kouzelníka a jeden hřmotný chlápek s vlasy vyčesanými nad lebku mě oslovil, právě když jsem se brodil přes jeden z těch početných toků, které protékají arktickou pustinou. „Máš na sobě znaky hledače," řekl vyzývavým tónem, když jsme oba stáli až po pás v ledovém proudu.

„Ano," odpověděl jsem jakoby oddaně. „Nežádal jsem o to. Prostě to na mě přišlo." Pokora a váhavost se asi stávají rysy povahy mladých.

„Pověz mi své vidění."

Docela rychle jsem odhadl toho ramenatého, vlasatého a trochu páchnoucího kouzelníka, No, ono toho zas nebylo až tolik k oceňování. „Bylo to ve snu," řekl jsem. „Viděl jsem krále pekla sedět na uhlí pekelnosti a on ke mně promluvil a řekl mi, abych se vydal napříč dlouhým a širokým Morindikem a hledal toho, který byl vždy skryt. To je moje hledání." Byla to samozřejmě hrozná zpatlanina, ale myslím, že ho slovo 'pekelnosť – které jsem na místě vymyslel – zaujalo.

Vždycky jsem to takhle uměl se slovy.

„Jestliže máš přežít své hledání, přijmu tě za svého učně… a svého otroka.“

Už jsem měl lepší nabídky, ale rozhodl jsem se nesmlouvat. Byl jsem tu kvůli učení, ne abych napravoval špatné vychování.

„Vypadáš váhavě,“ pozoroval.

„Nejsem nejchytřejším z lidí, pane,“ přiznal jsem, „a mám jen malé zkušenosti s magií. Byl bych raději, kdyby toto břímě bylo uloženo někomu jinému.“

„Teď ale leží na tobě,“ zařval na mě. „Hleď na dar, který ti mohu dát.“ Rozpáleným ukazováčkem rychle na hladině nakreslil jakýsi obrazec a zjevně si ani nevšiml, že ho rychlý proud řeky odnesl ještě dřív, než ho vůbec stačil dokončit.

Vyvolal Pána démonů, jednoho z učedníků Krále pekla. Když teď nad tím tak přemýšlím, myslím, že to byl Mordja. Potkal jsem Mordju o mnoho let později a *připadal* mi nějaký povědomý. „Co to činíš?“ zeptal se tím svým příšerným hlasem.

„Přivolal jsem tě, abys mě poslouchal,“ prohlásil můj budoucí poradce a zcela ignoroval skutečnost, že jeho ochranný obrazec byl v té době už půl míle po proudu.

Mordja – jestli to tedy byl Mordja – se zasmál. „Podívej se na hladinu vody, blázne,“ řekl. „Už tam pro tebe není žádná ochrana. A proto –“ Vytáhl jednu obří šupinatou ruku, popadl mého budoucího 'pána' a ukousl mu hlavu. „Trochu malá,“ poznamenal, když svýma zubama drtil lebku a mozek. Nedbale odhodil ještě se chvějící mrtvolu a upřel své zhoubné oči na mě.

V tu chvíli jsem docela spěšně opustil scénu.

Později jsem našel méně vášnivého kouzelníka, který byl ochoten mě přijmout. Byl velice starý, což byla výhoda vzhledem k tomu, že kouzelníkův učedník se zároveň stává otrokem svého 'pána' na celý život. Žil osaměle v kupolovitém stanu potaženém kůžemi pižmoně, který stál na štěrkové neplavce u jednoho dravého toku. Jeho stan byl obklopen kuchyňskými zbytky a odpadky, protože měl takový zvyk vyhazovat odpad dveřmi místo toho, aby ho zakopával. V zadní části náplavky byla houština zakrnělých keřů, které byly v létě obklopeny mračny komárů.

Hodně si pro sebe mumlal a nedávalo to moc smysl, ale nějak jsem si dal dohromady, že jeho klan byl vyhlazen během jedné z válek, které velmi často a snadno propukají mezi Morindimy.

Mé pohrdání 'kouzlením' v porovnání s tím, co děláme my, se datuje právě od toho období. Kouzlení zahrnuje mnoho zcela nesmyslného huhlání, jednoduchých karnevalových triků a symbolů načmáraných na zemi. Nic z toho není samozřejmě ve skutečnosti zapotřebí, ale Morindimové věří, že ano, a tak to tak je.

Můj smradlavý starý 'pán' se mnou začal u diblíků – malých nechutných věcí asi po kolena. Když už jsem je dobře zvládal, přešli jsme k ďáblíkům a potom na zlé obry. Asi tak po šesti letech konečně usoudil, že jsem zralý, abych vlastnoručně vyzkoušel pravého démona. Nepříjemně upřímným způsobem mě upozornil, že asi svůj první pokus nepřežiju. Poté co jsem viděl, jak dopadl můj první 'pán,' jsem měl docela dobrou představu o čem mluví.

Prošel jsem celým tím zcela nesmyslným rituálem a pak jsem vyvolal svého démona. Nebyl to moc *velký* démon, ale byl tak akorát velký, na jakého jsem si tehdy troufnul. Celé tajemství vyvolávání démonů spočívá v tom, že je musíte udržet omezené ve *vaší* představované formě a ne jim dovolit nabýt jejich skutečnou podobu. Dokud je budete udržovat zavřené ve vaší představě o jejich podobě, musí vás poslouchat. Jestliže se jim podaří se uvolnit a nabýt jejich skutečné podoby, jste v průšvihu.

Vážně vám radím, abyste to nezkoušeli.

Ať už je to jak chce, mně se podařilo udržet svého středně velkého démona pod kontrolou, takže se nemohl obrátit proti mně. Přikázal jsem mu provést pár jednoduchých triků – změnit vodu v krev, zapálit kámen, zničit asi tak akr trávy – znáte ten typ triků o kterých mluvím – a pak, protože už jsem byl *vážně* dost unavený ze shánění potravy, jsem ho odeslal na lov s příkazem, aby přinesl pár samiček pižmoně. S velikým hučením a vytím vzal nohy na ramena a asi za půl hodiny nebo trochu později se vrátil s takovým množstvím jídla, které stačilo pro mne a mého 'pána' na celý měsíc. Pak jsem ho poslal zpátky do pekel.

Já jsem mu ale poděkoval a to ho zjevně trochu víc rozrušilo.

Starý kouzelník byl úplně uchvácen, ale nedlouho potom se rozstonal. Během jeho poslední nemoci jsem o něj pečoval, jak nejlépe jsem mohl a poté, co zemřel, jsem mu vystrojil slušný pohřeb. Tehdy jsem se rozhodl, že už jsem toho zjistil právě tolik, kolik jsme vědět potřebovali, a tak jsem zahodil svůj převlek a šel jsem domů.

Na své cestě zpět do Údolí jsem narazil na menší, pečlivě doškami zastřešenou chaloupku v háji obřích stromů na břehu nějaké říčky. Bylo to už na severním okraji Údolí a tou cestou jsem předtím šel už mockrát. Přísahal bych, že tam ten domek nikdy předtím nebyl. Navíc jsem si byl téměř jistý, že kromě našich věží v Údolí nebyla v okruhu pěti set mil ani jedna živá duše. Dost mě zajímalo, kdo si postavil obydlí na tak opuštěném místě, a tak jsem se vydal ke dveřím, abych prozkoumal tyhle drsné pionýry.

Byl tam ale pouze jeden obyvatel a to navíc mladá žena, i když možná ne až tak mladá. Měla světlehnědé vlasy a podivně zlaté oči. Kupodivu neměla žádné boty a já si všimnul, že má pěkná chodidla.

Stála ve dveřích, když jsem se k ní přibližoval – skoro jako by mě očekávala. Představil jsem se a prozradil jsem jí, že jsme sousedi – což na ní neudělalo moc velký dojem. Pokrčil jsem rameny a pomyslel jsem si, že je asi z těch lidí, kteří jsou raději sami. Už jsem se s ní chtěl rozloučit, když mě pozvala na večeři. To je na tom to nejpodivnější. Nebyl jsem nijak zvlášť hladový, když jsem se blížil k té chaloupce, ale jakmile se zmínila o jídle, měl jsem hlad jako vlk.

Vnitřek domu byl upravený a veselý a byly tam patrné všechny ty drobné známky, které okamžitě prozradí, že v chalupě žije žena, a které takové chalupy odlišují od zaneřáděných chatrčí obývaných muži. Bylo to o trochu větší než plyne z výrazu 'chalupa' a i když mi do toho nic nebylo, zajímalo mě, na co potřebuje tolik místa.

Měla v oknech závěsy – samozřejmě – a hliněné nádoby plné lesních květin měla v oknech i na dubovém stole. V krbu vesele plápolal oheň a nad ním bublal a skytal velký kotlík. Nádherná vůně vycházela z toho kotlíku i z bochníků čerstvě upečeného chleba na krbu.

„Zajímalo by mě, jestli se umyješ, než půjdeš k jídlu,“ navrhla docela slušně.

Abych byl upřímný, vůbec mě to nenapadlo.

Pochopila mé váhání jako známku souhlasu. Přinesla mi džber vody ohřáté v krbu, nějakou látku na způsob ručníku a kostku hnědého domácího mýdla. „Tam venku," ukázala mi na dveře.

Vyšel jsem tedy opět ze dveří, postavil jsem džber na stupínek vedle dveří a opláchl jsem si ruce a obličej. Pak mě ještě napadlo, že bych si mohl sundat tuniku a vymydlit si taky hrudník. Pečlivě jsem se utřel ručníkem, oblékl jsem si tuniku a opět jsem vešel.

Přičichla si. „Mnohem lepší," řekla spokojeně. Pak ukázala na stůl. „Posaď se," řekla mi. „Přinesu ti jídlo." Vyndala z kredence hliněný talíř a tiše přitom bosá přecházela po pečlivě vydrhnuté podlaze. Pak se sklonila ke krbu, naplnila mi talíř po okraj a přineslo mi jídlo, jaké jsem už léta nejedl.

Její lehce familiérní chování ani nevypadalo tak divně, ale jakoby přemohlo ten nepříjemný pocit, když se setkáme s někým cizím.

Poté, co jsem se najedl – možná víc, než jsem měl – jsme si povídali a já jsem zjistil, že tahle světlovlasá žena měla neobvykle dobrý vkus. Což znamená, že souhlasila s většinou mých názorů.

Už jste si toho někdy všimli? Svůj odhad inteligence někoho jiného téměř zcela zakládáme na tom, jak se jeho myšlení shoduje s tím naším. Jsem si jist, že jsou ve světě lidé, kteří se mnou ve většině věcí hluboce nesouhlasí a já mám dost rozumu abych uznal, že to třeba nemusí být *úplní* idioti, ale jasně dávám přednost společnosti lidí, kteří se mnou souhlasí.

Možná byste si o tom chtěli popřemýšlet.

Užíval jsem si její společnosti, a tak jsem se snažil najít omluvu, abych nemusel odejít. Byla to podivuhodně hezká žena a její vůně mi úplně zamotala hlavu. Řekla mi, že se jmenuje Poledra a mně se líbilo, jak to jméno zní. Zjistil jsem, že se mi na ní líbí skoro všechno. „Zajímalo by mě, jak říkají *tobě*" zeptala se mě poté, co se sama představila.

„Jsem Belgarat," odpověděl jsem, „a jsem prvním učedníkem boha Aldura."

„Jak podivuhodné," poznamenala a pak se zasmála a dotkla se

mého ramene, jako bychom se znali už léta.

Tak jsem se pár dní zdržel v její chaloupce a pak jsem jí s lítostí oznámil, že se musím vrátit do Údolí a sdělit pánovi, co jsem tam na severu zjistil.

„Půjdu s tebou," řekla mi. „Podle toho co jsi říkal jsou v Údolí k vidění podivuhodné věci a já jsem vždycky bývala zvědavá." Pak za sebou zavřela dveře svého domku a odešla se mnou do Údolí.

Pán nás kupodivu očekával a zdvořile uvítal Poledru. Nikdy jsem si nebyl zcela jistý, ale zdálo se mi, jako by si mezi sebou vyměnili nějaký tajuplný pohled, jako kdyby se už znali a měli nějaké společné tajemství, o kterém jsem neměl ani potuchy.

No tak dobře. Já nejsem takový blb. Samozřejmě, že jsem měl nějaká podezření, ale jak čas ubíhal, připadala mi stále méně důležitá a nakonec jsem je pustil z hlavy.

Poledra se prostě nastěhovala ke mně do věže. Nikdy jsme se o tom vlastně nebavili; prostě si vybrala svůj dům. To určitě způsobilo pár pozdvižených obočí mezi mými bratry, ale jsem ochoten se bít s každým, komu by se zdálo, že s naším společným bydlením nebylo něco v pořádku. Musel jsem trochu ovládat svou vůli, to připouštím, ale držel jsem se. Tohle jakoby vždycky Poledru z nějakého důvodu pobavilo.

Celou zimu jsem si usilovně promýšlel naší situaci a nakonec jsem došel k rozhodnutí – rozhodnutí, ke kterému Poledra zjevně došla už dlouho předtím. Byli jsme spolu oddáni následujícího jara. Sám pán požehnal našemu svazku, i když měl své starosti.

V našem manželství bylo hodně radosti a rodinné pohody. Nikdy jsem ani nepomyslel na ty věci, o kterých jsem jasně rozhodl, že na ně myslet nebudu, takže nijak nekazily naši budoucnost. To už je ale samozřejmě jiné povídání.

Hej, nehoňte mě tolik. Však se k tomu dostaneme – až bude vhodná doba.

Kapitola 10.

Jsem si jist, že pochopíte, proč jsem právě v tu dobu chtěl mít ve světě klid a mír. Čerstvě ženatý muž má lepší věci na práci než spěchat a neustále vyrážet pryč, aby udržoval na uzdě bojovnost ostatních. Naneštěstí to bylo jen pár let potom, co jsem se s Poledrou oženil, když vypukly alornské války mezi jednotlivými klany. Aldur mě a dvojčata svolal do své věže hned, jakmile se zpráva o téhle obzvláštní hlouposti k nám dostala. „Musíte tam jít," řekl nám tónem, který nepřipouštěl žádný nesouhlas. Náš pán nám jen málokdy rozkazoval, a tak jsme dávali hodně dobrý pozor, když už to někdy udělal. „Je absolutně nezbytné, aby se současná dynastie vládnoucí v Alorii udržela u moci. Z tohoto rodu vzejde někdo, kdo bude životně důležitý pro naše zájmy."

Nebyl jsem nijak *nadšen* myšlenkou, že bych měl Poledru nechat samotnou, ale určitě jsem věděl, že ji nevezmu s sebou doprostřed války. „Postaráš se o mou ženu, pane?" zeptal jsem se. Byla to samozřejmě hloupá otázka. Přirozeně, že se mi o ni postará, ale chtěl

jsem, aby pochopil mou váhavost odejít do Alorie a mé důvody.

„Se mnou bude v bezpečí," ujistil mě.

V bezpečí, to asi ano, ale určitě nešťastná, že ji tu nechám. Nejdřív se o tom se mnou dost hádala, ale přinutil jsem ji uvěřit, že to byl Aldurův rozkaz – což nebyla *úplná* lež, ne? „Nebudu pryč zase tak dlouho," slíbil jsem jí.

„Nebuď," odpověděla. „Chci abys pochopil, že se mi tohle ale vůbec nelíbí."

Tak jsme dvojčata a já hned ráno příštího dne opustili Údolí a vydali jsme se na sever. Když jsme se dostali k chalupě, kde jsem kdysi potkal Poledru, čekala na nás vlčice. Dvojčata byla nějak překvapená, ale já jsem, myslím, ani nebyl. „Nějaké další poslání?" zeptala se mě.

„Ano," řekl jsem rovnou, „a nepotřebuju společnost."

„Po tvých potřebách mi nic není," řekla mi stejným tónem. „Půjdu s tebou, ať už chceš nebo ne."

„No jak chceš." Vzdal jsem to. Už před hodně dlouhou dobou jsem se poučil, že nemělo žádný smysl jí nějak rozkazovat.

A tak už jsme byli čtyři, když jsme se dostali k jižní hranici Alorie a začali jsme hledat Belara. Myslím ale, že se nám vyhýbal, protože jsme ho nemohli najít. Mohl samozřejmě klanové války kdykoliv zastavit, ale Belar byl prostě neuvěřitelně tvrdohlavý. Ani by ho nenapadlo nadržovat nějaké straně, když se jeho Alornové začali mezi sebou hašteřit. Nestrannost je u boha asi chvályhodným rysem, ale tohle bylo skutečně trochu moc přehnané. Nakonec jsme nechali našeho marného hledání a vydali jsme se k ústí řeky, která nese jméno našeho pána, a dívali jsme se přes to, čemu se dnes říká Šerecký záliv. Viděli jsme tam nějaké lodě, ale mně nepřipadaly moc vhodné k plavbě po moři. Pramice s plochým dnem a nízkou zádí není právě moje představa, jak by měla vypadat korzárská loď brázdící oceán. Probral jsem to s dvojčaty a rozhodli jsme se, že se proměníme a raději to přeletíme, než abychom volali nějakou tu děravou vanu.

„Zjišťuji, že ses stále ještě nenaučil pořádně létat," poznamenala sněžná sova, která mi plachtila po boku.

„Dá se s tím přežít," odpověděl jsem a plácal křídly ve vzduchu.

„Ale ne moc dobře." *Vždycky* musela mít poslední slovo, takže

jsem se ani neobtěžoval s odpovědí a raději jsem se soustředil na to, abych udržel ocasní pera nad vodou.

Po jakoby nekonečném letu jsme konečně dosáhli nějakého menšího přístavu tam, kde se to dnes jmenuje Val Alorn, a vydali jsme se hledat přímého nástupce krále Šagata, krále Uvara Ohnutého zobáka. Našli jsme ho, jak štípal dříví na pařezy poseté mýtině u svého srubu. Ran Vordue IV, tehdejší král Tolnedry, žil v paláci. Uvar Ohnutý zobák vládl říši přinejmenším tucetkrát větší než Tolnedra, ale bydlel ve srubu s děravou střechou a myslím, že ho nikdy ani nenapadlo, aby přikázal některému ze svých otroků, aby mu naštípal dřevo do krbu. Otroctví v Alorii nikdy moc nefungovalo, protože Alornové nejsou moc dobří otroci. Ta instituce vlastně nikdy nebyla zrušena. Jenom se prostě nevyužívala. No ale, Uvar byl do půl těla svlečený, potil se jako prase a štípal ostošest.

„Zdravím tě, Belgarate," přivítal mě, zasekl svou sekeru do špalku a otřel si pot z vousaté tváře. Vždycky jsem udržoval kontakty s alornskými krály, takže mě znal od vidění.

„I já tě zdravím, Ohnutý zobáku," odvětil jsem. „Co se to tady děje?"

„Štípu dříví," odpověděl mi s vážnou tváří.

„Ano," řekl jsem, „toho jsem si všimnul skoro okamžitě, ale to jsem neměl na mysli. Slyšeli jsme, že tady vedeš válku."

Uvar měl malá prasečí očka a šilhal na mě přes ten svůj velký zlomený nos. „Aha," řekl, „tohle. To ani není skutečná válka. S tím si poradím."

„Uvare," řekl jsem mu jak nejtrpělivěji jsem uměl, Jestliže si s tím chceš poradit, nemyslíš, že by už bylo načase s tím začít? Vždyť už se to táhne rok a půl."

„Byl jsem tak nějak zaneprázdněn, Belgarate," bránil se. „Musel jsem si pokrýt střechu a teď se blíží zima, takže si musím přichystat zásobu dříví na topení."

No *věřili* byste tomu, že tenhle muž byl přímým předkem krále Anhega?

Abych zakryl své podráždění, raději jsem mu představil dvojčata.

„Proč vlastně nejdeme dovnitř?" navrhl Uvar. „Mám tam sud docela dobrého piva a stejně už jsem z toho štípání trochu unavený."

Dvojčata zcela shodným gestem zakryla úšklebek, který se jim dral do tváře, a všichni jsme vešli do Uvarova 'paláce,' zaneřáděné chaty se špinavou podlahou a tím nejobyčejnějším nábytkem, jaký si dokážete představit.

„Co spustilo tuhle válku, Uvare?“ zeptal jsem se krále Alorie poté, co jsme si všichni přisunuli židle k jeho rozviklanému stolu a ochutnali jeho pivo.

„Náboženství, Belgarate,“ odpověděl. „Není to snad obvyklý důvod válek?“

„Ne vždycky, ale o tom si můžeme promluvit někdy jindy. Jak mohlo náboženství způsobit válku v Alorii? Jste přece všichni plně odevzdáni Belarovi.“

„Někteří jsou více oddáni než ti druzí,“ řekl a zatvářil se kysele. „Myslím, že Belarova myšlenka napadnout Angaraky je asi docela dobrá, jenomže my se na ně nedostaneme, protože nám v cestě stojí oceán. Někde na východ odtud je jeden kněz, který je trochu slabomyslný.“ *COŽE? Tohle* že říká *Uvar?* Hrozil jsem se jen pomyslet, jak hloupý musel ten kněz být, aby si toho Uvar všiml.

„No tak teda,“ pokračoval král ve vyprávění, „tenhle kněz shromáždil různorodou armádu a chce napadnout všechna království na jihu.“

„Proč?“

Uvar pokrčil rameny. „Asi protože tam jsou, myslím. Kdyby tam nebyla, asi by je nechtěl dobýt, ne?“

Potlačil jsem svou chuť ho popadnout a pořádně s ním zamávat. „Copak udělali něco, čím ho urazili?“ zeptal jsem se.

„Nevím o ničem takovém. Víš, Belar je nějakou dobu pryč. Občas se mu zasteskne po starých dobrých časech, takže vzal pár dívek, družinu bojovníků, několik barelů piva a vyrazil tábořit do lesa. Teď už je pryč pár let. No ale stejně, ten kněz se rozhodl, že by se k nám jižní království měla připojit, až vyrazíme do války s Angaraky, a že by proto bylo vhodnější, abychom všichni uctívali stejného boha. Přišel za mnou s tímhle bláznivým nápadem a já jsem mu nařídil, aby na to zapomněl. On se na to ale nevykašlal a viděli ho, jak káže ostatním klanům. Podařilo se mu přemluvit asi polovinu z nich, ale ta druhá polovina je stále loajální mně. Teď tam spolu bojují.“ Udělal

jakési neurčité gesto směrem k východu. „Nemyslím si, že by klany, které přešly k němu, byly až tak nábožensky aktivní, spíš je zajímá možnost vyloupit jižní království. Ti opravdu nábožensky založení vytvořili takzvaný medvědí kult. Myslím, že to má něco společného s Belarem – až na to, že Belar o tom nic neví.“ Vyprázdnil svůj korbel a došel si ho do spíže doplnit.

„Ten se asi nepohne, dokud nedoštípe to svoje dřevo,“ řekl tiše Belkira.

Mrzutě jsem přitakal. „Co kdybyste se vy dva mrkli, jak by se to dalo uspíšit?“ navrhl jsem.

„Není to náhodou podvádění?“ zeptal se mě Beltira.

„Možná, ale my ho potřebujeme rozhýbat ještě než přijde zima.“

Přisvědčili a opět vyšli ven.

Když jsme Uvar a já po chvíli opět vyšli ven, byl Uvar trochu překvapen tím, jak povyrostla jeho hromada dřeva. „No,“ řekl, „teď když už jsem se o to postaral, asi bych měl jít něco udělat s tou válkou.“

Během několika příštích měsíců jsme s dvojčaty příšerně podváděli a brzy už byli odštěpené klany na útěku. Na východě, tam, kde je dnes Gar og Nadrak, se odehrála docela velká bitva. Uvar byl co se týče myšlení možná trochu pomalejší, ale byl dost dobrý taktik na to, aby věděl, jakou výhodu představuje obsazení a opevnění výšiny a skrytí velikosti vojska před nepřítelem. Tiše jsme ten kopec obsadili uprostřed noci. Uvarovy jednotky ten kopec prošpikovaly zašpičatělými kůly až vypadal jako ježek a jeho zálohy se schovaly pod kopcem na druhé straně.

Odštěpené klany a členové medvědího kultu tábořili v nížině a příštího rána po probuzení zjistili, že jim Uvar vidí až do žaludku. Protože to byli Alornové, zaútočili.

Většině lidí prostě nedochází význam zašpičatělých kůlů. Nejsou tam proto, aby přišpendlily vašeho protivníka. Mají mu ztížit a zpomalit pohyb tak, abyste měli dostatek času na střelbu. Uvarovi lukostřelci se toho rána dost pocvičili. Pak, když už byli vzbouřenci asi v půli kopce, Uvar zatroubil na svůj kravský roh a jeho zálohy z obou stran kopce zaútočily na křídlech, aby napadly nepřítele zezadu.

Docela to zabralo. Klany a kultisté neměli moc na vybranou a tak

se dál drali na kopec, přičemž bušili do kůlů svými meči a sekerami. Zakladatel medvědího kultu, velký chlápek se zlým pohledem, si prosekal cestu až k nám nahoru. Myslím, že se z toho ubohého ďábla stal vzteklý zápasník. Než se totiž dostal skrz ty kůly, měl u huby pěnu.

Uvar už na něj čekal. Jak se ukázalo, měsíce, které král Alorie strávil štípáním dříví, se teď vyplatily. Aniž by jen změnil výraz tváře, pozvedl Ohnutý zobák sekeru a rozpůlil toho odbojného Belarova kněze od temene hlavy až po pupek jediným mocným úderem. Odpor se v tu chvíli víceméně zhroutil a vyznavači medvědího kultu se hleděli schovat, zatímco vzbouřené klany se najednou opět začaly hlásit ke svému králi a obnovily své provolání věrnosti.

Teď už chápete, proč mě válka tak rozčiluje? Je to pořád to samé. Mnoho lidí je zabito, ale nakonec se stejně celá věc vyřeší u konferenčního stolu. Myšlenka nejdřív uspořádat jednání zjevně ještě nikoho nenapadla.

Z poznámek vlčice mě úplně zamrazilo. „Docela by mě zajímalo, co chtěj udělat s tím masem," řekla. Tak při tomhle se mi zježily chlupy, ale nejasně jsem si uvědomil způsob, jak ukončit válčení. Kdyby vítězná armáda musela *sníst* své protivníky, byla by válka hned mnohem méně atraktivní. Už jsem byl ale vlkem natolik, abych věděl, že maso má příchuť stravy nešťastné oběti a zvětralé pivo není zrovna nejlepší koření na světě.

Uvar měl zjevně všechno pod kontrolou, a tak jsme dvojčata, vlčice a já vyrazili na zpáteční cestu do Údolí. Vlčice nás samozřejmě opustila, když jsme došli k Poledřině chalupě a má žena byla ve věži, když jsem tam dorazil a tvářila se, jako by tam byla už od začátku.

Belmakor se během naší nepřítomnosti vrátil, ale zamkl se ve své věži a odmítal odpovídat, když jsme ho nutili, aby vyšel ven. Pán nám řekl, že nás melcenský bratr je z jakéhosi důvodu v hluboké depresi a my už jsme ho znali natolik dobře, abychom věděli, že by neocenil jakýkoliv pokus ho rozveselit. Vždycky jsem měl určitá podezření co se týče Belmakorových depresí. Kdyby se mi někdy podařilo ta podezření potvrdit, šel bych tam, kde je právě teď Belzedar a poslal

bych ho na nějaké mnohem nepříjemnější místo.

Tohle byla dost bolestná epizoda takže to vezmu zkrátka. Po několika letech dumání nad zdánlivou beznadějností našeho nekonečného úkolu to Belmakor vzdal a rozhodl se následovat Belsambara v sebezničení.

Myslím, že jedině přítomnost Poledry mě zachránila před tím, abych nezešílel. Mí bratři kolem mě padali a já nemohl udělat nic, abych tomu zabránil.

Aldur samozřejmě povolal Belzedara a Beldina zpět do Údolí. Beldin byl dole v Nyisse a dohlížel na hadí lid a všichni jsme se domnívali, že Belzedar byl stále v Mallorey, ačkoliv mu netrvalo příliš dlouho, než dorazil. Co se týče připojení se k našem smutku, byl podivně rezervovaný a já o něm měl stále horší mínění kvůli jeho postojům. Belzedar se za ta léta změnil. Stále nám odmítal podat jakékoli bližší informace o svém plánu, jak znovu získat Orb… navíc jsme ani neměli moc příležitostí si s ním promluvit, protože se nám evidentně vyhýbal. Měl takový podivně ustrašený výraz ve tváři, o kterém jsem byl téměř přesvědčen, že nemá cokoliv společného s naším zármutkem. Vypadalo to nějak podivně osobně. Asi po týdnu požádal Aldura o dovolení se vzdálit a vrátil se zpátky do Mallorey.

„Mám pocit, že tvůj bratr má potíže," řekla mi Poledra poté, co nás opustil. „Vypadá to, jako by se snažil jít dvěma cestami. Jeho mysl je rozpolcená a on neví, která z těch dvou cest je ta správná."

„Belzedar byl vždycky trochu podivín," souhlasil jsem.

„Radila bych ti, abys mu tolik nevěřil. On ti neříká všechno."

„On mi neříká *vůbec nic*," odsekl jsem. „Nemluvil s námi otevřeně už od té doby, co Torak ukradl pánův Orb. Abych byl k tobě upřímný, lásko, tak jsem ho nikdy neměl natolik rád, abych teď nespal jen kvůli tomu, že se nám vyhýbá."

„Řekni to ještě jednou," řekla mi s laskavým úsměvem.

„Říct co?"

„Lásko. Je to hezké slovo a ty ho neříkáš moc často."

„Vždyť víš co k tobě cítím, lásko."

„Jsem ráda, když to slyším."

„Cokoliv co ti udělá radost, lásko." Já *nikdy* nepochopím ženy.

Docela dlouho jsme se s Beldinem bavili o Belzedarově

vzrůstající nadutosti, ale nakonec jsme se shodli na tom, že s tím moc nenaděláme.

Pak Beldin nadhodil téma, které mě okamžitě zaujalo mnohem víc. „V Maragoru se objevily potíže," řekl mi.

„Ale?"

„Právě jsem se vracel z Nyissy, když se mi to doneslo. Dost jsem ale spěchal, takže jsem neměl čas to nějak pořádně prošetřit." „Co se tam děje?"

„Nějaký idiot špatně přečetl jeden z jejich posvátných textů. Mara musel být v polospánku, když to diktoval. Buď to bylo takhle, nebo se ten škrabák, co to přepisoval, pěkně přeslechl. Problém spočívá ve slovech 'převezměte podobu'. Jestli to dobře chápu, berou to dost doslovně. Začali podnikat výpady přes hranice. Chytají Tolnedřany nebo Nyissany a berou je s sebou do Mar Amonu. Uspořádají velkou náboženskou slavnost a zajatce zabijí. Pak je Maragové snědí."

„*Cože* udělají?"

„Slyšels dobře, Belgarate. Maragové provozují rituální kanibalismus."

„Proč to Mara nezastaví?"

„Jakto mám vědět? Vrátím se tam dolů hned, jak mi pán dovolí odejít. Myslím, že by bylo dobře, kdyby si někdo z nás pořádně popovídal s Marou. Jestliže se zpráva o tom, co se tam děje, dostane k Nedrovi nebo Issovi, pak budou velký problémy."

„Co by se *ještě* mohlo pokazit?" vybuchl jsem podrážděně.

„Dokážu si představit dost věcí. Nikdo ti nikdy nesliboval, že život bude snadnej, nebo jo? Já se vydám do Mar Amonu a zjistím, co můžu dělat. Pošlu pro tebe, kdybych potřeboval s něčím pomoct."

„Dej mi vědět."

„Když přijdu na něco smysluplného. Jak teď vycházíš s Poledrou?"

Zazubil jsem se na něj.

„To je nechutný, Belgarate. Chováš se jako nějakej ochmýřenej adolescent."

„Já vím a líbí se mi každá minuta."

„Asi půjdu za dvojčaty. Jsem si jist, že se se mnou podívají do sudu dobrého piva. Byl jsem několik posledních desetiletí v Nyisse a

Nyisánci moc pivu nedaj. Oni mají jiné povzbuzovadlo.“

„A to?“

„Z některejch listů a bobulí a kořenů jsou taaakhle veselí. Většina Nyissanů je věčně v mlze. Půjdeš se mnou navštívit dvojčata?“

„Asi ne, Beldine. Poledra nemá ráda, když je ze mě cítit pach piva.“

„Ty jsi pěkně pod pantoflem, Belgarate.“

„Tak to mi nevadí ani v nejmenším, bratře.“ Znova jsem se na něj zazubil a on se odšoural a přitom si pro sebe něco mumlal.

Alornské klanové války během příštích století vypukly ještě několikrát. Medvědí kult stále ještě tlačil na některé osamocené klany, ale králům Alorie se dařilo to držet pod kontrolou, hlavně díky tomu, že občas udeřili na hlavní centra kultu a zadupali členy kultu do země. Zdá se mi, že alornský přístup k problémům má své osobité kouzlo.

Myslím, že to bylo právě v polovině devatenáctého století, kdy jsem obdržel naléhavé volání od Beldina. Nyissané prováděli nájezdy kvůli otrokům do Maragoru a Maragové reagovali vpádem na území hadího lidu. Dost intenzivně jsem o tom diskutoval s Poledrou a zcela jasně jsem jí řekl, že chci, aby zůstala v Údolí dokud budu pryč. Snažil jsem se uplatnit svůj nárok alespoň na nějakou autoritu coby vůdce smečky a *vypadalo* to, že ona tu autoritu uznává… ačkoli u Poledry si nikdy nemůžete být úplně jisti. Samozřejmě ji to mrzelo. Poledra umí být úplně rozkošná, když je rozmrzelá. Garion to asi pochopí, ale pochybuju, že někdo jiný.

Políbil jsem svou ženu a vyrazil jsem do Maragoru – ačkoli si nejsem tak úplně jistý, co Beldin čekal, že já s tím udělám. Snažit se o zklidnění Maragů by se dalo označit za předem marný úkol. Maragští muži byli všichni atlety, kteří mají mozek ukrytý ve svalech. Obávám se, že je Maragské ženy podporovaly. Ony chtějí sílu, ne inteligenci.

No dobře, Polgaro, hned se nedurdi. Měl jsem Maragy rád. Měli sice určité zvláštnosti, ale *uměli* vychutnat život.

Maragské napadení Nyissy bylo neodvratitelnou katastrofou. Nyissánci si vzali příklad z hadů, které tak obdivují, a stejně jako oni prostě zmizeli do džungle, ale zanechali za sebou pár překvapení, aby

zabavili útočníky. Farmakologie byla jedním z umění Nyissánců a ne všechny bobule a listy, které se dají v džungli najít, mohou člověku prospět. Dost velký počet z nich má spíše opačné účinky – ačkoli se to nedá říct určitě. Je docela dobře možné, že tisíce Maragů, kteří ztuhli, pak se zmítali v křečích a nakonec zemřeli kvůli tomu, že snědli neškodně vypadající jídlo, byli nejprve uvedeni do stavu euforie mnoha různými jedy, které je nakonec vyřídily.

Maragové vztekle útočili dál a občas se zastavili, aby mohli upéct a sníst pár válečných zajatců. Dostali se až k Sthiss Toru, ale královna Salmissra a všichni obyvatelé se už dávno rozprchli do džungle a zanechali za sebou skladiště naplněná jídlem až po střechy. Slabomyslní Maragové se jídlem vesele nacpávali… což se ukázalo jako osudná chyba.

Proč jsem jen *obklopen* lidmi, kteří se neumí poučit z vlastních zkušeností? Nemusel bych tolik lidí vidět umírat kvůli 'špatnému zažívání,' až jsem začal mít trochu pochybnosti i o svých zásobách jídla. Věřili byste tomu, že se Nyissáncům podařilo otrávit dokonce stáda skotu tak šikovně, že krávy vypadaly perfektně zdravě a vykrmeně, ale jakmile Marag snědl řízek nebo kotletu z takové krávy nebo jakýkoli kousek masa, okamžitě zčernal ve tváři a zemřel s pěnou u úst? Plná polovina maragských mužů zemřela během té nezdařené invaze.

Trochu se nám to začalo vymykat z rukou. Mara by určitě nevydržel dlouho jen tak sedět a sledovat, jak Nyissánci vyhlazují jeho děti, a brzy by se rozhodl zasáhnout, a jakmile by to udělal, i lhostejný Issa by se musel probudit a nějak na to odpovědět. Issa byl vůbec podivný bůh. Poté, co se svět rozpadl, prostě přenechal vládnutí nad hadím lidem jeho nejvyšší kněžce, Salmissře, a začal zimní spánek. Asi ho vůbec nenapadlo udělat něco, čím by jí prodloužil život, a tak po čase zemřela. Když se tak stalo, hadí lidé se ani neobtěžovali ho vzbudit. Prostě si zvolili náhradu.

Beldin a já jsme tedy hledali tehdejší královnu Salmissru, abychom jí mohli nabídnout stažení maragských vojsk. Nakonec jsme ji našli v domě ukrytém hluboko v džungli, domě téměř nachlup podobném paláci, který měla v Sthiss Toru. Asi měla takové domy roztroušené po celé Nyisse.

Představili jsme se jejím eunuchům a ti si nás odvedli do korunního sálu, kde se povalovala a obdivovala svůj odraz v zrcadle. Salmissra – jako všechny ostatní Salmissry – se úplně zbožňovala.

„Myslím, že máš problém, Vaše Výsosti," řekl jsem hrubě, když jsme k ní byli s Beldinem uvedeni. „Chceš, abych se se svým bratrem pokusil tuhle válku zastavit?"

Hadí žena vypadala, jako by ji to vůbec nezajímalo.

„Neplýtvej svou energií, Věčný Belgarate," řekla a zívla. Všechny Salmissry byly navlas podobné té prvotní. Jsou vybírány podle své podobnosti s ní a už od ranného dětství jsou vedeny tak, aby také získaly tu mrazivou, netečnou povahu. Ve skutečnosti to usnadňuje jednání s nimi. Salmissra – jakákoli z té stovky nebo kolik jich to vlastně používalo tohle jméno – je vždycky tatáž osobnost, takže se nemusíte přizpůsobovat jejímu myšlení.

Beldinovi se ale podařilo zaujmout její pozornost. „No tak dobře," řekl jí s netečností, která přesahovala tu její, „je dost suché období. Belgarat a já ti podpálíme tvou smradlavou džungli. Spálíme Nyissu až na uhel. Pak Maragové budou *muset jít* domů."

To bylo poprvé, co jsem nějakou ze Salmisser viděl projevit jiné pocity než pouhý zvířecí chtíč. Vykulila své bledé oči a její křídově bílá kůže zbělela ještě víc. „Tohle bys *neudělal!*" vykřikla.

Beldin pokrčil rameny. „Proč ne? Určitě by to ukončilo tuhle válku, a kdybychom se zbavili všech těch rozmanitých narkotik, možná by se tvoji lidé naučili dělat něco pořádného. Nezahrávej si se mnou, hadí ženo, zjistíš, že umím hrát tvrdě. Nech Maragy odejít domů, nebo spálíme Nyissu od hor až k moři. Nezbude tu jediná bobule nebo lísteček – dokonce ani ty, které udržují *tebe.* Budeš téměř okamžitě stará, Salmissro, a všichni ti hezcí hoši, které máš tak ráda, o tebe ztratí zájem skoro stejně rychle."

Podívala se na něj a pak jí oči zazářily. „Ty mě zajímáš, ošklivče," řekla mu. „Nikdy jsem to předtím nezkoušela s opicí."

„Na to zapomeň," zavrčel. „Mám rád ženy tlustý a horkokrevný. Jsi pro mě moc chladná, Salmissro." Tak tohle byl můj bratr, abyste věděli. Nikdy nechodil okolo horké kaše. „Tak co, dohodneme se?" přitlačil. „Jestliže necháš Maragy odejít domů, nespálím tvou páchnoucí džungli."

„Přijde čas, kdy tohoto okamžiku budeš litovat, učedníku Aldurův.“

„Á, ty můj cukrouši,“ řekl zas tím hrozným wacitským dialektem. „Už sem litoval hodně věcí v mým dlouhým, dlouhým životě, to víš, ale teď ti musim říct jednu věc, drahouši. Koncert s hadem nebude jedním z nich.“ Pak jeho tvář ztvrdla. „Tohle je naposledy, kdy se tě ptám, Salmissro. Necháš Maragy jít, nebo mám začít zapalovat pochodně?“

A tohle víceméně ukončilo válku.

„Byls tam docela dobrej, brachu,“ pochvaloval jsem bratra, když jsme opustili Salmissřin úkryt v džungli. „Myslel jsem, že jí vypadnou oči z ďůlků, když jsi jí pohrozil vypálením džungle.“

„Upoutalo to její pozornost.“ Pak si povzdychl. „Mohlo to být velice zajímavé.“ řekl roztouženě.

„Copak mohlo být?“

„To je jedno.“

Tak jsme odvedli ztenčený zástup Maragů k jejich vlastním hranicím, ale zanechali jsme za sebou v těch páchnoucích bažinách tisíce mrtvých. Pak jsme se s Beldinem konečně vrátili do Údolí.

Když jsme se tam dostali, poslal mě pán zase do Alorie. „Královna Alorie čeká dítě,“ řekl mi. „Ten, na kterého jsme čekali, se brzy narodí. Chci, abys u něj byl při narození a pak čas od času během jeho dětství.“

„Jste si jisti, že je to ten pravý, pane?“ ptal jsem se.

Přitakal. „Všechny znaky to potvrzují. Poznáš ho, hned jak ho poprvé uvidíš. Proto se vydej do Val Alornu. Ověř jeho totožnost a pak se vrať.“

A tak se stalo, že jsem byl u toho, když se narodil Šerek Medvědí plec. Když jedna z porodních bab vynesla z královniny ložnice červenolící dítě, které křičelo, hned jsem věděl, že měl můj pán pravdu. Neptejte se mě, jak jsem to poznal, prostě jsem to najednou věděl. Šerek a já jsme byli spjati už od počátku a já ho poznal hned v prvním okamžiku, kdy jsem ho spatřil. Poblahopřál jsem jeho otci a pak jsem se vydal zpátky do Údolí, abych poreferoval pánovi a, jak jsem doufal, abych strávil nějaký čas se svou ženou.

Byl jsem v Alorii mnohokrát během Šerekova dětství a docela

dobře jsme se seznámili. Když mu bylo deset, byl už stejně velký jako dospělý muž a stále ještě rostl. Když ve svých devatenácti letech dosedl na trůn, měřil už přes sedm stop. Dali jsme mu nějaký čas, aby si zvykl na svou korunu a pak jsem znovu vyrazil do Val Alornu a vystrojil jsem mu svatbu. Už si nevzpomenu jak se ta dívka jmenovala, ale udělala to, co se od ní čekalo. Šerekovi bylo třiadvacet, když se narodil jeho první syn, Dras, a asi pětadvacet když k němu přibyl Algar. Riva, jeho třetí syn, se narodil, když bylo králi Alorie sedmadvacet. Můj pán byl potěšen. Všechno šlo tak jak mělo.

Šerekovi tři synové rostli stejně rychle jako kdysi on. Alornové jsou obecně dost vysocí, ale Dras, Algar a Riva to dovedli až do extrémů. Vejít do místnosti, kde byl Šerek a jeho tři synové, bylo jako vejít do stromového háje. Slovo 'obr' se čas od času používá dost neopatrně, ale vůbec to nebylo přehánění, když se to řeklo o těch čtyřech.

Jak už jsem se několikrát zmiňoval, můj pán věděl přinejmenším něco o budoucnosti, ale o tyto své znalosti se s námi moc nedělil. Věděl jsem, že Šerek, jeho synové a já jsme měli *něco* udělat, ale můj pán mi přesně neřekl co, a asi to odůvodňoval tím, že kdybych o tom věděl příliš mnoho, pletl bych se do toho a mohl to celé pokazit.

Odešel jsem do Alorie toho léta, kdy bylo Rivovi osmnáct, V tehdejších dobách to bylo dost důležité výročí v životě mladého Alorna, protože o osmnáctých narozeninách se k jeho jménu přidával přídomek odpovídající jeho popisu. O čtyři roky dříve se Rivův starší bratr stal Drasem Býčí šíjí a o dva roky po něm byl Algar pasován na Agara Hbitou nohu. Riva, který měl velké ruce, se stal Železným stiskem. Vážně si myslím, že v těch svých rukách mohl drtit kamení.

Když jsem se vrátil do Údolí, měla pro mě Poledra malé překvapení. „Docela by mě zajímalo, jestli už jsi na nějakou dobu skončil s těmi posláními," řekla mi, když jsem přišel do naší věže.

„To doufám," odpověděl jsem. Nemluvili jsme spolu *úplně* vlčtinou, když jsme spolu byli sami, ale skoro ano. „Můj pán to ale musí rozhodnout," dodal jsem.

„Já s pánem promluvím," řekla mi. „Teď by bylo správné, abys tu nějakou dobu zůstal."

„Ale?"

„Je to zvyk, a zvyky by se měly dodržovat."

„Který zvyk to je?“

„Ten který říká, že by muž měl být přítomen u narození svého mláděte.“

Zíral jsem na ní. „Proč jsi mi to neřekla?“ naléhal jsem.

„Vždyť jsem to právě udělala. Co bys chtěl k večeři?“

Kapitola 11.

Poledra zcela ignorovala skutečnost, že je těhotná. „Je to přirozený proces,“ říkala mi s pokrčením ramen. „Není na tom nic pozoruhodného.“ Pokračovala v plnění toho, co považovala za své povinnosti, i když se jí začalo zvětšovat břicho a trochu nemotorně se pohybovala a já nemohl udělat nic, abych ji přesvědčil změnit denní režim.

Během těch století provedla některé významné změny v mé věži. Jak už jste možná slyšeli, nejsem právě ta nejpořádnější osoba na světě, ale nijak zvlášť mě to netrápí. Trochu nepořádku dává příbytku takový zabydlený vzhled, nemyslíte? To všechno se změnilo, když jsme se s Poledrou vzali. V mé věži nebyli žádné vnitřní zdi, hlavně proto, že jsem rád, když se můžu při práci dívat ze všech oken. Tak trochu náhodně jsem si rozdělil místnost – tuhle oblast pro vaření a

jezení, tuhle jako pracovní a támhletu na spaní. Docela to fungovalo, dokud jsem byl sám. Má přítomnost v různých částech věže mi napověděla, co jsem měl právě dělat.

Poledře se to takhle nezdálo. Chtěla asi přesnější ustanovení. Začala přidáváním nábytku – stolů, pohovek a polštářů v pestrých barvách. Z nějakého důvodu měla pestré barvy ráda. Koberečky, které rozestřela po kamenné podlaze mi dělaly určité problémy – vždycky jsem o ně zakopával. Koneckonců ale její drobné zásahy z té poměrně pusté věže udělaly docela domácké místo, a domáckost se zdá být důležitá pro samice všech druhů. Mám takové podezření, že i hadí samice si do doupěte přidávají nějaké dekorace. Toleroval jsem tyhle drobné zvláštnůstky, ale jedna věc mě šíleně zlobila. Vždycky věci někam odkládala – a já jsem je pak většinou nemohl najít. Když na něčem pracuju, mám rád všechno patřičné pěkně v dohledu, ale nemohl jsem si nic odložit, aniž by to ona nezvedla a nepoložila na polici. Myslím, že byla chyba stavět tam ty police, ale ona na tom trvala a během několika let po svatbě jsem se chtěl přizpůsobit všem jejím vrtochům.

Kvůli záclonám jsme se ale *přece jenom* dost hádali. Co to všechny ženské *mají* s těmi záclonami? Jedině se vždycky motají do cesty. V zimě uvnitř neudržuji nějaké významnější teplo, ani ho v létě nedrží venku, a jenom překážejí, když se chcete dívat ven. Z nějakého důvodu mají ale ženy pocit, že pokoj není bez záclon komplet.

Možná si prošla to období ranních nevolností, které postihuje většinu těhotných žen, ale jestliže ano, pak mi o tom nic neřekla. Poledra je vždycky na nohou s prvními slunečními paprsky, ale já jsem spíše zvyklý si přispat, když nemám nic důležitého na práci. Nehledě na to, co si možná myslí moje dcera, není to žádný příznak lenosti. Je to prostě tím, že já si rád povídám a večery jsou ta správná doba pro povídání. Většinou chodím pozdě spát a pozdě vstávám. Nespím o nic déle než Polgara, jenom máme prostě jiné hodiny. Ať už je to jak chce, Poledře možná bývalo ráno špatně od žaludku a možná taky ne, ale rozhodně z toho nedělala vědu. Ty podivné chutě se u ní ale *skutečně* objevily. Když mě zpočátku několikrát žádala o podivná jídla, vždycky jsem obrátil Údolí vzhůru nohama, abych je získal. Pak jsem ale jednou zjistil, že si stejně vždycky ukousne jenom pár

kousků, a tak jsem začal podvádět. Už jsem nelétal ostošest k nejbližšímu oceánu, abych uspokojil její chuť na ústřice. *Vytvořená* ústřice chutná skoro stejně jako ta pravá, takže předstírala, že si nevšimla mého triku.

Pak, když už byla asi v pátém měsíci, jsme se dostali k otázce kolébek. Trochu mě ranila skutečnost, že o ně požádala dvojčata, místo aby to nechala na mě. Snažil jsem se protestovat, ale tvrdě mi řekla: „Ty to moc neumíš s nářadím.“ Položila ruku na mou nejoblíbenější židli a zatřásla s ní. Musím přiznat, že se trochu kývala, ale nikdy se pode mnou za těch tisíc nebo kolik let, během kterých jsem na ní sedával, nezřítila. To už je snad dostatečně pevné, nebo ne?

Dvojčata se na sestavení těch kolébek vrhla s vervou. Když si to tak vezmete, je kolébka jen malá postel s kolébadly. Ty, které vytvořila dvojčata, ale měly zdobená kolébadla a umně vyřezávaná čela.

„Proč dvě?“ zeptal jsem se své ženy, když Belkira s Beltirou pyšně přinesli své výtvory do naší věže.

„Není na škodu být připraven na jakoukoliv možnost,“ odpověděla. „Není neobvyklé, že se narodí několik mláďat najednou.“ Položila ruku na své nafouklé břicho. „Už brzo budu moct počítat údery srdce. Pak budu vědět, jestli budou dvě kolébky stačit.“

Zvážil jsem důsledky toho a rozhodl jsem se, už se o tom dál nebavit. Byly určité věci, o kterých jsem se rozhodl ani *nepřemýšlet,* natož je ještě otevřeně rozebírat.

Poledřino těhotenství možná pro ni nebylo pozoruhodné, ale pro *mě* určitě ano. Byl jsem tak nafouknutý pýchou, že se mnou asi nebylo k vydržení. Pán mé vychloubání snášel s přátelsky pobavenou tolerancí a dvojčata z toho byla skoro stejně tak nadšená jako já. Pastýři se vždycky chovají jako náměsíční, když je čas jehňat, takže myslím, že to byla přirozená reakce. Beldin se ale brzy dostal do stavu, kdy už mě prostě nemohl snášet, a tak vyrazil do Tolnedry, aby dohlédl na druhou Honetskou dynastii. Tolnedřané v té době vytvářeli obchodní styky s Arendy a Nyissánci a Honetové byli vždycky sháněliví. Rozhodně jsme nechtěli, aby začali přemýšlet o připojování území. Jedna válka mezi bohy už byla až dost, děkuju pěkně.

Zima toho roku přišla dost brzy a připadala nám mnohem,

mnohem drsnější než jindy. Na dalekém severu stromy mrazem až praskaly a sníh se hromadil v neuvěřitelném množství. Pak jednoho dne, nechutně mrazivého dne, kdy z oblohy padaly sněhové kroupy velké jako štěrk, přišli do Údolí čtyři Alornové zachumlaní do kožešin až po uši. Podle jejich výšky jsem je poznal už z velké dálky.

„Buď zdráv, Věčný Belgarate," pozdravil mě Šerek Medvědí plece když jsem vyšel ven přivítat jeho a jeho syny. *Moc* bych si přál, aby mě tak jidé neříkali.

„Jsi hodně daleko od domova, Šereku," poznamenal jsem. „Máš nějaké potíže?"

„Právě naopak, Uctívaný," zaduněl na mě Dras Býčí šíje. Dras byl dokonce ještě větší než jeho otec a měl hodně hluboký hlas. „Mí bratři objevili cestu do Mallorey."

Rychle jsem se podíval na Železný stisk a Hbitou nohu. Riva byl skoro stejně vysoký jako Dras, ale hubenější. Měl husté černé vousy a jasné modré oči. Algar, tichý bratr, byl hladce oholen a měl dlouhé nohy loveckého ohaře. „Byli jsme na lovu," vysvětloval Riva. „Na dalekém severu jsou lední medvědi a matka má narozeniny na jaře. Algar a já jsme jí chtěli dát jako dárek kápi z bílé kožešiny. Líbilo by se jí to, ne?" Riva měl takovou podivně chlapeckou nevinnost. Ne, že by byl hloupý nebo tak. Prostě chtěl udělat radost a byl vždycky nadšený. Občas to vypadalo, jako by úplně klokotal.

Algar samozřejmě neřekl nic. Skoro nikdy to nedělal. Byl to ten nejmlčenlivější chlap, kterého jsem znal. „Slyšel jsem o těch ledních medvědech," řekl jsem. „Není trochu nebezpečné je lovit?"

Riva pokrčil rameny. „Byli jsme tam dva," odpověděl – jako by to byl nějaký rozdíl pro čtrnáct stop měřícího medvěda, který váží skoro tunu. „No, ale na východním pobřeží moře je letos nějak tlustý led. Zranili jsme medvěda a on se snažil nám utéct. My jsme ho honili a tehdy jsme našli ten most." „Jaký most?"

„Ten, který vede do Mallorey." Řekl to tak rovnou a samozřejmě, jako by objevení něčeho, co Alornové hledali už dva tisíce let, nebylo zase až tak důležité.

„Ani se neodvažuju doufat, že mi o tom mostu řekneš něco bližšího?" nadhodil jsem.

„Právě jsem se k tomu chystal. Tam nahoře v zemi Morindů je

místo, které vybíhá směrem na východ, a další vybíhá směrem na západ z Karandie v Mallorey. Je tam řetěz malých kamenitých ostrůvků, které tyhle dva poloostrovy propojují. Medvěd se od nás nějak vzdálil. Ten den byla dost mlha a ono je přeci jenom těžké v mlze zahlédnout ledního medvěda. Algar a já jsme byli zvědaví, a tak jsme přešli led a šli jsme k tomu prstenci ostrůvků. Asi uprostřed odpoledne se zvedla bříza a rozfoukala tu mlhu. Zvedli jsme hlavy a najednou jsme viděli v dáli Malloreu. Rozhodli jsme se ale, že tam nepůjdeme na průzkum. Není důvod, proč bychom měli Torakovi dávat najevo, že už jsme našli most, ne? Tak jsme se otočili a vrátili jsme se. Narazili jsme na kmen Morindimů a ti nám řekli, že už ten most používají po staletí k výpravám ke Karandům. Morind by vám dal všechen svůj majetek za šňůru skleněných perel a karandští obchodníci to asi vědí. Morindové mění mroží kly a nesmírně cenné kožešiny mořských vyder a kůže těch nebezpečných ledních medvědů za šňůru skleněných korálů, které v každé poctivé zemi můžou koupit za pár šupů.“ Oči se mu zúžily. „Nesnáším, když někteří lidé podvádějí ostatní, ty ne?“ Riva měl určitě své názory.

Medvědí plec na mě vrhl kající pohled. „Tohle jsme mohli zjistit už před mnoha lety, kdybychom si dali trochu práce strávit čas s Morindimy. Už dva tisíce let jsme obraceli sever vzhůru nohama při hledání způsobu, jak se dostat přes moře do Mallorey a pokračovat ve válce s Angaraky tam, kde jsme přestali, a Morindimové tu cestu znali už dávno. *Musíme* se naučit dávat lepší pozor na své sousedy.“

Pokud si dobře vzpomínám, tak takhle nějak se odehrávala naše konverzace. Ti z vás, kteří četli *Knihu Alornu* zjistí, že Belarův kněz, který psal první části, pracoval s materiálem hodně volně. Tím vám chci jenom ukázat, že byste rozhodně nikdy neměli věřit knězi, že má úplnou pravdu.

Vrhl jsem na Šereka Medvědí plec dost tvrdý pohled. Už jsem pochopil, kam tím míří. „To je všechno moc zajímavé, Šereku, ale proč s tím přicházíš za mnou?“

„Mysleli jsme si, že bys to rád věděl, Belgarate,“ řekl se zřetelně hraným nevinným pohledem. Šerek byl bystrý chlapík, ale někdy byl

příšerně průhledný.

„Jen se přede mnou neupejpej, Šereku," řekl jsem mu. „Co máš přesně na mysli?"

„Není to zase až tak složité, Belgarate. Hoši a já jsme si mysleli, že bychom se mohli vplížit do Mallorey a ukrást od Jednookého Toraka zpátky Orb tvého pána." Říkal to, jako by navrhoval nějakou procházku v parku. „Pak nás ale napadlo, že bys možná chtěl jít s námi, a tak jsme se rozhodli sem za tebou zajít a pozvat tě."

„To absolutně nepřipadá v úvahu," vyjel jsem. „Má žena bude mít dítě a já ji tady *rozhodně* nenechám samotnou."

„Blahopřeju," zamumlal Algar. To bylo jediné slovo, které pronesl za celé to odpoledne.

„Děkuju," řekl jsem. Pak jsem se opět otočil k jeho otci. „No dobře, Šereku. Víme, že tam ten váš most je. Bude tam pořád i příští rok. Možná budu ochoten to s vámi probrat potom… ale teď ne."

„S tím by mohly být problémy, Belgarate," řekl zcela vážně. „Když mi synové řekli o tom, co našli, šel jsem za Belarovými kněžími a nechal jsem je prozkoumat znamení. *Tohle* je rok, kdy musíme vyrazit. Ten led tam nahoře nebude tak tlustý celá léta. Pak sestavili *moje* znamení a podle toho co říkají, *tohle* by mohl být nejšťastnější den v mém životě."

„Ty opravdu věříš tomu nesmyslu pro pověrčivé?" dorážel jsem na něj. „To jsi vážně tak lehkověrný, že si myslíš, že by někdo mohl předpovídat budoucnost jenom díky tomu, že si pohrává s hromadou ovčích vnitřností?"

Zatvářil se trochu dotčeně. „Tohle je *důležité*. Já bych určitě nevěřil ovčím vnitřnostem, když se jedná o něco takového."

„To jsem rád, že to slyším."

„My jsme místo toho použili koňské. Koňské vnitřnosti nikdy nelžou."

Alornové!

„Přeju ti strašně moc štěstí, Šereku," řekl jsem mu, „ale já s vámi nepůjdu."

Přes jeho mohutnou vousatou tvář přelétl výraz bolesti. „Je tu ale jeden problém, Belgarate. Znamení jasně naznačila, že se nám to nepovede, jestliže s námi nebudeš."

„Můžeš klidně vykuchat třeba draka, jestli chceš, Šereku, ale zůstanu tady. Vezmi si dvojčata – nebo pošlu pro Beldina.“

„To už by nebylo to samé, Belgarate. Musíš to být *ty*. Dokonce i hvězdy to prozradily.“

„Takže astrologie taky? Vy Alornové se ale *pěkně* vybarvujete, co? To Belarovi kněží sypou hvězdy na hromadu vnitřností?“

„*Belgarate!*“ řekl úplně šokovaně. „To je svatokrádež!“

„Pověz mi,“ řekl jsem mu sarkasticky, „zkoušeli už vaši kněží křišťálovou kouli? Nebo čajové listy?“

„*No dobře, Belgarate, to už by stačilo.*“ To byla jedna z velice mála příležitostí, kdy jsem slyšel ten hlas. Garion ho slýchával už od té doby, co byl dítě, ale málokdy měl příležitost promlouvat ke *mně.* Asi není třeba říkat, že jsem byl trochu zaražený. Dokonce jsem se rozhlížel, odkud ten hlas přichází, ale nikdo jiný tam nebyl. Ten hlas byl uvnitř mé hlavy.

„*Jsi připraven naslouchat?*“ naléhal na mě.

„*Kdo jsi?*“

„*Ty víš dobře kdo jsem. Přestaň se hádat. PŮJDEŠ do Mallorey a PŮJDEŠ teď. Je to jedna z těch věcí, které se musí stát. Raději by sis měl jít promluvit s Aldurem.*“

Byl jsem víc než trochu otřesen tou návštěvou. Myslím, že jsem se snažil to popřít, ale já jsem *dobře* věděl, kdo to ke mně mluvil. „Počkejte tady,“ řekl jsem hrubě králi Alorie a jeho synům. „Musím si jít promluvit s Aldurem.“

Vidím, že máš nějaké potíže, synu,“ řekl mi náš pán, když jsem vešel do jeho věže.

„Medvědí plec a ti jeho přerostlí synové jsou tam venku,“ hlásil jsem. „Našli způsob, jak se dostat do Mallorey a chtějí, abych tam šel s nimi. Je to pro mě obtížná doba, pane. Poledra to čeká v příštích pár měsících a já bych tu vážně měl být. Šerek velice naléhal, ale já jsem mu řekl, aby šli beze mě.“

„A…?“ Můj pán věděl, že to ještě bude pokračovat.

„Měl jsem návštěvu. Bylo mi řečeno zcela jasně, že musím jít s nimi.“

„To je neobyčejně neobvyklé, můj synu. Účel k nám málokdy promlouvá přímo.“

„Bál jsem se, že se na to budeš dívat takhle," přiznal jsem mrzutě. „Nedá se to odložit?"

„Nikoli, můj synu. ČAS je součástí UDÁLOSTI. Jakmile ho jednou promarníš, už se nikdy nezopakuje a kvůli promeškání téhle příležitosti bychom mohli selhat. Tohle pro tebe znamená velkou oběť, můj synu – větší než si vůbec dokážeš představit – ale musí to tak být. Jsme řízeni Nezbytností a ta nesnese žádný odpor."

„Někdo ale *musí* zůstat s Poledrou, pane," protestoval jsem.

„Možná některý z tvých bratrů bude souhlasit s tím, že zůstane na tvém místě. *Tvůj* úkol je ale jasný. Jestliže ti hlas Nezbytnosti přikázal jít, pak musíš určitě jít."

„Nelíbí se mi to, pane," stěžoval jsem si.

„To se od tebe ani neočekává. Od tebe se chce abys *šel*, ne abys šel rád."

Moc mi tedy nepomohl. Odešel jsem ven a bručel jsem, ale pak jsem svou mysl soustředil směrem na Tolnedru. *„Potřebuju tě!"* zařval jsem na Beldina.

„Neječ!" řval na mě v odpověď. *„Kvůli tobě jsem rozlil korbel dobrýho piva."*

„Přestaň myslet na svůj pupek a vrať se sem."

„Co se děje?"

„Musím odejít a někdo musí dohlídnout na Poledru."

„Já nejsem porodní bába, Belgarate. Řekni dvojčatům, ať se o ni postarají. Jsou na tyhle věci experti."

„Ale s ovcema, ty zabedněnče! Ne s lidma! Vrať se sem hned teď!"

„Kam půjdeš ty?"

„Do Mallorey. Šerekovi synové tam našli cestu, kde se obejdu bez mávání peřím. Jdeme do Kthol Mišraku sebrat Orb."

„Copak ses zbláznil? Jestli vás Torak při tom načapá, pěkně pomalu tě usmaží nad ohněm."

„Nehodlám se od něj nechat chytit. Tak vrátíš se nebo ne?"

„No dobře. Nevzrušuj se; už se chystám vyrazit."

„Už budu pryč, než se sem dostaneš. Nezáleží na tom, co bude říkat nebo se pokusí udělat, prostě jí nedovol mě sledovat. Udrž ji uvnitř věže. Uvaž ji řetězem ke zdi, když to bude třeba, ale udrž ji

doma.“

„Postarám se o to. Vyřiď mé pozdravy Torakovi.“

„Moc vtipný, Beldine. Teď se vydej na cestu sem.“

Jak jste si asi všimli, neměl jsem v té době právě dobrou náladu. Šel jsem zpátky, kde jsem nechal krále Alorie a jeho syny, kteří už podupávali ve sněhu. „No dobře,“ řekl jsem jim, „uděláme to takhle. Půjdeme do mé věže a vy rozhodně mé ženě *neřeknete* ani muk o téhle vaší šílené myšlence. Chci aby si myslela, že jenom procházíte kolem a jenom jste se stavili na zdvořilostní návštěvu. *Nechci* aby věděla, na co se chystáme, dokud nebudeme dost daleko odtud.“

„Vidím, že ji opravdu miluješ,“ řekl lichotivě Šerek.

„Nepokoušej svoje štěstí, Medvědí pleci,“ řekl jsem mu. „Byl jsem k tomu donucen a nedělám to rád.“

Nemůžu si být úplně jistý kolik toho Poledra skutečně věděla a ona mi to ani dneska neřekne. Přivítala zdvořile Alorny a řekla jim, že večeře už se vaří. Tohle byl docela dobrý náznak, že *něco* věděla. Šerek se svými hochy a já jsme se drželi z dohledu věže, když jsme pořádali svou malou schůzi. Vždycky mě zajímalo, kam až přesně dosahuje 'talent' mé ženy. Skutečnost, že žila už tři sta let, byla dost jasným náznakem, že nebyla tím, koho byste mohli nazvat obyčejným. Jestliže měla to, o čem my mluvíme jako o 'talentu,' nikdy ho nepoužívala v mé blízkosti. Bylo to jakousi součástí naší nevyřčené shody, že já se nebudu na určité věci ptát a ona mě nebude překvapovat nečekanými věcmi. Domnívám se, že v každém manželství jsou nějaká menší tajemství. Kdyby o sobě oddaní lidé věděli *všechno,* myslím, že by byl život hrozně nudný.

Jak už jsem se myslím zmiňoval, Medvědí plec byl pravděpodobně jedním z nejhorších lhářů na světě. Poté co snědl porci vepřových řízků, která by stačila nasytit regiment, se předklonil ve své židli. „Máme nějaká jednání v Maragoru,“ řekl mé ženě, „a tak jsme se tu stavili abychom se zeptali, jestli by nám váš manžel ukázal cestu.“ *Maragor?* Co by asi tak Alornové mohli chtít v Maragoru?

„Rozumím,“ řekla Poledra bezvýrazně.

Teď už jsem byl vázán Šerekovou lží, a tak jsem se musel pokusit z ní vytěžit co nejvíc. „Není to tak daleko, drahá,“ řekl jsem své ženě. Nemělo by mi to trvat o moc déle než týden, než je provedu přes hory

do Mar Amonu.“

„Pokud ovšem nebude znovu sněžit,“ dodala. „Musí to být hrozně důležité, když chcete těmi horami jít teď v zimě.“

„Ó, to tedy *je*, paní Poledro,“ ujistil ji Dras Býčí šíje. „Velice, velice důležité. Souvisí to s obchodem.“

Obchodem? Vím, že to zní neuvěřitelné, ale Dras byl dokonce ještě horší lhář než jeho otec. Maragové nedosahují k pobřeží. Jak by se k nim vůbec někdy mohli Alornové dostat, aby s nimi mohli obchodovat? To už ani nemluvím o faktu, že se Maragové vůbec o obchod nezajímají… a vedle toho jsou ještě kanibalové! Šerekův nejstarší syn byl pěkný hlupák! Zhrozil jsem se. Tenhle idiot byl korunním princem Alorie!

„Donesli se k nám nějaké zvěsti, že toky v Maragoru jsou plné zlata,“ doplnil Riva. Alespoň Riva měl *částečně* rozum. Poledra věděla o Alornech dost na to, aby věděla, že slovo 'zlato' jim rozechvívá srdce.

„Pokusím se ti něco zprostředkovat, Medvědí pleci,“ řekl jsem a protáhl jsem obličej, „ale myslím si, že u Maragů moc štěstí neuděláte. Zlato je nezajímá ani natolik, aby se sehnuli a zvedli ho a já si nemyslím, že byste jim mohli nabídnout něco tak cenného, co by je přinutilo se nějak obtěžovat.“

„Myslím, že váš výlet zabere víc než týden,“ řekla mi Poledra. „Určitě si vem teplé oblečení.“

„Samozřejmě,“ ujistil jsem ji.

„Možná bych měla jít s vámi.“

„To tedy v žádném případě – ne když už je to tak blízko.“

„Staráš se až příliš.“

„Ne. Zůstaneš tady. Už jsem poslal pro Beldina. Míří sem a postará se o tebe.“

„Ne, pokud se nejdřív neumyje, to nedovolím.“

„Já mu to připomenu.“

„Kdy se chystáte vyrazit?“

Vrhl jsem na Šereka strojeně pátravý pohled. „Zítra ráno?“ nadhodil jsem.

Pokrčil rameny, ale trochu to přehnal. „Třeba,“ souhlasil. „Počasí v těch horách se stejně nezlepší. Jestliže se máme brodit sněhem,

raději bychom se měli dát do toho.“

„Držte se pod stromy,“ radila Poledra. „Sníh není tak hluboký v hustých lesích.“ Jestli to věděla, brala to dost chlednokrevně.

„Raději bychom se měli prospat,“ řekl jsem a náhle jsem vstal. Už jsem nechtěl pokoušet štěstí dalším lhaním.

Poledra byla tu noc v naší posteli velice tichá. Pevně se ale ke mně tiskla a pak řekla: „Buď moc opatrný. Dítě a já na tebe budeme čekat, až se vrátíš.“ Pak mi řekla něco, co říkala velice zřídka, asi proto, že to nepovažovala za nutné říkat. „Miluju tě,“ řekla mi. Pak mě políbila, odkulila se a okamžitě usnula.

Alornové a já jsme vyrazili brzy příštího rána a ostentativně jsme se vydali najih k Maragoru. Když jsme ale byli asi pět mil jižně od mé věže, vrátili jsme se okruhem zpět mimo dohled věže a pokračovali jsme dál na severovýchod.

KAPITOLA 13.

To všechno se přihodilo nějakých tři tisíce let před tím, než Algarové a Melcenové začali s pokusy o chov domácích zvířat. V té době dosahovali koně stěží výšky dnešních poníků, což Alornům, kteří měřili přes dva metry, moc platné nebylo. Takže jsme šli pěšky. Spíš bych měl říct, že oni šli a já utíkal. Když to takhle šlo asi dva dny a já měl co dělat, abych jim vůbec stačil, zavolal jsem, aby zastavili. „Takhle to nepůjde,“ řekl jsem jim. „Budu muset udělat něco, co se vám asi nebude líbit.“

„Co tím chceš říct, Belgarate?“ podíval se na mne trochu

nervózně Dras. Měl jsem tenkrát v Alorii docela dobrou pověst a Alornové si vážili toho, co dokážu.

„Jestli budu muset stále utíkat, abych vám stačil, tak budu muset utíkat po všech čtyřech.“

„Přece nemáš čtyři nohy,“ namítl.

„Mohu si je klidně udělat a taky to mám v úmyslu. Ale pak už s vámi nebudu moct mluvit. Nebo aspoň ne řečí, kterou byste rozuměli. Takže jestli se mě chcete něco zeptat, tak to udělejte teď hned.“

„Nás přítel je nejmocnější čaroděj na světě,“ řekl vážně Šerek svým synům. „Neexistuje nic, co by nedokázal.“ Myslím, že tomu vážně věřil.

„Takže žádné otázky?“ rozhlédl jsem se kolem. „Tak dobře,“ prohlásil jsem, „teď budete mít co dělat vy, abyste mi stačili.“ Zapojil jsem naplno svou představivost a vklouzl do podoby vlka. Dělal jsem to v minulosti už tolikrát, že mi to nedalo moc práce.

„U Belara!“ zařval Dras a odskočil ode mne.

Rozběhl jsem se na severovýchod, po sto metrech se zastavil, ohlédl se a posadil, abych na ně počkal, To by snad mohli pochopit i Alornové.

Belarův kněz, který psal počáteční části Knihy Alornu, si zřejmě nedával moc záležet, když popisoval naší cestu, protože se mu kdesi vytrácela pravda. Je možné, že byl opilý a neznal všechna fakta. Je ovšem také možné, že usoudil, že spisovatel jeho formátu si nezasluhuje tak prozaické putování. Prohlašoval, že Dras, Algar a Riva na nás čekali tisíc mil na sever, což prostě nebyla pravda. Zrovna tak napsal, že mé vlasy a vousy zbělely mrazem v té hrozné zimě, což také byla lež. Moje vlasy a vousy zbělely dávno předtím… hlavně díky mé spolupráci s dětmi medvědího boha.

Ten výlet se mi stále moc nepozdával a dával jsem to svým společníkům pocítit. Každý den jsem uběhl tolik, že jsem je přiváděl na pokraj zhroucení. Sám jsem se udržoval ve výborné formě, takže jsem většinou byl schopen založit oheň a začít vařit večeři, než ti čtyři přisupěli do ležení. „Máme co dělat,“ připomínal jsem jim poněkud škodolibě. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu, jestli se chceme dostat k vašemu mostu dřív, než se led začne lámat.“

Pokračovali jsme severovýchodním směrem přes sněhem pokryté pláně, až jsme dorazili k východní hradbě hor. Neměl jsem v úmyslu šplhat na ten míle vysoký útes, a tak jsem své dýchavičné společníky vedl na sever k vřesovištím východní Drasnie. Pak jsme konečně překročili hory a dostali se do pustiny, kde žijí Morindimové.

Moje zničující úsilí utahat Šereka a jeho syny každý den až do padnutí, mělo za následek dvě věci. Jednak jsme se dostali do země Morindimů za necelý měsíc a jednak byli moji alornští přátelé ve skvělé kondici. Zkuste každý den po celý měsíc běhat co nejrychleji a uvidíte, co to s vámi udělá. Pokud v průběhu prvních dní nezkolabujete a nezemřete, tak se po měsíci dostanete do skvělé kondice. Pokud na mých společnících zbyl ve chvíli, kdy jsme dorazili do země Morindimů, nějaký tuk, tak rozhodně nebyl příliš vidět. Když se to tak vezme, tak to bylo velice užitečné.

Když jsme dorazili na severní stranu hor, která je jižní hranicí země Morindimů, vzal jsem na sebe svou podobu a zastavil se. Zima byla zhruba v půlce a arktické pláně, kde žijí Morindimové, byly pokryty sněhem a temnotou. Byla to pravá polární noc, i když jsme měli přece jen trochu štěstí v tom, že jsme dorazili v době, kdy nad jižním horizontem visel půlměsíc a slabě ozařoval cestu. Díky tomu se dalo cestovat. Ne sice radostně, ale bylo to možné. „Nevím, jak vy," oslovil jsem své přátele zachumlané v kožešinách, „ale já nemám chuť si dlouze rozprávět s každou bandou Morindimů, na kterou cestou narazíme."

„Ani já ne," souhlasil Šerek a zakřenil se. „Mě Morindimové moc nezajímají. Jsou schopni o každém snu rozprávět dlouhé týdny a tolik času my zase nemáme."

„Když jsme sem šli s Algarem," prohlásil Riva, „snažili jsme se držet úpatí hor. Morindimové moc nemilují hory, takže jsme jich moc nepotkali."

„To je asi to nejrozumnější, co se dá udělat," souhlasil jsem. „Nemám nic proti tomu poklábosit si s Morindimy, které potkáme, ale je to ztráta času. Nevíte někdo, jak se dělají znaky kletby nebo znaky snů?"

Železný stisk vážně pokýval hlavou. „Tím bychom je skutečně mohli udržet trochu stranou."

„To nechápu,“ huhlal Dras a tvářil se nechápavě.

„Možná bys to chápal, kdybys občas ve Val Alornu vylezl z hospody,“ poradil mu Algar.

„Já jsem nejstarší,“ ozval se trochu uraženě Býčí šíje, „já nesu zodpovědnost.“

„Samozřejmě,“ řekl trochu sardonicky Riva. „Uvidíme, jestli se mi podaří ti to vysvětlit. Morindimové žijí v trochu jiném světě… a to nemám na mysli ten sníh všude kolem. Sny jsou pro ně mnohem důležitější než skutečný svět a kletby jsou jeho velkou součástí. Belgarat navrhl, abychom si pořídili znak snu, který by zvěstoval Morindimům, že sledujeme nějaký příkaz, který k nám přišel prostřednictvím snu. Zrovna tak znak kletby by jasně každému naznačil, že v případě, kdyby s námi chtěl něco mít, mohl by mít co do činění s našimi démony.“

„Nic takového jako démoni neexistuje,“ odfrkl si Dras.

„Na to bych na tvém místě nesázel, Drasi,“ varoval jsem ho.

„Už jsi nějakého viděl?“

„Já jsem je vyvolával, Drasi. Aldur mne sem poslal, abych se o zdejších lidech dozvěděl co nejvíc. Byl jsem v učení u jednoho zdejšího kouzelníka a naučil se všechny jeho triky. Riva to vystihl velmi dobře. Když budeme mít znaky snu a kletby, tak se nám Morindimové vyhnou.“

„Znaky morové nákazy?“ zeptal se Algar. Algar nikdy neplýtval zbytečně slovy. Nikdy jsem plně nepochopil, proč je na ně tak skoupý a na co si je šetří.

Uvažoval jsem o tom. „Ne,“ řekl jsem konečně. „Morindimové se někdy snaží zahnat morovou nákazu tak, že se sice straní jejího nositele, ale zastřelí ho z dálky šípem.“

„Nepříjemné,“ zahuhlal Algar.

„Takhle jižně moc Morindimů stejně nepotkáme,“ prohlásil jsem. „A ty znaky by je měly udržet v dostatečné vzdálenosti.“

Jak se později ukázalo, tak jsem se mýlil. Spolu s Rivou jsme vyrobili znaky a vydali jsme se na východ po úpatí hor. Nešli jsme déle než dva dny – nebo spíš noci, kdy vycházel měsíc – když se kolem nás objevily spousty Morindimů. Zatím je držely naše znaky v dostatečné vzdálenosti, ale bylo jen otázkou času, kdy se objeví

nějaký jejich kouzelník, který to bude považovat za výzvu.

Během té cesty po úbočí hor jsem toho moc nenaspal. Je tam plno jeskyní a tak jsem vždy ukryl Alorny do některé z nich a pak slídil okolo. Málem mi tam umrzl zadek. Bože, tam byla ale zima!

Netrvalo to dlouho a začal jsem pozorovat protiznaky. Každá kletba má svou protikletbu, a tak mi existence těchto protiznaků jasně ukazovala, že se proti nám spojili různí kouzelníci. To bylo trochu zvláštní, protože morindští kouzelníci jsou neskutečně žárliví a skoro nikdy nespolupracují. Bylo to o to zvláštnější, že kouzelnicí ovládají skoro všechny životy svých vybraných klanů.

Měsíc samozřejmě ignoroval naše prosby a byl den ode dne plnější, až konečně dosáhl plného tvaru. Šerek a jeho synové nedokázali pochopit, jak je možné, že je měsíc na obloze, když se slunce neukáže ani kousek. Snažil jsem se jim to vysvětlit, ale když jsem popisoval rozdílné oběžné dráhy slunce a měsíce, cítil jsem, že mne nedokážou sledovat. Tak jsem jim prostě řekl: „Oba se kutálejí po různé dráze," a nechal je přitom. Všechno, co potřebovali skutečně vědět, bylo to, že je měsíc na zimní obloze zhruba čtrnáct dní v měsíci. Upřímně řečeno, byl bych radši, kdyby se měsíc v plné síle ani neukázal. Jakmile byl plný, bylo tam světlo jako ve dne. Měsíc v úplňku nad zasněženou plání svítí skutečně jako blázen. Myslím, že na to Morindimové právě čekali.

Ukryl jsem Šereka a jeho hochy do jeskyně a jako vždy se vydal na průzkum. Ani ne míli na východ od jeskyně jsem spatřil Morindimy. Byly jich tisíce. Posadil jsem se na zem a začal klít. To by normální vlk neudělal. Stalo se totiž něco nepřirozeného. Zdálo se, že se proti nám spojily všechny morindimské klany a zablokovaly nám cestu. Čekaly nás opravdu krušné chvíle.

Když jsem přestal nadávat, vrátil jsem se do jeskyně, kde spali Alornové. Vrátil jsem se do své obvyklé podoby a oslovil je: „Asi byste měli rychle vstát."

„Co se děje?" zeptal se Šerek a odhodil svou kožešinu.

„Morindimové nám zatarasili cestu necelou míli odsud."

„To by neudělali," odporoval Riva. „Nesejdou se nikdy najednou na jednom místě."

„Zdá se, že se pravidla změnila."

„Co budeme dělat?“ zajímal se Dras.

„Nemohli bychom kolem nich proklouznout?“ zeptal se Šerek.

„Těžko,“ odpověděl jsem mu. „Jsou roztaženi na míle daleko.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se znovu Dras. Měl zřejmě sklony se v rozčilení opakovat.

„Pracuju na tom.“ Začal jsem skutečně usilovně přemýšlet. Jedna věc byla jistá: někdo si s Morindimy pohrával. Riva měl pravdu, klany spolu navzájem nikdy nespolupracují. Někdo našel způsob, jak to změnit a já pochyboval, že ten někdo byl Morindim. Namáhal jsem mozek, ale nemohl najít způsob, jak z té šlamastyky ven. Každý klan má svého kouzelníka a každý kouzelník má svého vlastního démonka. Zdálo se velmi pravděpodobné, že než znovu vyjde měsíc, budu mít těch potvor z pekla až po krk. Bylo jasné, že potřebuju pomoc.

Neměl jsem tušení odkud se ta představa vzala…

Možná bych se měl opravit. Teď, když o tom tak přemýšlím, tak vím, odkud se vzala.

„Jsi tam?“ zeptal jsem se.

„Jasně.“

„Mám tady problém.“

„Jo. Vypadá to tak.“

„Co mám dělat?“

„Nemám povolení ti to říct.“

„V Údolí ses tím nijak netrápil.“

„To bylo něco jiného. Přemýšlej, Belgarate. Znáš Morindimy a víš, jak je obtížné ovládat jejich jednotlivé démony. Kouzelník se musí plně koncentrovat na to, aby se démon nepostavil proti němu. Co ti z toho vyplývá?“

„Mám udělal něco, abych narušil jejich koncentraci?“

„Má to být otázka? Jestli ano, tak ti musím zopakovat, že nemám povolení ti odpovědět.“

„No tak dobře. Není to otázka, Ale čistě akademicky… co si o tom myslíš? Povolují ti tvoje pravidla, abys mi řekl, jestli je ten nápad špatný?“

„Čistě akademicky? Myslím, že to je povoleno.“

„Sice to trochu ztěžuje celý postup, ale mohli bychom se o něco pokusit.“

Navrhl jsem postupně několik řešení a tichý hlas v mé hlavě je postupně všechny zamítl. Začal jsem mít stále divočejší nápady a k mé hrůze ten hlas bez těla usoudil, že moje nejdivočejší plány by mohly mít nějakou šancí na úspěch. Člověk vždycky v takové situaci popustí trochu uzdu své fantazii.

„Ty ses snad zbláznil!“ vykřikl Riva, když jsem Alornům vyložil, co mám v plánu.

„Musíme doufat, že ne,“ řekl jsem mu. „Obávám se, že tu není jiné cesty, jak se z té šlamastyky dostat. Jsem rozhodnut to provést… pokud se ovšem nechcete otočit a jít domů. Ale obávám se, že ani to by jen tak neprošlo.“

„Kdy to chceš udělat?“ zeptal se mne Šerek.

„Jakmile zase vyjde měsíc. Chci si určit čas sám. Nechci, aby ho za mě vybíral nějaký tetovaný kouzelník.“

„Na co čekat?“ zeptal se Dras. „Proč se do toho nedáme hned?“

„Potřebuju světlo, abych mohl do sněhu namalovat ty symboly. Nerad bych něco opomněl. Zkuste se trochu prospat. Může to nějakou chvíli trvat, než bude zase čas na spánek.“ Po těch slovech jsem zase vyšel ven na hlídku.

Byla to nervózní noc… nebo spíš den, protože v polární noci se všechno převrátí naruby. Od té chvíle, co se mi uhnízdil v hlavě nápad, schválený Nezbytností, jsem se ho chytil jako tonoucí stébla a nemohl ho vypudit z hlavy. Žít v obavách delší dobu je učiněná hrůza.

Když jsem usoudil, že by už mohl vyjit měsíc, vešel jsem do jeskyně a probudil své přátele. „Nedržte se příliš blízko u mne,“ radil jsem jim. „Není nejmenší důvod, proč bychom se všichni měli nechat zabít.“

„Myslel jsem, že víš, co děláš!“ namítl Dras. Tenhle chlapík byl navzdory své postavě dost nervózní a jeho normálně hluboký hlas se trochu chvěl.

„Teoreticky ano,“ přikývl jsem, „ale nikdy jsem to předtím nevyzkoušel, takže nevím, jak se to může zvrtnout. Musím počkat, až kouzelníci vypustí své démony, a to může chvíli trvat. Buďte připravení utíkat. Pojďme.“

Vyšli jsme z jeskyně a já pohlédl k východu. Slabá záře nad obzorem prozrazovala, že měsíc vyjde každou chvíli. Zamířili jsme k čekajícím Morindimům a viděli zrovna, jak vstávají. Je to skutečně hrůza pozorovat, jak Morindimové vstávají v zimě. Připomíná to nejvíc ze všeho obživlý hřbitov, protože se Morindimové normálně před spaním uloží do sněhu. Sníh je samozřejmě studený, ale okolní vzduch je ještě studenější. Když vylézají ze sněhu, vypadá to, jako když mrtvoly vylézají z hrobu.

Kouzelníci toho asi nenaspali o moc víc než já. Museli provádět různé přípravy. Všichni si vyznačili ve sněhu své symboly a zaujali pozice uprostřed toho chráněného území. Když jsme vyšli na vrchol kopce, někteří už drmolili svá zaříkávadla. A k tomu vám musím říct jedno: tihle morindští kouzelníci si dávají sakra záležet, aby nemluvili příliš zřetelně, když vyvolávají své duchy. Tahle zaříkávadla jsou něco jako obchodní tajemství a kouzelníci si je velmi žárlivě střeží.

Usoudil jsem, že vrchol kopce je dost dobré místo pro můj účel, a tak si na něm vyryl ve sněhu své vlastní symboly a stoupl si doprostřed.

Za chvíli nás několik lidí dole zpozorovalo a začali na nás ukazovat a pořvávat. V tu chvíli mne začali kouzelníci urážet. To je mezi primitivními národy velice běžné, že se daleko delší dobu provokují a urážejí, než skutečně bojují. Šetřil jsem dechem a jejich urážky nijak neopětoval.

Pak se začali objevovat démoni. Byli různě velcí podle toho, jak schopný byl kouzelník, který je vyvolal. Někteří nebyli větší než šotek a jiní byli větší než dům. Všichni se skrývali, ale to se dalo očekávat. Ze všech se v chladném podnebí kouřilo, ale to je také normální, když uvážíte, že přišli z mnohem teplejšího podnebí!

Čekal jsem. Když jsem usoudil, že už je většina démonů přítomna, začal jsem pracovat se svou Vůlí. Bylo to překvapivě snadné, protože jsem byl zvyklejší pracovat s iluzemi než skutečně fyzicky. Neřekl jsem přitom ani slovo, protože jsem chtěl udržet překvapení do poslední chvíle.

Nemáte představu, jak těžké je udržet Vůli na uzdě. Vlasy se mi na hlavě postavily a uvnitř jsem měl pocit, že explodu.

Pak se odněkud zezdola ozval zvuk rohu. Mám pocit, že to měl

být nějaký signál. Všichni kouzelníci začali vykřikovat povely a démoni vyrazili proti nám. Skřítkové utíkali po sněhu a ti velcí se valili po úbočí a zanechávali za sebou ve sněhu roztáté brázdy.

„Stát!“ zahřměl jsem, Musím uznat, že můj hlas zněl skutečně ohromně. V tu chvíli jsem se otočil a dramaticky ukázal k jihu. Nechtěl jsem, aby narůstající záře měsíce z východu pokazila mé dílo.

Pak jsem se postavil jako nějaký šarlatán na venkovském trhu a uvolnil veškerou svou Vůli do jednoho slova.

„Vyjdi!“ zařval jsem… a slunce vyšlo.

No tak! Přece byste tomu nevěřili. Víte to lépe než kdokoliv jiný. Nikdo nemůže přikázat slunci, aby vyšlo. Nedejte se vysmát.

Ale vypadalo to jako slunce. Jestli to mohu sám posoudit, tak to byla velmi dobrá iluze.

Když to mám říct nějak jemně, tak bych měl říct, že Morindimové byli otřeseni. Moje Vůle s nimi skutečně zacvičila. Věřili byste tomu, že mnozí skutečně padli hrůzou k zemi?

Démoni se zastavili, někteří se začali třepotat a nabývat své vlastní podoby. Ti se pak obrátili zpět a začali pojídat kouzelníky, kteří je tak zotročili. To vneslo do údolí úplnou paniku. Vsadil bych se, že někteří Morindimové utíkali ještě po roce.

Avšak ještě asi osm nebo deset kouzelníků drželo své otroky plně ve svém područí a ti se ke mne stále blížili sněhem. Musím přiznat, že jsem doufal, že účinek mé iluze bude všeobecný. Nechtěl jsem použít další krok.

„Doufám, že máš i v tom dalším pravdu,“ řekl jsem nezvanému hostu uvnitř své lebky.

„Věř mi.“

Nenávidím, když mi tohle lidé říkají.

Nenamáhal jsem se se šeptáním. Nikdo, kdo má zdravý rozum, by se nepokoušel opakovat to, co jsem chtěl udělat. Nebyl čas na nějaké pochyby a omyly. Musel jsem se velice tvrdě soustředit. Iluze, kterou jsem vytvořil, se rozplynula a ve vzduchu nebylo nic jiného než

měsíc.

Ve vzduchu se objevil další třpyt a tentokrát byl na můj vkus velmi blízko. Doprovázela ho rudá záře. Pak najednou ztuhl a stal se z něho pevný předmět. Já se rozhodl, že se nebudu pokoušet o nic exotického. Někteří morindští kouzelníci se vyžívají v tom, že se snaží uvěznit své démony v co nejfantastičtějších podobách. Já jsem se nezdržoval nějakými chapadly nebo podobnými nesmysly. Rozhodl jsem se pro lidskou podobu, ke které jsem chtěl přidat pouze rohy. Na ty jsem se skutečně soustředil, protože na nich závisel můj život.

Chvíli se všechno kolem mě třáslo a já nemohl zjistit, jak je ten démon vlastně velký. Pak se to ovšem ukázalo tak jasně, až mne to mrzelo. Musel to být sám Pán všech démonů, protože ho jeho velikost jinam v pekelné hierarchii nemohla zařadit.

Začal se po mně sápat a v tu chvíli se z mých vousů staly rampouchy a pot, stékající po tvářích, začal mrznout. „Nech toho!“ přikázal jsem mu naštvaně. „Udělej, co ti řeknu a já tě nechám jít zase do tepla.“

Nebudete tomu věřit, ale skutečně jsem to řekl.

Je to divné, ale možná mi to zachránilo život. Z Pána démonů se v té zimě jen kouřilo. Zkuste vylézt z pekla přímo do arktické zimy a uvidíte, jaké to je. Démon velice rychle zmodral a jeho paňáty se začaly chvět.

„Jdi dolů a odveď všechny démony, co se snaží dostat nahoru,“ přikázal jsem.

„Ty jsi Belgarat, že jo?“ ozval se nejodpornější hlas, jaký jsem kdy slyšel. Byl jsem trochu překvapen, že se má pověst dostala až do pekla. Takové věci mohou člověku stoupnout do hlavy.

„Ano,“ přiznal jsem skromně.

„Řekni svému pánovi, že můj pán není potěšen tím, co tady děláš.“

„Vyřídím mu to. A teď už pohni odsud, než ti umrznou rohy.“

Nejsem si úplně jist, co způsobilo, že se ten trik podařil. Možná to bylo tou zimou, nebo král pekla chtěl skutečně Aldurovi poslat ten vzkaz a rozkázal démonovi, aby mě nechal jít. Možná ho zastrašila přítomnost Nezbytnosti. Nebo je taky možné, že jsem měl tolik síly, že jsem tu příšeru dokázal ovládat, ale to se mi nezdá moc

pravděpodobné. Ať už v tom bylo cokoliv, Pán démonů se vztyčil v celé své výšce – a byla to pořádná výška – a naprosto neskutečně zařval. Všichni démoni okamžitě zmizeli a kouzelníci, kteří je přivolali, zkolabovali a váleli se ve sněhu v různém stupni záchvatu amoku.

„To jsi provedl skutečně pěkně," pochválil jsem ho. „Běž domů a pěkně se v teple vyspi." Jak už jsem se několikrát snažil vysvětlit Garionovi, jsou věci, které se musí udělat s jistým šarmem a stylem. To jsem se naučil od Belmakora.

Šerek a jeho synové stáli kousek stranou a poté, co jsem propustil Pána démonů, se začali ode mne ještě víc vzdalovat. „Zastavte se!" vykřikl jsem. „Pojďte sem."

Váhali a bylo vidět, že mají oči až navrch hlavy. Přesto se ke mně zvolna sunuli. „Chci vám něco říct," řekl jsem. „Jděte stále na východ a já vás někde doženu."

„Co máš za lubem?" zeptal se Šerek s úctou v hlase.

„Riva měl pravdu," vysvětloval jsem. „Tohle setkání bylo skutečně velmi neobvyklé. Vůbec neodpovídá normálnímu chování Morindimů, Někdo si tady s námi pohrává. Pokusím se ho najít a vysvětlit mu, aby toho nechal. Východ je tímhle směrem." Ukázal jsem na vycházející měsíc.

„Jak dlouho ti to bude trvat?" zeptal se Riva.

„Nemám tušení. Vy prostě stále jděte na východ." Pak jsem na sebe zase vzal vlčí podobu a vydal se na jih. Měl jsem už několik dní takové podivné svědění, že z jihu přichází něco divného.

Jakmile jsem se dostal z dosahu myšlenek svých alornských přátel a těch prazvláštních morindských kouzelníků, zastavil jsem se a začal analyzovat myšlenky, které se nacházely v mém okolí.

Pak už byl ten pocit velmi jasný. Byl to ten, o kterém jsem se domníval, že by to mohl být. Byl to Belzedar.

Okamžitě jsem stáhl všechny myšlenky zpět. Co tady dělá? Bylo zcela jasné, že nás sleduje. Ale proč? Chtěl snad přiložit ruku k dílu? To se ale nemusel plížit za námi, ale mohl se k nám rovnou přidat. Co mělo znamenat všechno tohle plížení sněhovými pláněmi?

Od chvíle, kdy Torak ukradl Orb, jsem Belzedarovi nerozuměl. Vzdaloval se nám a byl čím dál tajemnější. Mohl jsem na něj prostě

zavolat a vyzvat ho, aby se k nám přidal, ale neudělal jsem to. Nejdřív jsem chtěl zjistit, co tu dělá. Normálně nejsem příliš podezřívavý, ale Belzedar se v posledních dvou tisících let choval tak divně, že jsem se rozhodl zjistit proč.

Určil jsem obecně, kde se nachází a jak jsem stoupal výš do hor, posílal jsem k němu krátké signály myšlenek.

Zapamatujte si jedno. Když někoho hledáte pomocí vaší mysli, nezůstávejte s ním v kontaktu příliš dlouho. Bude vědět, že tam jste. Jenom ho tak polechtejte. Nedejte mu šanci, aby si uvědomil, že ho někdo hledá. Chce to spoustu cviku, ale když to zvládnete, tak se vám to vyplatí.

Scházel jsem dolů do údolí, když jsem spatřil oheň. To je teda stupidita první třídy! Někdo se plíží za mnou a pak si rozdělá takovýhle oheň. Nedokázal jsem potlačit úsměv a obávám se, že jsem i trochu vyprskl smíchy. Přestal jsem utíkat, na chvíli se zastavil a pak se pomalu, decimetr po decimetru plížil k ohni. Břicho jsem měl těsně přilepené na sněhu.

Pak jsem spatřil ten oheň velmi jasně a viděl jsem, že tam Belzedar není sám. Byl s ním nějaký Morindim. Byl to hubený starý muž, zabalený v kožešinách. Lebky pověšené kolem krku prozrazovaly, že je to kouzelník.

Plížil jsem se teď po centimetrech vpřed. Plížit se k někomu sněhem není tak snadné, jak by se to mohlo zdát. Sníh sice ztlumí hluk, ale zase je tak studený, že se vám z celého těla potom kouří. Naštěstí jsem trochu vychladl a můj kožich byl schopen pohltit většinu vypařovaného tepla. Přitisknut břichem do sněhu jsem poslouchal jejich rozhovor.

„Dokázal, že vyšlo slunce!“ vykládal kouzelník mému bratrovi vzrušeným hlasem. „Potom zastavil i Pána démonů! Můj klan už se na tom nebude déle podílet“

„Musí!“ naléhal na něj Belzedar. „Belgarat se nesmí dostat do Mallorey! Musíme ho zastavit!“

Co to má být? Připlížil jsem se o několik centimetrů blíž.

„Já s tím nic nesvedu,“ prohlásil odevzdaně kouzelník. „Celý můj

klan je rozprášen po kraji. Nedokažu je dát dohromady, ani kdybych chtěl. Belgarat je příliš silný. Nedokážu se mu znova postavit.“

„Pomysli na to, co je v sázce, Etchquave,“ naléhal Belzedar. „Chceš snad být celý zbytek života otrokem krále pekla?“

„Země Morindimů je chladná a temná,“ odpověděl kouzelník. „Pekelných plamenů se nebojím.“

„Ale mohli jste mít konečně boha! Můj pán by vás přijal za své, kdybyste pro něj – dokázali alespoň něco udělat!“ Belzedarův hlas byl zoufalý.

Hubený Morindim se napřímil a vypadal odhodlaně. „Tady je mé poslední slovo, Zedare, Už nechci mít s Belgaratem nic společného. Vyřiď svému pánovi, co jsem ti řekl. Řekni Torakovi, ať si najde někoho jiného, kdo si bude chtít poměřit síly s tvým bratrem Belgaratem.“

Kapitola 13.

Když se nad tím zpětně zamýšlím, bylo vlastně štěstí, že jsem ten objev učinil ve vlčí podobě. Vlčí vlastnosti se mi za poslední měsíce tak propojily s mými vlastními, že moje reakce nebyly tak zcela lidské a mně vlastní. Vlk nemá schopnost někoho nenávidět a cítit k němu zášť. Vztek mít může… to ano, ale zášť necítí. Kdybych byl ve své vlastní kůži, tak bych udělal asi něco ukvapeného.

Takhle jsem tam klidně ležel ve sněhu s ušima našpicovanýma a

poslouchal jsem, jak Zedar přemlouvá toho morindského šamana. Tím jsem získal dost času, aby se mi vrátila schopnost chladného uvažování. Jak jsem mohl být tak slepý? Zedar se od doby, kdy Torak zničil svět, tolikrát prozradil, ale já jsem byl příliš nepozorný a nevšiml si toho… Byl bych ztratil jistě spoustu času planým sebeobviňováním, ale vlk ve mně mi to nedovolil. Teď jsem věděl o svém někdejším bratrovi pravdu, tak co s tím udělám?

Nejjednodušší by samozřejmě bylo počkat, až ten morindský kouzelník odejde, pak se vřítit na scénu a prokousnout tesáky Zedarovo hrdlo. Byl jsem skutečně naštvaný… jenom bozi vědí, jak jsem byl naštvaný. Ale na tomhle řešení bylo něco vlčího. Na druhou stranu by to jednou provždy zažehnalo nebezpečí hrozící všem z této strany.

Bohužel by ale toto řešení po sobě zanechalo spoustu nezodpovězených otázek a zvědavost je vlastnost, která je vlastní jak lidem tak vlkům. Věděl jsem teď, co Zedar udělal, ale chtěl jsem se dozvědět proč. Jednu věc jsem věděl jistě. Ztratil jsem dalšího bratra. Už jsem na něj ani nemyslel jako na Belzedara.

Měl jsem pro své váhání ještě jeden velice pragmatický důvod. Spojení Morindimů se zcela nepochybně odehrálo v Zedarově režii. Překonal jejich odpor ke slučování tím, že jim nabídl boha. V mých očích sice nebyl zvláštní rozdíl mezi Torakem a králem pekla, ale oni to asi viděli jinak. Byl to Zedar, kdo naplánoval tuto past na mé cestě. Kolik dalších jich na mě ještě čeká? To byla otázka, na kterou jsem potřeboval znát odpověď. Jakmile je past nastražena, čeká na vás, i když je ten, kdo ji nastražil, mrtev. Situace si vyžadovala nové triky a úskoky a v těch byl Zedar vždycky dobrý.

„Zbytečně plýtváš dechem, Zedare," říkal zrovna morindský kouzelník. „Nebudu soupeřit s tak mocným čarodějem jako je tvůj bratr. Když s ním chceš bojovat, dej se do toho sám. Jsem si jist, že ti tvůj pán pomůže."

„Nemůže, Etchquave. To je zakázáno. V téhle konkrétní UDÁLOSTI musím být nástrojem Nezbytnosti já."

Co to mělo znamenat?

„Když jsi nástrojem Nezbytnosti, tak proč jsi přišel za námi?" Je dost snadné ošálit Morindimy. Člověk od těch vzývačů démonů

normálně moc inteligence neočekává, ale tenhle chlapík Etchquaw byl docela chápavý. „Myslím, že se toho Belgarata bojíš," pokračoval. „A myslím, že se bojíš jeho Nezbytnosti. No, ať je to, jak chce, já svou hlavu do oprátky kvůli tobě, Zedare, strkat nebudu. Naučil jsem se žít s démony, takže vlastně boha ani nepotřebuji!... zvláště ne tak neschopného boha jako je Torak. Můj démon udělá všechno, co mu přikážu. Zdá se, že ten tvůj Torak má pěkně omezenou moc."

„Omezenou?" namítl Zedar. „Vždyť rozbil celý svět, ty idiote!"

„A co mu to přineslo?" zeptal se Morindim klidným hlasem. „Jedině oheň, Zedare. To je všechno. Kdybych chtěl jenom oheň, tak si počkám, až se dostanu do pekla."

Zedar přimhouřil oči. „Nebudeš muset ani tak dlouho čekat, Etchquawe," řekl suše.

Měl jsem ho asi zastavit. Měl jsem cítit, jak jeho Vůle roste. Ale abych k vám byl upřímný, nečekal jsem, že to udělá.

Ale on to udělal. Byl jsem docela blízko, takže zvuk slova, kterým uvolňoval svou Vůli, byl hromový.

Etchquaw byl najednou v jednom ohni.

Je mi líto, že otevírám staré rány, Garione, ale nebyl jsi první, kdo to udělal. Mezi vaším jednáním byl ale velký rozdíl. Ty jsi měl pro své jednání v lese lesních víl plno důvodů, ale Zedar upálil toho Morindima z pouhé zlomyslnosti a vzteku. Další rozdíl je v tom, že ty jsi měl pocit viny, ale o Zedarovi jsem si jist, že nic takového necítil.

Všechno se to seběhlo na mě dost rychle, takže jsem se odplížil zpět a nechal Zedara jeho zábavě.

To, co vzbudilo mou největší pozornost a co stále výstražně blikalo v mém mozku, bylo to, že Zedar použil slovo „UDÁLOST". To byla jedna z věcí, před kterými nás náš pán varoval. Byl jsem si skoro jist, že se má něco stát, ale byl jsem přesvědčen, že se to má stát v Kthol Mišraku. Bylo zřejmé, že jsem se mýlil. Možná se nějaká taková UDÁLOST měla stát později, ale tahle měla být první. Rozhodl jsem se, že je čas na poradu.

„Můžeme si promluvil?" zeptal jsem se hlasu uvnitř své hlavy.

„Děje se něco?"

Myslím, že mne na mém nezvaném návštěvníkovi nejvíc popuzovalo to, že si myslel, že je vtipný. Nechtěl jsem to ale nijak rozmazávat. Soudě podle toho, kde sídlil, bych řekl, že věděl, jak se cítím, *„Tohle je jedna z těch malých konfrontací, které se stávají, co?“*

„To je zřejmé.“

„Je tahle důležitá?“

„Všechny jsou důležité, Belgarate.“

„Zedar řekl, že je nástrojem nějaké jiné Nezbytnosti. Myslel jsem si, že to byl Torak.“

„To taky byl, ale čas od času se to mění.“

„Pak říkal Zedar pravdu.“

„Když se rozhodneš mu věřit, tak ano.“

„Necháš už toho?“ řekl jsem nahlas. Naštěstí jsem byl zrovna vlkem, takže to nikdo neslyšel.

„Ty máš dneska divný smysl pro humor.“

„Na tom nezáleží. Když je Zedar nástrojem jiné Nezbytnosti, kdo je tvojí Nezbytností?“

Rozhostilo se dlouhé ticho a já přímo cítil ohromení pocházející z té otázky.

„To nemyslíš vážně!“

„Plně ti důvěřuju.“

„Co mám dělat?“

„Jsem si jist, že na to přijdeš.“

„Ty mi to neřekneš?“

„Jasně že ne. Musíme hrát podle pravidel.“

„Potřebuju nějaký návod. Jestli budu pokračovat sám jako dosud, budu dělat chyby.“

„To jsme vzali do úvahy. Zatím si vedeš dobře.“

„Zabiju Zedara.“ Byla to samozřejmě planá hrozba. Jakmile mne přešel první nával vzteku, přešly mne i vražedné choutky. Zedar byl mým bratrem víc než tři tisíce let a já ho nemohl jen tak zabít. Mohl jsem mu sežehnout vous, nebo uvrhnout jeho mysl do velkého zmatku, ale nemohl jsem ho zabít. Navzdory všemu, jsem ho stále měl příliš rád.

A už je to slovo tady zase. Z nějakého důvodu se stále objevuje.

„Snaž se mluvit vážně, Belgarale,“ řekl mi hlas v mé hlavě.

„Nejsi schopen zabít svého bratra. Jediné, co, musíš udělat, je zneškodnit ho. Nenech se unést. Budeme ho ještě potřebovat.“

„Ty mi neřekneš, co s ním mám udělal, že ne?“

„Tentokrát opravdu nemohu. Ty a Zedar si musíte s jednotlivými detaily poradit sami.“

Po těch slovech bylo spojení přerušeno.

Několik minut jsem v duchu nadával. Pak jsem se vydal zpět k místu, kde se Zedar ohříval u hořícího Morindima. Při běhu jsem si dával dohromady plán. Mohl bych se Zedarovi postavit hned a určitě bych ho zničil, ale v tomhle plánu bylo několik děr. Teď, když jsem věděl, jak si věci stojí, mne nemohl nijak překvapit a bez prvku překvapení mne nemohl porazit. Poradil bych si s ním jednou rukou, ale stále ve vzduchu visely pasti, které mohl nastražit. Rozhodl jsem se, že bude nejlepší ho několik dnů sledovat, abych zjistil, jestli se chce s někým spojit… ať už s Morindimy nebo někým jiným. Znal jsem Zedara až moc dobře, abych věděl, že rád přenechává špinavou práci někomu jinému.

Najednou jsem se zastavil a posadil se. Uvědomil jsem si, že Zedar věděl, že jsem na sebe rád bral podobu vlka. Kdyby zahlédl vlka – nebo jenom vlčí stopy – bylo by mu jasné, že jsem to já. Musel jsem přijít s něčím jiným.

Věděl jsem, že se v tomto případě musím spolehnout sám na sebe. Můj návštěvník mi jasně řekl, že mi nesmí nijak radit a z toho vyplývalo, že si musím poradit sám.

Probíral jsem se v duchu rychle posledními tisíci let. Zedar strávil většinu času v Mallorey, takže nevěděl o spoustě věcí, co se udály v Údolí. Věděl, že se mnou nějaký čas bydlela ve věži vlčice, ale nevěděl o jejích schopnostech. Kdyby ho sledoval vlk, mohl by začít něco větřit, ale když zahlédne sovu? Myslím, že by ho nic nenapadlo… aspoň do chvíle, než by mě viděl, jak špatně létám.

Pamatoval jsem si tu sovu velmi dobře, takže mi nedalo moc práce vybavit si ji v mysli. Hned, jak jsem se převtělil do své představy, uvědomil jsem si svou chybu. Ta představa byla ženského rodu!

Samozřejmě, že to nemělo skoro žádný význam, ale ze začátku mě to dost překvapilo. Jak se vůbec mohou ženské vyrovnat s

takovým množstvím vnitřních orgánů a s tolika exotickými látkami proudícími v jejich těle v krvi?

Myslím, že bych v těchto úvahách neměl příliš dlouho pokračovat.

Když uvážíte mou iracionální obavu z létání ve výškách, bylo pro mne štěstím, že sovy nelátají příliš vysoko. Zajímají se spíše o to, co běhá po zemi než o to, co se děje ve hvězdách. Tak jsem se vznášel kousek nad zemí zpět k místu, kde jsem zanechal Zedara.

Máte představu, jak dobře vidí sova ve tmě? Byl jsem naprosto uchvácen tím, jak skvěle jsem viděl. Moje peříčka byla měkká, abych se mohl ve vzduchu pohybovat bez sebemenšího hluku. Plně jsem se soustředil na let a možná mi to nebudete věřit, ale moje letové schopnosti se velmi zlepšily. Skoro bych měl chuť říct, že jsem se pohyboval s jistou ladností.

Z Etchquawa zbývala malá hromádka, která tiše dohořívala a Zedar byl pryč. Naštěstí nezmizely jeho stopy, které jsem snadno sledoval. Mířily nahoru, kde byla hranice lesa a tam zamířily na východ. To usnadnilo moje sledování, protože jsem v lese jako sova mohl snadno létat ze stromu na strom, dokud jsem ho nenašel. Mířil stále na východ, paralelně s cestou, kterou mířili Šerek a jeho synové, začal jsem se bavit tím, že jsem chvíli letěl vedle něj, chvíli za ním a chvíli dokonce před ním. Bylo snadné ho sledovat, protože s sebou nesl malou lampičku, která vyzařovala slabé, nazelenalé světlo. Už jsem vám řekl, že se Zedar bojí ve tmě? Umíte si to v téhle situaci představit?

Byl zabalený po uši v kožešinách a stále si při pochodu sněhem pro sebe něco huhlal. Zedar si vždycky sám pro sebe něco povídal.

I kdybyste mě zabili, neřeknu vám, co vlastně chtěl dělat. Jestli si myslel, že udrží tempo s dlouhonohými Alorny, tak se hluboce mýlil. Vsadil bych se, že Šerek a jeho chlapci měli v tuto chvíli alespoň desetimílový náskok. Mířil stále trochu vzhůru a když vyšel měsíc, dosáhl zrovna hřebene, kde zastavil. Posadil jsem se na nejbližší strom a pozoroval ho jako moudrá sova.

Omlouvám se za to přirovnání, ale nemohu si pomoct.

„Pane!" Jeho myšlenka mne skoro srazila z větve, na které jsem seděl. Bože, ten Zedar je ale neohrabaný. To asi tím rozčilením.

„Slyším tě, můj synu.“ Poznal jsem ten hlas. Byl jsem trochu překvapený, že je Torak skoro stejně nešikovný jako Zedar. Vždyť to byl přece bůh! Neuměl snad nic lepšího? Možná, že právě v tom byl problém. Možná právě jeho božství způsobilo, že si byl sebou tak jist a začal být neopatrný.

„Selhal jsem, pane.“ Zedarův slabý hlas se chvěl. Torak nebyl z těch, kdo by dokázali pochopit selhání podřízených.

„Selhal?“ V tom hlase byla znát až příliš velká nelibost a hrozba. *„To nemohu tolerovat, Zedare. Ty nesmíš selhat.“*

„Náš plán nevyšel, pane. Belgarat je mnohem mocnější, než jsme předpokládali.“

„Jak se to mohlo stát, Zedare? Je to tvůj bratr. Jak jsi se mohl přepočítat v odhadu jeho schopností?“

„Zdál se mi hloupý, pane. Není příliš bystrý ani pohotový. Navíc je to opilec a smilník s nízkou morálkou, který nebere nic vážně.“

Je zajímavé, že když posloucháte za dveřmi, tak se málokdy o sobě dozvíte něco pěkného. Všimli jste si toho taky?

„Tak jak to, že tě překonal?“ Torakův hlas zněl jako jasná obžaloba.

„I když nemám potuchy jak, musel se nějak dozvědět, jak ti morindští kouzelníci vyvolávají a ovládají své démony. Po pravdě řečeno, úplně je vymazal.“

Jasně, že nevěděl, že jsem se naučil morindské magii. V době, kdy jsem se školil v zemi Morindů, byl on v Mallorey.

„Jak to udělal, Zedare?“ vyzvídal Torak. *„Musím věděl všechno o jeho schopnostech, než se poradím s Nezbytností, která nás řídí.“*

Chvíli mi trvalo, než jsem plně pochopil, co jsem právě slyšel. Ta jiná Nezbytnost – úplně opačná než ta, co sídlila v mé hlavě – nekomunikovala přímo se Zedarem. Mezi nimi stál ještě Torak! Byl příliš žárlivý na to, aby povolil komukoliv jinému přístup k tomuto duchu… nebo jak to chcete nazývat. To byla moje výhoda. Já jsem byl varován, když jsem udělal chybu. Zedar ne. Měl jsem najednou chuť

roztáhnout křídla a nosit se jako páv.

Poslouchal jsem velice pečlivě Zedarovo vyprávění, jak líčil můj souboj s morindskými kouzelníky a jejich démony. Trochu přeháněl. Zedar měl k tomu vždycky trochu sklony, ale tentokrát měl dobrý důvod. Jeho zdraví záviselo na tom, jak přesvědčí Toraka o mé neporazitelnosti.

Potom, co vylíčil v pestrých barvách, jak jsem porazil Pána démonů, se rozhostilo na chvíli ticho.

„Popřemýšlím o tom a poradím se s Nezbytností,“ ozval se konečně Torak. *„Zatím ho sleduj a já vymyslím nějaký způsob, jak ho zdržet. Nepotřebujeme ho zničit. ČAS UDÁLOST je stejně důležitý jako UDÁLOST sama.“*

Z toho jasně vyplývalo, že nás po cestě nečekají žádné další úklady. Spolehli se plně na Morindimy. Chtěl jsem se trochu zakřenit, ale to se se zahnutým zobákem dělá docela těžko. Teď jsem věděl, co jsem potřeboval, a tak nemělo smysl čekat. Rozhodl jsem se, že Zedara okamžitě vyřadím ze hry. Mohl bych vzlétnout nad něj, proměnit se zpět v člověka a spadnout na něj jako trám.

„Ještě ne,“ řekl mi ten hlas. *„Ještě není čas.“*

„Kdy teda?“

„Stačilo by pár minut a sám bys ten plán zavrhl. Je v něm několik trhlin.“

Po chvilce uvažování jsem přišel sám na to, že ten hlas měl pravdu. Kdybych spadl z výšky na Zedara, mohl jsem ublížit nejenom jemu, ale i sobě. Navíc jsem si s ním chtěl nejdřív trochu popovídat.

Pocit poněkud mlhavé Torakovy přítomnosti byl pryč. Zraněný bůh v Kthol Mišraku byl zaměstnán poradou s někým jiným. Zedar zamířil dolů a dostal se znovu na cestu.

Letěl jsem také dolů a přistál několik stovek metrů před ním. Vrátil jsem se do své vlastní podoby a čekal na něj. Přitom jsem se nedbale opíral o strom.

Viděl jsem, jak se ke mně blíží mezi stromy nazelenalé světlo a využil té chvilky k tomu, abych potlačil svůj vzrůstající hněv. Nikdy není moc dobře, když ukážete svoje emoce před někým, s kým se chcete utkat.

Konečně se objevil na druhé straně mýtinky, kde jsem stál.

„Co tě tak zdrželo?“ zeptal jsem se ho klidným hlubokým hlasem.

„Belgarate!“ vydechl.

„Ty musíš napůl spát, Belzedare. Copak nevnímáš mou přítomnost? Nijak jsem se neskrýval.“

Zaplať bůh, že jsi tady,“ řekl s předstíraným nadšením. Rychle se vzpamatoval. To jsem mu dopřál. „Copak jsi mne neslyšel? Snažil jsem se s tebou spojit?“

„Kvůli běhu jsem se změnil ve vlka. To možná trochu otupilo moje smysly. Co tu děláš?“

„Snažil jsem se s tebou spojit. Ženeš se s Alorny do zbytečného nebezpečí.“

„Co?“

„Už nemusíte chodit do Mallorey. Získal jsem Orb zpátky. Ta vaše cesta je zbytečná ztráta času.“

„No to je úžasné. Ukaž mi ho.“

„No… myslel jsem si, že by nebylo zrovna nejbezpečnější ho tahat s sebou. Nebyl jsem si úplně jist, jestli se mi podaří tě chytit a nechtěl jsem ho nosit zpět do Mallorey, tak jsem ho uložil na bezpečném místě.“

„To byl dobrý nápad. Jak jsi ho Torakovi vzal?“ Měl jsem pocit, že bych mu měl umožnit, aby svou divokou historku ještě vylepšil.

„Pracoval jsem na tom dva tisíce let, Belgarate. Celou dobu jsem zpracovával Urvona. Je to sice Grolim, ale obává se moci klenotu našeho pána. Odlákal pozornost Toraka a tak se mi podařilo proklouznout do ocelové věže v Kthol Mišraku a ukrást mu Orb.“

„Kde ho Torak schovával?“ tahle informace se nám mohla v budoucnu obzvlášť hodit.

„Bylo to v místnosti, vedle které Torak setrvává celou dobu. Nechce mít tu kovovou truhlu ve stejné místnosti. Bojí se, že by pokušení mohlo být příliš silné.“

„Nu,“ povzdechl jsem, „myslím, že tím je to celé vyřízeno. Jsem rád, že's mi to přišel říct. Stejně se mi do Mallorey nikdy moc nechtělo. Půjdu chytit Šereka a jeho syny a ty zatím vyzvedni Orb. Pak se všichni vrátíme do Údolí.“ Dal jsem mu trochu času, aby si vychutnal pocit, že mne oklamal. „Neočekával jsi to snad od opilce a smilníka s nízkou morálkou, který nebere nic vážně?“ Vrátil jsem mu

jeho vlastní slova. Pak jsem vzdychl se skutečnou lítostí. „Proč, Belzedare?“ zeptal jsem se. „Proč jsi zradil našeho pána?“

Rychle zvedl hlavu a ostře na mne pohlédl.

„Měl sis dávat trochu víc pozor, chlapče,“ řekl jsem mu. „Sleduju tě už dobře deset hodin. Myslíš, že bylo skutečně nutné spálit toho Etchquawa.“ Musím přiznat, že jsem ho trochu provokoval. Byl to přece jenom můj bratr a já nechtěl zaútočit první. „Jsi Torakův sluha, co? Přešel jsi na druhou stranu. Zaprodal jsi duši jednooké příšeře ze Kthol Mišraku. Co ti za to slíbil, Zedare? Co ti na tomto světě mohlo stát za tu zradu?“

V tu chvíli se složil. „Neměl jsem na vybranou, Belgarate,“ vzlykal. „Myslel jsem si, že dokážu Toraka přelstít, když budu předstírat, že ho uznávám a že mu sloužím… ale on vložil na mou duši svoje ruce a vytáhl ji ze mě. Kdybys cítil jeho dotyk, Belgarate. Dobrý bože, to je dotyk!“

Napnul jsem všechny síly. Dobře jsem věděl, co přijde. Zedar měl vždycky přehnané reakce. To byla jedna z jeho největších slabin.

Začal tím, že mi vmetl do tváře plamen. Mezi dvěma srdceryvnými vzlyky stáhl ruku dozadu a pak ji vytrčil směrem ke mně a z dlaně vypustil do běla rozžhavený plamen.

Odrazil jsem ho do strany nepatrným pohybem. „Tak to by nestačilo, bratříčku,“ upozornil jsem ho. Pak jsem ho udeřil zaťatou pěstí. Bylo to ode mne dokonce i taktické. Stejně by poznal, že proti němu shromažďuji svou Vůli a takhle jsem měl ještě nesmírné uspokojení z toho, že jsem ho praštil přes ústa.

Plival krev a zuby a snažil se dát své síly dohromady. Ale k tomu jsem mu neposkytl potřebný čas. Několik dalších minut strávil tancem na sněhu, jak se snažil vyhnout ohnivým koulím, které jsem na něj vypouštěl. Stále jsem ho ještě nechtěl zabít, a tak jsem ho pokaždé varoval předem. Ovšem zároveň jsem se snažil mu nedat žádnou šanci, aby se vzpamatoval a je potřeba říct, že ho prskání hořících koulí ve sněhu pořádně vystrašilo.

Pak se zavřel do mraku naprosté tmy a snažil se v ní ukrýt. Rozpustil jsem jeho mrak a začal po něm metat blesky. To se mu opravdu nelíbilo. Vím, že se Zedar bojí mnoha věcí a blesky jsou jedním z nich. Hromové rány, prskání a syčení par ho úplně rozčílilo.

Snažil se na mě zaútočit ohněm, ale odrazil jsem jeho plameny dřív, než se do toho skutečně mohl opřít. Mohl jsem si s ním pohrávat déle, ale myslím, že pochopil rychle, kdo má navrch. Nemělo smysl se mu dále vysmívat, a tak jsem ho doslova srazil na zem holýma rukama. Mohl jsem to udělat mnoha jinými způsoby, ale měl jsem pocit, že si jeho zrada žádá skutečně fyzické potrestání. Chvíli jsem ho mlátil pěstí, i když jsem měl pocit, že měl po první ráně docela dost. Chvíli jsme do sebe mlátili, ale já jsem z toho měl mnohem větší potěšení. Když jsem ho pěkně tvrdě udeřil, vždycky jsem se zbavil porce vzteku.

Konečně jsem mu dal pěknou ránu z boku do hlavy, jeho oči se rozšířily a on padl bez ducha do sněhové závěje.

„To tě snad naučí," zahuhlal jsem směrem k jeho bezvládnému tělu. Vím, že to nemělo žádný smysl, ale musel jsem něco říct.

Teď se ale vynořil drobný problém. Co jsem s ním měl dělat? Nechtěl jsem ho zabít, ale věděl jsem, že ho ta rána neudrží moc dlouho v bezvědomí. Byl jsem si skoro jist, že pravidla tohoto zápasu zakazují hlasu v mé hlavě, aby se do toho pletl, a tak jsem se musel rozhodnout sám.

Ve stavu, v jakém se teď nacházel, byl neškodný. Potřeboval jsem ho v takovém stavu prostě udržet.

Popadl jsem jeho bezvládné tělo a odvlekl ho mezi stromy. Pak jsem nad něj nakladl větve. Navzdory tomu, co udělal, jsem nechtěl, aby zmrzl nebo ho zasypal sníh. Pak jsem strčil ruce pod větve, nahmatal jeho tvář a napřel svou Vůli.

„To všechno, co se událo, musí pro tebe být, Zedare, velmi vyčerpávající," řekl jsem. „Co kdyby ses pořádně prospal?"

Pak jsem uvolnil svou Vůli. Usmál jsem se a postavil se. Musel jsem to odměřit velmi pečlivě. Zedar by měl spát aspoň šest měsíců, a to by ho mělo dostat z našeho dosahu po celou dobu, co půjdu s Alorny do Kthol Mišraku dokončit náš úkol.

Když jsem se zase soukal do podoby vlka, byl jsem sám se sebou docela spokojen.

Pak jsem se vydal hledat Šereka a jeho chlapce.

Kapitola
14.

Bylo zřejmé, že všichni dali na slova mého Pána démonů, protože jsme při našem putování jižním cípem země Morindimů nenarazili ani na jednoho. Měsíc zmizel někde na jihu, ale severní záře osvětlovala pláně dostatečně, takže jsme mohli v pohodě pokračovat a dorazili

jsme v dobrém čase na pobřeží Torakova moře.

Naštěstí byla pláž pokryta vyplavenými kusy dřeva, jinak bychom těžko poznali, kde končí země a kde začíná moře. Pobřeží u pláže bylo skoro stejně ploché jako zamrzlá mořská hladina a oboje bylo zapadáno po kolena vysoko sněhem.

„Teď půjdeme na sever podél břehu," řekl nám Riva. „Pobřeží se po nějaké době stáčí k východu. Most je tím směrem."

„Raději se budeme držet stranou toho tvého mostu," řekl jsem mu.

„Cože?"

„Torak ví, že přicházíme a odteďka taky ví, že se Zedarovi nepodařilo nás zastavit. Jestli budeme postupovat po té šňůře ostrovů, mohl by nám tam připravit nějaké překvapení. Měli bychom místo toho přejít po ledu."

„Tam ale, Belgarate, nejsou žádné záchytné body." namítl, „a v tuto roční dobu se nemůžeme ani řídit podle slunce. Myslím, že se brzo ztratíme."

„Ne, neztratíme, Rivo. Mám opravdu velmi dobrý smysl pro orientaci."

„I v takovéhle tmě?"

„Ano," odpověděl jsem pevně a rozhlédl se po okolí, které bičoval vichr od severozápadu. „Schováme se za tu hromadu naplaveného dřeva, rozděláme oheň a pojíme něco teplého. Pak bychom se měli pokusit vyspat. Několik příštích dní nás nečeká nic příjemného."

Předpokládám, že pochod přes zamrzlé moře je jednou z nejhorších zkušeností, jakou si umíte představit. Jakmile opustíte pobřeží a dostanete se na volné moře, neexistuje už nic, co by vás chránilo před větrem a arktický vítr tam vane bez ustání. Jedinou výhodou je, že sfoukává sníh, takže jdete po ledu a nemusíte se obávat nějakých sněhových jam, ale i tak má každý svých starostí dost. Když lidé mluví o chůzi po ledu, mají většinou na mysli chůzi přes zamrzlé jezero, kde je led rovný skoro jako deska stolu. U moře je to díky přílivu a odlivu něco jiného. Stálé vzdouvání a pokles moře v průběhu podzimu a zkraje zimy, dokud led není dostatečně silný, má za následek tvorbu různých kráterů, takže chůze po mořském ledě je

skoro stejně obtížná jako v horském terénu. Musím přiznat, že mne to nijak netěšilo.

Slunce se teď na severu vůbec neukazovalo a měsíc byl kdoví kde, takže vám skutečně nemohu říct, jak dlouho nám ta cesta trvala, ale asi netrvala tak dlouho, jak nám to připadalo. Já jsem na sebe zase vzal vlčí podobu, takže jsem dokázal běžet skoro bez zastavení či zpomalení. Moji alornští přátelé se díky mému vytrvalému běhu dostali do tak skvělé kondice, že mi skoro stačili.

Ať už to trvalo jakkoliv dlouho, po nějakém čase jsme se konečně dostali na pobřeží Mallorey. Ukázalo se, že to bylo v pravý čas, protože krátce potom, co jsme dosáhli pobřeží, se strhla třídenní sněhová bouře. Našli jsme útulek v ohromné hoře naplaveného dřeva, kde jsme celou bouři přečkali. V tu chvíli se ukázaly plně Drasovy přednosti. Se svou obrovskou sekerou byl schopen vytvořit v dřevěné hoře překvapivě útulnou chýši, kde jsme si mohli rozdělat oheň.

Beldin mi při jeho návštěvě v Údolí namaloval nepříliš podrobnou mapku Mallorey, nad kterou jsem teď strávil dlouhé chvilky, zatímco bouře navršila kolem našeho úkrytu něco přes dva metry sněhu. „Jak daleko může být ten tvůj most?“ zeptal jsem se Rivy, když jsem měl pocit, že skučení větru trochu polevuje.

„To nevím. Řekl bych, že nějakých padesát mil odsud.“

„To's mi hodně pomohl, Rivo,“ utrousil jsem kysele. Zíral jsem znovu do té mapy. Beldin nevěděl nic o mostě, takže ho tam nemohl zakreslit, a ani tam nezakreslil měřítko, takže jsem mohl všechno jenom odhadovat. „Jak se tak na tu mapu dívám, tak jsme přibližně západně od Kthol Mišraku,“ oznámil jsem přátelům.

„Přibližně?“ zeptal se Šerek.

„Tahle mapa není nic moc. Díky ní mám zhruba představu, kde je město, ale to je asi tak všechno. Až se utiší vítr, tak se budeme muset porozhlédnout kolem. Kthol Mišrak je na řece a severně od té řeky je močál. Až najdeme močál, tak budeme blízko.“

„A když ho nenajdeme?“

„Tak ho budeme muset hledat… nebo tu řeku.“

Šerek nahlédl do mé mapy. „Můžeme být severně od toho močálu, Belgarate,“ namítl. „Nebo můžeme být taky jižně od té řeky, to je jedno. Můžeme to tady zkoumat až do léta.“

„Máš nějaký lepší nápad, jak to udělat?“

„No… nemám… ale…“

„Tak se už dopředu netrap, co bude, když nenajdeme tu bažinu. Věštba ti předpověděla, že máš šťastný rok, takže jsme třeba na správném místě.“

„Ale ty na věštby nevěříš.“

„Já ne, ale ty jo. Třeba to bude fungovat. Když uvěříš, že máš štěstí, tak ho asi budeš mít.“

„Takhle jsem se na to zatím nedíval,“ pokýval souhlasně hlavou a tvář mu zjasněla. Alorny můžete přesvědčit skoro o všem, ale musíte mluvit rychle.

Roztáhli jsme si kožešiny a šli spát. Nemohli jsme skutečně dělat nic jiného, pokud jsme nechtěli pozorovat Drase, jak si hraje se svými kostkami. Je zajímavé, jak Drasnijci milují hazardní hry. Já jsem se ovšem daleko víc potěšil, když jsem mohl snít o své ženě.

Nevím, jak dlouho jsem spal, ale najednou jsem cítil, jak mnou někdo lomcuje. Ukázalo se, že je to Riva. „Myslím, že je čas, aby sis trochu opravil svůj orientační smysl,“ řekl trochu záhadně.

„Co se děje?“

„Byl jsem před chvílí venku. Vítr se utišil a zrovna vychází slunce.“

Rychle jsem se posadil. „Dobře. Běž vzbudit otce a bratry. Máme trochu světla a měli bychom to využít. Podíváme se po té bažině. Řekni jim, ať se nezdržují bouráním tábora. Jenom se porozhlédneme a vrátíme se. Na cestu chci vyrazit až po setmění.“

Všude kolem byly nějaké kopce. Dras vzal sekeru a odhrnul z jednoho z nich sníh. „Písek,“ oznámil. To znělo slibně.

Vylezli jsme na jednu dunu a dívali se na zakrslý lesík před námi. Byla v něm často velká prázdná místa.

„Co myslíš?“ zeptal se mě Šerek. „Vypadá to trochu jako bažina. Je to zamrzlé a pokryté sněhem, ale v létě by v těch prázdných plochách mohla být voda. Jestli je to teda bažina.“

„Tak se přesvědčíme,“ řekl jsem a díval se poněkud nervózně na „západ“ slunce nad jižním horizontem. „Měli bychom si pospíšit, abychom se tam dostali, než bude zase úplná tma.“

Seběhli jsme z duny a dostali se mezi řídké stromky, až jsme

konečně stáli na jedné takové mýtince. Nohou jsem odhrnul sníh. „Led," prohlásil jsem spokojeně. „Drasi, vysekej tady díru. Potřebuju se podívat na tu vodu."

„To mi ztupí sekeru, Belgarate," stěžoval si.

Řekl polohlasně pár slov, pak nahrbil svá široká ramena a začal sekat.

„Pořádně, Drasi," popoháněl jsem ho. „Potřebuju se dostat k vodě, než bude tma."

Začal sekat tvrději a rychleji, až všude kolem nás odletovaly kousky ledu. Po několika minutách se na dně díry objevila voda.

Musel jsem potlačit chuť dát se do tance. Ta voda byla hnědá. „To stačí," řekl jsem obrovi. Poklekl jsem a ochutnal ji. „Slaná smíchaná s říční," oznámil jsem. „Je to bažinatá voda, to je jisté. Šereku, zdá se, že tvá věštba byla správná. Máš šťastný rok. Pojďme zpět na pláž. Dáme si něco k snídani."

Cestou zpět se ke mně přitočil Algar. „Řekl bych, že máš taky šťastný rok," zašeptal. „Kdybychom ten močál nenašli, tak by byl táta trochu nerudný."

„Asi nemohu prohrát, Algare," odpověděl jsem. „Až se vrátíme do tábora, tak bych si měl půjčit od Drase kostky a uvidíš, že mi budou padat samé výhry,"

„Já kostky nehraju, takže nevím, o čem mluvíš,"

„Tomu se říká hazard," vysvětloval jsem mu. „Před tím, než hodíš, musíš říct číslo. Když ti to číslo padne, tak je to výhra."

„A když ti nepadne, tak prohraješ?"

„Je to trošku složitější. Řekni Drasovi, ať ti to ukáže."

„Myslím, že se svými penězi umím naložit líp, Belgarate. Slyšel jsem už pár historek o kostkách svého bratra."

„Snad si nemyslíš, že by tě chtěl podvést, ne. Vždyť jsi jeho bratr."

„Když se jedná o peníze, podvedl by Dras i naši vlastní matku."

Vidíte, co se říká o Drasnijcích?

Vrátili jsme se do našeho doupěte a Riva uvařil pořádnou snídani. Vaření je povinnost, kterou nikdo nemá rád – snad s výjimkou mé dcery – a tak to většinou spadne na nejmladšího. Měli jsme štěstí, že Riva nebyl špatný kuchař.

To jsi, Pol, nevěděla, co?

„Poznáš to místo, až ho uvidíš?“ zahuhlal Dras s pusou plnou slaniny.

„To by nemělo být tak těžké,“ odpověděl jsem, „protože je to jediné město na sever od řeky.“

„Aha, to jsem nevěděl.“

„Ještě by nám mohlo pomoct to,“ pokračoval jsem, „že je nad městem stále mrak.“

„Proč to?“ vykulil se.

„Podle Beldina to zařídil Torak.“

„Proč by to dělal?“

Potřásl jsem hlavou. „Nevím. Možná nemá rád slunce.“ Nechtěl jsem se moc pouštět do podrobností, protože ty dokázaly Drase znervóznět. Jedna velká věc by mu mohla zamotat celý mozek.

Omlouvám se za tu poslední poznámku celému drasnijskému národu. Dras byl velmi statečný, silný a naprosto oddaný, ale někdy mu dělalo myšlení trochu potíže. Jeho potomci to více než překonali. Jestli tomu někdo nevěří, tak mu doporučuju, aby se pokusil udělat nějaký obchod s princem Kheldarem.

„Tak jo,“ začal jsem, když jsme dojedli snídani. „Torak má velmi ztrnulé myšlení. Jak se jednou chytí nějakého nápadu, tak ho jen tak nepustí. Řekl bych, že Torak o tom mostě ví… určitě od chvíle, co ho použili Karandové k obchodování s Morindimy. Karandové teď vzývají Toraka jako boha, Asi používají ten most v létě, když tu není led, ale stejně si myslím, že Torak nebere led vůbec do úvahy.“

„Co nám to pomůže?“ zeptal se Šerek. „Jsem si jist, že nás Torak čeká, ale čeká nás ze severu. Ze strany, kde je ten most a jestli pošle někam svoje lidi, aby nás zastavili, tak to bude právě tam.“

Riva se usmál. „Ale my nepůjdeme ze severu, nebo snad jo? Místo toho přijdeme ze západu.“

„Dobrá myšlenka,“ zamumlal Algar s naprosto vážnou tváří. Sice to dobře skrýval, ale Algar byl mnohem bystřejší než jeho bratři nebo

otec. Možná proto tak šetřil dechem na hovor s nimi.

„Mohu se pokusit utvrdit Angaraky v tom, že přicházíme ze severu," pokračoval jsem. „Když je po bouři, tak udělám nějaké stopy na kopcích na severu a nechám tam v křovinách náš pach. Tím snad Chandimy spleteme."

„Chandimy? Kdo to je?" zadíval se na mě Dras upřeně.

„Chandimové jsou Torakovi honící psí. Budou se nás snažit vyčuchat. Dám jim dostatek příležitosti, aby si mysleli, že jsme na severu. Když si budeme dávat pozor, tak se můžeme dostat do Kthol Mišraku, aniž by si nás kdo všimnul."

„Ty's to, Belgarate, věděl celou dobu, co?" řekl Riva. „Proto jsi chtěl, abychom šli po ledě místo přes most."

Přikývl jsem. „Samozřejmě," odpověděl jsem skromně. Jasně, že to byla úplná lež, protože mě to napadlo až teď, ale nikdy neuškodí trochu pověsti o vaší chytrosti, když máte co do činění s Alorny. Může přijít doba, kdy se budu muset rozhodovat na základě intuice a nebudu mít čas na nějaké vysvětlování.

Už byla tma, když jsme vyšli z našeho doupěte a přes duny zamířili k zamrzlému močálu na východě. Brzo jsme zjistili, že rozhodně ne všichni Chandimové jsou na severu, aby tam čekali na nás příchod. Narazili jsme v čerstvém sněhu na stopy podobné koňským kopytům a z močálu jsme občas z různých míst zaslechli jejich štěkot.

Teď se vám k něčemu přiznám. Navzdory své silné averzi vůči této činnosti, jsem si pro jednou aspoň trochu pohrál s počasím, Vytvořil jsem kolem nás chomáč mlhy a za námi malý mráček, který okamžitě přikryl naše stopy čerstvým sněhem. Mělo to za následek, že Chandimové nás nemohli vidět ani nemohli najít naše stopy. Navíc jsem přičaroval rodinku cibetek, aby šly v našich stopách. Cibetka pravá je roztomilé zvířátko příbuzné se skunkem. Rozdíl mezi nimi je pouze ten, že na rozdíl od pruhovaného skunka má na kožešině skvrny. Jejich obrana vůči vetřelcům je ale stejná, což Torakovi psi zjistí velmi brzy, až se k nim přiblíží. Myslím, že s nimi potom pár týdnů nikdo nebude chtít kamarádit.

Nepozorováni jsme se několik dnů sunuli tím zmrzlým močálem. Za krátkého denního světla jsme si vždycky někam zalezli a během

dlouhé arktické noci jsme se vydávali na pochod.

Jednoho rána začal náš mlžný mrak zářit. Nechal jsem ho rozpustit, abych se mohl podívat, i když to ani nebylo nutné. Bylo zjevné, co se stalo. Věděl jsem, co tak ozářilo mlhu. Slunce se konečně vyhouplo nad horizont. Zima se nakláněla ke konci a my jsme si museli pospíšit. Když se mlha trochu rozpustila, viděli jsme, že jsme na východním okraji močálu. Několik mil před námi se tyčily nějaké kopce a za nimi se rozkládal inkoustově tmavý mrak. „Tak je to tady," řekl jsem Šerekovi a jeho hochům. Mluvil jsem velmi tiše.

„Co je tady?" zeptal se Dras.

„Kthol Mišrak. Vyprávěl jsem vám o tom mraku, vzpomínáte si?"

„Ach ano. Asi jsem to zapomněl." „Musíme se teď někam schovat a počkat na tmu. Odteďka musíme být velmi opatrní."

Schovali jsme se do nízkého křoví. Poslal jsem náš sněžný mrak, aby dvakrát přelétl nad našimi stopami a pak ho s díky poslal domů. Další myšlenkou jsem propustil z našich služeb cibetky.

„Máš nějaký plán?" zeptal se mne Riva. „Pracuju na tom," odpověděl jsem stručně. Po pravdě řečeno jsem žádný plán neměl. Ani jsem si nemyslel, že budeme naživu dost dlouho, abychom se dostali tak daleko. Usoudil jsem, že je čas, abych si pohovořil se svým přítelem v podkroví.

„Jsi tam?" zeptal jsem zkusmo.

„Ne, jsem pryč a počítám měsíční paprsky. Kde bych asi tak měl být?"

„Uznávám, že je to asi zbytečná otázka, ale přesto se optám. Máš povolení dát mi plán města?"

„Ne. Ale ty už jeden máš. Beldin ti řekl všechno, co potřebuješ vědět. Taky víš, že Torak sídlí v ocelové věži a Orb je tam s ním."

„Čeká mě tam ještě něco? Mám tím na mysli, jestli se tam nechystá zase nějaké nepříjemné setkání. Představa, že tam budu muset zápasit s Torakem mě nijak neláká."

„Ne. To už se odbylo setkáním se Zedarem."

„Takže jsme už vlastně vyhráli?"

„Vyhráli jsme z poloviny. Ne, aby sis začal příliš věřit. Máš šanci, to je všechno. Víš, co máš dělat, až se tam dostaneš?"

Najednou jsem to skutečně *věděl.* Neptejte se mě jak. Prostě jsem

to věděl. *„Možná bych to měl napřed prozkoumat,“* navrhl jsem.

„Ani nápad. Neriskuj zbytečně tím, že se tam budeš bezcílně potulovat. Seber Alorny, udělejte, co máte udělat a zmizněte odsud.“

„Jsme na tom dobře s časem?“

„Jo… když to uděláte dnes v noci. Později se můžete dostat do potíží. Nesnaž se se mnou spojit. Alespoň ne dokud budete ve městě. Nebudu ti smět odpovědět. Hodně štěstí.“ A byl pryč.

Světlo bylo asi tři hodiny, ale připadalo mi to jako tři roky. Když se konečně začalo smrákat, nebyl jsem k udržení. „Jdem na to,“ řekl jsem Alornům. „Kdyby se nám do cesty připletl nějaký Angarak, sejměte ho co nejrychleji a ne abyste přitom nadělali víc hluku, než je nezbytně nutné.“

„Jaký máš plán?“ zeptal se mne Šerek.

„Řeknu vám to cestou,“ odpověděl jsem. Proč mám já být jediný, kdo si ničí nervy.

Ztěžka polkl. „Tak nás veď,“ řekl jenom. Říkejte si o Alornech, co chcete – a víte, že já to často dělám – ale nikdo nemůže zpochybňovat jejich odvahu.

Vylezli jsme z úkrytu a vydali se na kraj bažiny. Nestaral jsem se moc o naše stopy, protože tady hlídkovali Grolimové a všude byla spousta jejich stop. Nějaká stopa navíc nehrála roli.

Měli jsme i nadále štěstí. Bouře se přihnala ze západu a ječící vítr smetl takřka všechen sníh z té strany kopce, která byla přivrácena k bažině. Ani ne za hodinku jsme vyšplhali na vrcholek kopce a pak se před námi otevřel první pohled na město nekonečné noci.

Spatřil jsem Torakovu věž, ale ta mne v tuto chvíli nezajímala. Světlo nebylo nijak valné, přesto stačilo na to, abych si všiml, že je Kthol Mišrak kolem dokola obehnán zdí. Zaklel jsem.

„Co je?“ zeptal se Dras.

„Vidíš tu zeď?“

„Ano.“

„To znamená, že budeme muset dovnitř bránou a ty moc jako Grolim nevypadáš.“

Potřásl hlavou. „Děláš si zbytečně moc starostí, Belgarate,“ zahučel. „Zabijeme strážné a vejdeme dovnitř, jako kdyby nám to město patřilo.“

„Myslím, že budeme moct udělat něco lepšího,“ ozval se tiše Algar. „Musíme zjistit, jak je ta zeď vysoká.“

Jak už jsem se zmínil, vítr sfoukal všechen sníh ze západní strany kopce na východní, takže jsme se teď dívali na dvoumetrové závěje. Tak to by asi nešlo.

„Tudy to nepůjde, Belgarate,“ řekl smutně Šerek. „Budeme přece jenom muset jít po té cestě.“ Ukázal na úzkou stezku, která vedla k bráně.

„Šereku,“ odpověděl jsem s lítostí v hlase, „ta cestička je tak úzká a klikatá, že vůbec neuvidíme někoho, kdo po ní půjde, dokud do něj nevrazíme.“

Pokýval hlavou. „Ale my ho budeme čekat a on ne. V tom je naše výhoda, ne?“

Byla to samozřejmě úplná blbost, ale kdybyste mě zabili, nebyl jsem schopen vymyslet nic lepšího. Neměli jsme čas se štrachat těmi závějemi. Měli jsme v Kthol Mišraku úkol a já rozhodně nechtěl přijít pozdě. „Budeme to muset zkusit,“ řekl jsem.

Cestou jsme potkali jednoho Grolima, ale Algar s Rivou po něm skočili tak rychle, že nestačil vykřiknout. Zapracovali na něm noži, že byl hned v pánu. Pak rozhoupali tělo a hodili ho přes závěj. Dras skopal doprostřed stezky sníh a zakryl krev.

„Moji chlapci pracují pěkně rychle, co?“ zeptal se pyšně Šerek.

„Jsou dobří,“ souhlasil jsem. „Teď musíme vymyslet, jak se dostaneme z té cestičky dřív, než dorazíme k bráně.“

„Až se dostaneme kousek blíž, tak si po straně vyhloubíme tunel. Poslední strhne sníh seshora, takže ani nikdo nezjistí, že jsme tam byli.“

„To je chytré. Jak to, že mě to nenapadlo?“

„Protože nejsi zvyklý žít v zemi, kde je plno sněhu. Když mi bylo asi patnáct, tak ve Val Alornu bydlela jedna pěkná panička. Měla starého muže, ale žárlivého až běda. Než skončila zima vykopal jsem kolem jejich domu víc tunelů než krtek děr.“

„To je tedy skutečně krásná historka z tvého dětství. Kolik bylo té ženě let?“

„Ale asi pětatřicet. Naučila mě plno věcí.“

„To si umím představit.“

„Když budeš chtít, tak ti o tom povím.“

„Možná někdy jindy. Teď se musím soustředit na něco jiného.“

Vsadím se, že se o tomhle rozhovoru v Knize Alornu nedočtete.

Algar se vydal dopředu a opatrně se rozhlížel. Za chvíli byl zpět. „Teď jsme akorát. Brána je hned za další zatáčkou.“

„Jak je vysoká ta zeď?“ zeptal se jeho otec.

„Není to tak zlé,“ odpověděl Algar. „Asi tři a půl metru.“

„Dobře,“ poznamenal Šerek. „Já půjdu první. Vy chlapci víte, co dělat?“

Všichni přikývli a nikdo se neohradil proti oslovení. Šerek se dožil víc jak devadesátky a pro něj to stále byli chlapci.

Prorážení tunelů ve sněhu není tak složité, jak by se mohlo zdát. Šerek se zabořil do bariéry, naklonil se jakoby plaval a jel vpřed. Dras ho následoval a tlačil sníh vzhůru, aby ho udusal. Riva za ním tlačil sníh rameny do stran, aby je zpevnil. „Teď ty,“ řekl mi Algar. „Stlačuj sníh břichem dolů, aby se zpevnila podlaha tunelu.“

„Tohle není trvalá stavba, Algare,“ namítl jsem.

„Snad se chceme dostat i zpět, Belgarate, nebo ne?“

„Ach. Obávám se, že jsem tak dopředu nemyslel.“

Byl natolik slušný, že to nijak nerozmazával. „Já půjdu poslední. Vím, jak to zavřít, aby si toho nikdo nevšiml.“

Uvědomoval jsem si, že musíme spěchat, ale zároveň jsem věděl, že máme nějakých patnáct hodin, než slunce vykoukne na chvíli nad jižní horizont. Hrabali jsme se ve sněhu několik hodin, když jsem vrazil Rivovi do nohy. „Co se děje? Proč jste zastavili?“

„Otec narazil na zeď,“ odpověděl Riva. „Vidíš? Není to tak těžké. Nebo ano?“

„Kde jste se to naučili?“

„Někdy to používáme na lovu a taky se to hodí, když pronásleduješ nepřátele.“

„Jak se dostaneme přes zeď?“

„Já vylezu Drasovi na ramena a Algar si stoupne na ramena tátovi. Vytáhneme se na zeď a pak tam vytáhneme ostatní. Asi by to nešlo, kdybychom byli menší, ale takhle to jde. Přišli jsme na to při

minulé klanové válce.“ Pohlédl dopředu. „Můžeme jít. Táta už je venku.“

Vylezli jsme ven a za chvíli jsme stáli všichni u zdi. Šerek a Dras se chytili rukama zdi a Algar a Riva jim vylezli na ramena, zachytili se vrcholku zdi a přitáhli se nahoru.

„První Belgarat!“ zašeptal dolů Riva. „Zdvihněte ho nahoru, abych na něj dosáhl.“

Dras mě popadl za zápěstí a zdvihl mne vzhůru. A pak jsem měl možnost zjistit, jak silný je Riva. Uprostřed své cesty vzhůru jsem očekával, že mi začne tryskat z prstů krev, tak silný byl jeho stisk.

Pak jsme se octli ve městě. Beldin mi ho popsal jako předměstí pekla a já nevidím důvod, proč něco na tom popisu měnit. Domky byly natlačeny na sobě a nad křivolakými úzkými uličkami byla postavena ještě vyšší patra budov. Možná něco na té architektuře bylo u města tak daleko na severu, ale chybějící okna dodávala celému místu značné ponurosti. Uličky byly tmavé, protože byly jenom spoře osvětlené čoudícími loučemi umístěnými daleko od sebe. Sice moc nesvítily, ale zato čoudily a smrděly jako hrom. Působilo to velmi depresivně, ale moji přátelé i já jsme byli radši, než kdybychom našli osvětlené bulváry. Plížili jsme se nepřátelským územím a k tomu se hodí daleko víc přítmí.

Nevím, jestli byly uličky prázdné díky dohodě mezi přítelem v mé hlavě a jeho protějškem, nebo jestli to byl zde ve městě věčné noci zvyk, ale my jsme rozhodně při cestě do srdce Angaraku nepotkali živou duši.

Konečně jsme se dostali na ošklivé náměstí a hleděli skrz začouzený vzduch na ocelovou věž, kterou mi popsal Beldin. Byla – celkem samozřejmě, když vezmete do úvahy Torakovu osobnost – ještě vyšší než věž Aldurova. Byla skutečně ohromná a neskutečně ošklivá. Z ocele nejdou stavět moc krásné budovy. Byla samozřejmě černá a i z dálky vypadala poďobaná. Nakonec, vždyť už tu stála přes dva tisíce let. Alornové ani já jsme se ale nedívali jenom na toto zhmotnělé ego. Dívali jsme se na dva ohromné psy, hlídající vstupní bránu.

„Co teď?“ zašeptal Algar.

„Není nic snazšího,“ řekl přesvědčivě Dras. „Přejdu prostě

náměstí a vyrazím jim mozek z hlavy sekerou.“

To jsem musel okamžitě zarazit, protože ani ostatní Alornové by na tom možná neviděli nic špatného. „To nepůjde,“ řekl jsem rychle. „Jakmile tě spatří, začnou štěkat a vzbouří celé město.“

„Tak jak se kolem nic chceš dostat?“ zeptal se vzdorovitě.

„Zrovna nad tím přemýšlím.“ Přemýšlel jsem rychle a hned mě to napadlo. Věděl jsem, že to zabere, protože už jsem to měl vyzkoušené. „Jděte kousek dál do té uličky,“ vyzval jsem je. „Zase se zkusím přeměnit.“

„Když je z tebe vlk, tak nejsi ani zdaleka tak velký jako oni,“ řekl Šerek.

„Nechci se proměnit ve vlka,“ ujistil jsem ho. „Jděte radši kousek dál. Může to být trochu nebezpečné, než to plně zvládnu.“

Nervózně se ode mne odtáhli.

Neproměnil jsem se ve vlka, ani v sovu, ani orla ba ani v draka.

Proměnil jsem se v cibetku.

Když to Alornové viděli, stáhli se ještě dál.

Ten nápad by neměl šanci na úspěch, kdyby to byli skuteční psi. I ten nejhloupější pes ví, že se má vyhnout cibetce nebo skunkovi. Ale Chandimové nebyli skuteční psi. Byli to Grolimové a ti se dívali na divoká zvířata s velkým despektem. Tak jsem zdvihl ocas a vyrazil směrem k nim. Když jsem se dostal na doslech, jeden z nich na mne pohlédl. „Mazej odsud,“ řekl zastřeným hlasem. Vypadalo to spíš, že ta slova jen tak válí po jazyku.

Nevšímal jsem si ho a šel blíž. Když jsem usoudil, že jsem dostatečně blízko, otočil jsem se k nim opačnou stranou a vykonal jsem, co jsem naplánoval.

Myslím, že nemusím zabíhat do podrobností. Nebylo to až tak pěkné a nerad bych se potom nějaké čtenářce omlouval.

Když má co do činění se skunkem nebo cibetkou opravdový pes, začne štěkat a výt a ukazuje celému světu, jaká pohana ho postihla. Ale tihle dva nebyli normální psi. Přesto trochu kňučeli, ale hlavně se vrhli do sněhu, aby se očistili.

Díval jsem se na ně přes rameno a pak jim uštědřil další dávku.

Naposled jsem je viděl, jak se řítí přes náměstí a každých pár metrů se vrhají do sněhu. Nijak neštekali, jenom trochu kňučeli.

Vrátil jsem se zase do své pravé podoby, zamával na Šereka a jeho hochy a dotkl se konečky prstů ocelové brány. Cítil jsem ten zámek, ale nebyl nijak zvlášť dobrý, a tak jsem ho otevřel pomocí myšlenky a začal dveře centimetr po centimetru otvírat. Ozvalo se vrzání. Rozléhalo se dost hlasitě na tom prázdném náměstí a já byl překvapen, jak daleko se ten zvuk nese.

Když byli Alornové pár metrů ode mne, zastavili se. „Pojďte blíž," šeptal jsem.

„To… to je v pořádku, Belgarate," šeptal nazpět Šerek. „Proč nejdeš napřed? My půjdeme za tebou." Měl jsem pocit, že se snaží tajit dech.

„Nebuď blázen," upozornil jsem ho. „Ten smrad zmizel s těmi psy. Na mně nic neulpělo… a v téhle formě už vůbec ne."

Zdálo se, že se jim stále nechce jít blíž.

Zašeptal jsem několik kleteb a protáhl se kolem dveří chodbou do naprosté temnoty za nimi. Sáhl jsem do brašny za pasem, vytáhl svíčku a dotykem prstu ji zapálil.

Ano, bylo to trochu riskantní, ale když mi bylo řečeno, že se do toho Torak nebude plést, tak jsem se o tom chtěl přesvědčit, než půjdeme dál.

Alornové se také protáhli kolem dveří a rozhlíželi se nervózně po komnatě v patě věže. „Tak kudy?" šeptal Šerek.

„Řekl bych, že po těchto schodech," odpověděl jsem a ukázal na ocelové schodiště, které spirálovitě stoupalo vzhůru. „Nemá smysl stavět věž, když nechceš bydlet nahoře. Já se ale ještě porozhlédnu tady dole."

Zaclonil jsem trochu rukou svíčku a obešel zeď. Když jsem se dostal za schodiště, přišel jsem ke dveřím, které jsem dříve neviděl. Položil jsem na ně bříška prstů a cítil, že jsou za nimi další schody, které vedou dolů. To byla jedna z věcí, které jsem měl udělat, když jsem se dostal do věže. Nevěděl jsem, proč to mám udělat, ale *měl jsem* se dozvědět, že tam ty schody jsou. Pamatoval jsem si, kde jsou,

více než tři tisíce let. Pak, když jsem se konečně s Garionem a Silkem vrátil do Khtol Mišraku, pochopil jsem proč.

Teď jsem se ale vrátil ke schodišti, co vedlo nahoru. „Tak jdeme nahoru," navrhl jsem.

Šerek přikývl, vzal mou svíčku a tasil meč. Začal stoupat vzhůru a Riva s Algarem mu šli v patách, zatímco já s Drasem jsme se drželi zpátky.

Byla to dlouhá cesta vzhůru. Torakova věž byla skutečně hodně vysoká. Neměla důvod být tak vysoká, ale všichni víte, jaký byl Torak. Když jsem k ní přišel, byl jsem trochu překvapen, že nevede až ke hvězdám.

Konečně jsme se dostali nahoru, kde byly další kovové dveře.

„Co teď?" šeptal směrem ke mně Šerek.

„Klidně to můžeš otevřít," řekl jsem mu. „Torak by nám neměl nic udělat, ale dozvíme se to jedině tak, že zkusíme jít dovnitř. Stejně to zkus radši udělat tiše."

Zhluboka se nadechl, podal svíčku Algarovi a sáhl na kliku.

„Pomalu," upozornil jsem ho.

Přikývl a zmáčkl velice opatrně kliku.

Jak už říkal Beldin, Torak udělal něco s ocelí, ze které vystavěl svou věž, že nerezavěla, takže se dveře pod tlakem Medvědí šíje otevřely překvapivě velice tiše.

Šerek rychle nakoukl dovnitř. „Je tam," pošeptal nám. „Myslím, že spí."

„Dobře," pokýval jsem hlavou. „Jdi dovnitř. Tahle noc nebude trvat věčně."

Vešli jsme opatrně do místnosti za ocelovými dveřmi. Okamžitě jsem zaznamenal, že je Torak vedle dalších nectností i plagiátor. Jeho komnata ve věži silně připomínala pokoj mého pána až na to, že všechno bylo z kovu. Pokoj byl slabě ozářen ohněm, hořícím uprostřed místnosti.

Dračí bůh ležel natažen ve své kovové posteli. Znetvořený obličej chránila kovová maska, která věrně zobrazovala jeho původní rysy. Byla to skutečně zdařilá práce, ale protože její repliky zdobily každý angarack chrám, působila trochu hrůzostrašně. Na rozdíl od napodobenin v chrámech se tato maska trochu hýbala a výraz jejích rysů

nebyl nijak přívětivý. Bylo jasné, že nositel masky trpí, ale já jsem s ním necítil žádný soucit. Co nahánělo hrůzu, byl hlavně fakt, že levé oko masky bylo otevřené a Torakovo levé oko bylo viditelně spálené.

Když se znetvořený bůh v bolestech pohnul, vypadalo to, jakoby nás jeho levé oko pozorovalo, i když on sám proti nám nemohl zakročit.

Dras přistoupil k posteli a zdvihl sekeru. „Mohl bych jednou ranou zbavit lidstvo pěkných potíží," prohlásil.

„Nebuď blázen," řekl jsem mu. „Tvoje sekera by se od něj akorát odrazila a ještě by's ho vzbudil." Rozhlédl jsem se po místnosti a hned jsem naproti dveřím, kterými jsme vstoupili, spatřil další dveře. Protože to byly jediné dveře v místnosti, výběr možností se značně zúžil. „Tak pojďme, pánové," řekl jsem čekajícím Alornům. „Je čas uskutečnit to, proč jsme přišli." Skutečně byl čas. Neptejte se mě jak, ale opravdu jsem věděl, že teď je ten pravý čas. Přešel jsem Torakův pokoj a otevřel druhé dveře. Torakovo levé oko mne stále pozorovalo.

Vedlejší místnost byla velká asi jako šatna. Přesně uprostřed místnosti byl malý stůl a na něm ležela malá kovová truhla. Zářila, jako by ji zrovna vytáhli z pece, ale nebyla to rudá záře rozžhaveného kovu.

Ta záře byla modrá.

Kapitola

15.

„Proč to tak září?“ zašeptal Dras.

„Možná je rád, že nás vidí,“ odpověděl jsem. Jak jsem asi měl vědět, proč září?

„Je bezpečné dotknout se té skříňky?“ zeptal se rychle Algar.

„Nejsem si jist,“ odtušil jsem. „Orb sám je nebezpečný. O skříňce to nevím.“

„Jeden z nás ji bude muset stejně otevřít,“ řekl Algar. „Torak na nás mohl nastražit léčku. Skříňka může být klidně prázdná a Orb schovaný kdovíkde.“

Věděl jsem, kdo má otevřít skříňku a vyjmout Orb. Záměr, který nás přivedl na toto místo, mi tuto informaci vložil do hlavy, ale zároveň jsem věděl, že se k tomu musí přihlásit dobrovolně. Já jsem je k tomu měl trochu popostrčit.

„Orb tě zná, Belgarate,“ řekl Šerek. „Udělej to ty.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Já k tomu nejsem určen. Já mám na práci ještě jiné věci a kdokoliv vezme Orb, stráví zbytek života jeho ochranou. Má to udělat jeden z vás, pánové.“

„Tak rozhodni, kdo to má být,“ vybídl mne Šerek.

„To nesmím.“

„Je to velmi jednoduché, Belgarate,“ ozval se Dras. „Zkusíme tu skříňku všichni otevřít a ten, kdo nezemře, je ten pravý.“

„Ne,“ řekl jsem důrazně. „Všichni máte své úkoly a umřít zde v Kthol Mišraku mezi ně rozhodně nepatří.“ Ukázal jsem na zářící skříňku. „Budu k vám, pánové, úplně upřímný. Orb je nejmocnější věc na světě. Kdokoliv z vás ho bude mít, bude schopen dokázat cokoliv. Ale Orb nechce dělat cokoliv. Má v sobě uložen vlastní kodex a když se někdo pokusí ho použít k něčemu, co se s tím neshoduje, tak se Orb postará, aby toho litoval. Torak se už o tom přesvědčil. Zpytujte svá srdce. Potřebuju někoho, kdo není ambiciózní. Potřebuju někoho, kdo bude ochoten strávit celý život hlídáním Orbu, aniž by pocítil touhu ho použít. Jestli pocítíte byť jen nepatrnou touhu ho vlastnit, tak nejste ten pravý.“

„Tím jsem mimo hru,“ potřásl hlavou Šerek. „Já jsem král a král by měl být ambiciózní. Jak bych se napil, měl bych chuť ho použít.“

Pohlédl na své syny. „Musí to být někdo z vás, chlapci.“

„Já bych zřejmě své ambice dokázal potlačit,“ řekl Dras, „ale myslím, že by to měl být někdo chytřejší, než jsem já. Já umím bojovat, ale moc myšlení mi vadí.“

Riva s Algarem na sebe pohlédli. Pak Riva potřásl hlavou a usmál se svým typickým chlapeckým úsměvem. „No tak jo,“ řekl. „Stejně nemám nic lepšího na práci.“ Přistoupil ke skříňce, otevřel ji a vytáhl Orb ven.

„*ANO!*“ ozval se vzrušeně hlas v mé hlavě.

„Tak dobrá,“ ozval se klidně Algar. „Když už jsme zjistili, kdo to je, tak bychom mohli jít, ne?“

Tak tohle se skutečně stalo v Torakově věži. Všechno to blábolení o „záměrech zla“, co je v Knize Alornu, se tam dostalo díky někomu, kdo popustil uzdu své obrazotvornosti. Nemám mu to za zlé, protože sám dělám celý život totéž, když se mi zdá nějaká historka příliš prozaická.

„Schovej ho někam do svého oděvu,“ řekl jsem Rivovi, „Je trochu rozčílený a ta záře by nás mohla prozradit.“

„Nebudu ale taky zářit?“ zeptal se pochybovačně Riva. „Myslím tak, jako ta skříňka.“

„Zkus to a uvidíš,“ navrhl jsem.

„Nemůže mě ta záře zranit?“ zeptal se.

„Myslím, že ne. Ničeho se neboj, Rivo. Orb tě má moc rád. Nijak ti neublíží.“

„Vždyť je to kámen, Belgarate. Jak může mít někoho rád?“

„Není to obyčejný kámen. Schovej ho, Rivo, a vypadneme odsud.“

Těžce polkl a strčil Orb do tuniky. Pak si pozorně prohlédl svou obrovskou ruku. „Zatím tam žádná záře není,“ poznamenal.

„Vidíš? Co jsem ti říkal? Měl by's mi, chlapče, začít důvěřovat. Nás dva čeká pěkně dlouhá společná cesta. Ušetřili bychom spoustu času, kdyby ses mě neptal na každou hloupost.“

„Hloupost?“ namítl. „Já si nemyslím, že zrovna tohle byla hloupá otázka po tom, co Orb udělal Torakovi.“

„Asi jsem použil nevhodný výraz. Promiň. Tak půjdeme.“

Prožil jsem si zlou chvilku, když jsme se plížili zpět a Torak najednou vykřikl. Byl to zoufalý výkřik z hlubin bezmoci. Myslím, že dračí bůh věděl i ve spánku, že mu bereme Orb. Sice nám v tom nemohl zabránit, ale já při tom výkřiku div nevyletěl z kůže.

Nemám rád, když mě něco vyděsí, a tak je možno moje další počínání přičíst na úkor mého úleku. „Pěkně zase spi, Toraku,“ řekl jsem mu. Pak jsem mu vložil zpět do úst jeho vlastní slova. „Dám ti jednu radu, bratře mého pána, za to, že's mi dneska nebránil v akci. Nesnaž se hledat Orb. Můj pán je velmi mírný a laskavý. Já takový nejsem. Jestli se někdy přiblížíš k Orbu, sním tě k obědu.“

Bylo to samozřejmě pouze nabubřelé gesto, ale v tu chvíli jsem mu prostě něco říct musel a navíc nám má malá hrozba posloužila později. Když se totiž Torak konečně probudil, nebyl chvíli schopen se vůbec vyjad řovat a ztratil spoustu času trestáním Angaraků, kteří nám měli zabránit ve vniknutí do věže. Tím jsme získali trochu náskok pro zpáteční cestu.

Spěchali jsme po schodišti dolů a přitom poslouchali, zda neuslyšíme odněkud přibíhat Grolimy. Slyšeli jsme však pouze vlastní kroky. Jinak bylo všude ticho. Když jsme seběhli dolů, vyhlédl jsem na zasněžené náměstí. Bylo stále prázdné. Štěstí nám zatím přálo.

„Tak jdeme!“ vzdychl netrpělivě Dras. Mnohokrát jsem o tom později diskutoval s princem Kheldarem a on mi říkal, že zloději většinou trpí takovou netrpělivostí, že se tím vystavují většímu nebezpečí než při samotné loupeži. Přirozený instinkt potom, co něco ukradnete, vám velí, vzít co nejrychleji nohy na ramena, ale když nechcete, aby vás chytili, je lepší ten instinkt potlačit.

Na schodech Torakovy věže stále ulpíval silný zápach po dvou hlídacích psech, takže jsme se všichni snažili dýchat co nejméně, dokud jsme se nedostali do úkrytu ve ztemnělé uličce, odkud jsme původně přišli na náměstí.

„Co myslíš?“ šeptal mi Šerek, když jsme se vraceli tou klikatou, páchnoucí uličkou. „Bude bezpečné se vrátit cestou, co jsme přišli?“

Už jsem nad tím přemýšlel, ale zatím jsem na nic kloudného nepřišel. I když jsme se snažili jít z pobřeží s nejvyšší možnou opatrností, nepochyboval jsem, že po nás nějaké stopy zůstaly. Znal

jsem Toraka dost dobře, abych věděl, že pátrání nepovede téměř jistě osobně. Nechá to na svých podřízených, to znamená na Urvonovi nebo Ktačikovi. Urvona jsem se nijak zvlášť nebál. Ale Ktačik byl velká neznámá. Nevěděl jsem, čeho je tento Torakův učeň schopen a měl jsem pocit, že teď není čas to zjišťovat.

Jít na sever nemělo zcela jistě smysl. Torak už měl určitě svoje lidi u toho mostu a já s nimi nechtěl bojovat, i kdybych si myslel, že se jim snad můžeme postavit. Jít na západ bylo asi stejně nebezpečné. Musel jsem vycházet z toho, že Ktačik má stejné schopnosti jako já, a já bych ty stopy, o kterých jsem se zmiňoval, zcela jistě našel. Jít na východ také nemělo smysl. Co by mělo za smysl nořit se hlouběji do Mallorey, když bezpečí leželo na druhé straně.

Takže zbýval jenom jih. „Co byste říkali, pánové, nějaké té rvačce?“ zeptal jsem se Šereka a jeho synů.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Šerek.

„Proč bychom se trochu nepopasovali s hlídkou u severní brány?“

„Můžu ti vyjmenovat tucet důvodů proč to nedělat,“ řekl nejistě Riva.

„To je možné, ale já si myslím, že bychom to udělat měli. Nevíme, za jak dlouho se Torak probudí, ale rozhodně nebude brát ztrátu Orbu pouze filozoficky. Jakmile vstane, začne organizovat pronásledování.“

„To je určitě dobrý důvod,“ souhlasil Železný stisk.

„Měli bychom se pokusit to zařídit tak, aby se pronásledovatelé vydali špatným směrem. Hromada mrtvých Grolimů u severní brány by mohla být dostatečným důkazem, že jsme se vydali tím směrem. Co myslíte?“

„Já bych řekl, že jo.“

„Tak pojďme zabít pár Grolimů.“

„Počkejte chvilku,“ namítl Šerek. „Jestli se chceme vracet cestou, kterou jsme přišli, tak bychom asi k té bráně neměli přitahovat pozornost.“

„My ale nepůjdeme cestou, kterou jsme přišli.“

„Tak kudy půjdeme?“

„Na jih, přesněji… no snad by se dalo říct, že na jihovýchod.“

„To nechápu.“

„Věř mi.“

Začal nadávat. Asi ho ta poznámka štvala tak, jako vždycky štvala mě.

U severní brány bylo šest černě oděných Grolimů, se kterými jsme udělali krátký proces. Ozvalo se sice pár přidušených výkřiků a jedno nebo dvě docela hlasitá zaúpění, ale protože v Kthol Mišraku nebylo žádné okno, nikdo to nezaslechl.

„Tak a je to,“ prohlásil Dras a utíral si sekeru. „Co teď?“

„Teď zpátky do vašeho tunelu.“

„Belgarate,“ namítl, „přece chceme pryč z města.“

Projdeme bránou, vlezeme do tunelu a obejdeme město, abychom se dostali k řece na jihu.“

„Venku je kolem města cesta,“ prohlásil Riva. „Proč tedy budeme vůbec používat tunel?“

„Protože by psi zachytili náš pach. Chceme, aby si mysleli, že míříme na sever. Potřebujeme trochu času, abychom získali náskok.“

„Velmi chytré,“ zamumlal Algar.

„Já to nechápu,“ řekl Dras.

„Ta řeka bude asi zamrzlá, ne?“ zeptal se ho Algar.

„Asi jo.“

„Takže to bude něco jako dálnice… žádné stromy ani kopce, co by nás brzdili.“

Dras o tom uvažoval. Do tváře se mu pomalu vkrádal obraz pochopení. „No, Algare, myslím, že máš pravdu. Belgarat je velmi chytrý stařec.“

„Nemohli bychom mu pogratulovat někdy jindy?“ ozval se Riva. „Já nesu lup, tak bych byl sakra rád, kdybychom získali co největší náskok.“

Pomyslel jsem si, že bych měl něco Rivovi vysvětlit. Používat výraz lup, když se hovořilo o Orbu mého pána, to se opravdu nehodilo.

Pospíšili jsme z brány, kde jsme za sebou zanechali poházená těla strážných, běželi jsme kousek po cestičce a pak se zase zabořili do sněhové hradby po levé straně. Za chvíli jsme vylezli z tunelu u městské hradby. Kolem hradeb bylo dost cestiček, kudy procházeli hlídkující Grolimové i obyčejní Angarakové, takže jsme si mohli

vybrat jednu z nich, která mířila na východ. Když jsme došli k rohu, stočili jsme se k jihu. Řekl bych, že zhruba za dvě hodiny jsme dorazili ke břehu řeky.

Byl jsem rád, že se naplnila moje představa, že na zamrzlé řece nebude sníh, protože ho vítr sfoukal. Řeka se vinula jako široká černá stužka zasněženou krajinou.

„Máme štěstí," poznamenal Dras. „Nezanecháme žádné stopy."

„To byla část mého plánu," řekl jsem, abych si trochu přihřál polívčičku.

„Jak jsi mohl vědět, že na řece nebude metr sněhu?" zeptal se mne.

„Ta bouře přišla ze západu a tady není nic, co by zadrželo sníh na řece, proto zůstala pro nás čistá. Všechen ten sníh se pravděpodobně nahromadil na horách západní Karandy."

„Ty myslíš na všechno, Belgarate, co?"

„Snažím se. Tak už pojďme na ten led, ať se dáme na cestu domů. Začíná se mi stýskat po domově."

Nejdříve jsme se ale snažili zahladit naše stopy k řece. Přešli jsme po ledě co nejdál, aby na nás nedosáhlo světlo z loučí z města. Pak jsme zamířili dolů po řece.

Nebruslili jsme, ale dost rychle jsme klouzali. Zhruba za tři hodiny začaly mraky lemující jižní horizont světlat.

„Vychází slunce," řekl Algar. „Myslíš, že to probudí Toraka?"

Nebyl jsem si tím jist. „Zkusím to zjistit," odpověděl jsem. Pasažér, co se ubytoval mezi mýma ušima mi řekl, abych se s ním nepokoušel spojit, dokud budeme ve městě. Teď jsme byli z města venku, tak jsem to zkusil. „N*echceš už vstát?"* zeptal jsem se.

„Nemusíš hned urážet."

„Neuděl jsem to schválně. Musím přiznat, že otázka, jestli už ten někdo vstal, mi hodně leží na srdci. Získali jsme to, pro co jsme šli. Je to konec této UDÁLOSTI?"

„Víceméně. Nebude to úplně za vámi, dokud nepřekročíte Východní moře."

„Můžeš mi říct, kdy se má Torak probudit?"

„Ne. Ale buď si jist, že až se to stane, že to poznáš."

„Rada nebo dvě by dost pomohly."

„Lituju, Belgarate. Jen pokračujte. Zatím si vedete dobře.“

„Dík.“ Neřekl jsem to zrovna přívětivě.

„Líbilo se mi, jak sis poradil s těma dvouma psama. To jsem ještě neviděl Jak jsi na to přišel?“

„Když jsem byl chlapec, tak jsem si uměl se skunkama docela dobře poradit. Takové věci si člověk většinou pamatuje.“

„To si umím představit. Pokračujte a mějte uši otevřené.“ Po těch slovech byl zase pryč.

Zhruba za čtvrt hodiny jsem pochopil, proč chtěl, abychom měli uši otevřené… i když mám pocit, že bychom to slyšeli, i kdybychom spali. V Knize Alornu je popsáno, co dělal dračí bůh, když se probudil. A já bych řekl, že na tenhle kousek dohlédl Algar, když ho psali. Bylo zjevné, že byla nějaké dohoda mezi hlasem v mé hlavě a hlasem v hlavě Torakově, jak dlouho zůstane Torak v komatu. Východ slunce je ale přírodní jev a v tu chvíli se Jednooký probudil. Byli jsme asi deset mil od města, ale přesto jsme slyšeli jeho výkřik hněvu a potom jak ničil ve vzteku město… dokonce zkopl i svou věž. Byl to jeden z nejhezčích výbuchů vzteku v dějinách světa.

„Proč chvíli nepopoběhneme?“ zeptal se Algar, když hrozné zvuky ničení Kthol Mišraku shodily sníh ze stromů podél řeky.

„Ale vždyť běžíme,“ řekl mu Dras.

„Tak proč neběžíme rychleji?“ Tehdy jsem zjistil, proč Algarovi říkají Létající noha. Bože, ten chlapec uměl utíkat!

V Knize Alornu je popsáno, co se stalo v Mallorey. Je to dobrý příběh, plný dramat, vzrušení i důležitých momentů. Já jsem ten příběh několikrát použil. Popisuje celou věc jenom z doslechu, ale je to dobře napsáno. Ten chlapík, co to napsal byl Alorn, a tak přehnal význam toho mostu – domnívám se, že hlavně proto, že ho objevili dva Alornové. Ve skutečnosti jsem ten most ani nezahlédl… hlavně asi proto, že na každém kamenném ostrůvku na nás čekaly stovky Angaraků. Do Mallorey jsme se dostali přes východní moře a nazpět taky.

Torakův výbuch hněvu – na kterém jsem se alespoň částečně podílel svým popíchnutím, když jsme byli ve věži – demoralizoval

Grolimy, Chandimy i obyčejné Angaraky, žijící v Kthol Mišraku. Beldin později zjistil, že to byl Ktačik, kdo za pomoci jemu vlastní brutality nastolil pořádek. Trvalo mu to ale několik hodin a i potom naše lest zabrala. Angarakové našli šest zabitých Grolimů u severní brány a Ktačik poslal psy na sever a na západ, i když přemýšlel, jaký trik jsme mohli použít

Den netrval příliš dlouho, ale ani příchod noci nás nijak nezbrzdil. Chvátali jsme za Algarem, co nám síly stačily.

Když nastal další den, vrátili se psi do ruin Kthol Mišraku a hlásili Ktačikovi, že po nás nenašli žádné stopy. Po té zprávě Torakův učedník rozšířil průzkum i na další oblasti. Pak se samozřejmě stalo, že jeden dobrý stopař zachytil náš pach. Pak nastaly dostihy. Ktačik proměnil několik set normálních Grolimů na psy, přičemž jich zhruba polovinu zabil. Pak se celá ta vyjící smečka vrhla po našich stopách na řece.

„Co budeme dělat, Belgarate?“ sípal Šerek. „Začínáme toho mít dost. Nevím, jak dlouho ještě vydržíme utíkat.“

„Zkusím něco vymyslet,“ odpověděl jsem. „Zastavte se a zkuste zatím nabrat trochu dech. Musím domyslet detaily.“ Začal jsem o tom znovu přemýšlet. Riva měl v tunice neskutečnou moc, ale neměl ji použít. Pokud jsem měl pravdu, tak ani nebude muset. „Uděláme to takhle,“ řekl jsem. „Rivo, až se ti psi objeví na dohled, tak vyndej Orb a drž ho tak, aby ho viděli.“

„Myslel jsem, že jsi říkal, že ho nemám použít.“

„Neřekl jsem, abys ho použil. Řekl jsem, abys ho zvedl vzhůru. Chci, aby ho Chadimové spatřili… a chci, aby Orb spatřil je.“

„K čemu to bude dobré?“

Upřímně řečeno, nebyl jsem si úplně jist, ale měl jsem jisté tušení. „Vysvětlování by zabralo moc Času. Mýlil jsem se snad někdy?“

„No… myslím, že ne.“

„Tak mi musíš důvěřovat, že vím, co dělám.“ Ve skutečnosti jsem se sám modlil, abych měl pravdu.

Za chvíli se několik desítek psů objevilo v zátočině řeky. „No tak, Rivo,“ řekl jsem. „Už je čas. Zdvihni Orb do výše. Nedávej mu žádné pokyny, jen ho drž. Ne aby ti vyklouzl. Vím, jak máš silné ruce. Jestli se začneš klepat a rozbiješ Orb, tak budeme mít opravdu problémy.“

„Myslím, že už je stejně máme,“ huhlal Šerek, stojící za mnou.

„Slyšel jsem tě,“ poznamenal jsem přes rameno.

Riva vzdychl, vyjmul Orb a zdvihl ho nad hlavu. „Sbohem, táto,“ řekl smutně.

Jakmile psi spatřili zářící Orb v natažené Rivově ruce, snažili se na kluzké řece zastavit.

Pak Orb přestal zářit. Zablikal a ztmavl.

Riva vzdychl.

Orb se probral, ale tentokrát nezářil modře. Vyzařoval bílé, oslepující světlo, aspoň třikrát silnější než slunce.

Psi vyli bolestí, skákali jeden po druhém a zatínali drápy do ledu.

Nevím, kolik Grolimů se opět dostalo do své původní podoby, ale vím jistě, že ti, co se hnali po řece zpět, byli dočista slepí.

„Tak vidíte,“ ozval jsem se částečně okouzlen. „Nakonec to docela vyšlo. Je to úžasná věc.“

„Belgarate!“ ozval se Šerek s úzkostí v hlase. „Chceš říct, že jsi to nevěděl?“

„Teoreticky ano,“ odpověděl jsem. „Ale teorii nelze plně věřit, dokud to nespatříš na vlastní oči.“

„Co se stalo?“ vyzvídal Dras.

Pokrčil jsem rameny. „Riva nesmí použít Orb a proto se ho smí dotknout. Nesmí nic udělat, ale Orb může a taky to udělal. Orb nemá rád Toraka… a taky Angaraky. Ale má rád Rivu. Dostal se do nebezpečí a Orb vzal události do svých vlastních rukou. Fungovalo to docela dobře, ne?“

Zírali na mě s hrůzou v očích. „Připomeň mi, Belgarate, abych s tebou nikdy nehrál karty,“ řekl Dras chvějícím hlasem. „Příliš mnoho riskuješ.“

Ktačik a Torak za námi posílali další psy a s nimi i Grolimy. Za Grolimy jeli jezdci na koních. Měli na sobě drátěné košile, na hlavách helmy a používali různé zbraně. To byli první Murgové, které jsem kdy spatřil. Nelíbili se mi už tenkrát a své mínění jsem nikdy nezměnil. Jejich koně byli větší, než jaké jsme používali na druhé straně Východního moře, ale Murgové pro ně byli stále příliš velcí.

Tak a teď, protože se v průběhu dalšího vyprávění budu čas od

času zmiňovat o kmenech Murgů, Nadra ků a Thullů, se pokusím je pro vás rozlišit. Tři angarácké kmeny, které se na východní světadíl vydali po zničení Kthol Mišraku, vlastně ani ve skutečnosti žádnými kmeny nebyly. Všichni to byli Angarakové, ale během těch dvou tisíc let, kdy žili ve Městě nekonečné noci, se od sebe odlišili. Rozdíly mezi nimi nebyly rasového či kmenového původu, ale byly založené na kastách. Slovo 'Murgo' ve staré Angaračtině znamená válečníka; slovo 'Nadrak' znamená měšťan a výraz 'Thull' označoval sluhu nebo otroka. Murgové mají postavu vojáků, široká ramena, jsou štíhlí a rození atleti. Nadrakové jsou spíš hubenější a Thullové mají tělesnou stavbu jako volové. Torak se tolik upnul na podrobení si Orbu, že ani nevěnoval žádnou pozornost tomu, co se dělo obyvatelům Kthol Mišraku v důsledku jakéhosi dvoutisíciletého výběrového množení a domníval se, že se liší kvůli rozdílnému kmenovému původu. To je jeden z důvodů, proč společenství jím přesunutá na západ moc nefungovala. Murgové měli pocit, že práce je pod jejich úroveň; Thullové byli příliš hloupí na to, aby zřídili něco byť jen podobné vládě; a Nadrakové, ti mohli podvádět jen sebe navzájem.

Pochopili jste to? Snažte se si to zapamatovat. Nechce se mi to opakovat celé znovu. Už tak se opakuju až moc.

Psi byli dostatečně varováni osudem svých přátel ze smečky a drželi se zpátky, ale Murgové a Grolimové se hnali do útoku. Tentokrát jsem ani nemusel Rivovi říkat, co má dělat. Vytáhl Orb a podržel ho nad hlavou.

Orb se znovu rozzářil a zapracoval, a znovu vyšlehl oheň. Tentokrát ale dosáhl trochu dál. Bylo to asi poprvé v historii Kthol Mišraku, kdy bylo město zcela osvětleno a západní svahy Karandských hor a Východní moře byly od severního pólu až po břehy Morindie utopeny ve světle přinejmenším tak silném jako světlo, které nás zasáhlo o tři tisíce let později v Korimu.

Útočící Murgové a Grolimové byli okamžitě sežehnuti tím hrozným světlem. V tom okamžiku jsem něco o Orbu zjistil. Měl jakýsi vrozený smysl pro slušnost. Vždycky lidi varoval, než na ně použil svou sílu. K tomu posloužilo ono oslepení psů – jako varování. Varoval ale jenom jednou. Jestliže se lidé rozhodli ignorovat jeho

první varování, pak neváhal ani vteřinu.

Alornové i já jsme byli omráčeni silou a intenzitou toho, co se právě stalo. Psi využili našeho chvilkového zmatení a dostali se na břeh před nás, což jim umožnilo nás zdržet. Ten záblesk pronikavého světla částečně oslepil i *nás.* Když světlo odeznělo, motali jsme se v temnotě jako opilí. Naše oslepení, ještě navíc spojené s občasnými sebevražednými útoky psů, nás zdrželo tolik, že jsme se po řece sotva plazili.

„Jak daleko je ještě k pobřeží?“ supěl Šerek.

„Nemám ani tušení,“ přiznal jsem.

„Tohle nevypadá dobře, Belgarate.“

„Moc se strachuješ.“ Obrátil jsem své uslzené oči na jeho nejmladšího syna. „Drž ho ve vzduchu, Rivo. Ať vidí, co půjde za námi.“

Pokračovali jsme dolů po řece a provázely nás série blesků a jakýchsi úderů hromu, jak Orb likvidoval psy, kteří se na nás hnali ze břehů.

„Valí se na nás zezadu, Belgarate!“ volal Dras, který šel za námi. „Torak je s nimi!“

Zaklel jsem. Tohle jsem nečekal. Bohové se do takových šarvátek nezapojují. *„On tohle může udělat?“* střelil jsem tu otázku do těkajících myšlenek v mé hlavě.

„Ne, tohle ne!“ Hlas zněl najednou velice rozezleně. *„On podvádí!“*

„Znamená to, že se zrušila pravidla?“

„Myslím, že ano. Buď ale opatrný. Nechceme přece zničit tuhle část vesmíru.“

Trochu jsem přitlačil. *„Mám to udělat?“*

„Ani náhodou! Jestli pozdvihneš Orb, připoutám ho k tobě a nikdy se ho nezbavíš. Musel by ses stát jeho strážcem a na to nemáš čas. Řekni Rivovi, co má dělat.

Nenech ho ale zničit Toraka, ať se děje cokoliv. On není tím vyvoleným.“

„Šereku!“ řekl jsem ostře. „Vezmi Drase a Algara! Zadrž ty lidi, já si promluvím s Rivou.“

Král Alorie temně přitakal a všichni tři se rozmístili na ledu s

připravenými zbraněmi. Murgoští bojovníci na čele přibíhajících Angaraků se v těch chvílích přesvědčili o výhodách prozřetelnosti. *Není* dobrý nápad snažit se napadnout velkého Alorna, když je na vás připraven.

„Poslouchej pozorně, Rivo," řekl jsem Železnému stisku. „Chci po tobě, aby ses soustředil na svou ruku."

„Cože?"

„Nemusíš tomu rozumět. Prostě se podívej na Angaraky a mysli na to, co bys jim chtěl udělat, ale zároveň mysli na svou ruku. Orb je zbraň, ale nemusíš s ním mávat. Prostě si ho uvědom a on udělá, co budeš chtít."

„Myslel jsem, že's říkal, že tohle nemám dělat," protestoval.

„Pravidla se změnila. Druhá strana podvádí, takže my budeme taky trochu podvádět. *Nesnaž* se ale zranit Toraka. Zničíš svět, jestli to uděláš."

„*Cože* udělám?"

„Slyšels dobře. Soustřeď se místo toho na vyřízení Angaraků. Torak je dost chytrý, aby to pochopil… nakonec. Už asi nebude znovu podvádět."

„Udělám, co budu umět." Rivův hlas nezněl moc sebejistě. Pozvedl ale Orb a já Cítil, jak se jeho Vůle soustředila na blížící se Angaraky.

Nic se ale nedělo.

„Musíš svou Vůli vypustit!" křičel jsem na něj.

„Cože?"

„Pochopils to správně, ale musíš ji uvolnit!"

„Jak?"

„Něco řekni!"

„Co mám říct?"

„To je jedno! Zkus 'teď,' nebo 'spal' nebo 'zabij.' Prostě *něco* řekni!"

„Vpřed." Řekl to spíš pokusně.

S určitou dávkou snahy jsem se ovládl. „Ty tady poroučíš, Rivo," řekl jsem mu. „Nesmí to znít jako otázka."

„*Vpřed.*" zahřměl.

Tohle slovo bych asi nepoužil, ale posloužilo stejně dobře. Blížící

se Angarakové začali vybuchovat. Celé zástupy jich jeden po druhém vybuchovaly – jasné záblesky a ostré detonace se střídavě ozývaly z obou břehů. Šerekův nejmladší syn zlikvidoval první řadu. Pak se vrátil a systematicky zničil druhou vlnu a pak ještě vyřídil třetí.

„Nemůžeš jich vyřídit víc najednou?“ zeptal jsem se.

„Chceš to udělat?“ ucedil mezi stisknutými zuby.

„Ne. To není povoleno.“

„Nechtěl bys teda zmlknout a nechat to na mě?“

Teď už chápete, jak Garion přišel ke své vznětlivosti? Riva byl normálně ten nejklidnější Alorn, na jakého jsem kdy narazil, ale rozhodně byste ho neměli naštvat.

Když takhle prvních pět nebo šest řad Angaraků přeměnil v obláčky kouře a ohořelé kosti, zbytek to pochopil. Otočili se a prchali, přičemž se zdaleka vyhýbali rozzuřenému Torakovi.

Torak byl možná rozzuřený, ale všiml jsem si, že si ocelí krytou tvář chránil jedinou rukou. *Ani náhodou* nechtěl přijít o zbývající oko. Nakonec se i on otočil a s vytím prchnul.

„Už toho můžeš nechat,“ doporučil jsem Rivovi.

„Mohl bych se pustit za nimi,“ nabídl dychtivě. „Mohl bych prohnat každého Angaraka na kontinentě. Torakovi by nezbyl ani jediný uctívač.“

„Zapomeň na to,“ řekl jsem. „Zašel jsi právě tak daleko, jak ti bylo povoleno. Odlož Orb.“

„Šerek, Dras a Aldar se vrátili. „Pěkně jsme se protáhli,“ poznamenal král Alorie. „Ten Orb je šikovná věcička, hodí se ho mít u sebe, že?“

To jsou prostě Alornové!

Zdá se mi, že už jsem tohle říkal. Už byste si na to taky mohli zvyknout. Už tak dlouho obracím oči v sloup a syčím *'Alornové!,'* že už si toho ani nevšimnu.

Pokračovali jsme dál k ústí řeky a škrábali jsme se napříč ledem. Psi si teď udržovali odstup, ale *stále* se drželi za námi.

„Budou dělat problémy?“ zeptal jsem se svého přítele.

„Ne dlouho. Budou se muset vrátit, až se dostaneme tak do půlky.“

„Proč?“

„Jsou to Grolimové, Belgarate. Nemají žádnou moc na vaší straně Východního moře.“

„Zedar ano.“

„To je proto, že je učedník. Pro učedníky platí jiná pravidla. Ktačik a Urvon by mohli jít dál, ale obyčejní Grolimové ne.“

„Proč ne?“

„Beldin ti to jednou vysvětloval, pamatuješ?“

„A, teď jak jsi o tom mluvil, mám pocit, že se mi to vybavuje. Grolimové nemají žádnou moc tam, kde nejsou žádní Angarakové?“

„Udivující. Nakonec sis vzpomněl.“

„Co teď?“

„Popadni jednu nohu a strč ji před tu druhou. Nechám na tobě, která to bude. Nezkoušej ale popadnout obě najednou.“

„Moc vtipný.“

Pokračovali jsme přes ten hrozný rozpraskaný mořský led po několik dalších dní a psi byli stále nedaleko za námi.

Nebyla tam samozřejmě žádná hraniční čára, ale věděl jsem, kdy jsme překročili polovinu, protože psi upustili od dalšího pronásledování. Posadili se podél pukliny v ledu a vyli.

„Štěstí stále stojí při nás,“ řekl jsem Alornům.

„Jak to?“ ptal se mě Šerek.

„Tohle je *nejvzdálenější místo*, kam můžou *psi*. Teď už můžeme klidně domů.“

Bylo to trochu předčasné, protože se najednou jeden objevil přímo před námi – pes dvakrát tak velký než všichni ostatní, kteří za námi vyli. Vypadalo to, jako by vyzařoval načervenalé světlo.

„Neobtěžuj se,“ řekl jsem Rivovi, když jeho ruka zajela do tuniky. „Ten pes je jen iluze. Ve skutečnosti tam není.“

„Ještě jsi neslyšel naše poslední slovo, Belgarate,“ zavrčela na mě ta velká příšera, jako by slova přežvykovala mezi tesáky.

„Ty budeš Urvon,“ řekl jsem klidně, „nebo možná Ktačik.“

„Tohle trápení už nechám na tobě. My se ještě setkáme, stařiku;

máš na to moje slovo. Tentokrát jsi vyhrál. Příště už nebudeš mít takové štěstí.“

Pak zmizel.

Kapitola 16.

K pobřeží Morindie jsme se dostali o několik dní později. Každým dnem slunce stoupalo o něco výš a drželo tam o něco déle a i ten tuhý mráz už trochu polevoval. Na sever přicházelo jaro.

Rozhodli jsme se nevracet se stejnou cestou přes morindské arktické pustiny. Místo toho jsme zamířili na jih. Teď už jsme nebyli v nebezpečí a všichni jsme se co nejdřív chtěli dostat do teplejšího podnebí. Sledovali jsme pobřežní linii, dokud jsme se nedostali k dnešnímu Gar og Nadraku, což tehdy byla východní Alorie. Bylo to Še-rekovo království, ale v té části neměl moc poddaných – pokud ovšem nepočítáte jeleny. Všichni Alornové, kteří tam žili, byli stejně příslušníky medvědího kultu, takže jsme se jim vyhýbali. Tihle vyznavači kultu už od založení svého řádu chtěli získat Orb, takže Šerek ani nikdo z nás ostatních příliš netoužil po dalším setkání.

Když jsme dosáhli Severního řetězu, obrátili jsme se na západ a prošli jsme rozsáhlým lesem, přešli jsme hory a dostali jsme se na drasnijská vřesoviště. Pak jsme změnili směr na jihozápad, minuli jsme jezero Atun a konečně jsme jednoho krásného jarního rána dosáhli břehů řeky Aldur.

Někdo tam na nás čekal.

„No, chlapče," řekl veselý stařík na rozhrkané káře, „vidím, že stále míříš na západ."

„Už se z toho stala taková tradice," řekl jsem, jak nejklidněji jsem mohl.

„Tak koukám, že se vy dva znáte," poznamenal Šerek.

„Párkrát jsme se už setkali," odpověděl jsem. Do myslel jsem si, že můj pán má nějaký důvod proč zůstat utajen, tak jsem se rozhodl ho neprozradit.

„Už jste posnídali?" zeptal se nás stařec.

„Když tomu tak chcete říkat," řekl Dras. „Pár žvanců sušeného hovězího podle mě není žádná snídaně."

„Rozbil jsem tábor asi míli dolů po proudu," řekl nám stařík,

„a celou noc jsem opékal vola. Jste vřele zváni se připojit, jestli souhlasíte. Máte taky žízeň? Tam v táboře se v řece chladí sud dobrého piva.“

To bylo slovo! Alornové šli za károu jako smečka rozdováděných štěňat, když jsme je se stařík em vedli ke snídani. „Nejprve se postaráme o tvé přátele,“ řekl mi stařec tiše. „Pak si my dva musíme promluvit.“

„Jak chcete,“ souhlasil jsem.

Šerek a jeho synové se na vola vrhli jako smečka hladových vlků a kolem sudu se sesypali jako hejno vysušených ryb. Po hodině jezení a popíjení na všechny padla ospalost, a tak si hodili šlofíka. Stařík a já jsme sešli k řece a hleděli jsme přes řeku do kraje. V tolnedranských horách už začalo jarní tání, takže byla řeka plná hnědé bahnité vody.

„Máš nějaký zvláštní důvod pro ten převlek?“ ptal jsem se přímo k věci.

„Asi ne,“ pán na to. „Používám ho, když mám příležitost dostat se z Údolí. Lidé si mě moc nevšímají, když se potuluji v káře. Měli jsme s bratry poradu v jeskyni.“

„Ale?“

„Musíme odejít, Belgarate.“

„*Odejít?*“

„Nemáme na vybranou. Jestliže tu zůstaneme, dříve nebo později bychom se s Torakem museli utkat přímo, a to by zničilo svět. Tenhle svět je pro nás příliš důležitý, než abychom to mohli dopustit. Dítě světla ho bude potřebovat.“

„Kdo je Dítě světla?“

„To se mění. *Ty's* to byl, když jste se se Zedarem prali tam v Morindii. Mocnosti se nemohou přímo utkat, takže musí pracovat prostřednictvím agentů. Myslím, že už jsem ti to předtím vysvětloval.“

Mrzutě jsem přisvědčil. Nebyl jsem příliš šťastný z takového vývoje událostí.

„Už brzy se ale objeví poslední Dítě světla,“ pokračoval, „a poslední Dítě temnot. To jsou ti, kteří tohle všechno vyřeší jednou provždy. Teď máš za úkol se připravit na příchod Dítěte. Dávej pozor na Rivu. Dítě vzejde z něj.“

„To už tě nikdy neuvidím?“

Zlehka se usmál. „Samozřejmě, že uvidíš. Už jsem s tebou strávil příliš mnoho času, abych tě teď nechal jen tak jít. Dobře si všímej svých snů, Belgarate. Nebudu k tobě moct chodit osobně – alespoň ne moc často – takže s tebou budu mluvit ve spánku.“

„To je aspoň něco. Tak nás tedy povedeš, skrze sny?“

„Povede tě Nezbytnost. Skončil Druhý věk, jak o tom mluví Dalové. Tohle je Třetí věk, Věk proroctví.

Obě mocnosti budou určité lidi inspirovat k předvídání budoucnosti.“

V tom jsem viděl slabinu. „Není to trochu nebezpečné?“ zeptal jsem se. „Tohle není typ informací, které bychom mohli svěřit jen tak někomu.“

„O to už bylo postaráno, můj synu. Zbytek lidstva nebude rozumět, co je míněno v těch věštbách. Budou dostatečně zakuklené na to, aby je lidé považovali jen za blouznění několika šílenců. Řekni svým Alornům, ať na ně dávají pozor a zapíšou si všechno, co budou říkat, když to bude možné. Budou v nich ukryté vzkazy.“

„To je dost těžkopádný způsob práce, pane.“

„Vím, ale taková jsou pravidla.“

„Nejsem si tak úplně jistý, jestli pravidla ještě platí. Protivník začal podvádět, když jsme byli v Kthol Mišraku.“

„To byl Torak. Jeho Mocnost se za to omluvila. Torak je za to trestán.“

„Dobře. Co mám tedy dělat teď? Měl bych se totiž vážně vrátit k Poledře.“

Vzdychl. „Obávám se, že to bude muset počkat. Je mi to líto, Belgarate – víc než si vůbec dokážeš představit – ale ještě jsi neskončil. Musíš ještě rozdělit Alorii.“

„*Cože* mám udělat?“

Vysvětlil mi to… za nějakou chvíli.

Hele, je to moje vyprávění a já to řeknu, jak budu chtít. Jestli se vám nelíbí jak to vyprávím, řekněte si to sami.

Když mi tedy předal patřičné instrukce, nakrmil stařík svého koně a pak odjel se svou károu na jih a za společnost mi nechal jenom

chrápající Alorny. Neobtěžoval jsem se je budit, takže spali až do následujícího rána.

„Kde je tvůj přítel?“ zeptal se mě Šerek, když se konečně probudili.

„Měl ještě něco na práci,“ řekl jsem.

„No, takže teď je to za námi, ne?“ ozval se Dras. „Bude prima se vrátit do Val Alornu.“

„Ty nepůjdeš do Val Alornu, Drasi,“ řekl jsem mu.

„Cože?“

„Ty se vrátíš do těch vřesovišť, přes která jsme šli.“

„Proč bych to měl dělat?“

„Protože ti to říkám já.“ Byl jsem na něj trochu hrubý. Toho rána jsem nebyl v nejlepší náladě. Podíval jsem se na Medvědí plec. „Je mi líto, Šereku,“ řekl jsem, „ale budu muset rozdělit tvé království. Angarakové to nenechají jen tak, takže se na ně musíme připravit. Riva je strážcem Orbu, takže vy ostatní budete muset chránit *jeho*. Trochu vás rozmístím, takže se Torakovi lidé nebudou moct vrhnout na Rivu a ukrást Orb zpět.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ ptal se mě Šerek. „Jak dlouho bude trvat, než budu moct obnovit své království?“

„Obávám se, že to ti už nikdy nebude dopřáno. Rozdělení Alorie už bude natrvalo.“

„Belgarate!“ Řekl to naříkavé, skoro jako dítě, které protestuje, když mu vezmete jeho oblíbenou hračku.

„Je to mimo moje možnosti, Šereku. To ty jsi přišel s nápadem ukrást Orb. Teď si budeš muset zvyknout žít s důsledky. Dras musí založit vlastní království na severních vřesovištích. Algarovo se bude rozprostírat tady na těch pastvinách. Ty půjdeš zpět do Val Alornu. Tvým královstvím bude ten poloostrov.“

„*Království?*“ vybuchl. „Vždyť je to sotva větší než šatník!“

„Jen se neboj. Tvým královstvím teď bude oceán. Svolej své loďaře na poradu. Ty pramice, které až doteď dělali, nejsou dostatečně dobré. Nakreslím pro tebe nějaké návrhy. Král oceánů bude potřebovat válečné lodě, ne plovoucí vany.“

Oči se mu přemýšlivě zúžily. „Král oceánů,“ uvažoval. „Má to něco do sebe, že ano? Vážně se ale dá válčit na lodích?“

„Ó, jistě,“ ujistil jsem ho. „A výhodou je, že nemusíš nikam chodit, aby ses dostal na bojiště.“

„Kam mám jít já, Belgarate?“ ozval se Riva.

„Ukážu ti to sám. Mám jít s tebou a poskytnout ti ze začátku pomocnou ruku.“

„Díky, ale kam půjdeme?“

„Na Větrný ostrov.“

„Vždyť to není nic jiného než kus skály uprostřed Velkého západního moře,“ namítl.

„Já vím, ale je to *tvoje* skála. Vezmeš s sebou větší počet Alornů a vyrazíš tam. Nabídl ses převzít Orb. Teď máš velkou zodpovědnost. Až se dostaneme na ostrov, vybuduješ pevnost a ty a tví lidé tam strávíte zbytek života strážením Orbu. Pak předáš zodpovědnost za ochranu Orbu svým dětem a oni ji převezmou.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Nemám ani nejmenší tušení – pravděpodobně staletí, možná dokonce věky. Tvůj otec vybuduje válečné loďstvo a nenechá *nikoho* přiblížit se k Větrnému ostrovu.“

„Takhle jsem si to teda nepředstavoval, když jsme začínali, Belgarate,“ stěžoval si Šerek.

„Život je prostě plný takových zklamání, nebo ne? Už je pryč doba dětských her. Je čas dospět. Máme ještě spoustu práce.“

Asi jsem na ně nemusel být takhle drsný, ale pán na mě taky nebyl zvlášť jemný a to jejich fňukání mě už unavovalo. Vyrazili na nejdůležitější výpravu v historii jejich rasy, jako kdyby to byla zábava. Teď když přicházely důsledky jejich skotačení ve sněhu, jediné co udělali, bylo to, že se shromáždili kolem mne a stěžovali si.

Alornové jsou někdy takoví dětinové.

Nacpal jsem do nich detaily rozdělení se stejnou nečitelností. Nedal jsem jim čas upadnout do sentimentality a sebelitování. Řekl jsem Šerekovi zcela přesně, kolik bojovníků má poslat s každým synem aby mu pomohli při zakládání nových království. Ve tváři měl dost lítostivý výraz, když si uvědomil, že požaduji přes polovinu jeho poddaných. Vždycky, když začal protestovat, připomněl jsem mu, že to byl jeho nápad vydat se na cestu a získat Orb zpět. *Já* jsem tehdy nechtěl opustit svou těhotnou ženu, takže jsem teď nad ním necítil

žádnou lítost.

„Takže," uzavřel jsem večer, „to provedeme takhle. Máte nějaké dotazy?"

„Co máme dělat, až se usadíme a rozjedeme to?" zeptal se Dras mrzutě. „Prostě jenom přešlapovat a čekat na Angaraky?"

„Dostanete další pokyny od Belara," řekl jsem mu. „Bohové jsou do toho přece taky zapojeni."

„Belar mě nemá rád," řekl Dras. „Většinou ho v kostkách porazím."

„Tak už s ním nehraj kostky. Snaž se s ním být zadobře."

„Tady kolem je to hrozně otevřená krajina," ozval se Algar a rozhlížel se po rozlehlých pláních. „Budu toho muset dost nachodit."

„Jsou tu všude kolem divocí koně. Pochytej je a jezdi na nich."

„Tahám nohy po zemi, když se snažím na nějakém sedět."

„Tak tedy chyť nějakého většího."

„Vždyť žádní větší nejsou."

„Tak si je vyšlechti."

„Počasí na Větrném ostrově je opravdu mizerné," namítal Riva.

„Postav domy se silnými zdmi a pevnou střechou."

„Vítr ty doškové střechy prostě sfoukne."

„Tak tedy dělej střechy z břidlice a přitluč je."

Šereka to nakonec začalo unavovat stejně jako mě. „Máte svoje instrukce," řekl svým synům. „Teď jděte a udělejte to, co vám řekl. Možná teď budete králové, ale stále jste mými syny. Nechtějte, abych se za vás musel stydět."

Tohle jim vrátilo energii a rozhodnost.

Loučení příštího rána bylo stejně dost smutné. Pak jsme se rozutekli po všech čertech a nechali Algara stát na břehu řeky Aldur.

Riva a já jsme šli na západ, dokud jsme nenarazili na hory a pak jsme lehce zahnuli na severovýchod, abychom se vyhnuli severnímu cípu země Ulgo. Už jsem se dost pobavil při všech těch potyčkách s Angaraky. Moc jsem neměl chuť si zahrávat s Algroty nebo Eldraky.

Sešli jsme dolů z hor a přešli úrodnou nížinu dnešní Sendarie, až jsme se dostali na pobřeží Velkého západního moře. Zastavili jsme tam a čekali na bojovníky, které nám Šerek slíbil poslat… a na jejich ženy, samozřejmě. Zakládal jsem nové státy, takže jsem potřeboval

množení a potomstvo.

Ano, vím, že je to dost hrubě řečeno a pravděpodobně to Polgaru urazí, ale to je vlastně jedno. Když by se nemohla rozčílit nad tímhle, našla by si asi něco jiného.

To jsem tě tentokrát dostal, že jo, Pol?

Zatímco jsme s Rivou čekali, až jeho lidé dorazí z Val Alornu, bavil jsem se podváděním. Nedaleko pláže byl docela rozlehlý les a já jsem svůj talent používal k tomu, abych kácel stromy a řezal je na prkna. Riva už mě viděl dělat všelijaké věci pomocí Slova a Vůle, ale z jakéhosi důvodu ho pohled na piliny samovolně létající z kmene dost znervózňoval. Nakonec odmítl se na to dívat a seděl místo toho na břehu a zíral na moře, přičemž mumlal slovo 'nepřirozené'… většinou dost hlasitě, abych ho zaslechl.

Snažil jsem se mu vysvětlit, že budeme potřebovat lodě, abychom se dostali na Větrný ostrov, a lodě potřebují dříví, ale odmítl mě poslouchat. Až když jsem měl hromady klád naskládané asi čtvrt míle podél pláže, konečně za mnou přišel s docela oprávněnou připomínkou. „Jestli chceš dělat lodě z těchto čerstvých desek, potopí se. Musí alespoň rok schnout.“

„Ne, tak dlouho ne,“ nesouhlasil jsem. Pak, jenom abych mu ukázal, kdo je na koni, jsem se podíval na nejbližší hromadu, soustředil jsem se a řekl jsem: „Horko.“

Hromada začala okamžitě čoudit. Riva mě nazlobil, a tak jsem zašel moc daleko. Ubral jsem žár a kouř nahradila pára, jak klády vypouštěli svou vlhkost.

„Kroutí se,“ poznamenal vítězoslavně.

„Samozřejmě, že se kroutí,“ odpověděl jsem klidně. „Chci je zkroutit.“

„Zkroucené dřevo je na nic.“

„To záleží na tom, co z něj chceš dělat,“ odporoval jsem. „Chceme lodě, ale lodě mají zkroucená dna. Když to má ploché dno, říká se tomu bárka a moc dobře to neplave.“

„Ty máš odpověď na každou otázku, že jo, Belgarate? I na své chyby.“

„Proč se na mě tak zlobíš, Rivo?“

„Protože jsi mi rozbil život. Oddělil jsi mě od mojí rodiny a táhneš mě na nejhnusnější místo na zemi, abych tam strávil zbytek života. Drž se ode mě dál, Belgarate, teď tě nemám moc rád.“ Pak po pláži odkráčel pryč.

Vyrazil jsem za ním.

„Nech ho být, Belgarate.“ Byl to opět můj přítel.

„Jestli budu potřebovat jeho spolupráci, musím si ho teď udobřit.“

„Je teď právě trochu nazlobený. Uklidní se. Neoslabuj svou pozici tím, že za ním půjdeš. Nech ho, ať přijde sám.“

„Co když nepřijde?“

„Musí. Ty jsi jediný, kdo mu může poradit co má dělat, a on to dobře ví. Má neobyčejný smysl pro zodpovědnost. Proto jsem ho taky vybral. Dras je větší, Algar zase chytřejší, ale Riva se drží toho, co už začal Vrať se k opékání trámů. To ti vyžene problémy z hlavy.“

Nějak vždycky trefil, kterou urážlivou poznámku má říct. *Opékání trámů!* Vždycky zrudnu, když si vzpomenu právě na tuhle poznámku.

O dva dny později se mi Riva přišel omluvit. „Promiň, Belgarate,“ řekl kajícně.

„Co? Neřekls nic co by nebyla pravda. Já jsem *skutečně* rozbil tvůj život, *skutečně* jsem tě odtrhl od rodiny a *vezmu* tě na Větrný ostrov, abys tam prožil zbytek života. Jedinou věc si vynechal, a to, že nic z toho nebyl můj nápad. Jsi teď Ochránce Orbu a někdo ti musí říct, co máš dělat. Já jsem tvůj učitel. Nikdo z nás o svůj úkol nestál, ale stejně jsme je dostali. Měli bychom ze sebe vydat to nejlepší. Teď pojď sem, ukážu ti plány, které jsem nakreslil pro vaše čluny.“

„Lodě,“ opravil mě nepřítomně.

„Jak chceš, Ochránče Orbu.“

Alornové začali přicházet příští odpoledne. Alornové nepochodují. Dokonce ani nechodí pohromadě, když cestují, a nemají určitý směr, protože se občas odpojí malá skupinka a jde na průzkum.

Riva je okamžitě zapojil do stavby lodí a ta liduprázdná pláž se proměnila v loděnice. K mým návrhům lodí bylo dost připomínek od mnoha Alornů a některé z nich měly dokonce i nějakou cenu. Většina

z nich ale byla přihlouplá. Alornové se hrozně rádi hádají, možná proto, že jsou u nich hádky předehrou k bitce.

Běhal jsem po pláži sem a tam a podváděl jsem, kde to bylo třeba, takže jsme těch deset lodí dokončili během necelých šesti týdnů. Pak Riva předal vedení svému bratranci Anrakovi a my jsme coby předsunutá skupina vyrazili po Větrném moři k ostrovu.

Jestli jste nikdy Větrný ostrov neviděli, mohli byste si myslet, že popisy, které jste slyšeli, byly přehnané. Věřte mi, nebyly. Zaprvé, ostrov má jedinou pláž, úzký pruh štěrku asi míli dlouhý v hluboko se zařezávající zátoce na východě ostrova. Zbytek pobřeží je tvořen útesy. Ve vnitrozemí jsou lesy, hluboké jehličnaté lesy, jaké najdete všude na severních územích, a v horských údolích v severní části docela rozlehlé louky. Nebylo by to asi tak špatné, kdyby neustále nefoukal vítr, a ještě k tomu tam může – a často se to děje – pršet šest měsíců bez přestání. Pak, když už se vyprší, začne sněžit.

Objeli jsme ostrov dvakrát dokola, ale nenašli jsme jinou pláž, a tak jsme vjeli znovu do té zátoky, o které už jsem mluvil, a vylodili jsme se na pevnou zem.

„Kde mám postavit tu pevnost?“ zeptal se mě Riva, když jsme oba konečně měli pevnou půdu pod nohama.

„To je na tobě,“ odpověděl jsem. „Kde je nejlogičtější místo?“

„Předpokládám, že právě tady, protože tohle je jediné místo, kde se mohou vylodit. Když tady bude stát má pevnost, alespoň je včas uvidím přijíždět.“

„Zní to dobře.“ Podíval jsem se na něj zblízka. Jeho chlapecké rysy se ztrácely. Odpovědnost, kterou tak lehce přijal v Kthol Mišraku, na něj začala těžce doléhat.

Podíval se na strmé údolí, které se z hor svažovalo ke konci zálivu. „Ta pevnost bude muset být o něco větší, než jsem si myslel,“ uvažoval. „Budu s ní muset zablokovat celé údolí. Myslím, že tu budu muset vybudovat město.“

„To bys taky mohl. Na tomhle ostrově nebude moc co dělat kromě dětí, takže tvá populace rychle poroste. Budeš potřebovat hodně domů.“

Najednou se začervenal.

„Ty *víš*, co to znamená, že jo? Myslím, dělat děti?“

„Samozřejmě, že vím.“

„Chtěl jsem mít jenom jistotu, že nebudeš obracet zelné listy nebo vyhlížet čápy.“

„Neurážej mě.“ Znovu se podíval do údolí. „Myslím, že je tam dost stromů na postavení města.“

„Ne,“ řekl jsem mu rovnou. „Nestavěj dřevěné město. Tolnedřané to zkusili v Tol Honetu a ještě ho ani nestačili dokončit, když jim vyhořelo. Použij kamení.“

„To bude trvat dost dlouho, Belgarate,“ namítl.

„Máš něco lepšího na práci? Založ tu na pláži prozatímní tábor a do ústí téhle zátoky umísti signální ohně, aby sem navedli zbytek tvých lidí. Pak budeme my dva nějakou dobu projektovat město. Nechci, aby to město rostlo jako býlí. Jeho účelem je chránit Orb a já chci mít jistotu, že nebudou žádné mezery v obraně.“

Během několika příštích týdnů připlouval zbytek lodí, po šesti či osmi lodích, a do té doby jsme už se Železným stiskem měli nákres města.

„Jak myslíš, že bych ho měl pojmenovat – to město, myslím?“ zeptal se mě, když jsme byli hotovi.

„Není to jedno?“

„Město by se mělo nějak jmenovat, Belgarate.“

„Pojmenuj ho jak chceš. Pojmenuj ho po sobě, jestli chceš.“

„Val Riva?“

„Není to trochu přehnané? Prostě ho pojmenuj Riva a nech to tak.“

„To nezní moc jako město, Belgarate.“

„Bude, až si na to lidé zvyknou.“

Nakonec přijel Anrak. „Tohle už jsou naše poslední lodi, Rivo,“ zahřměl, když vstoupil na pevninu. „Teď jsme tu všichni. Máš něco k pití?“

Párty na pláži byla v noci dost hlučná, a když už jsem v sobě měl pár žejdlíků, způsoboval mi hluk bolest hlavy, takže jsem se vydrápal do toho strmého údolí, abych se vzdálil popíjení a popřemýšlel. Stále jsem toho měl dost na práci, než pojedu domů, a tak jsem přemýšlel, jak je všechny zařídit co nejrychleji. *Vážně* jsem se chtěl dostat zpátky do Údolí k Poledře. Byl jsem teď nepochybně otcem a chtěl jsem se

podívat na svou ratolest.

Bylo to asi pár hodin po půlnoci, když mě napadlo se podívat na pláž. Hned jsem byl na nohou a nadával jsem. Všechny lodě byly v plamenech!

Utíkal jsem údolím na pláž a našel jsem Rivu a jeho bratrance, jak stojí těsně u vody a zpívají opileckou píseň. Měli kalné oči a kývali se ze strany na stranu, opilí jak zákon káže.

„*Co to děláte?*“ křičel jsem na ně.

„Á, tady jsi, Belgarate,“ řekl Riva a mžoural na mě jako výr. „Všude jsme tě hledali.“ Mávl rukou k hořícím lodím. „Pěknej oheň, co?“

„Krásnej oheň. Proč jste to udělali?“

„To dřevo, který jsi nám připravil je pěkně suchý, takže moc dobře hoří.“

„Rivo, proč pálíte ty lodě?“

Podíval se na bratrance. „Proč ty lodě pálíme, Anraku? Já to zapomněl.“

„Aby se nám lidi nenudili a nechtěli utéct,“ odpověděl Anrak.

„Aha. Už si vzpomínám. Není to dobrý nápad, Belgarate?“

„*To je pěkně blbej nápad!*“

„Co je na tom špatně?“

„Jak *se já* mám dostat na břeh?“

„Aha řekl. „Myslím, že mě to nenapadlo.“ Oči se mu rozsvítily. „Chceš něco k pití?“ zeptal se mě.

Kapitola 17.

„Belgarate?“ řekl mi Riva jednoho rána o několik dní později, když jsme stáli na horním konci úzkého údolí, které se táhlo od pláže, a sledovali jsme Alorny, jak vytvářeli stupňovité terasy na strmém dně údolí.

„Ano, Rivo?“

„Mám mít meč?“

„Vždyť už jeden máš.“

„Ne, já myslím speciální meč.“

„Ano,“ odpověděl jsem. Kde se o *tomhle* mohl dovědět?

„Kde tedy je?“

„Ještě neexistuje. Ty ho máš vyrobit.“

„Myslím, že bych to zvládnul. Z čeho ho mám vyrobit?“

„Z hvězd, jestli tomu dobře rozumím.“

„Jak se mám dostat k nějaké hvězdě?“

„Spadnou z oblohy.“

„Pak si tedy myslím, že to *skutečně* byl Belar, kdo ke mně v noci mluvil.“

„Nerozumím ti.“

„Měl jsem sen – alespoň jsem si myslel, že to byl sen. Zdálo se mi, jako bych slyšel Belarův hlas. Poznal jsem ho, protože jsem ho sledoval, když hrával kostky s Drasem. Během hry dost nadával, protože Dras vždycky vyhrál. Není to zvláštní? Člověk by si myslel, že bůh si může s kostkou dělat, co ho napadne, ale Belara ani nenapadne podvádět. Drase zato ano. Dras by byl schopen hodit desítku s jednou kostkou.“

Snažil jsem se uklidnit. „Rivo, odbíháš. Začal jsi mi povídat o svém snu. Jestli k tobě mluvil Belar, mohlo by to být něco důležitého.“

„Používal dost archaických výrazů.“

„To bohové dělají. Co říkal?“

„Nejsem si úplně jistý, jestli jsem tu první část dobře pochopil.

Zdálo se mi o něčem jiném a nechtěl jsem být rušen.“

„Ale? O čempak se ti zdálo?“

Skutečně se začervenal. „To není až tak důležité,“ řekl vyhýbavě.

„U snů nikdy nevíš. Co to bylo?“

Začervenal se ještě víc. „No… byla v tom zapojena dívka. To není až tak důležité, ne?“

„No… ne, asi ne. Podařilo se nakonec Belarovi získat tvou pozornost?“

„Musel na mě mluvit dost nahlas. Byl jsem do té dívky *úplně* zblázněný.“

„To ti teda věřím.“

„Měla ty nejsvětlejší vlasy, jaké jsem kdy viděl a věřil bys tomu, že na sobě vůbec nic neměla?“

„*Rivo!* Zapomeň na tu holku! Co říkal Belar?“

„Nemusíš se tak rozčilovat, Belgarate,“ řekl trochu uraženě. „Už se k tomu dostávám.“ Kabonil se. „Nech mě, abych se mohl soustředit. Zdá se mi, že říkal něco jako: „Sleduj, Ochránce Orbu, nechám dvě hvězdy spadnout z nebe, ukážu ti, kde leží a ty je vezmeš a položíš do velkého ohně a ukováš je. Jedna hvězda bude ti čepelí a druhá bude sloužit coby jílec meče, který bude bránit Orb mého bratra, Aldura.“ Nebo něco takového.“

„Budeme tedy v noci muset stavět pozorovatele.“

„Ale? Pročpak to?“

„Aby hlídali oblohu, samozřejmě. Musíme vědět, kam ty hvězdy dopadnou.“

„Ale, já už vlastně vím, kam dopadly, Belgarate. Belar mě vyvedl před stan a ukázal na oblohu. Dvě hvězdy padaly bok po boku a pak jsem je viděl narazit do země. Pak Belar odešel a já šel zpátky do postele, jestli bych tu dívku ještě neviděl.“

„*Nechápu* už konečně tu holku na pokoji?“

„Ne, myslím, že na ni nikdy nezapomenu. Byla to ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl.“

„Pamatuješ si ještě, kam ty hvězdy dopadly?“

„Támhle.“ Líně mávnul rukou ke sněhem pokrytému vrcholku hory, která se tyčila na konci údolí.

„Jdeme pro ně.“

„Neměl bych tu zůstat? Mám pocit, že tu mám vůdčí postavení. Neznamená to, že bych měl dohlížet na práci?“

„Je tvůj bratranec střízlivý?“

„Anrak? Nejspíš – víceméně, jako vždycky.“

„Proč ho nezavoláš a nepředáš mu to tu? Měli bychom jít ty hvězdy najít dřív, než začne znovu sněžit a zasype je to.“

„Ale, stejně bychom je našli. Trocha sněhu by je nezakryla.“

Vrhl jsem na něj překvapený pohled.

„Jsou to *hvězdy*, Belgarate, a hvězdy svítí. Uviděli bychom světlo, i kdyby byly úplně zasypané.“

Už chápete, co myslím tou Rivovou nevinností? Nebyl ani zdaleka nějak hloupý, ale prostě si nemohl připustit, že by se něco mohlo pokazit. Sešel údolím dolů pro svého bratrance a pak jsme oba vyrazili vzhůru úzkým údolím. Evidentně na dně kdysi tekl potok nebo říčka, protože tam byly oblázky, ale žádná voda už tam nebyla. Asi změnila svůj tok, když Torak přeměnil svět.

Riva mě během stoupání bavil tím, že mi popisoval svou dívku ze snu. Z jakéhosi důvodu zřejmě nemohl myslet na nic jiného.

Najít spadlé hvězdy nebylo opravdu až tak těžké. Byly doběla rozžhavené, když udeřily do hory, takže v místě dopadu rozpustily ve sněhu krátery.

„To nejsou hvězdy, Belgarate,“ protestoval Riva, když jsem je vítězoslavně vytáhl. „To není nic než dvě hroudy železa.“ ,

„Sníh jim odňal jejich světlo,“ řekl jsem mu. Nebyla to tak úplně pravda, ale bylo to jednodušší než se pokoušet o vysvětlení.

„Nemůžeš hvězdu zbavit jejího světla,“ posmíval se.

„Tohle jsou zvláštní hvězdy, Rivo.“ Zamotával jsem se do toho čím dál víc, ale neměl jsem právě chuť se s ním hádat.

„Aha, to mě vůbec nenapadlo. Co provedeme teď?“

„Budeme se řídit Belarovými instrukcemi, Připravíme oheň.“

„Tady nahoře? Ve sněhu?“

„Tady musíš udělat něco úplně jiného. Máš ještě Orb stále u sebe, že ano?“

„Samozřejmě. Vždycky ho mám u sebe.“ Poklepal na vybouleninu pod tunikou. „Co použijeme místo kladiva? A co kovadlina?“

„O to se postarám. Mám pocit, že by obyčejné nářadí nestačilo. Tyhle hvězdy budou asi tvrdší než obyčejné železo.“

Zašli jsme do nedalekého stromového háje a já jsem zapálil oheň. Trochu jsem s tím ohněm podváděl. Ze zeleného dřeva bychom nezískali patřičný žár. „Hoď je do ohně, Rivo,“ nařídil jsem mu.

„Cokoliv řekneš,“ souhlasil a hodil obě hroudy do plamenů.

Pak jsem zaměřil svou Vůli a vyrobil kladivo, kovadlinu a kleště. Předpokládám, že kdybyste šli za halu rivanského krále, ještě byste je tam našli. Jsou tak dobré, že asi ještě nezrezivěly.

Riva popadnul kladivo. „Je těžší, než se zdá,“ poznamenal.

„To je proto, že to je kouzelné kladivo.“ Bylo to snadnější než se pouštět do vysvětlování poměrné hustoty.

„Myslel jsem si to,“ řekl docela tiše.

Seděli jsme u praskajícího ohně na kládě a čekali jsme, až se ty hroudy železa zahřejou. Když byly konečně rozžhavené doběla, Riva je vyhrabal z uhlí a pustil se do práce. Někde po cestě nasbíral nějaké zkušenosti. Nebyl tak dobrý kovář, jako je Durnik, ale docela mu to šlo.

Asi po deseti minutách přestal mlátit kladivem a zblízka se podíval na žhnoucí hroudu, do které bušil.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Tyhle hvězdy musí být taky kouzelné – stejně jako to kladivo. Kdyby to bylo obyčejné železo, už by vychladlo.“

Ne, Durniku, já nepodváděl. Ale myslím, že Belar ano.

Existuje mnoho verzí *Knihy Alornů* ve kterých se celkem lichotivě tvrdí, že jsem nabyl podoby lišky, abych Rivovi radil během výroby meče. To je samozřejmě holý nesmysl. Za celý svůj život jsem na sebe nikdy nevzal podobu lišky. Co to je s těmi knězi, že všechny dobré příběhy přikrášlují nepravděpodobnými detaily? Jestli *tolik* touží po kouzlech, proč prostě nevěnují trochu času získání vlastních zkušeností? Pak by si mohli s kouzly vyhrát až do aleluja.

Riva do žhnoucího železa bušil tak dlouho, dokud z nich nevytepal podobu čepele a jílce. Vyrobil jsem mu pilník a on je začal dodělávat. Najednou přestal a začal klít.

„Co se děje?“ ptal jsem se.

„Udělal jsem chybu,“ řekl kysele.

„Nevidím nic chybného.“

„Mám dva kusy, Belgarate. Jak je teď dám dohromady?“

„K tomu se dostaneme. Jen pokračuj.“

Když vypracoval čepel, odložil ji a začal pracovat na masivním obouručním jílci. „Má mít na konci kuličku?“

„K tomu se taky dostaneme.“

Pracoval dál. Ve tváři se potil od horkého železa, až konečně odhodil pilník a odložil jílec na kovadlinu s kleštěmi. „Líp už to nesvedu,“ řekl. „Nejsem kovotepec. Co teď?“

Vytvořil jsem sud vody. „Ochlaď je,“ poradil jsem mu.

Vzal tu velkou čepel do kleští a ponořil je do vody. Oblak páry byl skutečně úchvatný. Pak tam hodil jílec. „Pořád ještě nevím, jak se nám podaří je dát dohromady.“

„Věř mi.“

Dal jsem ponořeným kusům železa dostatečný čas, aby se zchladily. Musel jsem dvakrát doplňovat vodu, než úplně ztmavly.

Riva pokusně ponořil ruku do vody a dotkl se čepele. „Myslím, že už dostatečně vychladly.“

„Vyndej Orb,“ řekl jsem mu.

Rychle se rozhlédl. „Nevidím žádné Angaraky,“ namítl.

„Ne. Teď jde o něco jiného.“

Sáhl do své tuniky a vytáhl zářící Orb. V jeho mohutné ruce vypadal dost malý.

„Teď vylov jílec,“ radil jsem.

Ponořil ruku do sudu a vytáhl masivní jílec.

„Dej Orb na místo, kde by měla být kulička.“

„Proč?“

„Prostě to udělej. Uvidíš.“

Podržel jílec v jedné ruce a přiložil Orb ke konci rukojeti. Cvaknutí, když se spojily dohromady, bylo zřetelně slyšitelné. Riva zalapal po dechu.

„To je v pořádku,“ ujistil jsem ho. „Takhle se to mělo stát. Teď vytáhni čepel a přilož ke konci jílce.“

Udělal to. „Co teď?“

„Zatlač.“

„Zatlačit? Co tím myslíš, zatlačit?“

„Ty víš co to slovo znamená. Zatlač čepel do jílce.“

„To je směšné, Belgarate. Je to obojí z kvalitní oceli.“

Povzdychl jsem si. „Prostě to zkus, Rivo. Nestůj tady a nehádej se se mnou. Tohle je magie a na tu jsem expert já. Netlač moc, nebo tu čepel roztříštíš.“

„Ty jsi něco pil?“

„Udělej to, Rivo!“

Čepel vydávala jakýsi zpěvný zvuk, když zajížděla do jílce a ten zvláštní zvuk setřásl sníh ze všech blízkých stromů. Když byly zcela spojené, Riva s nimi pokusně zamával a zkoušel je vykroutit. „To je teda paráda!“ řekl. „Je z nich teď jeden kus!“

„Přirozeně. Popadni rukojeť a podrž svůj meč ve vzduchu.“ *Tohle* bylo opravdové testování.

Popadl rukojeť obouručního jílce a pozvedl svůj mohutný meč asi o stopu. „Vždyť skoro nic neváží!“ vykřikl překvapeně.

„Orb nese jeho váhu,“ vysvětloval jsem. „Vzpomeň si na to, až budeš muset Orb vyjmout. Kdyby's meč držel jen jednou rukou, až to uděláš, jeho tíha by ti pravděpodobně zlomila zápěstí. Pozvedni meč, Železný stisku.“

Snadno jej zdvihl nad hlavu a, jak jsem doufal, on zazářil modrým plamenem, naostřil hrubé hrany a vyleštil se do zrcadlového lesku. „Dobrá práce,“ pochválil jsem ho. Pak jsem radostně zavýskal a zatančil jsem radostný taneček.

Riva zíral na svůj planoucí meč. „Co se stalo?“ ptal se.

„Udělals to dobře, hochu!“ jásal jsem.

„Myslíš tím, že se tohle *mělo* stát?“

„Pokaždé, Rivo! Pokaždé! Meč je teď součástí Orbu. Proto taky tak plane. Pokaždé, když ho takhle zvedneš, zaplane, a jestli tomu dobře rozumím, stane se to samé až ho zvedne tvůj syn – a jeho syn – *a jeho* syn.“

„Já nemám žádného syna.“

„Jen dočkej času, taky na něj dojde. Vezmi svůj meč. Měli bychom teď jít nahoru k vrcholu.“

Když jsme stoupali na vrcholek hory, strávil většinu času

šviháním mečem ve vzduchu. Uznávám, že to bylo působivé, ale ten svist meče míhajícího se vzduchem mi za chvíli začal lézt na nervy. On se ale bavil, takže jsem mu ani nic neříkal.

Na vrcholu hory byl balvan, který byl velký asi jako velký dům. Když jsme se k němu dostali, pohlédl jsem na něj a začal jsem mít určité pochybnosti o tom, co jsme tam měli udělat. Byla to nechutně velká skála.

„No dobře," ozval se Riva, „co teď?"

„Pevně uchop svůj meč a rozetni tu skálu."

„To ale úplně otupí čepel, Belgarate."

„Nemělo by."

„Proč mám se svým mečem lámat skály? Nebyl by lepší nějaký pořádný perlík?"

„Do téhle skály bys mohl kladivem bušit celý rok a ani bys ji nepoškodil."

„Další kouzla."

„Tak trochu. Dříve tím údolím protékala řeka. Nahromadila se v nádrži, když Torak rozpoltil svět. Je tu ale pořád – pod tím balvanem. Tvoje rodina má napravit svět a ty začneš právě tady. „Rozbij tu skálu, Rivo. Uvolni tu řeku. Stejně budete ve tvém městě potřebovat čerstvou vodu."

Pokrčil rameny, „Když to říkáš, Belgarate."

Garione, byl bych rád, kdyby sis všimnul té důvěry, kterou ve mě ten hoch měl. Mohl bys o tom popřemýšlet, až se se mnou budeš chtít zase někdy hádat.

Riva pozvedl ten mimořádný planoucí meč a zasadil úder, který by pravděpodobně nějakou menší skálu rozbil na padrť. Jsem si jistý, že ten zvuk vyděsil všechny jeleny v Sendarii.

Balvan se rozpoltil přesně v polovině a obě části se těžkopádně odvalily stranou.

Řeka vyrazila ven v mohutné vlně.

V té chvíli jsme s Rivou oba dost navlhli. Vydrali jsme se z vody a jak jsme tak stáli na břehu, dívali jsme se na vodu s jakýmsi pocitem uspokojení.

„Jejda,“ vyjekl Riva po chvilce.

„Jejda co?“

„Možná jsem měl varovat chlapíky, co tam dole pracují,“ odpověděl. „Mám pocit, že z toho nebudou právě nadšení.“

„Nejsou v korytě té řeky, Rivo. To je tam, kde předtím odstraňovali přebytečnou hlínu a kamení, které seškrabávají z těch teras.“

„Doufám, že máš pravdu. Jinak je to pravděpodobně spláchne do moře a oni mi asi budou nadávat tak týden, až připlavou zpátky.“

Jak se ukázalo, námi vypuštěná řeka ušetřila Alornům měsíce práce. Pod naneseným kalem a naplaveným kamením, které předtím odstraňovali, byly přirozené terasy, které teď řeka svým prvním náporem vyčistila. Alornové, které to *přece jen* spláchlo do moře, byli tak spokojeni s tím, jak se situace vyvinula, že ani Rivu neproklínali – alespoň ne moc.

Teď, když už měl Riva svůj meč, jsem byl hotov se všemi úkoly, které jsem měl udělat na Větrném ostrově. Mohl jsem jít konečně domů. Ještě asi den jsem strávil instruováním Rivy a jeho bratrance Anraka. Anrak měl sice trochu příliš rád dobré tmavé pivo, ale byl to dobromyslný chlapík, který byl oblíbený mezi Alorny. Byl to ideální zástupce. Některé z rozkazů, které musel Riva vydat, by určitě nebyly dobře přijaty. Anrak byl se svým hlučným a nakažlivým smíchem tím pravým, kdo by je dokázal dobře podat. Načrtl jsem Rivovi jeho korunní sál a řekl jsem mu, jak připevnit meč na zeď za trůnem. Bylo trochu obtížné udržet jeho pozornost, protože chtěl stále hovořit o té dívce ze snu. Pak jsem jim všem popřál mnoho zdaru a vydal jsem se po pláži, dokud jsem nebyl z dosahu. Nemělo by žádný význam dráždit Rivovy lidi ještě víc, než už byli.

Na svou zpáteční cestu k pevnině jsem si vybral podobu albatrosa. Sedmistopové rozpětí křídel je velice užitečné, když létáte tak špatně jako já. Když jsem už byl několik mil nad mořem a nabral jsem nějakou výšku, přišel jsem na ten správný trik, jak nastavit křídla do správné polohy a prostě jen tak plachtit ve vzdušných proudech. To byla tedy nádhera! Žádné mávání křídly. Žádné třepotání. Žádný strach. Dokonce se mi létání začalo líbit. Myslím, že bych se takhle mohl vozit celý měsíc. Párkrát jsem si během cesty i zdřímnul.

Nakonec mě docela mrzelo, když jsem uviděl pobřeží dnešní Sendarie na obzoru.

Nevěřili byste, jak byla v tehdejší době Sendarie odlišná. Tam, kde je dnes obdělávaná půda, byl tehdy jen nevyužitý rozlehlý les a jedinou obydlenou částí byl úzký pruh podél severního břehu řeky Camaar, kde žili Wacitští Arendové. Protože jsem skutečně spěchal do Údolí, změnil jsem se do známé podoby vlka a proběhl jsem lesem.

Tentokrát jsem nemusel pořád zastavovat, aby mě dohnali nějací Alornové, a proto jsem měl dobrý čas. Bylo už léto, takže bylo hezké počasí. Držel jsem jihovýchodní směr a proběhl jsem Sendarií, až jsem se dostal k horám.

Po chvilce rozvažování jsem se rozhodl neztrácet čas únavnými zacházkami, ale protnout severní cíp země Ulgo. Nemyslel jsem si, že by příšery mohly působit nějaké problémy. Zajímaly se jen o lidi, ne o vlky; dokonce i algroti a hrulginové se vlkům vyhýbali.

Chvilku jsem přemýšlel o tom zaskočit do Prolgu a informovat Gorima o tom, co se stalo v Mallorey, ale nakonec jsem to zavrhnul. Můj pán o tom věděl a určitě by o tom ULovi řekl dřív, než se svými bratry odešel.

Tohle byla jedna z věcí, na které jsem vůbec nechtěl myslet. Můj pán byl středem mého života po čtyři tisíce let a jeho odchod zanechal v mé představě o světě hodně velkou díru. Neuměl jsem si Údolí představit bez něj.

Tak jsem tedy obešel Prolgu a stále jsem mířil na jihovýchod k Údolí. Viděl jsem pár algrotů čmuchat na kraji lesa a jednou jsem dokonce zaslechl hrulginy, ale chytře se rozhodli si se mnou raději nezačínat. Spěchal jsem a neměl jsem žádnou náladu na zdržení.

Přeběhl jsem pohoří a seběhl jsem do údolí kolem řeky. Protože na téhle straně Ulgoských hor všechny řeky míří na východ a vlévají se do řeky Aldur, nejrychlejší způsob jak se dostat do Údolí, byl prostě sledovat řeku, dokud se nedostala do nížiny Algarie.

Všimněte si, že už jsem o těch rozlehlých pláních myslel takhle.

Ani si už nevzpomínám, proč jsem se rozhodl vrátit se do své podoby, když jsem se dostal k řece. Možná mě napadlo, že bych potřeboval vykoupat. Už jsem byl tehdy na cestě šest měsíců a nechtěl jsem Poledru podráždit tím, že bych se v naší věži objevil páchnoucí

jako kozel. Možná proto, že jsem toužil po teplém jídle. Coby vlk jsem se spokojil s dietou syrových králíků, neopečených jelenů nebo prostě s polní myší, ale já nebyl až tak docela vlk a občas se mi zastesklo po vařeném jídle. Složil jsem tedy jelena, změnil jsem svou podobu a začal jsem připravovat oheň. Odřízl jsem kýtu, dal jsem ji opékat nad oheň a zatímco se kýta chystala, šel jsem se vykoupat.

Asi jsem to s tím jídlem přehnal. Vlk se po cestě moc jídlem nezdržuje – většinou ne víc než pár hltů a běží dál – takže jsem si vypracoval náležitý apetit.

Každopádně jsem po jídle u ohně usnul. Opravdu nevím, jak dlouho jsem spal, ale najednou mě probudilo nesmyslné vytí, které znělo jako smích. Proklínal jsem svou neopatrnost. Smečce skalních vlků se podařilo ke mně připlížit.

Pojem 'skalní vlk' je dost zavádějící. Nejsou to ani tak vlci jako spíš příbuzní hyen. Jsou to mrchožrouti a patrně ucítili vůni mého jelena. Bylo by jednoduché se proměnit ve vlka a utéct jim. Byl jsem ale dost pohodlný a nechtělo se mi utíkat s plným žaludkem. Taky jsem se cítil trochu bojovně. Dobře se mi spalo a oni mě probudili a to mě nazlobilo. Rozfoukal jsem oheň, opřel jsem se zády o strom a čekal jsem na ně. Kdyby si na mě *moc* dovolili, ráno by bylo o jednu smečku skalních vlků méně.

Viděl jsem pár těch obludných hovad, jak se plíží podél stromů, ale báli se mého ohně a nepřiblížili se. Tak to šlo po zbytek noci. Skutečnost, že ani nezaútočili a ani neodběhli shánět potravu někam jinam mě trochu zarážela. Takhle se normálně skalní vlci nechovají.

Na východní obloze právě svítalo, když jsem zjistil proč.

Právě jsem na oheň přihazoval další dřevo, když jsem koutkem oka na kraji stromů zahlédl pohyb. Myslel jsem, že je to další skalní vlk, a tak jsem popadl klacek, který se dobře rozhořel, otočil jsem se a rozmáchl jsem se, abych ho hodil na tu potvoru.

Nebyl to ale skalní vlk. Byl to eldrak.

Samozřejmě jsem eldraky viděl už předtím, ale vždycky to bylo z větší vzdálenosti, takže jsem si nikdy plně neuvědomil jak jsou velcí, Potichu jsem se proklínal, že jsem se ve vlka neproměnil, dokud byl čas. Přeměna podoby přece jen chvilku trvá a ta velká potvora nebyla dost daleko ode mě. Kdyby byl úplně šílený tak jako

hrulginové a algroti, nedal by mi dostatek času.

Byl chlupatý a asi osm stop vysoký. Neměl nic, čemu by se dalo říkat nos a odstávala mu dolní čelist. Měl dlouhé žluté tesáky jako divočák, které trčely vzhůru z té odstávající dolní čelisti. Měl malá prasečí očka ukrytá pod hustým obočím a ty oči mu rudě žhnuly. „Proč člověk přišel na Grulovo území?“ Zavrčel na mě.

Tohle bylo tedy překvapení. Věděl jsem, že jsou eldrakové inteligentnější než algrotové nebo trollové, ale nevěděl jsem, že umí mluvit.

Rychle jsem se vzpamatoval. V tomto případě jeho schopnost mluvit zvyšovala možnost mírového řešení. „Jenom tudy procházím, brachu,“ odpověděl jsem přívětivě. „Nechtěl jsem nikomu lézt do zelí, ale nevěděl jsem, že tohle území patří tobě.“

„*Všichni* to vědí.“ Měl ohavný hlas. „*Všichni* vědí, že je tohle Grulovo území.“

„No, asi ne úplně všichni. Já jsem tu cizinec a nemáš hranice svého území jasně vyznačené.“

„Ty jsi snědl Grulova jelena.“ Řekl to žalobně. Tohle se nevyvíjelo právě nejlépe. Opatrně, tak aby to neviděl, jsem vytáhl svou dlouhou alornskou dýku z pochvy a ukryl jsem jí do levého rukávu rukojetí dolů.

„Nesnědl jsem ho celého,“ řekl jsem mu. „Jsi zván na hostinu.“

„Jak ti říkají?“

„Mé jméno je Belgarat.“ Třeba o mně už slyšel. Koneckonců, Pán pekla mě v Morindii taky znal. Jestli se má pověst dostala až do pekla, třeba se provalila až do těchto hor.

„'Grat?“ ptal se nejistě.

„Belgarat,“ opravil jsem ho.

„'Grat.“ Řekl to jako by na závěr. Evidentně mu tvar jeho čelistí neumožňoval přiblížit se správné výslovnosti. „Je dobře, že tohle Grul ví. Grul si jména všech člověků, které snědl, uchovává tady.“ Poklepal si na spánek koncem tlapy. „Chce se Grat bít, než ho Grul sežere?“ zeptal se s nadějí.

Dostával jsem čas od času podobné nabídky. Vstal jsem. „Jdi pryč, Grule,“ řekl jsem mu. „Nemám čas si s tebou hrát.“

Ohavný úšklebek mu zkřivil chlupatou tvář. „*Dočkej* času, Grate.

Nejdřív pohrajeme. Pak Grul jíst.“

Tohle šlo *opravdu* z kopce. Podíval jsem se na něj trochu lépe. Měl mohutné ruce, které mu visely ke kolenům. Ani náhodou jsem nechtěl, aby tyhle ruce sevřel kolem mě, takže jsem se opatrně přitiskl ke stromu. „Děláš chybu, Grule,“ vyhrožoval jsem. „Vezmi si toho jelena a odejdi. Jelen nebude bojovat.“ Bylo to samozřejmě jen čiré chvástání. Proti téhle rozložité příšeře bych v čistě fyzickém boji neměl šanci a teď už byl tak blízko, že všechny ostatní možnosti byly dost riskantní. To teda ale byl hloupý způsob pro muže jako jsem já, jak ukončit kariéru.

„Grat je moc malý na boj s Grulem. Grat není moc chytrý jestli to nechápe. Grat je ale statečný. Grul si bude pamatovat jak byl Grat statečný, až Grata sní.“

„Jsi *příliš* laskavý,“ zamumlal jsem na něj. „No tak, Grule. Jestli už jsi se dostal až k tomuhle, můžeme oba jít po svých. Mám dnes lepší věci na práci.“ Hrál jsem to na něj. Skutečnost, že tahle mohutná chlupatá příšera mohla mluvit znamenala, že mohla i myslet – alespoň minimálně. Moje hrozby ho měly trochu znejistit. Nechtěl jsem, aby se na mě prostě vrhnul. Kdyby začal váhat, mohl jsem mít naději.

Má zjevná ochota se s ním poprat měla vytoužený účinek. Grul nebyl zvyklý, aby lidé nad jeho mohutností prostě jen pokrčili rameny, takže byl trochu opatrnější, když se blížil. V tohle jsem přesně doufal. Když se přiblížil se vztaženýma rukama připravenýma mě stisknout, pokročil jsem vpřed, vyhnul jsem se jeho tlapám a lehce jsem vytáhl svůj nůž. Pak jsem ho jediným lehkým švihem říznul přes břicho. Nebyl jsem si dost jist jeho stavbou, abych se odvážil ho bodnout do srdce. Podle toho jak byl velký, jeho žebra byla silná jako moje zápěstí.

Zíral na mě v nevěřícném úžasu. Pak se podíval na vnitřnosti, které vyčuhovali z té řezné rány, která vedla od boku k boku přes podbřišek.

„Myslím, že ti něco upadlo, Grule,“ upozornil jsem ho.

Držel si vnitřnosti oběma rukama a ve zvířecí tváři měl výraz ohromení. „Grat řízl Grulovo břicho,“ řekl. „Teď Grulovi vypadávají vnitřností.“

„Jo, všimnul jsem si toho. Chceš se ještě trochu poprat, Grule?

Myslím, že bys teď mohl čas strávit užitečněji sešíváními svého břicha. Asi nebudeš schopen chodit moc rychle, když se ti budou střeva motat kolem nohou.“

„Grat není moc hodný,“ obvinil mě lítostivě, seděl na zemi a držel si vnitřnosti v náručí.

Z nějakého důvodu mi to připadalo ohromně zábavné. Trochu jsem se zasmál, ale když jsem viděl, jak mu po tváři stékají dvě slzy, trochu jsem se za sebe styděl. Natáhl jsem ruku, vyrobil jsem na ní velkou zahnutou jehlu a protáhl jsem skrz ní jelení šlachu. Hodil jsem mu to. „Tady máš,“ řekl jsem. „Sešij si dohromady svoje břicho a pamatuj si to, jestli se my dva ještě někdy potkáme. Najdi si něco jiného k snědku, Grule. Jsem starý a tuhý a šlachovitý, takže bych ti stejně moc nechutnal – a myslím, že už jsi zjistil, že bych tě přišel draho.“

Rozbřesklo se už natolik, že už jsem měl dostatek světla na cestování, takže jsem ho nechal sedět u svého ohně, jak se snažil přijít na správné použití jehly.

Kupodivu mi tenhle incident mimořádně rozjasnil mé snažení. Nakonec jsem toho nechal. To byla teda věc! Vzpomněl jsem si na jeho poslední poznámku. „Grat *určitě* není hodný.“

O dva dny později jsem se dostal k západnímu cípu Údolí. Byl právě začátek léta, nejkrásnější období v roce. Jarní deště už odezněly a dusné horko teprve mělo přijít. I když byl náš pán pryč, ještě nikdy se mi Údolí nezdálo tak krásné. Tráva byla svěže zelená a mnoho ovocných stromů, které tam divoce rostly, bylo právě v plném rozkvětu. Objevily se i různé bobule, i když ještě nebyly zralé. Stejně mám raději kyselou chuť nedozrálých bobulí. Obloha byla úžasně modrá a nadýchané bílé obláčky jakoby nahoře tančily. Mohutné šedé mraky a silný vítr brzy na jaře jsou dramatické, ale počátek léta je svěží a teplý a plný překotného růstu. Byl jsem doma a nepamatuju se, že bych byl někdy šťastnější.

Měl jsem zvláštní náladu. Už jsem se těšil na setkání s Poledrou, ale z jakéhosi důvodu jsem vychutnával ten pocit těšení. Zrušil jsem svou cestovní podobu a jen tak jsem se loudal přes kopce a údolíčka v Údolí. Věděl jsem, že Poledra vycítí můj příchod a, jak to vždycky dělala, bude pravděpodobně chystat večeři. Nechtěl jsem ji

přepadnout.

Byl právě večer, když jsem se dostal ke své věži a překvapilo mě, že jsem neviděl světla v oknech. Obešel jsem věž, otevřel jsem dveře a vešel jsem. „Poledro," zavolal jsem na ni na schody.

Kupodivu se neozvala.

Vyšel jsem po schodech.

V mé věži byla tma. Poledřiny závěsy možná nevpouštěly větřík, ale určitě by propouštěly světlo. Z ukazováčku jsem vykouzlil plamen a zapálil jsem svíčku.

Nikdo tam nebyl, a to místo mělo takový zaprášený, nepoužívaný vzhled. Co se to tu dělo?

Přesně uprostřed mého pracovního stolu byl list pergamenu a já jsem okamžitě poznal Beldinův škrabopis. „Přijď do mé věže." To bylo všechno.

Zvedl jsem svíčku a uviděl jsem, že kolébky byly pryč. Beldin zjevně přesunul mé ratolesti i mou ženu do *své* věže. To bylo podivné. Poledra byla dost silně poutána k *téhle* věži. Proč by jí Beldin stěhoval? Pokud si vzpomínám, nijak zvlášť jeho věž nemilovala. Byla trochu moc podivínská na její vkus. Zmaten jsem sešel dolů.

K Beldinově věži to bylo jen pět minut pěšky a já nijak nespěchal. Ale moje těšení ustupovalo zmatku.

„Beldine!" zavolal jsem na něj. „To jsem já. Otevři ty dveře."

Bylo chvíli ticho a pak se skála, která tvořila jeho dveře, rozestoupila.

Vyrazil jsem po schodech nahoru. Teď už jsem spěchal.

Když jsem se dostal na vrchol věže, rozhlédl jsem se kolem. Beltira, Belkira a Beldin tam byli, ale Poledra ne. „Kde je moje žena?" zeptal jsem se.

„Nechceš vidět své dcery?" ptal se mě Beltira.

„Dcery? Ona není jen jedna?"

„Proto jsme dělali dvě kolébky, bratře," řekl Belkira. „Jsi otcem dvojčat."

Beldin se naklonil k jedné kolébce a jemně vzal děťátko. „Tohle je Polgara," představil ji. „To je tvoje starší." Předal mi dítě zabalené do peřinky. Odhrnul jsem cíp peřinky a poprvé jsem pohlédl do očí mé Pol. Pol a já jsme nezačali právě nejlépe. Ti z vás, kdo znají mou

dceru vědí, že její oči mění barvu podle okamžité nálady. Když jsem do nich poprvé pohlédl, byly ocelově šedé a tvrdé jako acháty. Měl jsem matný pocit, že se o mě moc nezajímala. Měla velice tmavé vlasy a nevypadala tak boubelatě, jak většinou děti vypadají. Její tvář byla bez výrazu, ale její oči toho říkaly spoustu, Pak jsem udělal to, co bývalo zvykem v mé rodné vesnici Gara. Pol byla mou prvorozenou, ať už jsem se jí líbil či ne, takže jsem jí položil ruku na čelo abych jí požehnal.

Najednou jsem ucítil drcnutí do ruky, rychle jsem ji stáhl a překvapeně jsem zaklel. Je trochu nešťastné, že první co ode mě Pol slyšela, bylo zaklení. Zíral jsem na tu vztekle se tvářící holčičku. Jeden chlup v jejím obočí se po mém dotyku proměnil ve sněhobílý.

„To je zázrak!“ vydechl Beltira.

„Ne tak docela,“ odporoval Beldin. „Je to jeho prvorozená a právě ji označil. Jestli se nepletu, bude z ní kouzelník.“

„Kouzelnice,“ opravil ho Belkira.

„Cože?“

„Kouzelník je muž. Ona je dívka, takže to správné slovo je kouzelnice.“

Kouzelnice nebo ne, má prvorozená byla mokrá, takže jsem ji položil zpět do kolébky.

Má mladší dcera bylo to nejkrásnější dítě, jaké jsem kdy viděl – a to není jen otcovská pýcha. Každý, kdo ji viděl, říkal to samé. Usmívala se, když jsem ji od Beldina přebíral, a tím jediným úsměvem se mi dostala přímo do srdce a získala si mě.

„Ještě jsi mi stále neodpověděl na mou otázku, Beldine,“ řekl jsem a kolébal jsem Beldaranu v náručí. „Kde je Poledra?“

„Proč se neposadíš a nenapiješ se, Belgarate?“ Rychle přešel k otevřenému soudku a naplnil mi žejdlík pivem.

Posadil jsem se ke stolu s Beldaranou na koleni. Asi bych to neměl říkat, ale *ona* nebyla mokrá. Dlouze jsem se napil, zmaten vyhýbavostí svých bratrů. „Přestaň chodit kolem horké kaše, Beldine,“ řekl jsem a otřel jsem si pěnu ze rtů. „Kde je moje žena?“

Beltira ke mně přišel a vzal Beldaranu.

Podíval jsem se na Beldina a uviděl jsem v jeho očích dvě slzy. „Obávám se, že jsme ji ztratili, Belgarate,“ řekl mi smutným hlasem.

„Měla tvrdý úděl. Dělali jsme, co jsme mohli, ale zmizela.“

„O čem to tu mluvíš?“

„Zemřela, Belgarate. Je mi líto, ale Poledra je mrtvá.“

část
třetí

ČAS STRASTÍ

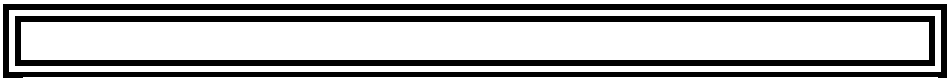

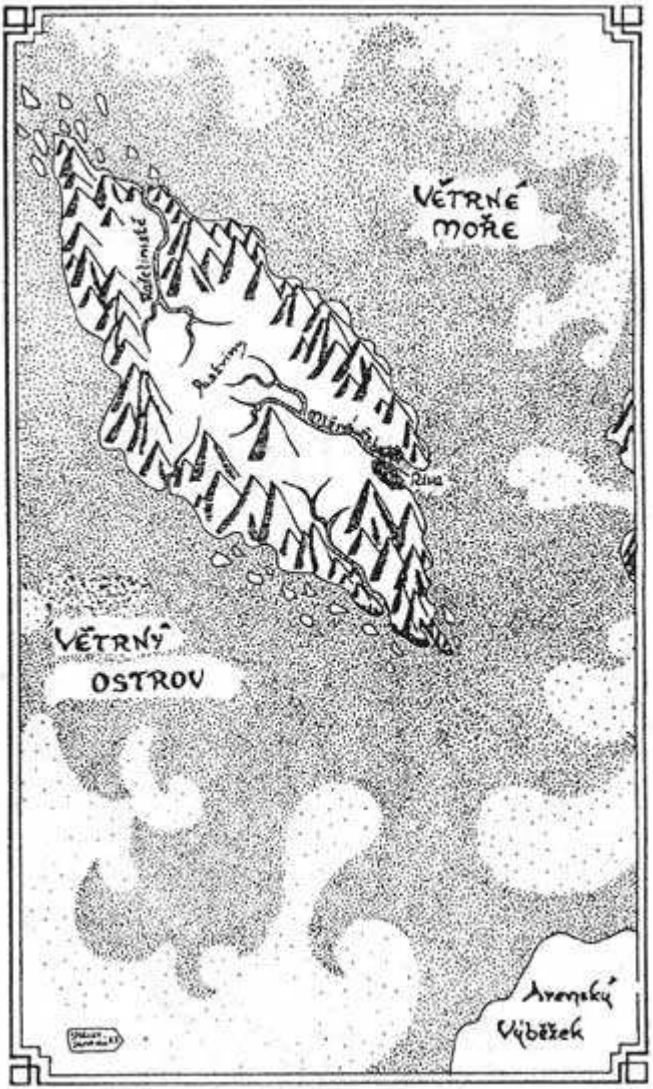
VĚTRNÉ
MOŘE
Rokovina
Riva
VĚTRNÝ
OSTROV
Arenský
Výběžek

Kapitola 17.

Nebyl bych schopen vám podat souvislý popis následujících měsíců, protože si je skutečně nepamatuju. Měl jsem pár rozumných období, ale ty mi na mysli vytanou sice jasně, ale zcela odtrženy od předešlých či následujících událostí. Velice se snažím tyto myšlenky potlačit, protože vykopávání starých časů šílenosti není právě příjemný způsob trávení času.

Kdyby nás Aldur neopustil, možná by bylo pro mě všechno lehčí, ale Nezbytnost ho ode mne odvedla právě v nejnevhodnější okamžik. Tak se mi to jevilo tehdy, když jsem byl osamělý se svým nezvládnutelným smutkem. Nemá žádný smysl se teď kvůli tomu trápit. Teď vím, že to co se stalo, bylo nezbytné. Proč to prostě nenecháme plavat?

Matně si pamatují dlouhá období, kdy jsem byl připoután ke své posteli, Beldin se u mě s dvojčaty střídal na stráži a společně nemilosrdně ničili každý můj pokus soustředit svou Vůli. Prostě mě *nehodlali* nechat jen tak následovat příkladu Belsambara a Belmakora. Pak, když už se mé sebevražedné sklony do určité míry zmírnily, mě odpoutali – ne, že by to znamenalo něco zvláštního. Pamatuji se, že jsem celé dny seděl a zíral na podlahu a vůbec mě nezajímalo, jak plyne čas.

Protože se zdálo, že mě přítomnost Beldarany uklidňuje, mí bratři ji často nosili ke mně do věže a dovolili mi ji pochovat. Myslím, že to byla právě Beldarana, kdo mě nakonec vrátil od bran šílenství. Jak já tu holčičku miloval!

Beldin ani dvojčata ke mně zato *nikdy* nepřinesli Polgaru. Ty její ledově šedé oči mi rvaly v duši velké trhliny a Polgařiny oči se vždycky změnily z modrých na šedé už při pouhém vyslovení mého jména. V Polgařině povaze nebyl ani náznak nějakého odpuštění.

Beldin bedlivě sledoval, jak se škrábu ze dna jámy šílenství a myslím, že to bylo na konci léta či na počátku podzimu, kdy se odhodlal nadhodit choulostivé téma. „Chceš vidět hrob?“ zeptal se mě. „Slyšel jsem, že to někdo dělá.“

Rozumím samozřejmě té myšlence. Hrob je místo, které navštěvujeme a zdobíme květinami. Má to truchlícím pomoct přimknout se k budoucnosti. Možná to tak na někoho působí, ale na mě ne. Pouhé to slovo mě opět až po uši vrhlo do zoufalství z mé těžké ztráty, které vyústilo v návrat záchvatu šílenství.

Já *věděl* že napsat tohle všechno bude chyba.

Než pořádně začala zima, byl už jsem víceméně opět příčetný, a když se mě dvojčata podrobně vyptala na můj stav, odpoutali mě a dovolili mi se volně pohybovat. Beldin už se o tom 'hrobu' nikdy nezmínil.

Zvykl jsem si čile se procházet rozbředlým sněhem, který pokrýval Údolí. Chodil jsem rychle, protože jsem se chtěl do večera vyčerpat. Chtěl jsem si být jistý, že budu příliš unavený na snění. Jediná potíž tohoto mého plánu spočívala v tom, že všechno v Údolí ve mně vyvolávalo vzpomínky na Poledru. Máte vůbec představu, kolik sněžných sov se po tomhle světě potuluje?

Myslím, že jsem se rozhodl během toho mokrého konce zimy. Nebyl jsem si toho plné vědom, ale už to ve mně stejně dozrálo.

V důsledku svého rozhodnutí jsem začal nejprve dávat do pořádku svoje povinnosti. Jednoho sychravého, nevlídného večera jsem se vydal do Beldinovy věže, abych se podíval na svoje dcerušky. V tu dobu jim bylo právě něco přes rok, takže už chodily – tak trochu. Beldin obezřetně zakryl horní konec svého schodiště, aby zabránil nehodám. Beldarana přišla na to, jaká to je legrace běhat, i když dost padala. Z jakéhosi důvodu ji to rozjařilo, takže začala radostně vřískat vždycky, když se jí to stalo.

Polgara se samozřejmě nikdy nesmála. Ani teď to nedělá moc často. Někdy si myslím, že Polgara bere život moc vážně.

Beldarana se ke mně rozběhla s rozpaženýma ručkama a já ji zvednul a políbil jsem ji.

Polgara se na mě ani nepodívala a soustředila se na jednu svoji hračku, podivně sukovitý a stočený klacík – anebo to možná byl kořen nějakého stromu či keře. Má starší dcera se kabonila, když ten klacík otáčela stále dokola a dokola ve svých malých ručkách.

„Je mi to líto,“ omlouval se mi Beldin, když viděl, že se dívám na tu podivnou hračku. „Pol má velice pronikavý hlas, a když je kvůli něčemu nespokojená, neobtěžuje se plakat. Místo toho ječí. Musel jsem jí něco dát, aby se měla čím zabavit.“

„Klacík?“ zeptal jsem se.

„Teď už nad ním tráví šestý měsíc. Pokaždé když začne křičet jí ho dávám a to ji okamžitě utiší.“

„*Klacík?*“

Rychle se na Polgaru podíval, pak se ke mně naklonil a zašeptal: „Má jen jeden konec. Ona na to ještě nepřišla. Pořád se snaží najít ten druhý konec. Dvojčata si myslí, že je to ode mě kruté, ale aspoň se teď trochu vyspím.“

Znovu jsem Beldaranu políbil, postavil jsem ji na zem, přešel jsem k Polgaře a zvedl jsem ji. Okamžitě ztuhla a snažila se mi vyškubnout z rukou. „Nech toho,“ řekl jsem jí. „Možná se ti to moc nezamlouvá, Pol, ale já jsem tvůj táta a ty jsi se mnou spojená.“ Pak jsem ji celkem naschvál políbil. Na chviličku ty ocelové oči zjemněly a najednou to byly ty nejmodřejší, jaké jsem kdy viděl. Pak opět nabyly původní šedou a Polgara mě praštila tím svým klacíkem zboku do hlavy. „Má svůj rozum, že jo?“ poznamenal jsem k Beldinovi. Pak jsem ji postavil, otočil jsem ji a zlehka ji plácl po zadku. „Dej pozor na své chování, slečno,“ řekl jsem jí.

Otočila se a zabodla do mě pohled.

„Buď hodná, Pol,“ řekl jsem. „Teď si běž hrát.“

To bylo poprvé, co jsem ji políbil, a taky trvalo hodně dlouho, než jsem to udělal znovu.

Jaro toho roku přišlo pozvolna, postříkalo nás častými deštíky a sem tam i sněhovou přeháňkou, ale nakonec všechno začalo schnout a keře začaly nesměle pučet.

Byl právě zatažený, nevlídný jarní den, když jsem vylezl na kopec na západním okraji Údolí. Vzduch byl chladný a nad hlavou mi táhly mraky. Byl to den dost podobný tomu, kdy jsem se rozhodl opustit vesničku Gara. Na takových zamračených, větrných dnech je něco, co ve mně vždycky probudí touhu cestovat. Seděl jsem tam dost dlouho a ta nejasná myšlenka, která mě napadla koncem zimy, ve mně konečně uzrála. Byť jsem Údolí velice miloval, bylo tam pro mě příliš

mnoho bolestivých vzpomínek. Věděl jsem, že se Beldin a dvojčata postarají o mé dcerušky, Poledra byla pryč a můj pán byl pryč, takže mě tam vlastně nic nedrželo.

Podíval jsem se do Údolí, kde naše věže vypadaly jako náhodně rozhozené hračky a stáda pasoucích se jelenů vypadala jako shluky mravenců. Dokonce i ten prastarý strom uprostřed Údolí byl tou vzdáleností zkreslen. Věděl jsem, že mi ten strom bude chybět, ale byl tam vždycky, takže tam asi ještě bude, až se vrátím… jestli se *vůbec* někdy vrátím.

Pak jsem se zvedl na nohy, vzdychl jsem a otočil se zády k jedinému místu, které jsem mohl opravdu nazývat svým domovem.

Šel jsem podél východního cípu země Ulgo. Do toho dne jsem nezkoušel své schopnosti a nebyl jsem si jist, jestli bych to ještě uměl. Grul už se asi do toho dne uzdravil a byl jsem si docela jist, že v sobě choval nenávist – a že by mě tentokrát nenechal přiblížit se natolik, abych mohl použít svůj nůž. Bylo by šeredně zahanbující pokoušet se soustředit svou Vůli jen proto, abych zjistil, že už ji nemám. V těch horách byli taky hrulginové, algroti a sem tam i nějaký ten troll, takže obezřetnost mě nabádala, abych je obešel.

Bratři se se mnou samozřejmě pokoušeli spojit. Nejasně jsem čas od času slyšel jejich hlasy, jak mě volají, ale já se neobtěžoval jim odpovídat. Bylo by to jen zbytečné plýtvání časem a snahou. Nehodlal jsem se vracet, ať už by mi řekli cokoliv.

Prošel jsem na sever západní Alorií a nepotkal jsem ani živáčka. Když jsem usoudil, že už jsem jistě přešel severní část země Ulgo, změnil jsem směr na západ, přešel jsem hory a sešel do nížiny kolem Murosu.

Tam, kde je dnes Muros, byla tehdy ospalá vesnička wacitských Arendů a já se tam zastavil pro zásoby. Protože jsem s sebou neměl žádné peníze, vrátil jsem se k temným praktikám svého mládí a prostě jsem ukradl, co jsem potřeboval.

Pak jsem šel dolů po proudu řeky, až jsem skončil v Camaaru. Jako ve všech námořních přístavech, bylo i na Camaaru cosi kosmopolitního. Město právně spadalo pod vládu vévody z Vo Wacimu, ale ve všech námořnických špeluňkách, které jsem navštěvoval, bylo stejně tolik Alornů, Tolnedřanů a dokonce i

Nyissánců jako Wacitů. Místní lidé byli většinou námořníky a námořníci ve městě po dlouhé plavbě jsou většinou dobře naložení a docela štědří, takže nebylo příliš těžké vždycky najít někoho, kdo by byl ochoten mě pozvat na pár žejdlíků piva.

Jak je většinou zvykem u negramotných společenství, chlápkové v hospodách rádi poslouchali příběhy a já byl schopen si příběhy vymýšlet na potkání. A tak jsem se taky živil v Camaaru. Dělal jsem to během těch let docela často. Je to dost snadný způsob, jak se postarat o živobytí a většinou se při tom dá i sedět, což se v tomto případě dost hodilo vzhledem k tomu, že jsem skoro nikdy nebyl s to udržet se na nohou. Abych to řekl přímo, stal se ze mě obyčejnej ochlasta. Zjevně jsem se taky stal místním otrapou, protože si matně pamatuju, jak mě mnohokrát vyhazovali z různých přístavních krčem, což jsou většinou místa se zvýšenou tolerancí k asociálním živlům.

Skutečně bych vám nebyl schopen říct, jak dlouho jsem zůstal v Camaaru… nejméně dva roky… spíš i víc. Každou noc jsem se zpil až do němoty a nikdy jsem nevěděl, kde se ráno probudím. Většinou to bylo ve stoce nebo v nějaké smradlavé zapadlé uličce. Lidé většinou nejsou obzvlášť zvědaví hned po ránu poslouchat nějaké žvásty, takže jsem si přivydělával žebráním na rozích ulic. Docela se mi v tom i dařilo… dařilo se mi natolik, že jsem se mohl pokaždé před půlnocí zase opít.

Začal jsem vidět věci, které tam ve skutečnosti nebyly a slyšel jsem hlasy, které nikdo jiný neslyšel. Ruce se mi neustále divoce klepaly a často jsem se budil hrůzou.

Ale neměl jsem sny a nepamatoval jsem si nic, co by se stalo před víc než pár dny. Nemůžu zajít tak daleko a tvrdit, že jsem byl šťastný, ale aspoň jsem netrpěl.

Pak jedné noci, když jsem pohodlně spal ve své oblíbené stoce, jsem ale *měl* sen. Můj pán asi musel křičet, aby protrhl mou opileckou ztrnulost, ale nakonec se mu podařilo upoutat mou pozornost.

Když jsem se probudil, neměl jsem v hlavě ani stín pochybností o tom, že jsem měl návštěvu. Už jsem neměl opravdový sen celá léta. Nejen to, byl jsem absolutně střízlivý a dokonce jsem se ani netřásl. Co mě ale doopravdy přesvědčilo byl fakt, že neskutečný puch, který se táhl z hospody, ze které jsem byl pravděpodobně předchozího

večera vyhozen, mě přinutil vyzvracet se přímo na místě. Asi půl hodiny jsem se bavil tím, že jsem klečel ve stoce a zvracel k nelibosti všech, kteří šli náhodou kolem. Brzy jsem zjistil, že jsem se nepozvracel ani tak kvůli puchu z hospody jako spíš kvůli nakyslému a odpornému smradu, který se linul z hadrů, co jsem měl na sobě, a taky z mé kůže. Pak, stále ještě trochu zvraceje, jsem se postavil na nohy, vyklopýtal jsem na nábřeží a vrhl jsem se do zálivu plného odpadků.

Ne, nesnažil jsem se utopit. Snažil jsem se smýt ze sebe ten děsný puch. Když jsem vylezl z vody, smetl jsem ze sebe chcíplé ryby a všechny ty nechutné věci, které lidé házejí v přístavu do vody – většinou když je nikdo nevidí – ale přece jen v tom bylo určité zlepšení.

Chvíli jsem stál na nábřeží, třásl jsem se a oklepával ze sebe vodu jako pes… a rozhodl jsem se toho dne opustit Camaar. Můj pán evidentně nebyl spokojen s mým chováním a kdybych příště opět podlehl své slabosti, určitě by mě nechal vyzvracet i podrážky mých bot. Strach určitě není tou nejlepší motivací, když se chcete vydat do života ve střízlivosti, ale upoutá vás. Camaarské krčmy byly moc po ruce a většinu hospodských jsem znal jménem, takže jsem se rozhodl vydat se dolů do Arendie, abych se vyhnul pokušení.

Klopýtal jsem ulicemi v lepších čtvrtích města – jistě jsem tím silně pobuřoval jejich obyvatele – a asi v poledne jsem se dostal k řece. Neměl jsem peníze na zaplacení převozníkovi, takže jsem přeplaval řeku Camaar na arendskou stranu. Trvalo mi to pár hodin, ale já nikam nespěchal. Řeka byla plná čerstvé, rychle tekoucí vody, která smyla množství hříchů.

Šel jsem ke stanovišti přívozu, abych se poptal na pár věcí. Na břehu řeky byla prostá chajda a chlápek, který v ní žil, seděl opodál na pařezu a s prutem chytal ryby. „Eslipak ty nechceš náhodou převézt přes Camaar, kamarádíčku?“ zeptal se tím nářečím, které okamžitě prozradilo jeho původ wacitského sluhy.

„Ne, díky,“ odpověděl jsem. „Právě jsem odtamtud přišel.“

„Vypadáš trochu promočené. Nepřeplavals ty náhodou?“

„Ne,“ zalhal jsem. „Měl jsem malou loďku. Převrátila se mi, když jsem chtěl přistát. V které části Arendie jsem to přistál? Když jsem jel

přes řeku, úplně jsem ztratil směr.“

„No, to máš teda sakra štěstí, že's přistál tady a ne o pár mil dál po proudu. Seš na ouzemí Jeho Milosti, vévody z Vo Wacunu. Eště dál na západ je ouzemí vévody z Vo Asturu. Neměl bych to říkat – sou to naši spojenci a tak – ale Astuřani jsou pěkně prolhanej národ.“

„Spojenci?“

„V tej naší válce proti těm vrahounům Mimbratům, ty nekňubo.“

„To ještě pořád trvá?“

„To si piš. Vévoda z Vo Mimbru se považuje za krále celé Arendie, ale náš vévoda a vévoda Astuřanů mu jen tak nepadnou k nohám.“ Zašilhal na mě, „Promiň, že to říkám, ale nevypadáš moc ve svej kůži.“

„Bylo mi trochu špatně,“

Začal ode mě ustupovat. „Není to náhodou nakažlivý, že ne?“

„Ne. Pořezali mě a ještě se to nazahojilo.“

„To se mi ulevilo. Máme tady u nás už tak dost svejch starostí i bez nějakýho přivandrovalce, kerej by sem přitáh' mor, aby bylo jasno.“

„Kudy mám jít, abych se dostal na cestu do Vo Wacunu?“

„Pár mil proti proudu. Na začátku cesty je další přístaviště přívozu. Nemůžeš to minout.“ Znova na mě zašilhal. „Nechceš do sebe hodit skleničku nebo dvě něčeho ostřejšího, než se vydáš na tu cestu? Protože, to víš, je to kus cesty a můžu ti říct, že mám nejrozumnější ceny na tyhle straně řeky.“

„Ne díky, příteli. Mám trochu podrážděný žaludek. To zranění, rozumíš.“

„To je sakra škoda. Ty vypadáš na veselou kopu a mně by společnost nevadila.“

Veselá kopa? Já? Ten chlápek mi *opravdu* chtěl prodat nějaké pivo. „No,“ ozval jsem se, „do Vo Wacumu se nedostanu, když tady budu postávat. Díky za informace, příteli, a ať ti hodně berou.“ Otočil jsem se a vydal jsem se zpátky proti proudu řeky.

Než jsem se dostal do Vo Wacunu, už jsem ze sebe víceméně setřásl následky těch let v Camaaru a už jsem byl opět schopen souvisle přemýšlet. Mým prvním úkolem bylo sehnat nějaké vhodnější oblečení místo těch hadrů, co jsem měl na sobě, a něco

peněz, abych mohl vyjít. Myslím, že jsem si mohl ukrást, co jsem potřeboval, ale pánovi by se to nemuselo zamlouvat, takže jsem se rozhodl chovat slušně. Řešení mého drobného problému nebylo nikde jinde než v nejbližším chrámu Chaldana, býčího boha Arendů. Byl jsem tehdy přece jen slavná osoba.

Nemohu říci, že bych nějak obviňoval Chaldanovi kněží proto, že mi nevěřili, když jsem jim oznámil svoje jméno. V jejich očích jsem byl jen další žebrák v hadrech. Jejich pohrdavý a pyšný postoj mě ale popouzel a aniž jsem o tom přemýšlel, předvedl jsem jim malou ukázku věcí, kterých jsem byl schopen, prostě proto, abych jim dokázal, že opravdu jsem ten, za koho se vydávám. Ve skutečnosti jsem byl skoro stejně překvapen jako oni, když to opravdu fungovalo, ale ani šílenství ani léta zpustlého života v Camaaru nezničily můj talent.

Kněží se mohli přetrhnout jak se omlouvali a hned mi nutili nové oblečení a pěkně naplněný váček jako kompenzaci za jejich chybu, že nevěřili mému slovu. Vděčně jsem přijal jejich dary, i když jsem si uvědomil, že je vlastně nepotřebuji!… teď když už jsem věděl, že mě můj talent neopustil. Mohl jsem ze vzduchu vytvořit ošacení a oblázky změnit v mince, kdyby to bylo opravdu nutné. Vykoupal jsem se, upravil jsem svůj rozcuchaný plnovous a oblékl jsem si nové šaty. Opravdu jsem se cítil mnohem lépe.

Co jsem ale potřeboval víc než nové šaty či peníze a úpravu zevnějšku, byly informace. Byl jsem úplně mimo běh věcí během těch let v Camaaru a hladověl jsem po novinkách. Překvapilo mě, že naše malé dobrodružství bylo tady v Arendií všeobecně známou věcí a kněží býčího boha mě ujistili, že to vyprávění bylo dobře známé v Tolnedře a dokonce už se dostalo i do Nyissy a Maragoru. Asi jsem neměl být nijak překvapen, když tak o tom teď přemýšlím. Můj pán se setkal se svými bratry v jeskyni a jejich rozhodnutí odejít bylo hlavně založeno na našem získání Orbu. Protože tohle byla asi ta nejúžasnější událost od rozpadu světa, ostatní bohové to samozřejmě předali svým kněžím ještě předtím, než odešli.

Příběh byl samozřejmě hodně přikrášlen. Jakmile je někde zapojen zázrak, můžete se spolehnout, že kněží budou velmi tvořiví. Přestože mě od začátku vyprávění toho příběhu vyzvedli málem na

úroveň bohů, rozhodl jsem se, že je nebudu opravovat. Taková reputace nemůže čas od času škodit. Bílý plášť, který mi kněží dali místo mých špinavých hadrů, mi dodával důstojného vzezření a já si uříznul dlouhou hůl, abych doplnil patřičnou charakteristiku. Nechtěl jsem zůstat ve Vo Wacunu a jestliže jsem chtěl spolupráci kněžích v různých městech, kterými půjdu, musel jsem hrát roli mocného čaroděje. Bylo to samozřejmě čiré šarlatánství, ale vylučovalo to hádky a dlouhé vysvětlování.

Strávil jsem v Chaldanově chrámu ve Vo Wacunu asi měsíc a pak jsem se vydal do Vo Asturu, abych viděl, co dělají Astuřané – nic dobrého, jak se ukázalo – ale *tohle* byla Arendie. Astuřané udržovali rovnováhu během dlouhých a politováníhodných let arendských občanských válek a střídali válečné strany jako klobouky.

Upřímně řečeno mě arendské občanské války nudily. Nezajímalo mě věčné arendské vymýšlení falešných stížností, aby mohli ospravedlnit ohavnosti, které se stejně chystali napáchat. Šel jsem do Asturie, protože Asturie měla mořské pobřeží a Wacun ne. Poslední věc, kterou jsem udělal, než jsem opusil Šereka a jeho syny, byla, že jsem rozdělil království Alorie a byl jsem docela zvědav, jak to fungovalo.

Vo Astur se rozprostíral na jižním břehu řeky Astur a alornské lodě tam často jezdily. Zastavil jsem se v chrámu a kněží mě poslali do několika příbřežních krčem, kde bych mohl očekávat setkání s alornskými námořníky. Neměl jsem žádnou radost z vyhlídky na zkoušku mé vůle a ovládání v hospodě, ale nedalo se nic dělat. Jestliže chcete mluvit s Alornem, musíte jít tam, kde je pivo.

Měl jsem štěstí a narazil jsem na jednoho alornského námořního kapitána v druhé hospodě, kterou jsem navštívil. Jmenoval se Haknar a plavil se dolů do Arendie z Val Alornu. Představil jsem se a můj bílý plášť a dlouhá hůl mi pomohly ho přesvědčit, že mluvím pravdu. Nabídl se, že mi zaplatí žejdlík nebo pět arendského piva, ale já to zdvořile odmítl. Nechtěl jsem s tím znovu začínat. „Jak se ty čluny osvědčily?“ ptal jsem se ho.

„Lodě,“ opravil mě. Námořníci tohle vždycky rozlišují. „Jsou rychlé,“ přiznal, „ale musíš dávat dobrý pozor na to, co děláš, když přijde vítr. Král Šerek mi řekl, že to *ty* jsi je navrhoval.“

„Trochu mi pomáhali," odpověděl jsem skromně. „Aldur mi dal základní plány. Jak se má Šerek?"

„Trochu truchlí. Myslím, že postrádá své syny."

„Nedalo se tomu zabránit. Museli jsme chránit Orb. Jak se hochům daří v jejich nových královstvích?"

„Hádám, že se jim jakžtakž daří. Myslím, že jsi na ně spěchal, Belgarate. Byli trochu mladí, když jsi je poslal do takové divočiny. Dras říká svému království Drasnie a začíná stavět město na místě, kterému říká Boktor. Myslím, že mu schází Val Alorn. Algar *svému* království říká Algarie a *nestaví* města. Jeho lidé místo toho chovají koně a dobytek."

Přikývl jsem. Algara asi města moc nezajímala. „Co dělá Riva?" zeptal jsem se.

„Ten taky staví město. Slovo 'pevnost' by ale možná bylo přesnější. Byl jsi někdy na Větrném ostrově?"

„Jednou," řekl jsem,

„Pak tedy víš, kde je pláž a to údolí, které terasovitě sbíhá dolů z hor k té pláži. Riva nechal svoje lidi postavit na každém stupni kamennou zeď. Teď si stavějí domy za těmi zdmi. Kdyby se někdo chtěl pokusit zaútočit na město, musel by se probojovat asi přes tucet těch zdí. To by ho mohlo přijít *zatraceně* draho. Zastavil jsem se na ostrově na své cestě sem. Jde jim to docela od ruky."

„Už začal Riva stavět svou Citadelu?"

„Už ji má naplánovanou, ale nejdřív chce mít ty domy. Víš, jaký Riva je. Je hrozně mladý a stará se o své lidi."

„Pak tedy bude dobrým králem."

„Asi ano. Jeho poddaní mají ale trochu obavy. Chtějí po něm, aby se oženil, ale on je stále odhání. Vypadá to, že má na mysli nějakou určitou."

„To má. Jednou se mu o ní zdálo."

„Nemůžeš se oženit se snem, Belgarate. Rivanský trůn musí mít následníka a to je něco, co muž sám nikdy nemůže zvládnout."

„Je stále mladý, Haknare. Dříve či později mu nějaká dívka padne do oka. Jestliže to začne vypadat jako opravdový problém, vyrazím na ostrov a promluvím si s ním. Říká Šerek stále zbytku svého království Alorie?"

„Ne. Alorie už je pryč. To dalo Šerekovi pořádně zabrat. Ještě se ani nedostal k tomu, aby pojmenoval ten poloostrov, co jsi mu nechal. My ostatní tomu prostě říkáme 'Šerek' a necháváme to plavat. To je vždycky, když nám dovolí se vrátit domů. Trávíme dost času křižováním moře kolem Větrného ostrova. Šerek je dost štědrý, co se týče šlechtických titulů, ale je v tom dost velký háček. Byl jsem už napůl opilý, když mě jmenoval baronem Haknarem. Až když jsem vystřízlivěl, jsem si uvědomil, že jsem se nabídl tři měsíce v roce po zbytek svého života se plavit kolem Větrného ostrova. Je to tam na severu opravdu nepříjemné, Belgarate – obzvláště v zimě. Každou noc se mi na plachtách utvoří vrstva ledu půl stopy silná. Moji lodníci mluví o 'Haknarově jigi', to když ranní bríza setřese led z plachet a on padá na palubu. Mí námořníci musí tančit mezi kusy ledu nebo se nechat zabít. Jsi si jist, že ti nemám objednat nic k pití?“

„Stejně ti děkuju, Haknare, ale myslím, že bych se měl raději pohnout dál. Vo Astur mě deprimuje. Nemůžeš se s Astuřany bavit o ničem jiném než o politice.“

„Politice?“ zasmál se Haknar. „Jediná věc, o které jsem Astuřany slyšel se bavit byla, proti komu půjdou příští týden válčit.“

„To je to, co se tady v Asturii pokládá za politiku,“ řekl jsem mu, když jsem se zvedal. „Vyřiď mé pozdravy Šerekovi, až ho příště potkáš. Řekni mu, že stále na věci dohlížím.“

„Jsem si jist, že díky tomu bude v noci lépe spát. Půjdeš do Val Alornu na svatbu?“

„Na jakou svatbu?“

„Šerekovi. Jeho žena zemřela, když byl pryč v Mallorey. Když jsi mu ukradl všechny jeho syny, bude potřebovat nového dědice. Jeho budoucí manželka je skutečná krasavice – je jí asi patnáct nebo tak. Je krásná, ale není právě bystrá. Když jí řekneš 'dobré jitro,' trvá jí to deset minut, než vymyslí odpověď.“

Ucítil jsem škubnutí. Nebyl jsem jediný, kdo ztratil ženu. „Vyřiď mu mou omluvu,“ řekl jsem Haknarovi krátce. „Obávám se, že bych to nezvládnul. Radši už teď půjdu. Díky za informace.“

„Jsem rád, že jsem ti mohl pomoct, Belgarate.“ Pak se otočil a zvolal: „Hostinský! Další pivo!“

Vyšel jsem na ulici a pomalu jsem se vracel zpátky k Chaldanovu

chrámu a dával jsem veliký pozor, abych nemyslel na Šerekovu ztrátu. Měl jsem vlastní a ta naplňovala mou mysl. Nechtěl jsem na to myslet, protože tam nebyl nikdo, kdo by mě připoutal k posteli.

Dostal jsem několik nesmělých pozvánek navštívit vévodu v jeho paláci, ale odmítl jsem je různými hloupými omluvami. Nenavštívil jsem vévodu ve Vo Wacunu a rozhodně jsem nechtěl ukazovat nějaké upřednostňování. Nehledě na svou asi nezaslouženou slávu, rozhodl jsem se nemít nic společného ani s jedním z těch tří soupeřících vévodů. Nijak jsem netoužil být zapleten do arendských občanských válek – ani nepřímo.

Možná to byla chyba. Asi jsem mohl Arendii ušetřit věky utrpení, kdybych prostě ty tři imbecily svolal dohromady a nacpal bych jim mírovou smlouvu do krku. Když ale zvážím arendskou povahu, nejspíš by tu smlouvu porušili ještě dřív, než by stihnul uschnout inkoust.

No ale už jsem ve Vo Asturu zjistil všechno, co jsem chtěl a pozvánky z vévodského paláce byly čím dál neodbytnější, takže jsem poděkoval kněžím za jejich pohostinnost a odešel jsem před rozedněním následujícího rána. Opouštěl jsem města před rozbřeskem víckrát, než chci vůbec pomyslet.

Byl jsem si skoro jist, že vévoda z Vo Asturu vezme můj odchod jako osobní urážku, takže když jsem byl asi míli na jih od města, zmizel jsem v lese a změnil jsem se ve vlka.

Ano, *bylo* to bolestivé. Nebyl jsem si ani jistý, jestli to vůbec dokážu, ale bylo načase to zjistit. Později jsem dělal mnoho věcí, které opět oživovaly mou bolest. Nechtěl jsem svůj život dožít jako citový invalida. Poledra by to určitě nechtěla, a kdybych zešílel, co z toho? Jeden šílený vlk navíc by v arendském lese nenadělal až takovou změnu.

Můj odhad vévody z Vo Asturu se ukázal být dost přesným. Asi o hodinu později jsem se plížil na jih podél okraje lesa, když se po té cestě přihnala skupina ozbrojených jezdců. Asturský vévoda *skutečně* chtěl, abych ho navštívil. Zapadl jsem opět mezi stromy, lehl jsem si na bok a sledoval jsem vévodovy muže, jak projíždějí okolo.

Obyvatelé Arendie byli tehdy o dost menší, než jsou dnes, takže nevypadali *až tak* směšně na těch zakrnělých koních.

Cestoval jsem lesem na jih a nakonec jsem se dostal do nížiny u Mimbru. Na rozdíl od Astuřanů a Wacitů Mimbratové téměř úplně na svém území vykáceli lesy. Mimbratští koně byli větší než ti, co patřili jejich severním bratrancům a šlechtici toho jižního vévodství už začali vynalézat ono brnění, které je pro ně dnes tak typické. Rytíř na koni potřebuje pro svou činnost otevřenou krajinu, takže stromy musely ustoupit. Otevřená obdělávaná krajina, která vznikla, spíš vyhovovala mimbratskému myšlení.

Když myslíme na arendské občanské války, normálně uvažujeme o třech soupeřících vévodstvích, ale to ještě nebylo celé. Nižší šlechta také měla svou zábavu a v celém Mimbratu nebyl jediný kraj, kde by neprobíhal nějaký spor či boje. Vrátil jsem se do své podoby, i když přiznávám, že jsem nějaký čas uvažoval o tom, že zbytek života strávím jako vlk, a šel jsem na jih k Vo Mimbre, když jsem narazil na jednoho takového šlechtice v celé jeho kráse.

Naneštěstí byli ti přihlouplí Arendové úplně posedlí obléhacími stroji. Arendové myslí všichni stejně a vyhlídka na desetiletí trvající obléhání je mimořádně přitahuje. Obléhatelé kolem hradeb pevnosti vybudovali tábor a celá léta nazdařbůh vrhali kamení proti hradbám, zatímco obléhaní ta stejná léta vesele trávili hromaděním kamení u hradeb. Nicnedělání je po chvíli nudné, a tak vždycky někdo cítil potřebu provést pár lumpáren, aby namíchnul své protivníky.

V tomto konkrétním případě se obléhající baron rozhodl shromáždit všechny místní rolníky a setnout je v dohledu obráncova hradu.

Tehdy jsem se do hry zapojil *já*. Náhoda tomu chtěla, že jsem stál na vrcholu kopce, dramaticky jsem zapózoval a pozvedl jsem hůl. „Zadržte!“ zahřměl jsem tak mohutným hlasem, že mě snad museli slyšet až v Nyisse. Baron a jeho rytíři se tvářili jako ťulpasové; rytíř který byl připraven setnout rolníkovi hlavu se na chvíli zastavil a pak opět pozvedl meč.

Za okamžik ho ale pustil. Je trochu obtížné držet meč, když se jeho jílec ve vaší ruce rozžhaví doběla. Poskakoval okolo, kvílel a foukal si na spálené prsty.

Sešel jsem z kopce a napadl jsem toho zákeřného mimbratského barona. „Vy *nebudete* pokračovat v tomhle násilí!“ řekl jsem mu.

„Do toho, co já dělám, ti nic není, starče,“ odpověděl, ale neznělo to už moc sebejistě.

„Já se o to ale *zajímám!* Jestli se *jen pokusíte* ublížit těmto lidem, vytrhnu ti srdce z těla!“

„Zab toho starého blázna,“ vyzval baron jednoho ze svých rytířů.

Rytíř úslužně sáhl po svém meči, ale já soustředil svou Vůli, namířil jsem svou hůl a řekl jsem: „Svině.“

Rytíř se okamžitě proměnil v prase.

„Čarodějnictví!“ vydechl baron.

„Přesně tak. Teď seber svoje lidi a jděte domů – a propusťte ty rolníky.“

„Mé důvody jsou oprávněné,“ prohlásil.

„Vaše metody ale ne. Teď mi zmizte z dohledu, nebo budeš mít rypák a zkroucený ocásek rovnou na místě.“

„Provozování čarodějnictví je na půdě vévody z Vo Mimbre zakázané,“ řekl mi – jako by to mělo něco změnit.

„Ale, opravdu? Jak mě v tom hodláš zabránit?“ Namířil jsem svou hůl na nedaleký pařez a ten se okamžitě rozletěl na kusy. „Pokoušíš své štěstí, můj barone. To jsi stejně tak dobře mohl být ty. Říkám ti, abyste mi táhli z očí. Udělejte to teď hned, než ztratím svou trpělivost.“

„Toho budeš litovat, čaroději.“

„Ne tolik jako ty, jestliže se okamžitě nezačnete hejbat.“ Pokynul jsem k rytíři, kterého jsem proměnil v budoucí slaninu, a vrátil jsem mu jeho podobu. Jeho oči byly plné děsu. Krátce se na mě podíval a s křikem utekl.

Tvrdohlavý baron chtěl asi něco říct, ale zjevně si to rozmyslel. Nařídil svým mužům nasedat a pak je mrzutě vedl na jih.

„Můžete se vrátit do svých domovů,“ řekl jsem rolníkům. Pak jsem šel zpátky na svůj kopec, abych se ujistil, že se mě baron nepokusí napadnout z druhé strany.

Myslím, že jsem to mohl provést jinak. Nebylo třeba žádné přímé konfrontace. Mohl jsem barona a jeho rytíře zahnat, aniž bych jim odhalil svou totožnost, ale ztratil jsem trpělivost. Takhle se dost často

dostávám do potíží.

Každopádně jsem asi za dva dny viděl ponurý popis 'bláznivého čaroděje' přitlučený na každém stromě, který jsem míjel. Můj popis byl celkem přesný, ale částka vypsaná za mé chycení byla až urážlivě nízká.

Tehdy jsem se rozhodl jít přímo do Tolnedry. Byl jsem si jist, že bych si dokázal poradit s jakýmkoliv ohlasem pramenícím z té vyhlášky, ale proč se obtěžovat? Arendie už mě stejně začínala nudit a já už byl vyhnán z tolika míst během svého života, že jedno navíc už to nemohlo tolik změnit.

Kapitola 19.

Řeku Arend, tradiční hranici mezi Arendií a Tolnedrou, jsem překročil časně zrána jednoho letního dne. Severní břeh byl samozřejmě střežen mimbratskými rytíři, ale to mi nedělalo moc starostí. *Měl jsem* koneckonců svoje metody.

Na chvíli jsem si dal ve Vorduském lese přestávku, abych si probral vlastní situaci. Když mě můj pán v tom zatraceném Camaaru vytáhl z mojí opilecké otupělosti, nedal mi žádné další instrukce, takže jsem byl víceméně na volné noze. Neexistovalo žádné místo, kam by mě to nějak zvlášť táhlo a taky nebylo proč spěchat. Stále jsem ale cítil svou zodpovědnost. Myslím, že by se tehdy o mně dalo mluvit jako o vysloužilém učedníkovi, vandrujícím čaroději, který strkal nos do věcí, do kterých mu asi nic nebylo! Kdybych náhodou narazil na něco významného, mohl jsem to předat svým bratrům tam v Údolí. Kromě tohoto poslání jsem si mohl chodit kam se mi právě zachtělo. Můj smutek stále ještě úplně nevyprchal, ale už jsem se naučil s ním žít a udržet ho pod kontrolou. Léta strávená v Camaaru mě naučila, že by bylo zcela marné se před ním schovávat.

A tak jsem se, pln jakési potlačované melancholie, vydal směrem k Tol Honetu. Koneckonců už jsem tam stejně skoro byl, tak jsem si řekl, že bych mohl zjistit, jakto vypadá s říší.

Když jsem procházel Velkým vévodstvím Vorduským na své cestě na jih, probíhaly tam zase nějaké politické změny. Honetové byli opět u moci a vorduská rodina tohle vždycky brala jako osobní urážku. Mnoho náznaků svědčilo o tom, že se blíží soumrak druhé honetské dynastie. Tohle je zvláštní věc týkající se jakékoliv dynastie ve všech světových královstvích. Zakladatel dynastie je obvykle mocný a nadaný, ale s plynoucími stoletími úroveň jeho následníků v těchto ohledech stále klesá. Asi to souvisí s tím, že se téměř neměnně

žení se svými bratranci a sestřenicemi. Kontrolované šlechtění může fungovat u koní, psů či dobytka, ale zkoušet to v rodině není dobrý nápad. Špatné vlastnosti se zdědí stejně jistě jako ty dobré, ale hloupost jako by na povrch vyplouvala mnohem rychleji než odvaha nebo důvtip.

S honetskými císaři to během posledního století šlo rozhodně z kopce a Vorduvani slintali blahem v předtuše, že doba jejich nástupu na trůn je už za dveřmi.

Do Tol Honetu jsem se dostal začátkem léta. Protože to bylo jejich rodné město, věnovali honetští císaři většinu svého času – a říšské pokladny – na zdokonalování hlavního města. Pokaždé, když se Honetové dostanou v Tolnedře k moci, vám přinese slušné zisky investování do mramorových dolů.

Přešel jsem po severním mostě do města a u brány jsem zastavil, abych zodpověděl letmé dotazy legionářů, kteří tam stáli na stráži. Jejich brnění bylo na rozdíl od nich samých působivé. V duchu jsem si pomyslel, že už legionáři ztratili hodně ze své výkonnosti. Někdo s ím bude muset něco udělat.

Ulice byly plné lidí. To jsou ulice Tol Honetu vždycky. Každý v Tolnedře, kdo si o sobě myslí, že něco znamená, se stěhuje do hlavního města. Být blízko k sídlu panovníka znamená pro některé lidi opravdu hodně.

Když se to vezme kolem a kolem, tak jsem byl náboženská veličina, takže jsem – stejně jako v Arendii – vyrazil hledat chrám. Nejvyšší chrám Nedry byl přestěhován od té doby, co jsem byl v Tol Honetu naposledy, takže jsem se musel vyptat na cestu. Znal jsem ale mnohem lepší způsob, než se ptát těch nákladně oděných obchodnických princátek, tisknoucích si navoněné kapesníky k nosu s nadutým výrazem ve tváři. Místo toho jsem zamířil k poctivému chlapíkovi, který vyměňoval poškozené dlažební kostky. „Pověz mi, příteli," požádal jsem ho," kudy se mám dát, abych se dostal k Nedrovu chrámu?"

„Je to támhle na jih od císařského paláce," odpověděl. „Jdi až na konec téhle ulice a pak zahni doleva." Zarazil se a zašilhal na mě. „Budeš potřebovat peníze, aby ses tam dostal," poradil mi.

„Ale?"

„To je nový zvyk. Musíš zaplatit kněžímu u dveří, aby tě pustil dovnitř – a pak ještě jednomu, aby ses dostal blíž k oltáři.“

„Podivná myšlenka.“

„Tohle je Tol Honet, příteli. Tady není nic zadarmo a kněží nejsou o nic méně lakomí než kdokoliv jiný.“

„Myslím, že vyrukuj u s něčím, co budou mít raději než peníze.“

„Na to bych až tolik nesázel. Hodně štěstí.“

„Myslím, že ti tady něco vypadlo, příteli,“ řekl jsem a ukázal jsem mu na velkou měděnou minci, kterou jsem právě vyčaroval a upustil na dlažbu u jeho levé nohy. Koneckonců, *byl* ochotný.

Rychle zvedl peníz – asi tak denní výdělek – a opatrně se rozhlédl.

„Buď šťastný ve své práci,“ popřál jsem mu a vydal jsem se ulicí.

Nedrův chrám vypadal skoro jako palác, impozantní mramorová stavba, která vyzařovala veškeré teplo mauzolea. Obyčejní lidé se modlili venku ve výklencích podél zdi. Vnitřek chrámu byl vyhrazen lidem, kteří si mohli dovolit zaplatit úplatky. „Musím mluvit s nejvyšším knězem,“ řekl jsem duchovnímu, který hlídal masivní dveře.

Pohrdavě si mě prohlédl od hlavy k patě. „To vůbec nepřipadá v úvahu. Měl bys moc dobře vědět, že o to ani nemáš žádat.“

„Já *nežádal*. Já ti to řekl. Teď běž a přiveď ho – nebo mi uhni z cesty a já si ho najdu sám.“

„Kliď se odsud.“

„Tohle není vůbec dobrý začátek, příteli. Zkusíme to znovu. Jmenuji se Belgarat a chci se setkat s nejvyšším knězem.“

„Belgarat?“ Zasmál se. „Nikdo takový neexistuje. Běž pryč.“

Přemístil jsem ho o několik set stop dál ulicí a vešel jsem dovnitř. Rozhodně jsem si musel s nejvyšším knězem promluvit o téhle podivné praktice placení za vstup do církevních prostor; dokonce ani Nedra by s tím nesouhlasil.

Chrám se hemžil kněži, kteří se všichni tvářili stejně podivně. Vyhnul jsem se střetům díky své vynalézavosti tak, že jsem si přičaroval svatozář, kterou jsem trochu parádnicky naklonil k jedné straně. Nejsem si jist, zda tolnedranská teologie obsahuje i nějaký seznam svatých, ale podařilo se mi získat jejich pozornost – a úplnou

spolupráci. A ani jsem za to nemusel platit.

Nejvyšší kněz se jmenoval Arthon a byl to břichatý chlapík v bohatě zdobených šatech. Krátce se podíval na mou svatozář a přivítal mě s jakýmsi chápavým nadšením. Představil jsem se mu a najednou byl *opravdu* nervózní. Nebyla to moje starost, že porušoval pravidla, ale neviděl jsem žádný důvod, proč mu to říkat. „Slyšeli jsme o tvých dobrodružstvích v Mallorey, svatý Belgarate," vyhrkl. „Vážně jsi zabil Toraka?"

„To ti někdo nakukal pěkný nesmysl, Arthone," odpověděl jsem. „Já nejsem ten pravý, kdo to má udělat. My jsme tam jen šli pro něco, co bylo ukradeno."

„Aha." Znělo to zklamaně. „Čemu vděčíme za tvou čestnou návštěvu, svatý?"

Pokrčil jsem rameny. „Zdvořilosti. Procházel jsem tudy a řekl jsem si, že bych vás mohl navštívit. Máte nějaké zprávy od Nedry?"

„Náš bůh odešel, Belgarate," připomněl mi.

„*Všichni* bohové odešli, Arthone. *Mají* ale své metody, jak udržovat kontakty. Belar promluvil k Rivovi ve snu a Aldur se se mnou spojil stejně ne déle než před pár měsíci. Dávej pozor na své sny. Mohly by být důležité."

„Měl jsem takový zvláštní sen asi před šesti měsíci," vzpomněl si. „Vypadalo to, jako by ke mně mluvil Nedra."

„Co říkal?"

„Teď už si to nepamatuju. Myslím, že to mělo něco společného s penězi."

„Není tomu snad tak vždycky?" Chvíli jsem o tom přemýšlel. „Asi to zahrnovalo tenhle váš nový zvyk. Myslím, že by Nedra nesouhlasil s vaším zavedením poplatků za vstup do chrámu. On je bohem *všech* Tolnedranů, ne jenom těch, kteří si mohou zaplatit vstup do vašeho chrámu."

Po tváři mu proběhla vlna rozčarování. „Ale…" začal protestovat.

„Viděl jsem některé příšery, které žijí v pekle, Arthone," řekl jsem mu docela tvrdě. „*Nechtěl* bych s nimi strávit ani chvilku. Je to ale jenom na tobě. Co se to tu v Tolnedře děje?"

„Ale, nic moc, Belgarate." Řekl to přece jen trochu vyhýbavě a já jsem skoro cítil, co se pokoušel zatajit.

Vzdychl jsem. „Jen se neupejpej, Arthone," řekl jsem mu protivně. „Chrám se nemá plést do politiky. Ty jsi bral úplatky, že ano?"

„Jak jsi to věděl?" Znělo to trochu plačtivě.

„Čtu v tobě jako ve staré knize, Arthone. Vrať ty peníze a drž se od politiky stranou."

„Musíš navštívit císaře," zkušeně odběhl od tématu.

„Už jsem se s členy honetské rodiny setkal předtím. Každý je hodně podobný těm ostatním."

„Jeho veličenstvo bude uraženo, jestliže ho nenavštívíš."

„Ušetři ho tedy těch muk. Neříkej mu, že jsem tady byl."

Tohle samozřejmě neuposlechl. Rozhodně nechtěl, abych se začal šťourat v tom, kdo ho uplácel nebo jak velký podíl měl z poplatků, takže mě odvedl do paláce, kde se to jen hemžilo členy honetské dynastie. Patronství je podstatou tolnedranské politiky. Dokonce i výběrčí poplatků na malých mostech se mění, když na trůn nastupuje nová dynastie.

Tehdejším císařem byl Ran Honet Dvacátý a něco k tomu, který vypustil imbecilitu ve prospěch dosud neprozkoumané idiocie. Jak je v takových situacích obvyklé, všetečný příbuzný si přivlastnil autoritu svého přihlouplého příbuzného a úzkostlivě svá nařízení uváděl slovy „Císař se rozhodl, že…" nebo podobnými nesmysly, čímž zachovával důstojnost kreténa na trůně. Ten příbuzný, v tomto případě synovec, nás nechal s Arthonem tuhnout dva dny v přijímacím sále, zatímco všechny vysoce postavené Tolnedřany okamžitě doprovázel k císaři.

Nakonec už mě to přestalo bavit. „Půjdeme, Arthone," řekl jsem Nedrovu knězi. „Máme oba lepší věci na práci."

„To *nemůžeme!*" zděšeně vydechl Arthon. „To by bylo pokládáno za smrtelnou urážku!"

„Tak? Já jsem svého času urážel i *bohy,* Arthone. Nebudu se nijak rozpakovat zranit city nějakého blba."

„Nech mě ještě jednou promluvit s nejvyšším komořím." Vyskočil a spěchal přes místnost, aby si promluvil s císařským synovcem.

Synovec byl typický Honet. Jeho první reakcí bylo dívat se na mě svrchu. „Vyčkáte milosti Jeho veličenstva," řekl mi nabubřele.

Když už se cítil tak povýšeně, umístil jsem ho do prázdného prostoru nahoru ke krovu, aby se na lidi mohl dívat skutečně *svrchu.* Bylo to malicherné, ale to on taky. „Myslíš si tedy, že už by se císařova milost mohla dostat i k nám, brachu?“ zeptal jsem se ho příjemně. Chvíli jsem ho tam nahoře nechal, abych měl jistotu, že mě pochopil, a pak jsem ho vrátil na zem.

Slyšení u císaře jsme dostali okamžitě.

Tenhle Ran Honet seděl na říšském trůně a cucal si palec. Je potřeba přiznat, že tahle rodová odnož už se zkazila víc, než jsem se obával. Vplížil jsem se do jeho mysli a nenašel jsem tam vůbec nic. Se zadrháváním odříkal několik říšských poklon na uvítanou – neodvažuji se ani pomyslet, jak dlouho mu muselo trvat se je naučit – a pak nám s Arthonem dal královské svolení se vzdálit. Jeho vystoupení bylo trochu zkaženo faktem, že čtyřicet let cucání palce mu hodně zkřivilo přední zuby. Vypadal jako zajíc a navíc příšerně šišlal.

Když jsme s Arthonem s uctivým poklonkováním opustili trůnní sál, odhadl jsem náladu císařského synovce a došel jsem k závěru, že by bylo načase opustit Tol Honet. Jakmile se ten chlapík trochu zotaví, všechny stromy v okolí budou obsypány dalšími plakáty. Už se to začalo stávat zvykem.

Přemýšlel jsem o tom na své cestě k Tol Borunu. Od té doby, co jsem opustil svou kariéru ochlasty, nějak jsem nezvládal používání svého nadání. Vůle a Slovo jsou docela vážné věci a já je přeměňoval ve špatný vtip. I přes svou bolest jsem byl stále pánovým učedníkem, ne nějakým potulným lumpem. Asi bych se mohl omlouvat poukazováním na svůj špatný stav v té době, ale myslím, že to neudělám. Čeká se ode mě trochu víc.

Obešel jsem Tol Borun, hlavně proto, abych se vyhnul dalším příležitostem, jak nepříjemné lidi proměnit v prasata, či je nechat jen tak pro legraci viset ve vzduchu. Byl to asi dobrý nápad; jsem si jist, že by mě Borunové štvali. Mám docela velký respekt k borunskému rodu, ale někdy umí být pěkně praštění.

Promiň, Se'Nedro. Nemyslel jsem tím nic osobního.

Cestoval jsem po území patřícím Anadilské rodině, až jsem se

dostal na severní hranici Lesa víl. Staletí samozřejmě krajinu změnila, ale když o tom tak přemýšlím, tak vidím, že jsme skoro stejnou cestou putovali se skupinou přátel o tři tisíce let později při sledování Orbu. Často jsme s Garionem hovořili o „opakování historie“ a tohle může být jeden z jasných signálů, že tomu tak skutečně je. Je možné, že jsem se tou cestou vydal, protože je to přirozená cesta na jih nebo také proto, že jsem ji znal. Jakmile si vytvoříte v hlavě nějaké schéma, později se ho skoro stále držíte, i když by vás to mělo stát víc energie a úsilí.

Už tenkrát byl Les víl prastarý dubový les naplněný prazvláštní svátostí vlastní těmto lesním sirénám. Lidé mají sklon si svou víru rozmělnit, aby ji mohli oddělit od svého každodenního života. Ale víly žijí uprostřed své víry, takže o ní nemusí ani mluvit ba dokonce ani přemýšlet. To je skutečně svým způsobem osvěžující.

Byl jsem v lese déle než týden a teprve potom jsem prvně zahlédl vílu. Jsou to drobná, plachá stvoření, která nijak nestojí o kontakt s venkovním světem… až na jistá roční období. Víly jsou samozřejmě ženského rodu, a tak musí mít občas kontakt s jedinci mužského rodu – různého druhu – aby se mohly rozmnožovat.

Jsem si jist, že jste v obraze.

Skutečně jsem nevyvíjel žádné úsilí, abych se potkal s vílami. Čistě technicky vzato jsou to „příšery“, i když ne tak hrozné a nebezpečné jako eldrakové nebo algrotové. Stejně jsem se chtěl pro jistotu vyhnout jakýmkoliv potížím.

Z počínání první víly, kterou jsem potkal, bylo jasné, že je právě teď „to roční období“. Odhodila totiž svou přirozenou plachost a byla velmi agresivní. Když jsem ji poprvé spatřil, stála uprostřed lesní cesty, po které jsem se ubíral. Měla ohnivě rudé vlasy a byla velmi drobná. Držela v ruce natažený luk a šíp mířil přímo na mé srdce. „Měl bys raději zastavit,“ vybídla mne.

Raději jsem ji okamžitě poslechl.

Jakmile bylo zřejmé, že se nepokusím o útěk, byla *velmi* přátelská. Sdělila mi, že se jmenuje Xana a má se mnou určité plány. Dokonce se mi omluvila za ten luk. Vysvětlila mi, že jejich lesem zase

necestuje tolik poutníků a že musí nějak zajistit, aby jim neutekli.

Snažil jsem se jí vysvětlit, že to, co ode mne chce, není zrovna nejvhodnější, ale nepodařilo se mi to. Byla to velmi cílevědomá malá potvůrka.

Myslím, že by tohle vysvětlení mohlo stačit. Ostatně to není ústřední událost tohoto příběhu a já bych se nerad někoho zbytečně dotkl.

Víly mají ve zvyku se o všechno dělit se svými sestrami, a tak mne i Xana představila ostatním vílám. Všechny si mne předcházely a všemožně mne hýčkaly, ale to nemohlo zakrýt fakt, že jsem vlastně jejich zajatcem – a možná by bylo přesnější říci otrokem. Moje pozice byla značně degradující. Snažil jsem se nedávat to najevo. Usmíval jsem se na všechny, což se ode mne zřejmě očekávalo, ale čekal jsem na svou příležitost. Jakmile jsem byl chvíli ponechán o samotě, přeměnil jsem se ve vlka a utíkal do hloubi lesa. Samozřejmě mě hledaly, ale nevěděly, jak vypadám, takže jsem neměl problémy jim utéci.

Dostal jsem se na severní břeh řeky, přeplaval jsem ji a vytřásl si vodu z kožichu. To byste měli mít vždycky na paměti: když se přeměníte ve zvíře, které má hustý kožich, nikdy si z něj nezapomeňte vytřepat vodu, protože jinak budete mít při návratu do své vlastní podoby úplně mokré šaty.

Už jsem byl v Nyisse, takže jsem se nemusel obávat víl. Místo toho jsem musel bedlivě pozorovat zem a dávat pozor na hady. Normální lidé se alespoň trochu snaží udržet výskyt hadů na přijatelné úrovni, ale pro Nyissánce je had součástí náboženství, takže je chráněn. Jejich džungle jsou doslova přeplněné hady… většinou jedovatými. Už první den pobytu v tom smradlavém močálu jsem byl uštknut třikrát, a to jsem si dával zatraceně pozor. Naštěstí není nijak složité se proti hadímu jedu ochránit, ale hadí uštknutí není nikdy příjemné.

Války s Maragy od základů změnily nyissánskou společnost. Před maragskou invazí Nyissánci vykáceli velké plochy džungle, vystavěli města a ta propojili širokými cestami. Cesty se ovšem mohou změnit

v invazní trasy, velká města přitahují svým bohatstvím. Tím vším si přímo říkáte o útok. Salmissra si to uvědomila, přikázala zrušit velká města a nechala je i se širokými cestami zase překrýt divoce rostoucí džunglí. Zbylo tedy jenom hlavní město Sthiss Tor, a protože jsem sám sebe pověřil úkolem projít všechna západní království, rozhodl jsem se, že navštívím Hadí královnu.

Maragská invaze se uskutečnila před celým stoletím, ale dodnes jsou po ní patrné stopy devastace. Opuštěná města zarostlá keři stále nesou stopy požárů a ničivých zásahů všemožných válečných strojů. Nyissánci sami se teď zdaleka vyhýbají těmto nehostinným ruinám. Když se to vezme do důsledků, tak je Nyissa vlastně theokracie, protože Salmissra není jenom královnou ale zároveň nejvyšší kněžkou hadího boha. Z toho vyplývá, že lidé automaticky poslouchají její rozkazy a ona jim rozkázala, aby žili v džungli spolu s hady.

Když jsem se dostal do Sthiss Toru, byl jsem značně ušlý a velmi hladový. V Nyisse musíte být velmi opatrní na to, co jíte. Každý keř a skoro každé zvíře může mít narkotické účinky, nebo může být otrávené nebo obojí.

Našel jsem přívoz, překonal jsem Hadí řeku a dostal se do nablýskaného města Stiss Toru. Nyissánci jsou lidé, kteří mají často vnuknutí. Většina lidí si myslí, že vnuknutí je dar od boha, ale Nyissánci našli daleko jednodušší cestu, jak se dostat do extáze. Džungle, která je obklopuje, je plná rostlin se zvláštními vlastnostmi a Nyissánci se nijak nebrání experimentování s nimi. Znal jsem jednoho Nyissánce, který se obluzoval devíti omamnými látkami najednou. Byl to ten nejšťastnější chlapík, jakého jsem znal. Přesto by nebyl zrovna nejlepší nápad najmout si ho jako architekta pro váš budoucí dům. Kdybychom vyloučili možnost, že takový dům spadne ještě v průběhu stavby, nelze vyloučit, že byste tam měli schodiště, které nikam nevede, pokoj, do kterého se nedá nikudy dostat a další celkem nevydařené záležitosti. Je také možné, že by byly pokoje vymalovány barvou, která vůbec nemá jméno a která se nikdy neobjevila v duze.

Věděl jsem, kde je Salmissřin palác, protože jsem byl s Beldinem v Sthiss Toru během maragské invaze, takže jsem se nemusel ptát na cestu lidí, kteří ani nevěděli, kde jsou oni sami.

Všechny funkce v paláci vykonávají hladce oholení eunuši.

Možná v tom je jistá logika. Vybrané Salmissry jsou od puberty udržovány díky jistým látkám ve stavu, který zpomaluje normální proces stárnutí. Je velmi důležité, aby vypadaly jako původní služka Issy. Naneštěstí mají ty látky vedlejší účinek v tom, že drží královnin apetit na vysoké hladině – a to nemluvím o jídle. Salmissra musí řídit chod království a kdyby sloužícími byli plnohodnotní dospělí muži, asi by nikdy nic neudělala.

Chápejte mne správně… Snažím se toto téma přejít co nejdelikátněji.

Královna samozřejmě věděla, že přicházím. Jedním z předpokladů pro královský trůn v Nyisse je předvídání věcí, o kterých ostatní nemají ani potuchy. Nevyrovná se to našemu prazvláštnímu daru, ale svému účelu to poslouží. Eunuši mne přivítali na kolenou s mnoha gesty úcty a okamžitě mne odvedli do trůnního sálu. Současná Salmissra přirozeně vypadala úplně stejně jako její předchůdkyně. Poloseděla pololežela na trůnu, který se podobal divanu, pozorovala se v zrcadle a bezmyšlenkovitě hladila hlavu nějakého háděte. Měla na sobě průsvitnou róbu, která neponechávala skoro žádný prostor představivosti. Za ní stála ohromná kamenná socha Issy, hadího boha.

„Zdravím tě, Věčná Salmissro," zvolal eunuch, který mne doprovázel a vrhl se na vyleštěnou podlahu.

„Vrchní eunuch přišel k trůnu," odpovědělo unisono dvanáct eunuchů v červených livrejích.

„Co je to, Sthessi?" ozvala se neurčitým hlasem Salmissra.

„Věčný Belgarat žádá o slyšení milenku Issy."

Salmissra otočila hlavu a zahleděla se na mne svýma bezbarvýma očima. „Služka Issy zdraví Aldurova sluhu," řekla.

„Šťastný Aldurův sluha bude přijat hadí královnou," odpověděl sbor eunuchů.

„Vypadáš dobře, Salmissro," odpověděl jsem a uťal tím půlhodinovou litanii.

„Skutečně si to myslíš, Belgarate?" Řekla to s jistou dávkou dívčí prostoty, což mi prozradilo, že bude asi skutečně mladá… možná ne více než dva tři roky na trůnu.

„Vždycky vypadáš dobře, drahá,“ odtušil jsem. Ta malá lichotka byla možná prohřeškem proti všem královským pravidlům, ale usoudil jsem, že by to mohlo díky jejímu mládí projít.

„Vážený host zdraví Věčnou Salmissru,“ odpověděl sbor.

„Myslíš, že bychom se bez toho neobešli?“ zeptal jsem se a ukázal palcem přes rameno na klečící eunuchy. „Potřebuji si s tebou promluvit a tyhle zpěvy mne dost ruší.“

„Máš na mysli soukromou audienci, Belgarate?“ zeptale se čtverácky.

S úsměvem jsem na ni mrkl.

„Je pro nás ctí, že nám Věčný chce věnovat několik myšlenek o samotě,“ oznámila svým služebníkům. „Máte mé povolení se vzdálit.“

„Nuže dobrá!“ Slyšel jsem v tom tónu pořádnou porci uražené ješitnosti.

„Zůstaň, Kassi, jestli si přeješ,“ vyzvala Salmissra neutrálním tónem eunucha, který zaprotestoval. „Ale věz, že nikdo živý neuslyší, co si budeme s Aldurovým služebníkem říkat. Odejdi a zůstaň naživu… nebo zůstaň a zemři.“ Uznal jsem, že ta dívka má úroveň. Její nabídka vylidnila trůnní sál okamžitě.

„Nuže,“ začala a její bezbarvé oči se zúžily, „teď, když jsme tu sami…“ Nechala to sugestivně viset ve vzduchu.

„Snad mě nebudeš chtít svádět, kočko,“ řekl jsem se smíchem. Beldin si to mohl dovolit, tak proč ne i já?

Skutečně se zasmála. To byl jediný okamžik, kdy jsem slyšel některou ze stovek Salmisser se zasmát.

„Raději se budeme věnovat služebním povinnostem, Salmissro,“ začal jsem rychle. „Mám v úmyslu projít západní království, a tak jsem si myslel, že bychom si mohli vyměnit nějaké užitečné informace.“

„Čekám, co mi řekneš, Věčný,“ prohlásila a nasadila nicneříkající výraz. Tak ta měla pořádně chytrou hlavu a vysoce vyvinutý smysl pro humor. Rychle jsem se rozhodl změnit svůj přístup. Inteligentní Salmissra… to byla skutečně nebezpečná novinka.

„Samozřejmě víš, co se stalo v Mallorey, že?“ začal jsem.

„Ano,“ odpověděla stručně. „Gratuluju.“

„Děkuju.“

„Nechceš se sem posadit?“ vybídla mne, trochu se nazdvihla ze své polosedící pozice a ukázala na místo vedle sebe na divanu.

„Ach… děkuju, ale myslím, že radši zůstanu stát. Alorie se rozdělila na čtyři části.“

„Ano, já vím. Jak jsi přesvědčil Šereka, že to dovolil?“

„To ne já. To Belar.“

„To je Šerek tak věřící?“

„No, nelíbilo se mu to, ale uznal nezbytnost toho kroku. Riva má teď Orb a je na Větrném ostrově. Měla by's varovat své námořní kapitány, aby se k tomu ostrovu radši moc nepřibližovali. Šerek má flotilu válečných lodí, které potopí každou loď, co se přiblíží padesát mil k Rivovu ostrovu.“

Její bezbarvé oči vypadaly vypočítavě. „Napadla mne zajímavá myšlenka, Belgarate,“

„Hm?«

„Je Riva ženatý?“

„Ne. Je stále svobodný.“

„Možná bys mu mohl říct, že já také nejsem vdaná. Nenapadá tě přitom také něco zajímavého? Mě teda jo.“

Málem jsem se zakuckal. „To nemyslíš vážně, ne?“

„Stálo by to za pokus, nemyslíš? Nyissa je velice malý národ a moji lidé jako válečníci nestojí za nic. To nás naučila maragská invaze. Kdyby si mne Riva vzal, tak by mohla vzniknout docela zajímavá aliance.“

„Já myslel, že se podle vašich pravidel nesmíš provdat.“

„Pravidla jsou nudná, Belgarate. Lidé jako ty nebo já je mohou ignorovat, když se jim to hodí. Řekněme si to po pravdě. Jsem hlavou slabého národa a moc se mi to nelíbí. Líbilo by se mi mít skutečnou moc. To by mi umožnilo spojenectví s Alorny.“

„Postavíš se tím ale všem tradicím. To přece dobře víš.“

„S tradicemi to je jako s pravidly, Belgarate. Na ty se můžeš vykašlat. Issa už spí příliš dlouho. Svět se mění a jestli se Nyissa také nezmění, tak zůstane pozadu. Budeme malí, primitivní opozdilci. Mám pocit, že bych to mohla změnit,“

„To by asi nešlo, Salmissro,“ řekl jsem jí.

„Máš na mysli mou neplodnost? O to se mohu postarat. Jediné, co musím udělat, je přestat brát ty drogy. Pak budu plodná jako každá jiná mladá žena. Klidně budu schopna dát Rivovi syna, aby řídil Ostrov a on mi pomůže zplodit dceru, která bude vládnout tady. Mohli bychom změnit rovnováhu sil v této části světa.“

Zasmál jsem se. „Když už nic jiného, tak by to určitě pěkně rozčílilo Tolnedrany.“

„Už to by za ty potíže stálo.“

„To máš pravdu, ale myslím, že už je trochu pozdě. Riva se už rozhodl.“

„Kdo je ta šťastná dívka?“

„Nemám tušení. Je to jedno z těch manželství, upečených v nebi. To bohové vybrali Rivovi nevěstu.“

Vzdychla. „Škoda,“ zamumlala. „Co se dá dělat. Riva je stejně zatím ještě chlapec. Mohla bych ho zaučit, ale to je také nudná povinnost. Dávám přednost zkušeným mužům.“

Raději jsem rychle změnil téma. Tohle byla *hodně* nebezpečná mladá dáma. „Arendská občanská válka už je na spadnutí, Asturie a Wacun už jsou spojené proti Mimbratům – nebo alespoň byli, když jsem tam byl naposledy. Už to ale jsou celé dva měsíce, takže se situace do dneška opět mohla změnit.“

„Arendové,“ povzdychla si a obrátila oči v sloup.

„Souhlasím. Druhá honetská dynastie v Tolnedře už dohasíná. Možná se jim ještě povede vymačkat jednoho nebo dva panovníky, ale tahle studna už je skoro vyschlá. Vorduvani už ostražitě čekají – ne moc trpělivě.“

„*Nesnáším* Vorduvany,“ zavrčela.

„Já taky. Budeme se to ale muset naučit.“

„Asi ano.“ Na chvíli utichla a zakryla své bledé oči za víčky. „Doslechla jsem se o tvé nedávné ztrátě,“ ozvala se nejistě. „Ráda bych ti vyjádřila svou nejupřímnější soustrast.“

„Děkuju ti.“ Dokonce se mi podařilo to říct vyrovnaným hlasem.

„Nabízí se mi další možnost,“ řekla potom. „Ty i já jsme momentálně volní. Spojenectví mezi *námi* by mohlo být ještě zajímavější než spojenectví mezi mnou a Rivou. To víš, Torak nebude pořád sedět v Mallorey. Už dokonce vyslal průzkumné oddíly přes

spojovací ostrovy. Je jen otázkou času, kdy se Angarakové usadí na *tomhle* kontinentu a to sem přivede i Grolimy. Nemyslíš, že už bychom se měli začít připravovat?“

Tehdy jsem *pořádně* zvýšil svou opatrnost. Zjevně jsem tu měl co dělat s politickým géniem. „Ty mě opět pokoušíš, Salmissro.“ Samozřejmě jsem lhal, ale myslím, že se mi podařilo ji přesvědčit, že jsem skutečně zaujat její obscénní nabídkou. Pak jsem vzdychl. „Naneštěstí, je to zakázané.“

„Zakázané?“

„Mým pánem, a já bych ani neuvažoval o tom nějak se mu postavit.“

Povzdychla si. „To je ale škoda. Myslím, že mi tedy ještě zbývají Alorni. Možná pozvu Drase nebo Algara, aby navštívili Sthiss Tor.“

„Mají svoje povinnosti na severu, Salmissro, a ty máš tady svojí. Nepodobalo by se to moc manželství, ať už by sis vybrala kteréhokoliv z nich. Vždyť byste sotva vídali jeden druhého.“

„To je ten nejlepší typ manželství. Ani bychom neměli tolik příležitostí se nudit.“ Najednou prudce pleskla dlaní do opěradla svého trůnu. „Já tu nemluvím o lásce, Belgarate. Já potřebuju spojenectví, ne zábavu. Jsem tady ve velice nebezpečné situaci. Když jsem nastoupila na trůn, byla jsem dost bláznivá a nechala jsem pár věcí proklouznout. Eunuchové vědí, že nejsem jenom nějaká hloupá ženská ovládaná svými choutkami. Jsem si jistá, že už se trénují kandidáti na tenhle trůn. Jakmile nějakého vyberou, eunuchové mě otráví. Jestliže nenajdu vhodného Alorna na ženění, budu si muset vzít Tolnedřana – nebo Arenda. Na tom závisí můj život, starý muži.“

Tehdy jsem to konečně pochopil. Ji ani tak nepoháněly ambice jako spíš touha po vlastní záchraně. „Víš, ty přece *máš* jednu možnost,“ řekl jsem jí, „Udeř první. Zbav se svých eunuchů dřív, než se oni zbaví tebe.“

„Už jsem o tom přemýšlela, ale to by nezabralo. Všichni se nacpávají protilátkami proti všem známým jedům.“

„Pokud vím, neexistuje žádná protilátka proti ostří nože v srdci, Salmissro.“

„Takhle tu v Nyisse věci neřešíme.“

„Takže to taky eunuchové nebudou čekat, ne?“

Oči se jí zúžily. „Ne," souhlasila, „to tedy nebudou." Najednou se zachichotala, „Musela bych je samozřejmě dostat všechny najednou, ale krvavá lázeň takových rozměrů by byla pořádnou lekcí, co?"

„Trvalo by hodně dlouho, než by se proti tobě někdo odvážil znovu postavit, drahoušku."

„Ty jsi ale báječný stařík," řekla vděčně. „Budu muset vymyslet, jak se ti odvděčit."

„Vůbec nepotřebuju peníze, Salmissro,"

Vrhla na mě dlouhý, nadějný pohled. „To tedy budu muset vymyslet něco jiného, že ano?"

Napadlo mě, že by asi bylo lepší změnit předmět hovoru. „Co se děje na jihu?" zeptal jsem se jí.

„To řekni ty *mně*. Tamní lidi jsou západní Dalové. *Nikdo* neví, co Dalové dělají. Jsou nějak v kontaktu s proroky v Kellu. Myslím, že bychom si všichni měli na Daly dávat pozor. V mnoha směrech jsou svými schopnostmi ještě nebezpečnější než Angarakové. Jejda, skoro jsem ti to zapomněla říct. Torak opustil ruiny Kthol Mišraku. Je teď v Karandských horách na místě zvaném Ašaba. Rozkazy Grolimům předává prostřednictvím Ktačika a Urvona. Nikdo neví, kde je Zedar." Zarazila se. „Jsi si jistý, že bys tu nechtěl sedět vedle mě?" nabídla mi znovu. „Víš, nemusel by sis mě *skutečně* brát. Jsem si jistá, že by Aldur nic neměl proti neformálnější dohodě. Pojď si sem sednout vedle mě, Belgarate, a můžeme si promluvit o té odměně, kterou jsem ti slíbila. Ujišťuju tě, že přijdu na *něco*, co se ti bude líbit."

Kapitola 20.

Když zvážíte všechny ty potíže, které jsem měl s celou řadou Salmisser, moje pocity týkající se téhle byly poněkud zvláštní, ale to ona byla taky. Volba každé nové nyissanské královny je téměř zcela založena na fyzickém vzhledu. V určité životní etapě vládnoucí královny je vybráno dvacet kandidátek trůnu, které budou podrobeny výcviku. Dvorní eunuchové mají obraz původní Salmissry a procházejí království, přičemž porovnávají obraz s tvářemi všech dvanáctiletých dívek, které najdou. Dvacet je jich vybráno a ty jsou odvezeny na statek v dohledu Sthiss Toru, kde probíhá výcvik. Když stará královna zemře, těch dvacet je podrobně vyzkoušeno a jedna z nich je dosazena na trůn. Zbývajících devatenáct zabijí. Je to brutální, ale politicky oprávněné. Vzhled a chování jsou při volbě rozhodujícími faktory. Inteligence není nijak brána v potaz. Při takovém náhodném způsobu výběru ale máte stejnou šanci, že vyberete idiota, jako že najdete génia. Celkem jasně tentokrát zvolili chytrou. Byla samozřejmě krásná. To je Salmissra vždycky. Měla přirozeně veškeré patřičné chování, protože její život závisel na tom, aby ho zvládla. Byla ale dostatečně chytrá na to, aby skrývala svou inteligenci, svůj smysl pro humor a svou silnou osobnost – dokud nebyla dosazena na trůn. Jakmile byla jednou korunována za královnu, myslela si, že už je

v bezpečí. Dokážu si představit, jak *moc* byli dvorní eunuchové naštvaní, když zjistili její pravou povahu… byli naštvaní tolik, že začali plánovat její vraždu.

Měl jsem ji rád. Byla to inteligentní mladá žena, která dokázala z mizerné situace vytěžit maximum. Jak se sama zmínila, drogy, které brala kvůli udržení svého vzhledu ji učinily neplodnou, ale už přišla s řešením. Vždycky jsem byl tak trochu zvědavý, co by se stalo, kdyby se tehdy *skutečně* vdala. Mohlo to z gruntu změnit dějiny téhle části světa.

Potloukal jsem se v jejím paláci pár týdnů a pak jsem docela s lítostí šel dál. Moje hostitelka byla natolik štědrá, že mi půjčila svůj člun, a tak jsem vyplul proti proudu Hadí řeky k peřejím, abych měl změnu.

Když se člun dostal k peřejím, vysedl jsem na pevninu na severním břehu a vydal jsem se po cestě, která se vinula do hor směrem k Maragoru.

Byla to úleva dostat se z nyissanských bažin. Jednak jsem už nemusel pořád dávat pozor na hady, a navíc jsem za sebou netáhnul hejno komárů. Nejsem si moc jistý, co z toho bylo vlastně horší. Jak jsem se blížil k horám, vzduch se stále ochlazoval a lesy řídly. Vždycky jsem měl docela rád hory.

Na hranicích Maragoru jsem měl trochu problémy. Maragové se stále ještě drželi toho rituálního kanibalství, o kterém mi vyprávěl Beldin, a pohraniční hlídky se na cestovatele dívaly jako na zdroj jídla. Nedalo mi ale zase tolik práce je přesvědčit, že bych jim stejně moc nechutnal, a pak jsem se vydal na severovýchod k hlavnímu městu Mar Amonu.

Mám pocit, že už jsem se zmínil o jistých zvláštnostech v maragské kultuře, ale teď je čas, abych se o tom rozepsal trochu šířeji. Bůh Mara byl totiž zaměřen na fyzickou krásu trochu víc, než bývá normálně zvykem. Pro ženy to nepředstavovalo žádný zvláštní problém. Ty buď krásné jsou anebo nejsou. Muži však na tom museli zapracovat. Mužská krása vyžaduje pořádně vypracované svaly, takže maragští muži strávili spoustu času zvedáním těžkých břemen. Tato činnost však člověku zevšední a po čase se stane velice nudnou. K čemu je vám také spousta svalů, když je k ničemu nepoužijete.

Proto si muži v Maragu vymýšleli spoustu klání v běhu, skocích, vrzích, plavání a podobných záležitostech. Bohužel má zvětšování svalstva po nějakém čase za následek to, že se vám začne zmenšovat hlava a v ní mozek. Po nějakém čase vypadala většina maragských mužů jako mramorové sochy a byla zhruba stejně inteligentní. Nakonec nebyli ani schopni se o sebe postarat, a tak převzaly vládu ženy. Vlastnily veškeré hmotné statky, držely své dětinské hrdiny ve společných ubytovnách a pořádaly pro ně sportovní podniky, aby byli ti krasavci šťastni.

V Maragoru bylo mnohem víc žen než mužů, ale to nezpůsobovalo žádné problémy, protože Maragové jako manželé stejně za nic nestojí. Maragové se obejdou velmi dobře i bez manželství. Jsou šťastní, užívají si život a jsou jeden na druhého velmi hodní. Zdá se, že nejsou schopni žárlivosti nebo nějakého jiného iracionálního jednání, které trápí jiné kultury.

Myslím, že tím jsem vyjádřil vše dostatečně. Polgara nikdy neměla – z různých důvodů – o Marazích zvláštní mínění a kdybych zabíhal ještě víc do podrobností, jen bych jí nahrával na další hašteření.

Ještě bych se měl zmínit o jedné věci. Maragové neměli jednoho vládce. Místo toho měli „Sbor matron“, což bylo devět žen středního věku, o kterých se předpokládalo, že budou nejmoudřejší ze všech, a ty činily všechna závažná rozhodnutí. Bylo to trochu nezvyklé, ale celkem to fungovalo.

Maragor leží v příjemné, úrodné pánvi v jižní části Tolnedranských hor. V těchto horách jsou četná naleziště různých minerálů, kterými protékají prudké potoky. Ty pak přinášejí tyto minerály do pánve, kde žijí Maragové, a mezi nimi lze nalézt i spoustu drahokamů. Musíte ale vědět, po čem se dívat, protože jinak vám budou diamanty, safíry a smaragdy připadat jako normální oblázky. Zlato ovšem můžete lehko spatřit na dně každého potoka. Maragové si ho prostě nevšímají, Praktikují výměnný obchod a jsou dost soběstační, takže prakticky neobchodují s okolními národy a tudíž ani nepotřebují peníze. Jejich představa krásy je zaměřena čistě na fyzický

vzhled, takže nenosí žádné šperky. Jakmile nepoužíváte peníze ani šperky, je zlato víceméně bezcenné. Je příliš měkké a zároveň těžké na to, aby mělo nějaký praktický význam.

Moji pozornost zlato přitáhlo. Trošku jsem se cestou od hranic do hlavního města porozhlédl a nasbíral jsem si plnou kapsu zlatých nugetů. Je těžké odolat, když vidíte zlato všude kolem.

Na podzim jsem dorazil do Mar Amonu. Bylo to pěkné město, ležící pár mil západně od velkého jezera v samém středu Maragoru. Zašel jsem do Marova chrámu a tam jsem se představil nejvyšší kněžce. Samozřejmě, že tam byli i kněží, ale tak jako v celé maragské společnosti, tak i v náboženství hráli muži pouze vedlejší roli. Nejvyšší kněžka byla vysoká, hezká žena středního věku a jmenovala se Terell. Chvíli jsem s ní mluvil, když mi došlo, že nejeví žádný zájem o okolní svět. To byla pravděpodobně fatální chyba celé maragské kultury. Žádné místo není tak izolované, aby si mohlo dovolit ignorovat okolní svět. Zvláště když má potoky plné zlata.

Navzdory tomu, že nemám kdovíjaké bicepsy ani býčí šíji, ženy v Mar Amonu mne shledávaly celkem atraktivním. Možná na tom měla podíl i moje výřečnost. Průměrný maragský muž dává najevo, že před několika lety vyhrál běžecký závod a je ochoten o tom hovořit stále dokola. Po nějaké době se taková konverzace stává poněkud nudnou. Možná jste si všimli, že ženy rády hovoří. Možná jste si dokonce všimli, že já taky.

Procházel jsem Mar Amonem a dával se do řeči se ženami, které trávily většinu času ve svých domech domácími pracemi. Ženy v Maragoru jsou laskavé a přátelské, takže jsem vždycky sehnal něco k jídlu a měl kde spát.

Je spousta věcí, co můžete dělat, abyste vybředli z duševní deprese. V Camaaru jsem se pokusil vyléčit jedním způsobem, ale k ničemu to nevedlo. Způsob, který jsem zvolil v Mar Amonu, není až tak sebezničující, ale výsledek byl skoro stejný, intenzivní smyslnost může nahlodat duši skoro stejně jako intenzivní popíjení. Je ale pravda, že to nemá takové následky pro vaše játra.

Dále bych to nerozebíral, co vy na to?

Strávil jsem v Mar Amonu devět let, stále v jakémsi oparu. Po několika letech jsem byl dobře zapsán snad u všech žen ve městě.

Jednoho jara přišel Beldin a sháněl se po mně. Zrovna jsem snídal v kuchyni jedné hezké, mladé paní, když vstoupil do místnosti a jeho tvář vypadala jako bouřkový mrak.

„Co tady děláš, Belgarate?“ zeptal se.

„Zrovna snídám. Co sis myslel, že dělám?“

„Já mám pocit, že žiješ v hříchu.“

„Ty už mluvíš jako Ulgo, Beldine. Definice hříchu není u všech kultur stejná. Pro Maragy tohle neformální soužití nijak hříšné není. Jak jsi mne našel?“

„To nebylo tak těžké,“ zabručel. Zanechal jsi po sobě dost viditelnou stopu.“ Přešel přes místnost a sedl si ke stolu. Moje hostitelka mu beze slova přinesla snídani. „V Camaaru ses stal legendou,“ pokračoval a stále se na mne mračil. „Neviděli tam nikoho, kdo by se dokázal tak ožrat jako ty.“

„Už jsem toho nechal.“

„To bych ani neřekl. Všiml jsem si, že sis našel jinou zábavu. Skutečně jsi mne otrávil. Už jen z pohledu na tebe se mi dělá špatně.“

„Tak se na mě nedívej.“

„Musím. Snad si nemyslíš, že to byl můj nápad hnát se sem za tebou. Pro mě za mě se klidně uchlastej levným pivem a klidně se hoň za každou sukní. Přišel jsem, protože mě za tebou poslali.“

„Že se Aldurovi omlouvám. Řekni mu, že jsem odešel na penzi.“

„Cože? Ty nemůžeš jen tak všeho nechat. Upsal ses dobrovolně, a tak nemůžeš couvnout jenom proto, že sám sebe lituješ.“

„Jdi pryč, Beldine.“

„Ne, Belgarate. Náš pán mne poslal, abych tě přivedl zpět do Údolí a já ho na rozdíl od tebe poslouchám. Můžeme se dohodnout po dobrém, nebo to půjde po zlém. To záleží na tobě. Buď se vrátíme jako přátelé… a v tom případě budeš pěkně vcelku, Nebo tě tam dotáhnu po kouskách v pytli.“

„To by asi dalo trochu práce.“

„Ani ne. Jestli ty dětinské triky, co jsi zkoušel cestou sem, ukazují, kolik v tobě zbylo talentu, tak bych řekl, že nedokážeš ani sfouknout svíčku. Přestaň tady kňourat sebelítostí a pojď zpátky, kam

patříš.“ Vstal.

„Ne.“ Taky jsem se postavil.

„Jsi trapný, Belgarate. Myslíš, že těch dvanáct let prostopášného života něco změnilo? Poledra je stále mrtva, tvoje dcery stále žijí v Údolí a ty máš stále určitou odpovědnost.“

„Tu už jsem přenesl na tebe, bratře. Užij si ji.“

„Myslím, že bychom měli radši začít hned.“

„Začít s čím?“

„Porvat se.“ Rychle mne praštil do břicha.

Beldin je strašně silný a jeho rána mě odhodila až na konec místnosti. Ležel jsem na podlaze, sípal jsem a snažil jsem se popadnout dech. Přistoupil ke mně a kopl mne do žeber. „Můžeme v tom pokračovat celý týden, jestli chceš,“ poznamenal a znova mne kopl.

Moje smysly byly utlumeny tím, co nazval prostopášným životem, ale stále jsem byl schopen pozdvihnout náš zápas z polohy fyzikého zápasu do sféry mnohem vážnější a on to věděl. Dokud mne mlátil a kopal, nemohl jsem se bránit jinak než rukama a nohama. Konečně se mi podařilo postavit a chvíli jsme do sebe bušili. Kupodivu mi to udělalo docela dobře. Měl jsem pocit, že to Beldin ví.

Konečně jsme napůl vyčerpáni oba padli na podlahu.

S obrovským úsilím se dostal nade mne a praštil mne. „Zradil jsi našeho učitele!“ zasyčel a znova mne udeřil. „Zradil jsi Poledru!“ Na jedno oko jsem přestal vidět. „Zradil jsi svoje dcery!“ Na muže ležícího na zemi ukázal značnou dávku mrštnosti a kopl mne do prsou. „Zradil jsi památku Belsambara a Belmakora! Nejsi o nic lepší než Zedar!“ Jeho obrovská pěst se znovu napřáhla.

„Zadrž,“ řekl jsem a chabě pozdvihl jednu ruku.

„Máš dost?“

„Zdá se, že jo.“

„Vrátíš se se mnou do Údolí?“

„No tak jo… když je to pro tebe tak důležité.“

Posadil se. „Věděl jsem, že to pochopíš. Je tady někde něco k pití?“

„Snad jo, ale já ti to nepovím, protože jsem se od Camaaru pití nedotkl.“

„To tedy musíš mít pěknou žízeň.“

„Myslím, že bych neměl začínat.“

„Jen se neboj. Nejsi žádný opilec. V Camaaru jsi pil, protože jsi měl důvod. To už je za tebou. Jenom si dej pozor, aby se to zase nevrátilo.“

Maragská žena, v jejíž kuchyni jsme se poprali, nám každému podala korbel piva. Mně jeho chuť připadala hrozná, ale zdálo se, že Beldinovi chutnalo. Měl v sobě tři, než já dopil svoje první. Skutečně se mi s tím nechtělo začínat znova. Možná bych se měl zmínit o tom, že jsem obecně za ta století strávil mnohem víc času tím, že jsem držel žejdlík v ruce, než abych skutečně pil. Lidé věří tomu, čemu chtějí věřit a já se naspal v různých škarpách víc, než bych si kdy přál.

Příštího rána jsem se naší hostitelce omluvil, za všechnu škodu, co jsme způsobili a vydali jsme se do Údolí. Počasí bylo pěkné, tak jsme dali přednost chůzi před dopravou v nějaké jiné formě. Neměli jsme zvláštní důvod ke spěchu.

„Tak co se děje?“ zeptal jsem se Beldina, když jsme byli asi míli od Mar Amonu.

„Angarakové přešli most z ostrovů,“ odpověděl.

„Ano, to už jsem slyšel. Salmissra mi řekla o těch potulných partách.“

„Zašlo to mnohem dál. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, tak přešlo přes moře skoro všechno obyvatelstvo Kthol Mišraku. První přešli vojáci, kteří začali budovat při ústí řeky na pobřeží Východního moře pevnost. Nazvali ji Rak Goska a sami si říkají Murgové. Zůstávají sice Angaraky, ale chtějí se nějak odlišit od lidí, co zůstali v Mallorey.“

„To není zcela přesné. Našel sis někdy čas na starou angaračtinu?“

„Neztrácím čas s mrtvými jazyky, Belgarate.“

„Není tak docela mrtvá. Lidé v Kthol Mišraku hovořili trochu zkomolenou verzí. No nevadí. Murgo znamená ve staré angaračtině šlechtic nebo bojovník. Je zřejmé, že tihle Murgové patřili v Kthol Mišraku mezi aristokracii.“

„A co znamená Thull?“

„Otrok… nebo nevolník. Rozdělení je v angarackém společnosti

trochu nejasné. To bys měl, Beldine, vědět. Strávil jsi v Mallorey víc času než já.“

„Nebyl jsem tam ze společenských důvodů. Druhá vlna Angaraků se usadila severně od Murgů. Říkají si Thullové a zásobují Murgy potravinami. Třetí vlna se stěhuje tam, co bývala východní Alorie… tam, co je ten velký les. Tihle si říkají Nadrakové.“

„Měšťané,“ přeložil jsem mu to. „Vrstva obchodníků. Co s tím dělají Alornové?“

„Nic moc. Tím rozdělením jsi je trochu oslabil. Býčí šíje hovoří o výpravě na východ, ale chybí mu vojsko. Algar s tím nemůže nic dělat, protože mu brání Východní hory v přístupu do této části kontinentu.“

„Uvidíme, jestli se nám podaří spojit s naším pánem, až se vrátíme do Údolí. Za tím stěhováním Angaraků bude nějaký cíl. Dokud zůstávali v Mallorey, nebyli s nimi problémy. Jak se usadí na této straně moře, tak s sebou mohou přivést Grolimy. Měli bychom ty Murgy, Nadraky a Thully zahnat tam, odkud přišli.“

„Myslíš další válku?“

„Když to bude nutné, tak jo. Mám pocit, že nestojíme o přítomnost Grolimů na tomto kontinentu, pokud tomu můžeme zabránit.“

„Úžasné.“

„Co je?“

„Tvoje mysl stále funguje. Měl jsem obavu, zda se s ní něco nestalo. Přece jenom to bylo tucet let, které ti musely dát zabrat.“

„Byl jsem blízko zkáze. Ještě pár let v Camaaru a byla by ze mě troska. Pil jsem všechno, na co jsem narazil.“

„To jsem slyšel. Jak ses rozhodl přestat?“

„Pán mne zavolal. Potom jsem se trochu sebral a rychle zmizel z Camaaru. Prošel jsem Arendií a Tolnedrou… ale to víš, když jsi mne sledoval. Měl jsi nějaké potíže s vílami, když jsi procházel jejich lesem?“

„Ani jsem je nespatřil.“

„Možná nebyl ten pravý čas. Mě tedy zcela jistě trochu zdržely.“

„Co?“

„Zřejmě jsem zrovna procházel v době páření.“

„To muselo být teda vzrůšo.“

„Ani ne. Mluvil jsi cestou přes Sthiss Tor se Salmissrou?“

„Jenom krátce. Když jsem byl ve městě, tak tam zrovna bylo velké pozdvižení. Někdo oddělal všechny vysoce postavené eunuchy v paláci.“

Potěšeně jsem se usmál. „Zlatá holka.“

„O čem to mluvíš, Belgarate?“

„Trochu jsme o tom spolu mluvili. Salmissra udělala chybu, že si nechala eunuchy přerůst přes hlavu. Měli v plánu ji zabít, a tak jsem jí poradil, jak se toho nebezpečí zbavit. Nevíš, jestli je dostala všechny?“

„Co jsem slyšel, tak jo.“

„Asi proto ji to trvalo tak dlouho. Je to přemýšlivá dívka. Co dělá Torak v Ašabě? Salmissra mi řekla, že tam přesídlil.“

„Co jsem slyšel, tak se teď dal na náboženství. Prý prožil posledních zhruba deset let v nějaké extázi. Žvaní prý všelijaká proroctví. Urvon poskládal tým Gromlinů, kteří zaznamenávají každé jeho slovo. Nazvali dokonce ty nesmysly „Ašabské orakulum“. Vyskytl se ještě další příznak šílenství. Býčí šíje má nějakého bláznivého chlapíka pár kilometrů od Boktoru a přikázal zaznamenávat každé jeho slovo.“

„To je dobře. Řekl jsem mu, aby to udělal. Než náš učitel zmizel, řekl mi, že teď budeme dostávat pokyny pomocí různých věšteb a ne přímo jako dosud. Tohle je věk proroctví.“

„Když takhle mluvíš o různých dobách, tak vypadáš jako nějaký Dal.“

„Je jasné, že Dalové vědí něco, co my nevíme. Budeme se muset podívat na Drasovy záznamy. Taky bychom měli vzkázat do dalších království, aby začali dávat pozor na bláznivé lidi.“ Odmlčel jsem se. „Jak se mají děvčata?“ Snažil jsem se, aby můj hlas zněl normálně.

„Trochu vyrostly. Byl jsi přece jenom chvíli pryč.“

„Musí jim být aspoň deset.“

„Přesně řečeno třináct.“ V zimě měly narozeniny.“

„Jsem rád, že je zase uvidím.“

„Moc se netěš na vřelé shledání, Belgarate. Beldarana tě asi ráda uvidí, ale určitě nepatříš mezi Poliny oblíbence.“

Ukázalo se, že to byla velká pravda.

Putovali jsme s Beldinem ven z Maragoru a přes Tolnedranské hory jsme se dostali do Údolí. Nijak zvlášť jsme nespěchali. Poznámka mého malého bratra o Polgaře mne trochu naplnila obavami, které – jak se ukázalo – byly plně na místě.

Během těch tuláckých let mi chyběl ten klid a mír, kterým se naše Údolí vyznačovalo. Smutné vzpomínky stále přetrvávaly, ale čas je přece jenom trochu ohladil. I tak jsem měl občas pocit, jako by mi někdo vrtal ve staré ráně nožem.

Moje dcery bydlely v době Beldinovy nepřítomnosti s dvojčaty. Beldarana skutečně dostála tomu, co slibovala už jako malé dítě. Přestože jí bylo teprve třináct, byla neskutečně krásná. Měla dlouhé vlasy barvy lnu. Při pohledu na její tvář se skutečně lidem tajil dech a pohybovala se ladně jako gazela.

„Táto!“ vykřikla, když mne spatřila na schodech. Měla plný hlas, který v lidech vyvolává jen ty nejpříjemnější emoce. Prolétla místností a skočila mi do náruče. Proklel jsem se, že jsem propásl dvanáct let a její láska mne skoro omráčila. Stáli jsme tam bez pohnutí a slzy jako hrachy nám tekly po tvářích.

„Aha, starý vlk,“ ozval se nakysle další hlas. „Takže ses rozhodl vrátit se nakonec na místo činu.“

Cukl jsem sebou. Pak jsem vzdychl, pustil Beldaranu a otočil se k Polgaře.

Kapitola 21.

Beldarana byla asi nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl, ale Polgara – když to mám říct upřímně – žádné terno nebylo. V jejích tmavých vlasech byly stále zapleteny nějaké větvičky a pírka. Byla vysoká, hubená a skoro tak špinavá jako Beldin. Měla kostnatá – věčně odřená – kolena a špinavé, okousané nehty. Trvalo roky, než se odnaučila si je okusovat. Bílý pramen vlasů nebyl moc vidět, protože měla husté vlasy věčně zamaštěné a špinavé. Měl jsem silný pocit, že to všechno dělá schválně. Polgara měla velmi dobré oči a bylo jí zcela jasné, že se krásou své sestře nemůže vůbec rovnat. Z nějakého důvodu se tedy snažila vypadat co nejodpudivěji, což se jí dost dařilo.

Ano, já vím. Dostaneme se k její proměně až přijde čas. Jen na mě nespěchejte.

Ale nebyl to její vzhled, který udělal z našeho opětovného shledání poměrně nepříjemnou záležitost. Polgaru i Beldaranu

vychovával Beldin. Moje mladší dcera nějakým zázračným způsobem nepřejala jeho hovorové zlozvyky, ale Polgara ano. Měla je všechny a ještě je zdůrazňovala.

„Jsem rád, že tě zase vidím, Polgaro," přivítal jsem se s ní a snažil se, aby to znělo upřímně.

„Skutečně? Tak proč jsi nepřišel dřív? To přestali v Camaaru vařit pivo, nebo co?"

Vzdychl jsem. Zdálo se, že to nebude nic příjemného. „Nemohli bychom se políbit, než začneme probírat moje hříchy?"

„Nestojím o to, aby ses ke mně přibližoval, stařiku. Nelíbil ses mi, už když jsem tě viděla poprvé a ty's pak neudělal nic proto, abych svoje mínění o tobě změnila."

„To už je za námi."

„Samozřejmě… ale jenom do chvíle, než ucítíš pivo nebo zahlédneš nějakou sukni."

„Co jsi jim o mně navykládal?" zeptal jsem se Beldina.

„Já nic," odpověděl. „Pol si sama našla způsob, jak zjistit, co s tebou je."

„Buď ticho, strýčku," okřikla ho. „Ten starý opilec o tom nemusí nic vědět."

„Nemáš pravdu, Pol," řekl jsem. „Ten starý opilec by to vědět měl. Jestli máš takový dar, tak bys měla dostat pořádné školení."

„Ale ne od tebe, otče. Od tebe nic nepotřebuju. Proč se nevrátíš do Camaaru? Nebo do Lesa víl? Tam už možná začala říje. Já i Beldarana budeme poctěny, že budeme mít spousty pololidských sestřiček."

„Dávej si pozor na pusu, Pol."

„Proč? My dva jsme otec a dcera, stařiku. Budeme k sobě vždycky naprosto otevření. Nechci, abys měl nějaké pochybnosti, co si o tobě myslím. Už sis zalaškoval s Trolem? Nebo s Eldrakem? To by muselo být teprv vzrušující!"

Vzdychl jsem a sedl si. „Tak jen do toho, Pol. Jen si to užij."

Určitě to vychutnala pořádně. Strávila roky tím, že své kousavé poznámky cizelovala, až je přivedla k jisté dokonalosti. Asi byla chyba, že jsem je nechal v Beldinově péči, protože Polgara byla velmi učenlivé dítě. Některé výrazy, kterými mne častovala, byly skutečně

peprné. Zdálo se, že Beldaranu Polgařin slovník nijak neuráží. Jsem si jist, že věděla, co které slovo znamená, ale nijak jí to nevadilo. Možná o mně měla stejné mínění, ale odpustila mi. To Polgara zcela zjevně ne.

Seděl jsem tam a pozoroval z okna západ slunce, zatímco moje dcera pokračovala ve svých výčitkách. Asi tak po hodině se začala opakovat. Každý jazyk má omezený počet nadávek. Jednou nebo dvakrát přeskočila do řeči Ulgů, ale měla špatný přízvuk. Samozřejmě jsem ji opravil. Domnívám se, že je povinností rodičů děti opravovat. Pol ty opravy nevzala s moc velkým pochopením.

Konečně jsem vstal. „Tohle nikam nevede," řekl jsem jí. „Asi půjdu domů. Jakmile vše ve věži připravím, tak se ke mně, děvčata, nastěhujete."

„To nemyslíš vážně!"

„Ale jo, Pol. Začni se balit. Ať se ti to líbí nebo ne, bude z nás rodina." Usmál jsem se na ni. „Spi sladce, Pol." Po těch slovech jsem odešel.

Ještě ve své věži jsem slyšel její jekot.

Příští týden se děvčata přestěhovala. Beldarana byla poslušné dítě a přijala mé rozhodnutí beze slůvka odporu. Tím přinutila k přestěhování i Pol, protože ta ji měla tak ráda, že si vůbec nepřipouštěla možnost jejich rozdělení. Sice jsme ji moc neviděli, ale věci v mé věži měla.

Strávila většinu léta ve větvích stromů v Údolí. Předpokládal jsem, že ji hlad donutí slézt ze stromu a zajít ke mně do věže, ale zjevně jsem podcenil schopnosti dvojčat, co se týče schopnosti stravovat se prakticky čímkoliv. Zdálo se, že Polgara neví, co je hlad.

Rozhodl jsem se čekat. Byl jsem si jist, že ji zima zažene dovnitř. Viděl jsem, že Beldarana začala trpět. Musela to být pro ni velmi těžká doba. Měla nás oba ráda a náš vzájemný odpor ji musel velmi trápit. Začala mne přemlouvat, abych se s její sestrou alespoň pokusil udobřit. Věděl jsem, že je to chyba, ale protože jsem jí nedokázal nic odepřít, odešel jsem ustaraně do Údolí učinit další pokus.

Bylo teplé ráno pozdního léta a mně připadalo, že kolem mne cestou vysokou travou poletuje nezvykle velké množství ptáků.

Když jsem došel ke stromu, bylo jich ještě mnohem více. Nebyl

to zdaleka jenom jeden druh. Byli tam špačci, sýkorky, vrabci a drozdi a jejich křik byl téměř ohlušující.

Polgara seděla uprostřed ptačího hemžení na větvi asi šest metrů nad zemí a pozorovala mne chladným, nepřátelským pohledem. „Co se děje, otče?“ zeptala se, když jsem dorazil ke stromu.

„Nezdá se ti, že už to trvá dost dlouho?“ opáčil jsem.

„To jako co?“

„Chováš se dětinsky.“

„Mám na to právo. Vždyť je mi teprve třináct. Už se těším, až vyrostu.“

„Víš dobře, že svou paličatostí zlomíš Beldaraně srdce. Moc jí chybíš.“

„Je silnější, než se zdá. Vydrží skoro to co já.“ Vůbec si nevšímala vrabce na svém rameni. Ptáci kolem ní pěli z plných plic jako u vytržení.

Rozhodl jsem se vyzkoušet jinou taktiku, „Přicházíš o vynikající příležitost, Pol,“ řekl jsem.

„Jak to myslíš?“

„Jsem si jist, že jsi celé léto vymýšlela další řeč. Těžko si ji můžeš vyzkoušet, když budeš sedět na stromě a nasucho si brousit zobák.“

„K tomu se, otče, dostaneme později. Teď se mi z pohledu na tebe dělá špatně. Dej mi deset let, abych si na tebe zvykla.“ Usmála se na mne s vřelostí hodnou ledovce. „Pak si spolu pohovoříme. Mám toho spoustu… skutečně spoustu na srdci, ale teď radši jdi.“

Dodnes nevím, jak to udělala, protože jsem nic neslyšel ani necítil, ale zvuk tisíců ptáků mi najednou připadal nějaký vzteklý a výhružný. Najednou mne obklopili jako zlověstný mrak, klovali do mne zobáky a tloukli mne křídly. Snažil jsem se je odhánět rukama, ale takové množství ptáků nemůžete nijak odehnat. Klovali do mne a trhali mi chomáčky vlasů a vousů. Utíkal jsem co nejrychleji odtamtud pryč a v patách mi zněl Polgarin smích.

Když jsem dorazil k Beldinově věži byl jsem skutečně naštvaný. „Jak daleko se dostala?“ zeptal jsem se Beldina.

„Jak daleko se dostala s čím?“

„Polgara, čeho je schopna?“

„Jak to mám vědět? Je to ženská, Belgarate. Nemyslí stejně jako

my. Dívají se na věci odlišně. Co ti udělala?“

„Poštvala na mě všechny ptáky z Údolí.“

„Vypadáš skutečně zřízeně. Čím si ji tak naštval?“

„Přišel jsem k jejímu stromu a řekl jí, aby šla domů.“

„Mám tomu rozumět tak, že odmítla tvé pozvání?“

„Tak nějak. Jak dlouho už provozuje takové věci?“

„No, co já vím… pár let… Je to dost silné.“

„Já ti nerozumím.“

Překvapeně na mne pohlédl. „Chceš říct, že to nevíš? To ses ani trochu nezajímal o povahu svých schopností?“

„Měl jsem hlavu plnou jiných věcí.“

Obrátil oči v sloup. „Viděl jsi někdy nějaké dítě, aby dokázalo to, co my?“

„Nepřemýšlel jsem o tom, ale když to teď říkáš…“

„Jak jsi mohl žít tak dlouho, aniž by sis toho všiml? Ten talent se do určitého věku vůbec neprojeví. Ale u dívek se to projeví většinou dřív než u chlapců.“

„Co?“

„Má to co dělat s pubertou, ty troubo.“

„Co s tím má společného puberta?“

Potřásl hlavou. „Kdoví. Třeba je ta schopnost závislá na žlázách.“

„To je nesmysl, Beldine. Co mají žlázy do činění s Vůlí a Slovem?“

„Možná je to bezpečnostní opatření. Dvouleté dítě obdařené naším darem by mohlo být trochu nebezpečné. Ten dar musí být pod kontrolou, a to vyžaduje jistý stupeň dospělosti. Můžeš být rád, že tomu tak je. Polgara tě zrovna nemiluje, a kdyby měla ty schopnosti dřív, mohla tě proměnit v ropuchu nebo něco podobného.“

Začal jsem se potit.

„Co se děje?“

„Jdu ji sundat z toho stromu. Potřebuje výcvik.“

„Nech ji na pokoji. Ona si neublíží. Dvojčata i já jsme jí vysvětlili, jaká platí omezení. Nebude zkoušet nic nového. Prostě mluví s ptáky.“

„Jo. To jsem si všimnul.“

„Než půjdeš domů, mohl by ses vykoupat v potoku.“

„Proč bych to dělal?“

„Jsi ze všech stran zadělaný od těch ptáků. Možná by se to Beldaraně moc nepozdávalo.“

Té noci mne navštívil můj pán a dal mi velice podivné instrukce. Zdálo se, že je považuje za velmi důležité, ale mně moc smyslu nedávaly.

Jak už naznačila Poledra, nejsem příliš šikovný na manuální práci s nástroji. Úkol, který mi dal můj pán byla skutečně velice jemná a puntičkářská práce. Naštěstí jsem měl dost tolnedranských stříbrných imperiálů, takže jsem nemusel hledat v horách žádné stříbrné žíly. Zlato se dá najít ve volné přírodě v čistém stavu poměrně snadno, ale získání čistého stříbra je skutečně děsná práce.

Samotné miniatury, jakmile jsem se naučil používat správně nástroje, nedaly takovou práci, ale řetízek byl piplačka jak hrom.

Práci jsem skončil na podzim a musím přiznat, že jsem byl velmi rád, když jsem dokončil poslední očka. „Beldarano,“ volal jsem na svou blonďatou dceru.

„Ano, otče?“ zdvihla oči od šití. Snažil jsem se ji nasměrovat, aby víc četla, ale ona dávala přednost šití.

„Něco pro tebe mám.“

Přišla blíž. „Co to je?“

„Tady tohle.“ Podal jsem jí stříbrný amulet, který jsem pro ni udělal.

„Táto! Ten je krásný!“

Dala si ho kolem krku, zaklapla řetízek a běžela k zrcadlu. „Ach,“ vzdychla. „To je úžasné!“ Zahleděla se blíže na obraz v zrcadle. „To je ten Polgařin strom, ne?“

„Měl by to být.“

„Něco to asi znamená, že jo?“

„Asi ano. Ale musím přiznat, že nevím přesně co. Můj mistr mi to řekl, ale neobtěžoval se už tím, aby mi to vysvětlil.“

„Neměl být tedy tenhle řetízek pro Pol? Je to přece její strom.“

„Ale Beldarano, ten strom tam přece byl už dávno předtím, než ho objevila Pol.“ Zdvihl jsem další amulet. „Tenhle je pro Pol.“

Podívala se na něj zblízka. „Sova? To je dost divná věc pro Pol.“

„Můj nápad to nebyl.“ Při výrobě té sovy jsem hrozně trpěl.

Vyvolávala ve mně mnoho vzpomínek.

Ano, Durniku, já vím, že jsem je mohl odlít, ale můj pán chtěl, abych je vyryl.

Věděl jsem, co znamená můj amulet, protože to bylo dost snadné. Bral jsem na sebe podobu vlka tak často, že jsem ho mohl vytvořit i poslepu. Dal jsem si ho kolem krku, vzdychl jsem a zapnul jsem řetízek.

„Táto…“ ozvala se Beldaran s rukama vzadu na krku.

„Ano, miláčku?“

„S tím uzávěrem je něco v nepořádku. Nejde to rozepnout.“

„To taky nemá jít otevřít, Beldarano. Neměla bys to vůbec sundávat.“

„Nikdy?“

„Nikdy. Mistr chce, abychom to měli stále.“

„To může být někdy dost nepohodlné.“

„Myslím, že si na to zvykneme. Jsme rodina… a ty amulety nám to mají připomínat. Samozřejmě ještě kromě jiných věcí.“

„Polgara bude mít ten amulet taky na zámek?“

„Snad ano. Udělal jsem ho tak, aby byl zamykací.“

Zachichotala se.

„Co je na tom tak legračního?“

„Myslím, otče, že se jí to nebude moc líbit. Když jí dáš na krk něco, co nepůjde sundat, tak bude asi dost nešťastná.“

Mrkl jsem na ní. „Tak jí to radši řekneme, až to bude mít zapnuté kolem krku.“

„Proč ne?“ zakoulela očima. Pak se znova zachichotala, objala mne kolem krku a dala mi pusu.

Druhý den ráno jsme se vydali s Beldaranou ke stromu, abychom předali Polgaře její amulet.

„Co s tím mám dělat?“ vyptávala se.

„Máš si to dát na krk,“ odpověděl jsem.

„Proč?“

Začalo mne to pomalu zmáhat. „Nebyl to můj nápad, Pol,“ řekl jsem. „Udělal jsem ty amulety, protože mi to řekl Aldur. Dej si ho na

krk a přestaň s těmi hloupostmi. Je čas, abychom všichni trochu vyrostli.“

Pohlédla na mne zvláštním pohledem a pověsila si amulet na krk.

„Tak a teď jsme tři,“ řekla nadšeně Beldarana.

„To je úžasné,“ prohodila Pol kousavě. „Jak ty umíš počítat.“

„Nebuď zlá,“ ohradila se Beldarana. „Já vím, Polgaro, že jsi mnohem chytřejší než já. Nemusíš mi to otloukat pořád o hlavu. Tak pojď s námi domů, kam patříš.“

Já bych mohl do Pol hučet klidně měsíce a ona by mne ignorovala. Když jí to řekla Beldarana, tak ji poslechla bez jakýchkoliv připomínek. Tak jsme se vrátili všichni tři do naší věže a začali tam společně hospodařit.

Je to dost divné, ale všechno proběhlo poměrně mírumilovně. Beldaraně se podařilo udržet Pol v bezpečné vzdálenosti ode mne, když zjistila, že řetízek nejde rozepnout. Taky se jí podařilo přesvědčit, že by ten amulet měla nosit. I jinak měla moje blonďatá dcera pravdu. Polgara byla mnohem chytřejší. Tím nechci říct, že Beldarana byla hloupá. Bylo to proto, že je Pol jedním z nejinteligentnějších lidí, co znám. Zakaboněná, ale velmi inteligentní.

Je mi líto, Pol, ale je to prostě tak. Není to nic, zač by ses musela stydět.

Hned jak jsme se dostali do věže, Pol převzala vládu nad kuchyní. Beltira a Belkira ji naučili vařit a ona vyloženě milovala přípravu jídel. Taky v tom byla skutečně dobrá. Nikdy jsem tomu, co jím, nevěnoval zase až tolik pozornosti, ale když před vás někdo pokaždé rozestře úplnou hostinu, po čase si to uvědomíte.

Tím tedy rozhodně nechci říct, že by všechno bylo úplně v klidu a pohodě. Přece jen jsme se s Pol občas pohašteřili.

Víte, tohle je jedno z nejpodivnějších slov v jakémkoliv jazyce. Hašteření: zní to opravdu zvláštně.

Takhle to šlo asi tři roky a během té doby jsme si s Pol vytvořili jakýsi systém, který víceméně pečlivě dodržujeme už dobrých tři tisíce let. Štiplavě komentuje moje různé zvyky a já její poznámky vždycky ignoruju. Nekřičíme jeden na druhého a klejeme jenom

velice zřídka. Není to ani tak otázka chtění, nás často svrbí jazyk, ale držíme se s ohledem na Beldaranu.

Nedlouho po šestnáctinách mých dcer mě opět navštívil Aldur. Toho večera jsme se s Pol dostali do poměrně závažné hádky. Náhodou jsem se zmínil, že už by bylo načase, aby se konečně naučila číst. *Nevěřili* byste, jak se jí to dotklo.

„Ty mi říkáš, že jsem hloupá?“ vyjela na mě tím svým sytým hlasem a pak už to šlo rychle z kopce. Dodneška nevím, proč ji to tak rozzuřilo.

No a tak jsem šel do postele v mizerné náladě a měl jsem dost neklidné spaní.

„Belgarate, můj synu,“ poznal jsem ten hlas, samozřejmě.

„Ano, pane?“

„Chci, abys přemístil svůj domov a připojil ses ke strážci Orbu.“

„Je to nezbytné kvůli budoucnosti, pane?“

„Přesně tak, můj milovaný učedníku. Tohle je asi nejzávažnější úkol, jaký jsem ti kdy zadal. Ze spojení tvé rodiny s rodem rivanského krále má vzejít Dítě světla. Vyber tedy, která z tvých dcer se má stát ženou rivanského krále, protože z tohoto spojení vzejde nový nepřemožitelný rod, který se spojí s Vůlí mou a Vůlí mého bratra Belara, takže samotný Torak proti nám nebude moci bojovat.“

Pokoušelo mě to. Bůh ví, že jsem byl ve velkém pokušení, ale já už stejně věděl, která bude Rivovou ženou. Velice podrobně mi ji popsal toho dne kdy jsme ukovali jeho meč, a ona *neměla* tmavé vlasy.

Beldarana byla úplně nadšená, když jsem jí pověděl o svém rozhodnutí. „Král?“ zvolala.

„No, čistě technicky vzato asi ano. Nemyslím si ale, že by o sobě Riva smýšlel takhle. Nijak ho nezajímají ceremonie nebo parádičky.“

„Jakpak vypadá?"

Pokrčil jsem rameny. „Vysoký, tmavé vlasy, modré oči,“ Přešel jsem k umyvadlu a naplnil jsem mísu vodou. „Pojď sem,“ řekl jsem jí, „ukážu ti ho.“ Na hladinu vody jsem promítl obraz Rivovy tváře.

„Ten je teda *krásnej!*“ zapištěla. Pak se jí očka trochu zúžila. „Musí mít ten plnovous?“

„Je to Alorn, Beldarano. Většina alornských mužů nosí

plnovous.“

„Možná si s ním o tom můžu promluvit.“

Polgařina reakce byla trochu podivná. „Proč jsi vybral Beldaranu?“ zeptala se.

„Ve skutečnosti jsem ji nevybral.“ odpověděl jsem. „To Riva si ji vybral – anebo tak za něj bylo rozhodnuto. Snil o ní celou tu dobu od chvíle, kdy přistál na Větrném ostrově. Byl to asi Belar, ten Rivovi vnukl Beldaraninu podobu. Belar je vysazený na blondýnky.“

„Tohle je směšné, otče. Ty chceš provdat svou dceru za úplného cizince.“

„Budou mít spoustu času aby se navzájem poznali.“

„Kolik je tomu Alornovi?“

„No, to nevím – tak asi ke čtyřicítce.“

„Ty chceš Beldaranu dát tak starému muži?“

„Sotva bych o pětatřicátníkovi nebo čtyřicátníkovi prohlásil, že je starý, Pol.“

„Přirozeně, že ne, vždyť ty sám jsi pětatřicet nebo čtyřicet tisíc let starý.“

„Ne. Ve skutečnosti jen čtyři.“

„Cože?“

„Jsou mi teprve *čtyři* tisíce, ne čtyřicet tisíc. Nedělej to ještě horší, než to je.“

„Kdy se má tahle absurdnost uskutečnit?“

„Nejdřív musíme vyrazit na Větrný ostrov. Pak už by to nemělo trvat dlouho. Alornové moc nevěří na dlouhé zásnuby.“

Vyrazila z věže jako bouřka a mumlala si kletby.

„Tak trochu jsem doufala, že bude mít taky radost,“ povzdychla si Beldarana.

„Ona se z toho probere, drahoušku.“ Snažil jsem se říct to přesvědčivě, ale měl jsem docela vážné pochybnosti. Jakmile si Polgara něco vzala do hlavy, bylo *velice* obtížné jí to rozmluvit.

Kapitola 22.

Všechno mohlo být o trochu lepší, kdybychom bývali mohli vyrazit okamžitě, ale byla stále ještě zima a já nechtěl své dcery vláčet špatným počasím. Beldarana čas využila prospěšně a šila si svatební šaty. Polgara se ale opět usadila na stromě a neochvějně s námi odmítala i hovořit.

Asi tak měsíc poté, co jsem učinil své rozhodnutí, se v Údolí objevil Rivův bratranec Anrak ještě s jedním Alornem. „Hola, Belgarate!“ vítal se se mnou věcně hlučný Anrak. „Co tu ještě pohledáváš?“

„Je stále ještě zima.“

„Ale, není to tak hrozné. Riva už je netrpělivý, aby se setkal s dívkou, kterou si bude brát.“

„Jak se *ten o* tom dozvěděl?“

„Měl zase jeden z těch snů.“

„Aha. Kdo je tvůj přítel?“

„Jmenuje se Gelheim. Je to trochu umělec. Riva chce obraz své nastávající.“

„Vždyť ví jak vypadá. Zdá se mu o ní posledních patnáct let.“

Anrak pokrčil rameny. „Asi se chce prostě přesvědčit, že jsi vybral tu pravou.“

„Snad si nemyslíš, že by mě Belar a Aldur nechali udělat chybu?“

„Nikdy nevíš. Bohové jsou někdy trochu zvláštní. Máš tu něco k pití?“

„Představím vás dvojčatům. Vaří docela dobré pivo. Jsou to Alornové, takže vědí jak na to.“

Beldarana a Anrak si hned padli do noty, ale s Polgarou to bylo jinak. Začalo to dost nevinně, když jednoho dne po snídani za mnou Anrak přišel. „Myslel jsem, že máš dvě dcery,“ řekl mi Rivův bratranec.

„Ano,“ řekl jsem na to. „Polgara je na mě teď trochu nazlobená a žije na stromě.“

„To vypadá, jako by neměla všech pět pohromadě. Je podobná sestře?“

„Ne moc. Ani ne.“

„Myslel jsem, že jsou to dvojčata.“

„To neznamená, že jsou si moc podobné.“

„Kde je ten její strom?“

„Uprostřed Údolí.“

„Myslím, že tam zajdu a mrknu se na ni. Jestli se Riva bude ženit, možná bych taky měl.“

Beldarana se zahihňala.

„Co je na tom tak legračního, Krásko?“ zeptal se jí. Takhle jí říkal nějraději.

„Nemám pocit, že je moje sestra typ na vdávání, Anraku. Můžeš jí to navrhnout, jestli chceš, ale nech si dost prostoru na úprk, než to uděláš.“

„Ale, přece nemůže být *tak* hrozná.“

Beldarana se potají zaculila a poradila mu, jak dojít ke stromu.

Když se vrátil do věže, měl v očích ještě ten zaražený pohled. „Trochu nepřátelská, že?“ poznamenal jemně. „Je vždycky tak špinavá?“

„Moje sestra moc na koupání nevěří,“ pdpověděla Beldarana.

„Vypadá to, že stejně tak nevěří na slušné vychování. Možná bych ji mohl vydrhnout, ale ta její vyřídilka by mi asi působila problémy. Nejsem si ani jistý, co některá z těch slov znamenají.“

„Cos jí řekl?“ zeptala se Beldarana zvědavě.

„Byl jsem upřímný,“ řekl s pokrčením ramen. „Řekl jsem jí, že Riva a já děláme většinu věcí společně a že když on se bude ženit, mohl bych já taky – a protože ona ještě není zadaná…“ Poškrábal se ve vousech. „Tam někam jsem se asi dostal.“ Vypadal trochu zraněně. „Nejsem zvyklý, aby se mi lidé vysmívali. Byla to zcela čestná a upřímná nabídka. Vždyť to nebyl žádný nevhodný návrh.“ Přešel místnost a podíval se do Beldaranina zrcadla. „Je snad něco špatného na mých vousech?“ zeptal se. „*Mně* připadají normální.“

„Polgara není právě vysazená na plnovousy, Anraku,“ vysvětlil jsem mu.

„Stejně ale nemusela být tak urážlivá, nebo jo? Nebo snad *vážně* vypadám jako krysa, schovávající se v houští?“

„Polgara někdy věci zveličuje,“ uklidnila ho Beldarana. „Chvíli to trvá, než si na ni člověk zvykne.“

„Nemám pocit, že by to mohlo vyjít,“ rozhodl se. „Nechci tě nijak urazit, Belgarate, ale asi jsi její výchově moc nedal. Kdybych se rozhodl, že se *opravdu* chci ženit, myslím, že bych raději zvolil pěknou alornskou dívku. Čarodějnické holky jsou na mě trochu moc komplikované.“

„Čarodějnické?“

„Copak se tvé rase tak neříká?“

„To je poslání, Anraku, ne rasa.“

„Aha. To jsem nevěděl.“

Gelheim namaloval několik Beldaraninych portrétů a pak odešel. „Řekni Rivovi, že tam budeme na jaře,“ řekl mu Anrak.

Gelheim přitakal a vyrazil do pusté zimní krajiny. Byl stejně málomluvný jako Algar.

Anrak většinu času strávil ve věži dvojčat, ale jednoho dne se

stavil u mě, aby mi řekl, jak je Riva daleko se stavbou citadely, kterou stavěl na horním konci města. „No, abych pravdu řekl, na můj vkus je trochu moc okázalá," řekl kriticky. „Ne, že by to bylo nějak přezdobené nebo přeplácané, to ne, ale je to příšerně velké. Nevěděl jsem, že je Riva tak egocentrický."

„On se jenom řídí instrukcemi," vysvětlil jsem mu. „Síň rivanského krále má chránit Orb, ne lidi žijící uvnitř. Rozhodně nechceme, aby se ho Torak opět zmocnil."

„To snad nehrozí, Belgarate. To by se nejdřív musel dostat přes Drase a Algara, a Medvědí plec má navíc flotilu válečných lodí, které křižují Větrné moře. Jednooký by mohl vyrazit s velkou armádou, ale než by se dostali na Ostrov, tak by mu jich moc nezůstalo." „Neuškodí učinit několik opatření navíc." Asi o měsíc později se počasí konečně umoudřilo a my jsme začali dělat přípravy na cestu.

„Jsme už připraveni vyrazit?" zeptala se Beldarana jednoho pěkného jarního odpoledne.

„Myslím, že nábytek s sebou tahat nemusíme," poznamenal Beldin trochu kysele. Beldin byl zastáncem cestování nalehko.

„Tak já dojdu pro Polgaru," řekla.

„Ona nepřijde, Beldarano," namítl jsem.

„Ale ano, půjde." V hlase mé dcery se objevil netypický náznak přísnosti.

„Ona tuhle svatbu neschvaluje, vždyť to víš."

„To je její problém. Ona tam *půjde*, ať už se jí to líbí nebo ne." Bylo snadné Beldaranu podcenit kvůli její přátelské a měkké povaze. Domáhala se autority zcela výjimečně hlavně proto, že to nepotřebovala. Všichni jsme ji tak milovali, že většinou dostala to, co chtěla, aniž by musela působit nějaký povyk. Když se jí ale někdo z nás postavil, uměla být pořádně tvrdá. Trochu ji zklamalo, že dvojčata nepůjdou s námi, ale někdo musel zůstat v Údolí a dvojčata se v přítomnosti cizinců necítila právě nejlépe.

Musím přiznat, že jsem se hodně snažil, abych zaslechl konverzaci svých dcer, když se Beldarana vydala ke stromu vyzvednout Pol, ale nepodařilo se mi zachytit nic. Ani jedna z nich už o tom později nemluvila. Ačkoliv byla Polgara mrzutá, šla nakonec s námi.

Samozřejmě jsme se obloukem vyhnuli východní hranici Země Ulgo, to už byla v těch dobách zavedená věc. Beldin byl stále před námi na průzkumu. Žádné problémy jsme nečekali, ale Beldin nikdy nevynechal příležitost, aby se trochu prolétl.

Zajímalo by mě, jak spolu s Vellou vycházejí. Ona už nemá svoje dýky, ale myslím, že by zobák a paráty dokázaly to samé.

Toho roku bylo počasí obzvlášť příznivé a i v průsmycích přes Sendarské hory už sníh většinou roztál. Když jsme se dostali do Murosu, vyrazil Anrak napřed. „Rivovy instrukce," vysvětloval. „Hned, jak se dostanu k pobřeží, mu mám poslat zprávu. Vypluje s lodí a setká se s námi v Camaaru."

„Vážně si myslíte, že je bezpečné brát otce zpátky do Camaaru?" zeptala se Polgara trochu poťouchle. Ale obě dívky byly v Murosu trochu nervózní. Občas jsem zapomněl, že ještě nikdy nebyly mimo Údolí a cizinci je přiváděli do rozpaků. Muros tehdy ještě nebyl opravdové město, ale i tak tam bylo mnohem víc lidí, než na kolik byla děvčata zvyklá.

Najali jsme si tam člun a stylově jsme jeli po proudu. Když jsme se dostali do Camaaru, ani jsem nešel na molo. Ubytovali jsme se v jednom z lepších hostinců v centru města a poslal jsem Beldina, aby našel Anraka.

„Riva už je na cestě," ujistil nás Anrak, když ho Beldin přivedl do našeho hostince. „Asi se mačká na nějaké plachetnici. *Opravdu* tě chce vidět, Krásko."

Beldarana se začervenala.

„Nechutné," zamumlala Polgara. Věděl jsem, že se to může ještě přiostřit. Polgařina nespokojenost s blížícím se sňatkem její sestry byla asi celkem přirozená. Byla mezi nimi mnohá pouta a já je nikdy zcela nepochopil. Polgara se zdála být dominantním dvojčetem, ale byla to ona, kdo automaticky mluvil v množném čísle – což je obvykle znakem podřízené sestry. Až do dnešního dne, kdybyste byli tak nevychovaní a zeptali se jí, kolik jí je let, řekla by vám asi něco jako „Je nám kolem tří tisíc – nebo tak nějak." Beldarana je dlouhou dobu mrtva, ale stále ovlivňuje Polgařin pohled na svět.

Myslím, že si o tom s Polgarou jednoho dne promluvím. Vidění světa někoho, kdo vlastně nikdy nebyl sám, může být docela zajímavé.

A pak Riva dorazil do Camaaru. Jsem si jistý, že si ho obyvatelé všimli. Nejspíš to ani nebylo díky tomu, že měřil přes sedm stop. Spíš to může mít něco společného se způsobem, jakým se snažil jít přes cokoliv a kohokoliv, kdo by mu stál v cestě k Beldaraně. Už jsem předtím viděl zamilované lidi, ale *nikdo* to nehnal do takových extrémů jako Riva.

Když přišel do pokoje v hostinci – Beldin byl dost rychlý a stačil dveře otevřít dřív, než jimi Riva prošel – jednou se podíval na mou plavovlasou dceru a už to bylo.

Beldarana si nacvičila krátkou řeč, ale když spatřila Rivovu tvář úplně ji pustila z hlavy.

Vůbec nic si *neřekli!* Už jste někdy celé odpoledne strávili vjednom pokoji s dvěma lidmi, kteří spolu vůbec nemluví, ale jen sedí a zírají jeden druhému do tváře?

Nakonec to došlo tak daleko, že už to bylo trapné, a tak jsem raději odpoledne strávil pohledem na Polgaru. To tedy byl námět na celou studii. Ve vzduchu bylo tolik odhalených emocí, že se jimi vzduch málem chvěl. Zpočátku se Polgara na Rivu dívala s otevřeným a neskrývaným nepřátelstvím. Tady byl její rival a ona ho úplně nenáviděla. Postupně jí ale mohutná síla vzájemného obdivu, který ti dva k sobě cítili, začala imponovat. Polgara umí své pocity kontrolovala nedat je najevo, ale oči kontrolovat neumí. Sledoval jsem ty její nádherné oči, jak se v nich střídala ocelová šeď s tou nejkrásnější pomněnkově modrou podle toho, který cit v ní právě převládal. Trvalo jí to dlouho. Polgara není ten typ, co se snadno vzdává. Nakonec si ale zhluboka povzdychla a dvě slzy jí skanuly po tvářích. Celkem zjevně přiznala, že tentokrát prohrála. Neexistoval žádný způsob, jak by mohla soupeřit s láskou mezi její sestrou a rivanským králem.

Najednou jsem k ní pocítil velkou lítost, a tak jsem přešel k židli, kde seděla a vzal jsem ji za ruku. „Co si takhle vyjít ven, Pol?“ navrhl jsem jemně. „Nadýchat se trochu čerstvého vzduchu?“

Vrhla na mě rychlý a vděčný pohled, potichu přitakala a vstala.

Důstojně jsme opustili místnost.

Na konci chodby z pokoje byl balkón, a tak jsme tam zašli. „No," řekla celkem neutrálním tónem, „tím je všechno vyřešeno, že?"

„To už bylo jasné dávno, Pol," řekl jsem jí. „Tohle je prostě jedna z těch Nezbytností. *Muselo* se to stát."

„Vždycky to tak, táto, dopadne, co?"

„Nezbytnost? Jasně, Pol. Má to co dělat s tím, co jsme zač."

„Nešlo by to udělat trochu snadnější?"

„Ani bych neřekl."

„No, aspoň doufám, že budou šťastní." Byl jsem na ni v tu chvíli tak hrdý, že mi srdce div nepuklo.

Najednou se ke mně otočila. „Ach, táto!" vzlykla srdceryvně a vrhla se mi do náruče, kde se zmítala nepotlačitelným pláčem.

Držel jsem ji v náručí a mumlal; „No tak." Je to jedna z nejstupidnějších věcí, co může člověk vyslovit, ale v tu chvíli se nic jiného říct nedalo a mě ani nic jiného nenapadlo.

Po chvíli se vzpamatovala natolik, že už jen nelibozvučně popotahovala.

„Vezmi si kapesník," poradil jsem jí.

„Zapomněla jsem ho."

Jeden jsem na místě vyrobil a podal jí ho.

„Děkuju ti." Vysmrkala se a otřela si oči. „Je tu někde koupelna?" zeptala se.

„Asi jo. Zeptám se správce."

„Byla bych ráda. Myslím, že přišel čas, abych se umyla. Už nemá smysl zůstávat špinavá, nebo snad jo?"

V tu chvíli mne žádný důvod pro nenapadl.

„Mohl bys mi, táto, koupit nějaké slušné dámské šaty?" navrhla.

„Samozřejmě, Pol. Ještě něco?"

„Nějaký hřeben a kartáč." Vzala do ruky pramen vlasů, natáhla ho před tvář a kriticky se na něj zahleděla. „Mám pocit, že bych měla něco udělat se svými vlasy."

„Uvidíme, co seženu. Co takhle nějaké stužky, Pol?"

„Nebuď směšný, táto. Nejsem žádná májka. Nepotřebuju žádné zbytečné dekorace. Zajdi za správcem. Opravdu se potřebuju vykoupat. A – když už jsme u toho – jenom nějaké decentní

nenápadné šaty. Tohle je Beldaranina oslava, ne moje. Budu u sebe v pokoji.“ Odešla.

Našel jsem jí koupelnu a šel se podívat po Anrakovi. Našel jsem ho s Beldinem ve společenské místnosti dole v hostinci. „Najdi mi někde švadlenu,“ řekl jsem mu.

„Co chceš?“ podivil se.

„Polgara chce nové šaty.“

„Co se jí nezdá na těch starých?“

„Prostě mě, Anraku, poslechni a nehádej se se mnou. Chce taky nějaký hřeben a kartáč. Ta švadlena by ti mohla říct, kde to jde sehnat.“

Smutně se podíval do svého poloprázdného žejdlíku.

„Hned, Anraku.“

Vzdychl a vstal.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Beldin.

„Polgara změnila pohled na svět. Už nechce vypadat jako opuštěné ptačí mláďátko.“

„Co tak najednou?“

„Nemám ani tušení, ale ptát se jí na to nebudu. Jestli chce zase vypadat jako slečna a ne jako kupa slámy, je to její věc.“

„Ty jsi nějak rozjetej.“

„Já vím.“ Pak jsem vyskočil do vzduchu a radostně jsem zaržál.

Když příštího rána vstoupila Polgara do pokoje, úplně nás to všechny omráčilo. Její šaty byly modré, to se rozumí. Pol se skoro vždycky obléká do modra. Své dlouhé tmavé vlasy měla stažené dozadu a stočené na zátylku. Teď když byla vymydlená, bylo vidět, že má velice světlou pleť, stejně jako její sestra, a byla opravdu překrásná. Bylo to ale především její chování, co nás na ní tak překvapilo. Ačkoliv jí bylo teprve šestnáct, chovala se jako kterákoliv královna.

Riva i Anrak oba povstali a poklonili se jí. Pak Anrak zklamaně vzdychl.

„Co se děje?“ zeptal se ho Riva starostlivě.

„Myslím, že jsem udělal chybu.“

„Na tom není nic zvláštního.“

„Tentokrát si ale myslím, že toho budu hodně litovat. Možná bych

býval měl se slečnou Polgarou šanci, kdybych trochu naléhal. Údolí je celkem izolované, takže neměla žádné jiné nápadníky. Obávám se ale, že teď už je na to pozdě. Jakmile ji dovezeme do Rivy, bude se jí dvořit každý mladý muž na Ostrově.“

Pol se na něj mile podívala.

„Proč jsi jí teda dovolil vyklouznout?“ ptal se ho Riva.

„Vždyť jsi viděl jak vypadala včera, nebo snad ne?“

„Ne, ani ne. Já jsem myslel na úplně něco jiného.“

Beldarana se začervenala. Oba dva byli včera myšlenkami někde jinde.

„Prosím, nechápej to nijak špatně, slečno Polgaro,“ řekl mé starší dceři.

„Vůbec ne, Anraku,“ odpověděla. Vypadalo to, že jí nové oslovení ‚slečno Polgaro' potěšilo. Dneska už jí tak říká prakticky každý, ale myslím, že ji stále ještě zahřeje u srdce pokaždé, když to slyší.

„No,“ řekl Anrak a pečlivě přitom volil slova, „slečna Polgara byla trochu netečná ke svému vzhledu, když jsem ji poprvé uviděl. Myslím, že je čarodějka – stejně jako její otec. On je samozřejmě čaroděj a ne čarodějka, ale vy víte jak to myslím. No prostě, všichni čarodějové jsou hrozně vážní, takže asi o něčem pár miliónů let přemýšlela a…“

„Mně je teprve šestnáct, Anraku,“ opravila ho Pol jemně.

„No, ano, dobře, ale pro vás čas stejně tolik neznamená jako pro nás ostatní lidi. Můžete čas kdykoliv zastavit a pak ho zase rozběhnout, kdykoliv se vám zachce, že ano?“

„Můžeme to dělat, tatí?“ zeptala se mě trochu zvědavě.

„To nevím.“ Podíval jsem se na Beldina. „Umíme to?“

„No, čistě teoreticky, se domnívám, že asi ano,“ odpověděl. „Belmakor a já jsme o téhle možnosti jednou diskutovali, ale došli jsme k závěru, že by to nebyl dobrý nápad. Mohl bys úplně pomíchat čas – jeden čas na nějakém místě a někde jinde úplně jiný. Asi by bylo hodně těžké dát to všechno zase do pořádku a jen tak bys to nemohl nechat.“

„Proč ne?“

„Protože bys byl na dvou místech zároveň.“

„Co je na tom špatného?“

„To by byl přece paradox, Belgarate. Belmakor a já jsme nevěděli, co by to mohlo udělat s vesmírem – třeba ho roztrhat na kusy nebo by prostě zmizel.“

„To by se nestalo.“

„Já to nehodlám zkoušet.“

„Už chápeš, co myslím tím, že jsou tihle lidé pořád vážní?“ ptal se Anrak svého bratrance. „Každopádně slečna Polgara vyletěla na strom a tam kouzlila. Tak trochu jsem naznačil, že bych možná uvažoval o možnosti si ji vzít – když si její sestra bere tebe a dvojčata obvykle dělají všechno najednou. Asi na ten nápad neměla stejný názor, tak jsem nijak nenaléhal. Abych byl upřímný, nevypadala moc čistotně, když jsem ji viděl poprvé.“ Odmlčel se a podíval se opatrně na Polgaru.

„Byla jsem v převleku, Anraku,“ pomohla mu z toho.

„Vážně? A proč?“

„Bylo to jedno z těch kouzel, o kterých ses zmínil.“

„Aha, nějaké kouzlo. Byl to opravdu dobrý převlek, slečno Polgaro. Vypadala jsi jako úplný vandrák,“

„Tak v tomhle už bych asi nezacházela dál, Anraku,“ poradila mu Beldarana. „Co kdybychom se raději nasnídali a pak začali balit? Už se opravdu těším na svůj nový domov.“

Vypluli jsme na moře ještě téhož dne a do Rivova města jsme dorazili asi o dva dny později. Jeho lid už se shromáždil na pobřeží a čekal na nás – no, ve skutečnosti vlastně čekali na Beldaranu. Nemyslím si, že by Rivané toužili okukovat mě nebo Beldina, ale opravdu si chtěli prohlédnout svou budoucí královnu. Riva ji ochraňoval. Nechtěl, aby ji někdo neobdivoval až moc.

Jistě tohle pochopili – alespoň co se týče Beldarany. Byly ale i jiné věci na obdivování.

„Možná by sis měl raději pořídit kyj,“ zamumlal mi Beldin do ucha.

„Cože?“

„Kyj, Belgarate… pevný klacek s velkým koncem.“

„Na co bych ho potřeboval?“

„Používej taky trochu oči, Belgarate. Pozorně se podívej na

Polgařinu tvář a pak se koukni na všechny ty mladé Alorny na pobřeží. Věř mi, kyj se ti bude hodit.“

No, to jsem zrovna neudělal, ale obzvlášť jsem se soustředil na to, abych Pol ani na okamžik neztratil z dohledu, dokud budeme na Větrném ostrově. Předpokládám, že by pro mě bývalo lepší, kdyby Pol svoje odhození kukly odložila na později. Byl jsem na ni samozřejmě pyšný, ale její změněný vzhled mě znervózňoval. Byla mladá a nezkušená a všichni mladíci na Ostrově ji evidentně obdivovali.

Měl jsem celkem jednoduchou strategii. Vždycky jsem seděl v dohledu a zlostně jsem se mračil. Měl jsem na sobě jednu z těch směšných bílých říz, které mi lidé vždycky přisuzují, a měl jsem dlouhou hůl – podobnou té, co jsem měl v Arendii a Tolnedře. Měl jsem mezi Alorny velkou reputaci a tyhle směšné rekvizity ji ještě násobily a dávaly jasně najevo můj postoj. Mladí Rivané byli zdvořilí a pozorní – což bylo dobře. Naštěstí nelákali Polgaru do tmavých zákoutí – což by nebylo dobré.

Pol si tohle samozřejmě vychutnávala. Ne, že by ty davy ctitelů přímo *povzbuzovala*, ale hodně se usmívala a tu a tam se i zasmála. Vím, že je kruté to naznačit, ale domnívám se, že se jí dokonce zamlouvalo i to, že mladé rivanské dívky často odcházely z místnosti, kde se objevila. Člověk přece jen nerad dává na veřejnosti najevo své zklamání.

Byli jsme v paláci rivanského krále asi týden, když do přístavu vplula flotila Šerekových válečných lodí. Ostatní alornští králové přijeli na Rivovu svatbu.

Bylo příjemné zase vidět Šereka a jeho syny, i když jsme neměli moc času si promluvit. Pol mě ujišťovala, že se o sebe dokáže postarat, ale neměl jsem chuť něco riskovat.

Ano, Polgaro, žárlil jsem. *Nepředpokládá* se snad, že otcové budou žárlit? Věděl jsem, na co všichni ti mladíci myslí a nehodlal jsem tě s nimi nechat samotnou.

Pár dní poté, co připlul Šerek se svými syny, za mnou přišel Beldin. Byl jsem na svém obvyklém místě i s obvyklým zlostným mračením a Polgara měla plno práce s lámáním mužských srdcí.

„Myslím, že by sis měl raději promluvit se Šerekem," řekl mi.

„Ale?"

„Rivova svatba vnukla Drasovi a Algarovi nějaké nápady."

„Jaké asi nápady?"

„Prober se, Belgarate. Nehledě na to, jak se k sobě Riva s Beldaranou mají, tohle je sňatek převážně z politických důvodů."

„No, ve skutečnosti náboženských."

„To je prakticky to samé. Dras i Algar už přemýšlí o tom, jaké by mělo výhody se oženit s Polgarou."

„To je směšné!"

„Já nejsem ten, kdo o tom přemýšlí, takže neosočuj mě, že je to směšné. Dříve či později jeden z nich zajde za Šerekem a požádá ho, aby si o tom s tebou promluvil. Ten pak za tebou přijde s nějakou nabídkou. Měl bys to raději odvrátit dřív, než se ztrapní. Pořád ještě Alorny potřebujeme na své straně."

Zaklel jsem a neochotně vstal. „Můžeš mi na chvíli pohlídat Polgaru?"

„Proč ne?"

„Dej si pozor na toho vysokého se světlými vlasy. Pol mu na můj vkus věnuje trochu moc pozornosti."

„Já se o to postarám."

„Hlavně mu nic neproveď. Je to syn jednoho z klanových vůdců a tenhle ostrov je trochu těsný na občanskou válku." Pak jsem se vydal hledat Šereka Medvědí plec.

Trochu jsem pravdu přikrášlil, když jsem mu řekl, že mi Aldur nařídil, abych si Pol nechal u sebe v Údolí, a že se nějakou dobu nemá vdávat. Jakmile jsem jednou odradil jejich otce, Algar i Dras by po něm mohli chtít cokoliv. On by rozhodně nebyl jejich prostředníkem.

Šerek viditelně zestárl od té doby, co jsme byli v Mallorey. Vlasy i vousy už měl prokvetlé šedinami a z jeho očí se ztratila bývalá veselost. Řekl mi, že Nadrakové slídí kolem východní hranice Býčí šíje, a že Murgové postupují na východě do Algarie.

„Asi bychom je měli zastrašit," navrhl jsem mu. „Dras a Algar na ně dohlížejí," odpověděl. „Technicky řečeno, mezi námi a Angaraky je stále ještě válečný stav, takže bychom mohli ospravedlnit nějakou tu tvrdost, kdyby se to dostalo k soudu."

„Šereku, my se tady bavíme o mezinárodní politice. Tam neplatí žádné zákony a nejsou žádné soudy.“

Povzdychl si. „Svět je čím dál civilizovanější, Belgarate,“ řekl lítostivě. „Tolnedřani se pořád snaží prosadit nějaká omezení,“

„Ale?“

„Snažili se mě přesvědčit, abych souhlasil s nezákonností toho, čemu oni říkají 'pirátství'. Není to ta nejsměšnější věc, jakou jsi kdy slyšel? Na širém moři přece neplatí žádné zákony. Nikomu nic není do toho, co se tam venku děje. Proč do toho zatahovat soudce a právníky?“

„Tolnedřani už jsou někdy takoví. Řekni, prosím, Algarovi a Drasovi, aby si našli manželky někde jinde, ano? Polgara teď není volná.“

„Já jim to vyřídím.“

Alornský kalendář byl tenkrát dost nepřesný. Alornové počítali roky, ale nezdržovali se nějakým pojmenováním pro měsíce, jak to dělali Tolnedřané. Alornové se starali jenom o roční období, takže vám skutečně nemohu říct přesné datum svatby Beldarany a Rivy. Bylo to zhruba tři týdny potom, co přijel Rivův otec a jeho bratří. Asi deset dnů před svatbou Polgara konečně zanechala lámání srdcí všech přítomných mužů a spolu s Beldaranou se vrhly do přípravy svatebních šatů.

Spolu s několika místními dívkami nejprve několikrát od základu přešily šaty nevěsty a pak se daly do šatů pro její sestru. Beldarana vždycky ráda šila, ale Polgara se této činnosti věnuje teprve od této doby. Šití zaměstnává ruce žen, ale ústa mohou klidně hovořit, takže této činnosti také hojně využívají. Nevím, co si těch deset dní povídaly, protože zmlkly vždycky, když jsem se objevil. Bylo zcela zjevné, že jsou to ženské povídačky, které nejsou určeny pro ucho muže. Polgara zcela jistě dávala Beldaraně rady ohledně života po svatbě, i když vůbec nechápu, kde mohla k takovým zkušenostem dospět. Jaképak informace asi mohla dostat, když seděla na stromě obklopena ptáky?

Konečně přišel ten šťastný den. Riva byl velmi nervózní, ale Beldarana vypadala klidně. Svatba se konala v sále rivanského krále – v trůnním sále. Trůnní sál nemusí být zrovna nejlepší místo pro svat-

bu, ale Riva na tom trval a vysvětlil, že se chce oženit v přítomnosti Orbu a že by možná nebylo nejšťastnější, aby si bral svůj meč do Belarova chrámu. Tak takový je Riva.

Kolem svatby je celá spousta všelijakých obyčejů, jejichž prastarý smysl už lidé dávno zapomněli. Ženich má jít vepředu obklopen silnými muži svého rodu. Umíte si představit, že jich měl Riva plno. Jeho otec, bratři a bratranec – všichni v čerstvě vyleštěných drátěných košilích – stáli v čele sálu. Těsně před obřadem jsem odebral Býčí šíji jeho sekeru a přemluvil ho, aby si místo ní vzal meč. Dras byl hrozný nadšenec a já skutečně nechtěl, aby rozsekal svatební hosty na kousíčky jenom proto, aby jim dokázal, jak má rád svého mladšího bratra.

Když se konečně usadili a jejich brnění docinkala, dal Beldin znamení a zazněla fanfára, oznamující příchod nevěsty. Beldin úplně zbožňoval Beldaranu, a tak to trochu přehnal. Jsem si jist, že obyvatelé tisíce mil vzdáleného Tol Honetu překvapeně zvedli hlavu s otázkou „Co se to děje?“, když zvuk tisíců stříbrných trub rozechvěl vzduch v rivanském trůnním sále. Fanfáru vystřídal chór alespoň stovky ženských hrdel, pějících hymnu nevěsty. Beldin studoval hudbu pěkných pár století, takže byla hymna velmi okázalá, ale čtyřiaosmdesátičlenná harmonie je pro mé uši trochu příliš komplikovaná.

Ozbrojení Alornové otevřeli velké dveře sálu rivanského krále a Beldarana, celá v bílém, si stoupla přesně doprostřed. Věděl jsem, že je to přesný prostředek, protože jsem to osmkrát přeměřoval a udělal tam na dlažbě značku, která je tam pravděpodobně ještě dneska. Beldarana, bledá jako měsíc, stála ve dveřích, dokud si všichni ti Alornové div nevykroutili krky ve svých lavicích.

V tu chvíli začal někde zvonit velký zvon. Po svatbě jsem ho šel hledat, ale nikde jsem ho nenašel.

Potom mou nejmladší dceru zachytil paprsek měkkého, bílého světla, který stále sílil.

Polgara, oděná v modrém, sametovém plášti, přistoupila ke mně a chytla mne za ruku. „To děláš ty?“ zeptala se a hlavou kývla k paprsku světla.

„Já ne, Pol,“ odpověděl jsem. „Zrovna jsem se na to chtěl zeptat tebe.“

„Možná je to strejda Beldin.“ Lehce pokrčila rameny, čímž se jí svezl plášť a odhalil její šaty. Málem jsem se zakuckal.

Beldarana byla celá v bílém a v tom bílém světle, které měl určitě jako svatební dárek na svědomí ten stařík v rozhrkaném vozíku, zářila jako bledý oheň. Polgara byla v modrém a její šaty spadaly od ramen dolů ve spoustě kanýrů a volánků, protkaných bílými nitkami. V těch šatech nikdo nemohl pochybovat, že je to krásná dívka. Vypadala v nich jako bohyně vystupující z mořských vln.

Snažil jsem se co nejvíc ovládnout. „Pěkný šaty.“ procedil jsem mezi zuby.

„Tahle staroba?“ podivila se a dotkla se jednoho z volánků. Pak se zasmála teplým, hrdelním smíchem, který byl mnohem starší než ona a konečně mne políbila. Udělala to poprvé v životě bez jakéhokoliv pobízení a mne to tak vzalo, že jsem málem přeslechl poplašné zvonky, znějící v mé hlavě.

Poodstoupili jsme od sebe, vzali mezi sebe nevěstu a pomalým, státnickým krokem odvedli naši milovanou Beldaranu k mocnému králi Větrného ostrova.

Byl jsem z toho přece jenom trochu vedle, takže jsem více méně nevnímal svatební ceremonii vrchního kněze boha Belara. Nakonec, pokud už jste slyšeli svatební ceremonii jednou, už si umíte představit všechny. Pak ovšem přišla chvíle, kdy se stalo přece jenom něco neobvyklého.

Orb mého mistra začal zářit modrou barvou, která se výborně hodila k barvě šatů Polgary. Byli jsme všichni hrozně šťastni, že se Beldarana s Rivou zrovna berou, ale zdálo se, že se Orb zajímá mnohem víc o Polgaru než o její sestru. Přísahám, že se to stalo, i když mám pocit, že si toho nikdo jiný nevšiml. Jak už jsem řekl, Orb začal zářit, ale na tom by nebylo nic tak moc divného, protože zářil vždycky, když tam byl Riva.

Co bylo divné, bylo to, že Polgara začala zářit taky. Zdálo se, že je zasažena tou samou, bledě modrou září, ale její bílý pruh ve vlasech nebyl bledý. Byl jasně modrý.

V tu chvíli jsem měl pocit, že zezadu sálu slyším šustot křídel nějakého ducha a začal pochybovat o svých smyslech.

Ale zdálo se, že to Polgara slyší také, protože se otočila.

A s největším možným uznáním a láskou se nesmírně ladně poklonila nezřetelnému přeludu sněžné sovy, sedícímu na trámu vzadu v trůnním sále rivanského krále.

část
čtvrtá

POLGARA

VĚTRNÉ MOŘE
SENDARIE
Kamaan
Velká Sbírka
Dolní Kamaan
Mlýnská cesta
Arendský mys
Helbergin
Aldurin
Wilgrg
Arendský hvozd
Wildantor
Rindia
Asturie
Wakune
Trunnidl
Asturie
Velká západní cesta
Trandul
Mallerin
Velký Mallerin
Velký Arendský trh
Ebor
Mandor
Kriederin
Embrigo
Vordunský les
Tol Vordue
VELKÉ ZÁPADNÍ MOŘE
ZEMĚ ULGŮ
TOLNEDRA

Kapitola 23.

No dobře, tak mi to pořád nevyčítejte. *Samozřejmě* jsem si měl uvědomit, že se děje něco moc podivného. Ale když se nad tím alespoň trošku zamyslíte, myslím, že mě pochopíte. Vybaví se vám, jak jsem byl po smrti Poledry jenom kousek od úplného zešílení. Člověk, kterého přivazují k posteli, má zcela jistě nějaké problémy. Pak jsem se dva nebo tři roky utápěl v alkoholu a dalších osm jsem bavil dámy v Mar Amonu a za celou tu dobu jsem viděl *hodně* věcí, které tam ve skutečnosti nebyly. Už jsem si tak na tyhle věci zvykl, takže kdykoliv jsem něco podivného viděl, prostě jsem nad tím mávl rukou a bral jsem to jako halucinaci. To, co se událo na Beldaranině svatbě, *nebyla* halucinace, ale jak jsem *to já* měl vědět? Snažte se mít aspoň trochu pochopení. Udělá to z vás lepšího člověka.

Riva a Beldarana byli oddáni a oba byli z tohoto faktu neskutečně šťastní. Ve světě se ale dělo mnohem víc věcí, a když už byli alornští králové na Větrném ostrově, Beldin navrhl využít příležitosti a prodiskutovat státnické záležitosti. Už bylo napsáno hodně blábolu o vzniku Alornské rady, ale takhle to bylo doopravdy. Tolnedřani proti tomuhle každoročnímu celkem neformálnímu setkání už po staletí protestují – hlavně proto, že je nikdo nepozval. Tolnedřani jsou neobyčejně podezíravý národ a pokaždé, když se doslechnou o nějaké konferenci, jsou si naprosto jistí, že se za tím skrývá nějaký úskok proti nim.

Polgara se naší konference také zúčastnila. Zpočátku se jí ani moc nechtělo, ale já na tom trval. Nechtěl jsem jí dát ani tu nejmenší příležitost, aby se po městě potulovala bez dozoru.

Nejsem si úplně jist, kolik toho naše nepřipravená konference vlastně vyřešila. Většinu času jsme strávili povídáním o Angaracích. Nikdo z nás neměl radost z jejich přítomnosti na téhle straně Východního moře, ale v danou chvíli se s tím nedalo skoro nic dělat. Vzdálenosti byly prostě moc velké.

„Asi bych se mohl vydat do těch lesů na východ od vřesovišť

a vypálit města, která tam Nadrakové staví," zaduněl Dras svým hlubokým hlasem, „ale asi by to nemělo velký smysl. Nemám dost mužů na to, abych obsadil celou divočinu. Dříve či později bych se musel stáhnout a pak by se Nadrakové prostě vrátili z lesů a postavili si ta města znovu."

„Už jste s nimi měli nějaké kontakty?" zeptala se Pol.

Pokrčil rameny. „Jenom pár šarvátek. Občas prostě sejdou z hor a my je pak zaženeme zpátky. Nemyslím si, že by to brali nějak vážně. Jenom asi zkoušejí naši obranu."

„Myslela jsem mírové kontakty."

„Žádné mírové kontakty mezi Alorny a Angaraky nebyly a nebudou, Polgaro."

„Možná by se to mělo zkusit."

„Myslím, že by to bylo proti našemu náboženství."

„Možná byste to měli zvážit. Beru to tak, že Nadrakové jsou obchodníci. Mohl by je zajímat obchod."

„Nemám pocit, že by měli něco, co chci já."

„Ale ano. Mají, Drasi. Mají informace o Murzích a právě ti nás skutečně zajímají. Jesliže nám někdo bude dělat potíže, pak to budou Murgové. Kdybychom dokázali od Nadraků zjistit co dělají, tak bychom nemuseli až do Rak Gosky, abychom to tam sami pracně zkoumali."

„Má to něco do sebe, Drasi," řekl Algar svému bratrovi. „Moji lidé už se párkrát setkali s Thully, ale z Thulla moc informací nevymáčkneš. Z toho, co tady slyším, mám pocit, že Nadrakové nejsou s Murgy nijak moc zadobře a třeba by jim teda nevadilo předat nám nějaké informace."

„Ty se vážně můžeš dostat přes východní pohoří do Mišrak ak Thullu?" zeptal se ho Šerek překvapeně.

„Východním pohořím se táhne pár strží, otče," odpověděl Algar. „Jsou strmé, ale dají se projít. Murgové střeží západní hranici Mišrak ak Thullu a semtam nějaká jejich hlídka přijde až na algarské pláně – obvykle aby ukradla koně. Byli bychom raději kdyby to nedělali, a tak je vždycky honíme." Zlehka se usmál. „Je jednodušší nechat *je*, aby ty strže hledali, než kdybychom je museli hledat sami."

„To je celkem dobrý nápad," poznamenal Dras, „Jestli Murgové

chtějí koně, nemohli bychom je nalákat na obchod?“

Algar zavrtěl hlavou. „Ne, Murgy ne. Oni prostě nemyslí tímhle způsobem. Jeden z mých náčelníků se vyptával Thulla, který měl aspoň trochu rozum. Ten Thull říkal, že Ktačik je v Rak Gosce. Dokud bude vládnout murgskému společenství on, nebudou s nimi žádné mírové kontakty.“

„Pak má tedy Pol pravdu,“ řekl Beldin. „Budeme se muset pokusit zapracovat přes Nadraky.“ Zašilhal na strop. „Nevěřím, že by tahle migrace Angaraků znamenala nějakou hrozbu – alespoň ne teď. V Kthol Mišraku nebylo příliš mnoho lidí ani na začátku a Ktačik je ještě dost roztříštil. Opravdovou hrozbou je pořád Mallorea. Myslím, že se tam vydám a trochu tam na to dohlédnu. Angarakové na našem kontinentě jsou jen předvoj. Asi tady jsou proto, aby vybudovali opěrné body a zásobárny. Nemusíte brousit meče, dokud sem nezačnou připlouvat z Malloree. Budu mít oči na stopkách a dám vám vědět, jakmile začnou vojáci vyrážet na sever od Mal Zetu směrem k mostu.“

Polgara našpulila rty. „Myslím, že bychom mohli navázat těsnější kontakty s Tolnedřany a Arendy.“

„Pročpak to, drahá sestřičko?“ Byla teď v podstatě jeho sestra a on jí tak hned automaticky oslovoval. Rodina je pro Alorny velice důležitá.

„Možná budeme potřebovat jejich pomoc proti Malloreáncům.“

„Tolnedřani by nám nepomohli, jedině že bychom jim za to zaplatili,“ odporoval Šerek. „A Arendové mají dost práce s bojováním sami mezi sebou.“

„Oni tady taky žijí, Medvědí pleci,“ poznamenala, „a já nevěřím, že by Malloreánce na tomhle kontinentě chtěli víc než my. Legie by nám mohly dost pomoct a Arendové se na válku připravují už od té doby, co Torak roztříštil svět. Kromě toho by se Chaldan a Nedra určitě cítili dotčeni, kdybychom všichni vyrazili do války a je bychom nepřizvali.“

„Promiň, Polgaro,“ zaduněl Dras, „ale jak ses naučila tolik věcí o politice? Jestli jsem dobře informován, tak tohle je poprvé, co jsi mimo Údolí?“

„Strýček Beldin se snaží, abych byla v obraze,“ odpověděla s

lehkým pokrčením ramen. „Je vždycky dobré vědět, jak jsou na tom sousedi.“

„Má to nějaký smysl zvát Nyissánce nebo Maragy?“ zeptal se Riva.

„Asi bychom jim to měli nabídnout,“ řekl jsem. „Současná Salmissra je celkem inteligentní mladá žena a o Angaraky se zajímá stejně jako my. Maragové by asi nebyli na nic. Není jich zase tolik a skutečnost, že to jsou kanibalové, by mohla ostatní znervózňovat.“

Beldin se zasmál tím svým nepříjemným způsobem. „Řekni jim, ať začnou jíst Angaraky. Ať jsou nervózní Murgové.“

„Myslím, že bychom měli všichni raději začít myslet na návrat,“ navrhl Šerek a vstal. „Teď už je po svatbě a jestli jsou Malloreánci *skutečně* na cestě, měli bychom se na ně začít chystat.“

A to byl víceméně konec první Alornské rady.

„Je to vždycky taková legrace?“ zeptala se mě Polgara, když jsme se vraceli do svých pokojů.

„Legrace? Prošvihnul jsem snad něco?“

„Politika, otče,“ vysvětlila mi. „Všechny tyhle úvahy, co by tak asi protivník mohl udělat.“

„Vždycky mě to docela bavilo.“

„Pak si tedy myslím, že skutečně *jsi* můj otec. Byla to mnohem větší legrace než vodit mladíky za nos nebo sledovat, jak se jim podlamujou kolena, jakmile na ně zamrkám.“

„Ty jsi krutá žena, Polgaro.“

„Jsem ráda, že sis to uvědomil, otče. Nebylo by dobré nechávat tě v nevědomosti příliš dlouho.“ Pak se na mě tak podivně pousmála. „Dávej si na mě pozor, otče,“ varovala mě. „Jsem přinejmenším stejně nebezpečná jako ty nebo Torak.“

Řekla's to, Polgaro, tak se nesnaž to popřít.

Naše odloučení od Beldarany nepatřilo mezi nejšťastnější chvíle našeho života. Vždyť to byla právě láska k mé plavovlasé holčičce, co mě jako kotva drželo při životě a Polgařina pouta k jejímu dvojčeti byla tak složitá, že jsem je nikdy plně nepochopil.

Beldin a já jsme spolu nějakou dobu hovořili, než jsme se

rozdělili. Slíbil mi, že mě bude informovat o všem, co se děje v Mallorey, ale měl jsem určité podezření ohledně jeho motivace k odletu. Měl jsem pocit, jako by chtěl pokračovat s Urvonem v diskusi o rozžhavených hácích, a navíc tam byla vždycky šance setkat se na nějakém odlehlém místě se Zedarem. Na světě jsou hodnější lidi než je Beldin.

Popřál jsem mu hodně štěstí – a taky jsem to tak myslel. Tam venku jsou i hodnější lidi, než jsem já. Grat koneckonců není hodný.

Můj bratr vyrazil z mysu jižně od rivanského přístavu, pomalu stoupal vzhůru na svých dlouhých křídlech. Pol a já jsme opět použili konvenčnější metody. Medvědí plec nás vzal k sendarskému pobřeží na té své nebezpečně úzké lodi. Ačkoliv jsem je pomáhal projektovat, nemám Šerekovy lodě právě v lásce. Nepopiratelně jsou rychlé, ale vždycky, když na nějaké jsem, mi připadá, že už je na hranici, kdy k převrácení na bok zbývá asi milimetr. Jsem si jist, že to Silk chápe, ale Barak asi sotvakdy.

Pol a já jsme si dali s návratem do našeho Údolí načas. Koneckonců, nebylo vlastně kam spěchat. Je to podivné, ale Beldaranina svatba mě usmířila s Polgarou. Ani jsme o tom nemluvili, prostě jsme za tím zavřeli dveře, abychom ukončili tuhle kapitolu v našem životě. Pol stále měla svoje chytré poznámky, ale už z nich zmizela ta kousavost.

Domů jsme se dostali asi tak v půlce léta a první týden jsme strávili tím, že jsme dvojčatům dopodrobna popisovali svatbu a Polino dobývání mužských srdcí. Jsem si jistý, že si všimli změny v jejím vzhledu, ale prostě se rozhodli netropit kvůli tomu povyk.

Pak jsme se zase dali do práce. Jednoho večera po večeři Polgara nadhodila něco, na co jsem se chtěl sám zeptat a lámal jsem si hlavu, jak to podat. Jestli si dobře vzpomínám, právě jsme myli nádobí. Nemám nijak zvlášť rád utírání nádobí, protože stejně uschne samo, ale Polgara při té práci cítí rodinnou pohodu a jestli jí to dělalo radost, já nehodlal narušovat náš těžce nabytý mír nějakými protesty.

Podala mi poslední mokrý talíř, otřela si ruce a řekla: „Myslím, že je načase začít s mou výukou, otče. Pán už se k tomu nějakou dobu stále vrací.“

Málem jsem ten talíř upustil. „Aldur k tobě taky mluví?“ zeptal

jsem se co nejklidněji.

Šprýmovně se na mě podívala. „Samozřejmě.“ Pak byl ten pohled spíš urážlivě litující. „Ale no tak, otče. Chceš mi snad říct, že jsi o tom *nevěděl?*“

Teď už vím, že jsem tím neměl být tak překvapen, ale byl jsem vychován ve společnosti, kde ženy nebyly o moc víc než služky. Poledra byla samozřejmě úplně jiný případ, ale důsledky toho, co mi Polgara právě řekla, byly zcela šokující. Skutečnost, že za ní Aldur přišel úplně stejně jako za mnou, byla známkou určitého statutu a já prostě nebyl připraven na přijetí ženské učednice. Myslím, že jsem někdy trochu moc staromódní.

Naštěstí jsem měl dost rozumu, abych si tyhle názory nechal pro sebe. Pečlivě jsem dokončil utírání talíře, uložil ho na polici a pověsil jsem utěrku.

„Odkud bude nejlepší začít?“ zeptala se mě.

„Předpokládám, že začneš jako já. Snaž se necítit uraženě, Pol, ale budeš se muset naučit číst.“

„Nemůžeš mi prostě říct to, co potřebuju umět?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Proč ne?“

„Protože já *neznám* všechno, co se budeš potřebovat naučit. Pojď se posadit, Pol, a já ti to zkusím vysvětlit.“ Zavedl jsem ji do té části věže, kterou jsem určil ke studování. Nikdy jsem ani neuvažoval o tom, že bych vybudoval uvnitř věže nějaké zdi, takže to vlastně byl jeden velký pokoj, v němž byly různé části určeny k různým činnostem. Posadili jsme se k velkému stolu pokrytému knihami, svitky a různými podivnými přístroji. „Tak zaprvé,“ začal jsem, „všichni se lišíme od normálních smrtelníků a taky od sebe navzájem.“

„To je mi ale novinka. Jak to, že jsem si toho nikdy nevšimla?“

„Myslím to vážně, Pol. Tahle věc, které mi říkáme 'talent,' se u každého z nás projevuje různě. Beldin umí věci, o které bych se já ani nepokoušel, a ostatní mají také svoje zvláštnosti. Já ti můžu dát základy, ale pak už to bude na tobě. Tvůj talent se bude vyvíjet podle toho, jakým způsobem pracuje tvá mysl. Lidé žvaní o 'čarodějnictví,' ale většina toho, co říkají, jsou úplné nesmysly. Všechno v čem to

spočívá – *může* spočívat – je myšlenka… a každý z nás myslí odlišně. To jsem měl na mysli když jsem říkal, že je to na tobě.“

„Proč teda potřebuju číst? Když jsem tak unikátní, co mi tvé knihy mohou říct užitečného?“

„Je to zkratka, Pol. Ať už budeš žít jakkoliv dlouho, nebudeš mít čas přemýšlet o každé myšlence, která kdy někoho napadla. Proto čteme… abychom šetřili časem.“

„Jak ale poznám, které myšlenky jsou správné a které ne?“

„Nepoznáš to… alespoň ne ze začátku. Jak budeš postupovat dál, naučíš se rozeznávat klamy.“

„Ale to bude jenom můj názor.“

„Tak nějak to taky funguje.“

„Co když se spletu?“

„To je riziko, které musíš přijmout.“ Trochu jsem se na židli zaklonil. „Není žádná absolutní pravda, Pol. Život by s ní byl jistě jednodušší, ale tak to prostě je.“

„Teď jsem tě dostala, staříku,“ řekla s debatérskou horlivostí. Polgara *miluje* dobré důvody. „*Existují* věci, které víme určitě.“

„Ale? Řekni mi jednu.“

„Slunce určitě zítra ráno vyjde.“

„Proč?“

„Protože to tak vždycky bylo.“

„Určitě to znamená, že to tak bude vždycky?“

Přes tvář jí přeběhlo lehké znepokojení. „*Vyjde,* že jo?“

„Pravděpodobně, ale nemůžeme si být úplně jistí. Jakmile jednou rozhodneš, že je něco určitě pravda, zavřeš za tím svou mysl a uzavřená mysl nikam nevede. O všem pochybuj, Pol. V tom spočívá výchova.“

„Tohle by mohlo trvat déle, než jsem myslela.“

„To asi ano. Můžeme začít?“

Pol si prostě všechno, co dělá, potřebuje odůvodnit. Jakmile jednou pochopila, proč je čtení tak důležité, naučila se to v překvapivě krátké době a stále se lepšila. Možná to mělo něco společného s jejíma očima. Pravděpodobně umím číst rychleji než většina ostatních, protože pochopím význam celé řádky jedním pohledem. Pol stejným způsobem přečte celý odstavec. Jestli jste měli někdy příležitost

pozorovat mou dceru při čtení, nenechte se zmást tím, že vypadá, jako kdyby knihou jen nedbale listovala. Není tomu tak. Ona čte každé slovo. Celou mou knihovnu projela asi za rok. Pak se vrhla na Beldinovu – to byla přece jen větší výzva, protože Beldinova knihovna byla v té době asi nejobsáhlejší knihovnou na světě.

Naneštěstí se Polgara s knihami hádá – nahlas. Měl jsem v tu dobu spoustu vlastního učení a je velice těžké se soustředit, když se místností ozývá nepřetržitý proud slov jako: „Nesmysl! Blbost!“ nebo dokonce „Ptákovina!“

„Čti si to pro sebe!“ zakřičel jsem na ni jednou večer.

„Ale, drahý otče,“ řekla sladce, „ty's mi tuhle knihu doporučil, takže musíš věřit tomu, co se tam píše. Já se jen snažím tvou mysl otevřít možnosti jiného názoru.“

Hádali jsme se o filosofii, teologii a přírodních vědách. Handrkovali jsme se o logice a právu. Křičeli jsme na sebe kvůli etice a morálce. Už ani nevím, kdy jsem si užil tolik legrace. Pokaždé se do mě pustila. Když jsem se snažil bránit své názory a zatáhnout do nich moudrost věků, propíchla mou nafouknutou pompéznost svou ostrou logikou. Teoreticky jsem *já* učil ji, ale naučil jsem se při tom skoro tolik co ona.

Občas si dvojčata přišla stěžovat. Pol a já máme dost zvučné hlasy a máme ve zvyku v průběhu hádky mluvit stále hlasitěji a hlasitěji. Dvojčata nežila zas *až* tak daleko, takže museli poslouchat naše diskuse – i když by se raději obešli bez toho.

Mimořádně mě těšily její schopnosti, ale mnohem méně mě těšila zvýšená míra marnivosti, která se u ní začala projevovat. Polgara prostě tíhne k extremismu. Celé dětství prožila v naprosté netečnosti ke svému vzhledu. Teď se najednou vydala úplně opačným směrem. Naprosto nutně se *musela* vykoupat alespoň jednou denně – dokonce i v zimě. Vždycky jsem zastával ten názor, že koupání v zimě škodí lidskému zdraví, ale Pol se téhle myšlence vysmívala a při jakékoliv příležitosti se až po uši rochnila v teplé vodě s pěnou. Ale šla ještě dál a navrhla mi, že bych se měl mýt trochu častěji. Myslím, že měla v hlavě nějaký pomyslný kalendář a odškrtávala si to, takže mi mohla říct – a často to taky dělala – jak už je to dlouho, co jsem se myl naposledy. Na tohle téma jsme hodně diskutovali.

I tohle mi bylo celkem jedno, když se chce mýt pětkrát denně, je to její věc. Ale ona si pokaždé myla i vlasy! Pol má na hlavě spoustu vlasů a naše věž byla jakoby neustále vyplněna těžkým vzduchem. Vlhké vlasy nejsou moje oblíbená vůně. V létě to nebylo tak hrozné, když jsem mohl otevřít okna a celou místnost vyvětrat, ale v zimě jsem to prostě musel přežít.

Korunu tomu ale nasadila, když přesunula Beldaranino velké zrcadlo tak, aby se mohla sledovat při čtení. No dobře, Polgara už vyrostla do krásy přinejmenším jako Beldarana, ale stejně…

Se svým obočím prováděla věci, které mi připadaly velice bolestivé.

Ve skutečnosti vím určitě, že *byly* bolestivé, protože jsem se jednou probudil a ona se nade mnou opatrně skláněla a vytrhávala moje – chloupek po chloupku. Pak ještě nebyla spokojená a vrhla se mi na uši. Upravenost je asi hezká věc, ale tam už jsem ji musel zarazit. Chlupy v uších nemá muž jen tak pro nic za nic. Brání před štěnicemi a chrání mozek před zimním mrazem. Polgařina matka nikdy neprotestovala proti tomu, že mám chlupaté uši. Poledra se ovšem na svět dívala úplně jinak.

Pol trávila neúměrně mnoho času péčí o vlasy.

Česala je.

Kartáčovala je.

Myslel jsem, že se z toho zblázním. Ano, vím, že má Polgara nádherné vlasy, ale ony praskají, jakmile se ochladí. Někdy si to zkuste. Nechte vlasy narůst tak, abyste na nich mohli sedět a pak si je v zimě ráno vykartáčujte. Někdy dokonce vypadala jako ježek a z prstů jí sršely jiskry, jakmile se dotkla něčeho kovového.

Hodně kvůli tomu klela. Polgara se svým klením nijak nechlubí, ale zná všechna patřičná slova.

Myslím, že to bylo na jaře, když jí bylo osmnáct, když konečně překročila onu pomyslnou čáru a ukázala svůj talent přede mnou. Pol má takovou podivnou skromnost. Nechce nikoho u sebe, aby viděl co právě dělá. Možná to má něco společného s nahotou. Nikdo – a myslím tím *nikdo* – nikdy neviděl Pol vylézt z koupele jenom s tím jejím zasněným úsměvem. Svůj talent skrývá úplně stejně – kromě stavu ohrožení.

Tohle nebyl vyloženě stav ohrožení. Pol byla právě hluboce zahloubána do melcenských filozofických spisů a velice se na ně soustředila. Nějak jsem jí naznačil, že jsme naposledy jedli před dvěma dny. Bylo to ke konci zimy a myslím, že jsem mohl jako vlk ulovit jednu dvě myšky, ale já jsem měl *vážně* hlad. Myšky jsou dobré, ale sotva stačí uspokojit dospělého vlka.

„Ále, otrava," řekla a udělala takové nedbalé gesto – dokonce ani nevzhlédla od knihy – a na kuchyňském stole zakouřila zadní čtvrtka hovězího, bez nějaké mísy pod tím.

Díval jsem se na to trochu zlostně. Zaprvé z toho kapala šťáva na mou podlahu a zadruhé to nebylo úplně dodělané. Polgara obstarala krávu. Uvaření a dochucení už nechala na mně.

Kousl jsem se do rtu. „Vážně díky," řekl jsem co nejjedovatěji.

„To nestojí za řeč," odpověděla aniž by zvedla oči od knihy.

Kapitola 24.

Svět mimo Údolí se měnil. Na tom by nebylo nic tak zvláštního; svět se mění pořád. Jediná odlišnost byla v tom, že tentokrát jsme si toho všimli. Otevřené pláně na sever od nás byly vždycky předtím neobydlené – pokud tedy nepočítáme divoké koně a dobytek. Teď tam ale žili Algarové.

Vždycky jsem měl celkem rád Algara Hbitou nohu. Byl jasně nejinteligentnější ze Šerekových synů. Skutečnost, že nikdy nevynechal příležitost nechat pusu zavřenou, o tom svědčila dostatečně jasně. Myslím, že kdyby byl Šerekovým prvorozeným synem, možná by nebývalo nutné rozdělit Alorii. Tímhle nijak nechci pohanět Drase Býčí šíji. Dras byl nepochybně jedním z nejstatečnějších mužů, jaké jsem kdy poznal, ale byl trochu prudký. Možná s tím souvisela jeho fyzická velikost.

Algarův chovatelský program už začínal plodit větší koně, a tak čím dál víc jeho lidí už teď mělo koně. Navíc začal křížit zakrslý alornský dobytek s divokým dobytkem z nížin, aby získal větší zvířata, která by byla alespoň částečně ovladatelná.

Algarové byli docela dobří sousedé – což znamená, že nás neotravovali. Hbitá noha pravidelně do Údolí posílal posly s novinkami, ale jinak nás jeho lidé nechávali na pokoji.

Asi dva roky po Beldaranině svatbě – bylo to myslím pozdě v létě – přijel do Údolí Algar osobně se svým bratrancem Anrakem. „Dobré zprávy, Belgarate," volal Anrak do mé věže. „Bude z tebe dědeček."

„Už bylo načase," volal jsem dolů. „Pojďte oba nahoru." Šel jsem k vrcholu schodiště a nařídil jsem dveřím, aby je vpustily.

„Kdy přijde Beldaranin čas?" ptal jsem se, když se vydali po schodech nahoru.

„Asi tak za měsíc, předpokládám," odpověděl Anrak. „Chce, abyste ty a její sestra přijeli za ní na Ostrov. Myslím, že dámy mají

u sebe rády rodinu, když jde o první dítě.“ Dorazili nahoru a Anrak se rozhlédl. „Kde je slečna Polgara?“ zeptal se.

„Je na návštěvě u dvojčat,“ řekl jsem mu. „Bude tady za chvíli. Posaďte se, pánové. Přinesu nějaké pivo. Myslím, že tohle si žádá malou oslavu.“

Většinu odpoledne jsme proseděli a popíjeli jsme a pak se vrátila Polgara. Vzala tu novinu docela klidně, což mě celkem překvapilo. „Budeme si muset pár věcí zabalit,“ bylo asi tak všechno co řekla, než začala vařit večeři. Mám vážné podezření, že to už o své sestře věděla.

„Přivedl jsem koně,“ řekl Algar tiše.

„Dobře,“ Pol na to. „Je to dlouhá cesta.“

„Jezdila jsi hodně často?“ zeptal se jí.

„Ani ne.“

„Bude chvilku trvat, než si na to zvykneš,“ upozornil.

„Myslím, že to zvládnu.“

„Uvidíme.“

Asi jsem měl věnovat víc pozornosti varovnému tónu jeho hlasu. Nikdy jsem s koňmi neměl moc zkušeností. Byli samozřejmě kolem nás, ale až do zahájení Algarova chovného programu byli dost malí a já měl pocit, že se z místa na místo mohu dostat stejně rychle chůzí. Vyrazili jsme časně zrána příštího dne a v poledne už jsem si přál, abych *byl* šel. Algarská sedla jsou pravděpodobně ta nejlepší na světě, ale i tak jsou dost tvrdá a při klusu, což bylo Algarovo oblíbené tempo, jsem pořád nadskakoval nahoru a dolů a dopady byly čím dál bolestivější. Prvních několik dní jsem jedl vestoje.

Když jsme se dostali dál na sever, začali jsme potkávat malé skupiny skotu. „Je to dobrý nápad nechat je tu jen tak pobíhat kolem?“ ptal se Anrak Algara.

„Kam by šli?“ Algar na to. „Je tady tráva a voda.“

„Není těžké neztratit jejich stopu?“

„Ani ne.“ Algar ukázal na osamělého jezdce na vrcholku nedalekého kopce.

„To vypadána celkem nudnou práci.“

„Jenom když máš štěstí. Když pečuješ o skot, netoužíš po tom, aby to bylo nějak vzrušující.“

„Co budete dělat se všema těma krávama?“ zeptal jsem se ho.

„Asi je prodáme. Někde by měl být nějaký trh.“

„Možná,“ řekl Anrak trochu nejistě, „ale jak je tam chcete dostat?“

„Proto mají nohy, Anraku.“

Následujícího dne jsme narazili na tábor jednoho algarského rodu. Většina jejich vozů vypadala jako farmářské vozy všude jinde na světě – čtyři kola a na nich otevřená postel. Pár jich ale bylo uzavřených a vypadaly jako krabice. „To je nějaká novinka?“ zeptal jsem se Algara a ukázal jsem najeden z nich.

Přitakal. „Hodně často se stěhujeme, a tak jsme se rozhodli vozit své domy s sebou. Je to tak praktičtější.“

„Myslíš, že se někdy dostanete k vybudování města?“ zeptal se ho Anrak.

„My už město máme,“ odpověděl Algar. „Nikdo tam vlastně nebydlí, ale už ho máme. Je to dál na východ.“

„Proč budujete město, když se v něm nechystáte bydlet?“

„Je to kvůli Murgům.“

„Murgům?“

„Aspoň mají co navštívit, když se sem dostanou.“ Algar se zlehka usmál. „Pro nás je to tak mnohem lepší.“

„Nerozumím tomu.“

„My jsme pastevci, Anraku. Jdeme tam, kam jdou krávy. Murgové to nemůžou pořádně pochopit. Většinou jsou jejich nájezdové skupiny dost malé, Sejdou průrvami z hor krást koně a pak se snaží dostat zpátky, než je chytíme. Občas sem ale přijde větší skupina a chce bojovat. Vybudujeme jakési město a tam oni půjdou, místo aby se toulali po Algarii. Takhle je snadněji najdeme.“

„Je to teda jenom návnada?“

Algar o tom chvilku přemýšlel. „Asi by se to tak dalo říct.“

„Nedala vám ta stavba moc práce?“

Algar pokrčil rameny. „Stejně jsme neměli moc co dělat. Koneckonců, krávy se napasou samy.“

Strávili jsme v táboře noc a příštího dne jsme opět vyrazili k západu.

Hlavní průsmyk v horách byl už v tu dobu zcela bez sněhu a všimnul jsem si, že mu Hbitá noha věnoval docela velkou pozornost,

jak jsme jeli vzhůru do hor. „Dobrá tráva," poznamenal, „a dost vody."

„Uvažuješ o rozšíření království?" zeptal jsem se ho.

„Ne, to zrovna ne. Pár rodů už obsadilo oblast nahoře kolem Darinu, ale na západ od hor je příliš mnoho stromů, než aby to byla dobrá zem pro krávy. Nevede tahle cesta do nějakého města na severu?"

Přisvědčil jsem. „Do Murosu," řekl jsem mu. „Postavili ho Wacitští Arendové."

„Možná, až se narodí Rivův syn, se stavím ve Vo Wacunu a promluvím si s vévodou. Nemělo by být těžké hnát krávy tímhle průsmykem a kdyby se rozneslo, že tudy poženeme stáda, kupci skotu by se mohli shromáždit v Murosu. Nesnesl bych myšlenku, že je mám ještě sám hledat."

A tak začaly každoroční dobytčí trhy v Murosu. Po čase se to stalo jednou z největších obchodních událostí celého západu.

Ale to už zase odbíhám.

V Murosu jsem si najal kočár a byl jsem moc rád, že jsem se dostal ze sedla. Pol a já jsme jeli uvnitř a Algar se svým bratrancem jel dál na koních. Bez nějakých zvláštních příhod jsme se dostali do Camaaru a nalodili jsme se na loď, která tu na nás čekala. Rivanské lodě jsou širší než Šerekova válečná plavidla, takže dvoudenní plavba k Větrnému ostrovu byla docela příjemná.

K městu, které Riva vybudoval, se nemůžete přiblížit nepozorovaně, takže o nás už věděl dávno předem a čekal na nás na nábřeží, když jsme k němu dopluli.

„Stihli jsme to?" volala na něj Polgara, zatímco námořníci házeli lana mužům na břehu.

„Dost času, myslím," odpověděl. „Alespoň mi to řekly porodní báby. Beldarana chtěla sejít dolů, aby vás přivítala, ale já jsem jí to nedovolil. Nejsem si jistý, zda by jí chození do schodů prospělo."

„Vidím, že sis oholil vousy," řekl jsem.

„Bylo to jednodušší, než se o tom stále dohadovat. Moje žena má na vousy svůj názor."

„Bez nich vypadáš mladší," polichotila mu Pol.

Námořníci vytáhli můstek a všichni jsme vystoupili na pevninu.

Polgara svého švagra vřele objala a pak jsme se vydali na dlouhý výstup k Citadele.

„Jaké bylo počasí?“ zeptal se Anrak svého bratrance.

„Neobvyklé,“ odpověděl Riva. „Už skoro týden nepršelo. Ulice se dokonce začínají vysoušet.“

Beldarana na nás čekala u vstupní brány do Citadely a byla *hodně* těhotná.

„Vypadá to, že trochu přibýváš na váze, drahoušku,“ poškádlila jí Pol poté, co se objaly.

„Ty sis toho všimla.“ Beldarana se zasmála. „Myslím ale, že většinu z toho zase brzo ztratím. Alespoň doufám.“ Jednu ruku si položila na nafouklé břicho. „Je to nepříjemné a nepohodlné, ale myslím, že to stojí za to.“ Pak se ke mně dokolébala a políbila mě. „Jak ses měl, otče?“ zeptala se mě.

„Pořád stejně,“ odpověděl jsem.

„To ano,“ souhlasila Pol. „Našeho otce nic nezmění.“

„Co kdybychom šli dovnitř?“ navrhl Riva. „Nechceme přece, aby Beldarana nastydla.“

„Mně je úplně dobře, Rivo,“ řekla mu. „Děláš si zbytečné starosti.“

Beldaranino těhotenství ve mně nějak obnažilo všechny emoce. Kupodivu vzpomínky na její matku nebyly už tak bolestné. Poledra byla v těhotenství velice šťastná, a to jsem si připomínal raději než to, co se stalo potom.

Měl jsem trochu obavy, když se Polgara vracela na místo svých předchozích triumfů, ale evidentně už měla pocit, že tam zlomila dost srdcí, takže vcelku ignorovala mladíky, kteří se shlukovali u Citadely, jakmile se dozvěděli o jejím příjezdu. Pol je ráda středem pozornosti, ale tentokrát měla na mysli úplně jiné věci. Mladíci byli určitě mrzutí, ale nemám pocit, že by ji to nějak vadilo. Vím, že *mně* to nevadilo vůbec.

Trávila samozřejmě mnoho času se svou sestrou, ale měla také dlouhé porady s porodními bábami. Myslím, že právě od té doby se začala zajímat o umění léčit. Domnívám se, že porod je logickým začátkem studia medicíny.

My ostatní jsme byli zbyteční. Jestli je někdy v životě doba, kdy

je muž zbytečný, pak je to právě tehdy, když ženy přivádějí na svět děti. Pol nám to hojně dávala najevo a my se moudře rozhodli se s ní o to nepřít. Přes své mládí už Polgara začínala věcí organizovat. Při některých příležitostech – a bylo jich hodně – bych byl raději, kdyby nebyla tak průbojná, ale ona už je prostě taková.

Riva vyčlenil jeden z pokojů vysoko na jedné z věží jako svou studovnu, ačkoliv nebyl žádný zvláštní studijní typ. Nesnažím se tím naznačit, že by byl hloupý, to ani náhodou, ale neměl prostě tu sžíravou potřebu číst, která je typická pro studenty. Myslím, že jeho největším zájmem tehdy bylo něco s daňovými zákony.

Hbitá noha, Anrak a já jsme si zvykli ho tam navštěvovat – hlavně proto, abychom se zbavili nadvlády žen.

„Už ses něco dozvěděl od Beldina?“ zeptal se mě jednoho rána Algar, když jsme se opět usadili k celodenní debatě na libovolné téma.

„Už několik měsíců se neozval,“ odpověděl jsem. „Soudím, že v Mallorey je ticho po pěšině.“

„Je Torak pořád v Ašabě?“ ptal se Riva.

„Pokud já vím, tak ano. Podle toho, co mi posledně říkal Beldin, ten zápal se ho ještě drží.“

„Nějak tomu moc nerozumím,“ přiznal Anrak. „Co to s ním přesně je?“

„Už jsi někdy slyšel o dvou Osudech?“

„Trošku. Belarův kněz o nich někdy mluví v kostele. Většinou mě to uspí.“

„Tentokrát se snaž zůstat vzhůru,“ řekl jsem mu. „Abych to řekl co nejjednodušeji, vesmír vznikl za nějakým účelem.“

„Téhle části rozumím.“

„Dobře. Pak se něco stalo, co se stát nemělo, a to ten účel rozdělilo. Teď jsou tedy dvě možnosti tam, kde měla být jen jedna.“

„Tak tohle je část, kde většinou usnu,“ ozval se.

„Tak s tím bojuj. Předtím jsme vždycky dostávali instrukce od bohů, ale oni už odešli, takže musíme být vedeni jednou ze dvou Nezbytností. Torak se řídí jednou a my následujeme tu druhou. Některé lidi tahle Nezbytnost osloví a začnou mluvit. Většina lidí si myslí, že jsou prostě blázni, ale tak to není. Oni nám tím předávají instrukce.“

„Není to trochu těžkopádný způsob?“

Pokrčil jsem rameny. „Je, ale musí to tak být.“

„Proč?“

„To netuším. Takže, Torak teď už pár let blouzní a Urvonovi písaři musí zapisovat každé jeho slovo. V tom bláznění jsou instrukce a nápovědy o budoucnosti. Jakmile se Torakovi zase vrátí rozum, bude se snažit rozluštit co znamenají.“ Najednou jsem si na něco vzpomněl. „Má Dras pořád ještě toho maniaka přikovaného řetězy ke sloupu u Boktoru?“ zeptal jsem se Rivy.

„Pokud vím, tak ano – pokud mezitím jeho přátelé nerozkousali řetězy a neutekli s ním do močálů. Ještě je taky jeden v Darinu. Není *až tak* bláznivý jako ten Drasův, ale má k němu blízko.“

Podíval jsem se na Algara, „Ty máš své lidí nedaleko Darinu, že?“

„Ano.“

„Můžeš poslat zprávu jednomu z náčelníků? Chci, aby písaři začali zapisovat všechno, co ten chlapík řekne. Asi je to důležité.“

„Už jsem se o to postaral, Belgarate.“

„Myslím, že se vrátím domů oklikou,“ uvažoval jsem. „Chci se na ty dva proroky podívat – a promluvit si s nimi. Třeba bych jim mohl nějak pomoct. Už Dras zkusil kontaktovat Nadraky?“

„Osobně ne,“ odpověděl Riva. „Dras má předsudky ohledně všeho, co se týká Angaraků. V Boktoru jsou ale obchodníci a podél pobřeží se trochu obchoduje. Ti obchodníci vyčenichali pár informací.“

„Nějaké užitečné?“

„To je těžko říct. Zprávy se většinou zkomolí, když procházejí přes šest nebo osm lidí. Jak tomu rozumím já, Murgové se přesouvají na jih na území západních Dalů. Myslím, že skoro museli. Thully už přestalo bavit živit své bývalé pány a kolem Rak Gosky nic neroste. Murgové museli buď jít nebo hladovět.“

„Možná půjdou až na jižní konec tohoto kontinentu,“ řekl Algar. „Musím přiznat, že pomyšlení na to, že poputují až k moři, mne docela hněte.“

„Byla tam nějaká zmínka o Ktačikovi?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že opustil Rak Gosku,“ odpověděl Riva. „Říká se, že

staví město na místě zvaném Rak Kthol. Je to někde na vrcholu hor.“

„To by dávalo smysl,“ poznamenal jsem. „Ktačik je Grolim a Grolimové mají smutek od doby, kdy Korim zmizel pod hladinou moře. Z téhož důvodu milují chrámy kdekoliv na vrcholku hor.“

„To bych modlitbám moc nedal, kdybych měl chodit na taková místa,“ zasmál se Anrak. „Budu klidně chodit do kostela, pokud mne to nebude stát moc námahy, ale nebudu kvůli tomu šplhat někam do hor.“ Podíval se na mne. „Potkal ses někdy s tím Ktačikem?“

„Mám pocit, že jo,“ odpověděl jsem. „Myslím, že to byl on, kdo nás pronásledoval potom, co jsme sebrali Orb. Ktačik víceméně řídil Kthol Mišrak. Torak se plně soustředil na Orb a každodenní starosti hodil na něj. Vím, že pronásledování vedl buď Urvon nebo Ktačik a slyšel jsem, že Urvon chodil do Kthol Mišraku pouze na přímý povel Toraka.“

„Jak ten Ktačik vypadá?“

„Když jsem ho viděl posledně, tak vypadal jako pes,“ zahuhlal Algar.

„Pes?“

„Jako jeden z Torakových psů,“ upřesnil jsem. „Někteří Grolimové jsou schopni na sebe brát psí podobu, aby mohli hlídat.“

„Kdo by chtěl jít na místo, jako je Kthol Mišrak?“

„Například my,“ odpověděl mu Algar. „Bylo tam něco, co jsme chtěli.“ Podíval se na mne. „Dozvěděl se Beldin, kde by mohl být Zedar?“ zeptal se.

„Nezmínil se o tom.“

„Myslím, že bychom se po něm měli poohlédnout. Víme, že je Urvon v Mal Yasce a Ktačik v Rak Ktholu. Ale nevíme, kde je Zedar a tím je pro nás nebezpečný. Urvon a Ktačik jsou Angarakové. Když některý z nich půjde po Orbu, vezme s sebou armádu. Zedar není Angarak, a tak může zkusit něco jiného.“

Mohl jsem sobě – a i mnoha jiným lidem – ušetřit spoustu starostí, kdybych věnoval větší pozornost tomu, co říká Hbitá noha. Neměli jsme ale čas tu otázku pořádně probrat, protože se zrovna v tu chvíli objevil posel od Pol.

„Lorde Rivo,“ oslovil mého zetě, „lady Polgara vzkazuje, že byste měl přijít.“

Riva vyskočil. „Je všechno v pořádku?“ zeptal se.

Posel byl vousatý alornský válečník, který se zdál být lehce dotčen úkolem, který mu byl svěřen. Polgara má tendenci nevěnovat pozornost žádné hierarchii, a když něco potřebuje, tak prostě popadne prvního člověka, kterého potká. „Mně se zdá všechno v pořádku,“ odpověděl. „Všude pobíhají ženské s hrnci horké vody a vaše žena ječí.“

„Ječí?“ rozčílil se Riva.

„Ženské vždycky ječí, když čekají děti, můj pane. Moje žena jich má devět a pořád ještě přitom ječí. Člověk by si myslel, že si za nějakou dobu zvyknou.“

Riva ho odstrčil stranou a řítil se dolů po schodech, které bral po čtyřech.

To bylo poprvé, co Pol asistovala při porodu, a tak se trochu unáhlila, když zavolala Rivu. Beldarana se pak chystala rodit ještě asi čtyři hodiny a Riva tam byl celou dobu. Myslím, že moje dcera dostala toho dne užitečnou lekci. Od té doby se vždycky snaží otce při porodu nějak zaměstnat… většinou je pošle vykonávat nějakou těžkou fyzickou práci pokud možno co nejdál od ložnice, kde je rodička.

Po nějaké době, která byla zřejmě zcela adekvátní, porodila Beldarana mého vnuka. Byl to ukřičený chlapeček s rudými tvářemi a blonďatými vlásky. Polgara přišla z ložnice s uzlíčkem na rukou. „Pohleďte na dědice rivanského trůnu,“ řekla a pozdvihla dítě.

Riva vyletěl. „Je v pořádku?“ vydechl.

„Jestli myslíš, že má správný počet rukou a nohou, tak ano,“ odpověděla. „Tady ho máš.“ Podala dítě otci. „Podrž ho. Chci pomoct svojí sestře.“

„Jak se cítí?“

„Je v pořádku, Rivo. Podrž dítě.“

„Není nějak strašně malý?“

„To už většinou děti bývají. Vem ho.“

„Možná bych neměl. Co když ho upustím?“

Oči jí zaplály. „Vezmi to dítě, Rivo.“ Řekla to pomalu s důrazem na každém slově. *Nikdo* Polgaře neodporuje, když použije tento tón.

Rivovy ruce se pěkně třásly, když je vztáhl ke svému synovi.

„Podrž mu hlavičku,“ radila mu.

Riva strčil jednu obrovskou tlapu chlapci pod hlavu. Kolena se mu zcela viditelně chvěla.

„Možná by sis měl radši sednout," poradila mu.

Zhroutil se zpět do křesla, tvář bledou.

„Muži!" Obrátila Pol oči v sloup. Potom se otočila a vešla zpět do ložnice.

Můj vnuk se vážně díval na svého otce. Měl jasně modré oči a vypadal mnohem klidněji než ten chvějící se obr. Po několika minutách zahájil Železný stisk prohlídku svého syna. Tu prohlídku, kterou považuje většina lidí u svých potomků za nezbytnou. Nejsem si úplně jist, proč chtějí lidé za těchto podmínek počítat prstíky na rukou a na nohou. „Podívej na ty malinkaté prstíky!" vykřikoval Riva. Není mi jasné, proč jsou lidé překvapeni jejich velikostí. Očekávali snad nějaká klepeta?

„Belgarate!" řekl Riva roztřeseným hlasem. „Je deformovaný!"

Podíval jsem se na děťátko pozorněji. „Mně se zdá v pořádku."

„Na dlani pravé ruky má znamínko!" Opatrně mu narovnal prstíky, aby mi to znaménko ukázal.

Znaménko samozřejmě nebylo příliš velké. Sotva jako bílá skvrnka. „Aha, tohle," řekl jsem. „To se ničeho neboj, to tam má být."

„Cože?"

„Podívej se na svou pravou ruku, Rivo,"

Rozevřel svou obrovitou pěst. „Ale to je vypálené znamení. To se mi stalo, když jsem poprvé sáhl na Orb… ještě předtím, než mne poznal."

„Bolelo tě to, když tě spálil?"

„Už si to přesně nepamatuju. Byl jsem v té době trochu nervózní. Torak byl hned ve vedlejší místnosti a já si nebyl jist, jestli se neprobudí."

„To není spálenina, Rivo. Orb věděl, kdo jsi a nechtěl tě zranit. Chtěl si tě jenom poznačit. Tvůj syn má stejné znamínko, protože má být dalším správcem Orbu. Ta značka bude provázet celý tvůj rod."

„To je teda něco. Jak ses to dozvěděl?"

Potřásl jsem rameny. „Aldur mi to řekl," odpověděl jsem. Bylo to nejjednodušší, co jsem mohl říct, ale nebyla to pravda. Nevěděl jsem o tom znaménku, dokud jsem ho neviděl, ale jakmile jsem ho uviděl,

bylo mi jasné, o co jde. Bylo zcela zjevné, že jsem dostal značnou dávku informací, když jsem cestou ke Kthol Mišraku měl ve své hlavě ještě tichého společníka. Bylo také jasné, že většina těchto informací leží pod povrchem a dostanou se ke mně až ve chvíli, kdy je budu potřebovat. Navíc jsem okamžitě po spatření toho znaménka věděl, co mám dělat.

To teď ovšem muselo počkat, protože zrovna v tu chvíli vyšla z ložnice Polgara. „Dej mi ho zpátky," řekla Rivovi.

„A to jako proč?" Rivův hlas měl trochu obranný tón.

„Je čas, aby dostal najíst. Myslím, že by se o to měla postarat Beldarana… pokud si to ovšem nechceš vzít na starost ty."

Bylo překvapivé, jak rychle jí dítě vrátil.

Nebyl jsem schopen uskutečnit svůj záměr dřív než druhý den ráno. Řekl bych, že se děťátko té noci moc nevyspalo, protože ho každý chtěl pochovat. Snášel to ale poměrně klidně. Můj vnouček byl neobyčejně dobře naložené dítě. Neřval ani s sebou nijak neškubal, jenom si každou novou tvář pozorně prohlédl. I já jsem měl příležitost si ho jednou na chvíli pochovat. Držel jsem ho na rukou a přitom jsem na něj mrkl. Skutečně se usmál. To mně opravdu udělalo radost.

Druhý den ráno ale přece jen nastala trochu rozepře. „Potřebuje trochu spát," prohlásila Polgara.

„Nejdřív potřebuje něco udělat," řekl jsem jí.

„Nezdá se ti na nějakou práci ještě trochu malý, otče?"

„Na tohleto malý není. Jen ho přines."

„Kam půjdeme?"

„Do trůnního sálu. Jen ho přines, Pol. Nehádej se se mnou. To je jedna z těch věcí, co se musí stát,"

Vrhla na mne zvláštní pohled. „Proč jsi to, otče, neřekl?"

„Právě jsem to udělal."

„Co se tady děje?" zeptal se mne Riva.

„Nechtěl bych tě o to připravit. Pojď s námi."

Zamířili jsme královskými komnatami k trůnnímu sálu a dva strážní, kteří tam vždy hlídali, nám otevřeli dveře.

Samozřejmě jsem byl v trůnním sále již dřív, ale přesto mne vždy jeho velikost překvapí. Samozřejmě měl klenutý strop, protože není možné podepřít tak ohromný rovný strop. Masivní sloupy držely

dřevěnou klenbu stropu. V pravidelných vzdálenostech od sebe byly v místosti ještě tři ohromné kamenné pilíře. K trůnu vedla široká ulička mezi lavicemi. Rivův meč visel špičkou dolů hned za trůnem a slabě zářil. Říkali mi, že září vždy, když do sálu vstoupí Riva.

Kráčeli jsme přímo k trůnu. „Sundej svůj meč, Rivo," řekl jsem.

„Proč?"

„To je obřad, Rivo," vysvětloval jsem mu. „Sundej meč, chyť ho za ostří a představ Orbu svého syna."

„Je to jenom kámen, Belgarate. Co mu záleží na jméně?"

„Aby ses nedivil."

Pokrčil rameny. „Když to říkáš." Sundal meč ze stěny, chytil ho za ostří a přidržel ho jílcem u rukou Polgary, kde držela chlapce. „To je můj syn Daran," oznámil Orbu. „Bude se o tebe po mé smrti starat."

Já bych to řekl asi trochu jinak, ale Riva, Železný stisk, byl přímočarý chlapík, který si nepotrpěl na žádné okázalosti. Okamžitě jsem rozpoznal původ jména svého vnuka a byl jsem si jist, že to Beldaranu potěší.

Jsem si téměř jist, že malý Daran v náručí své tety spal, ale něco ho probudilo. Jeho oči se otevřely a zahlédly před sebou Orb mého učitele, který držel jeho otec. Bylo by velmi snadné říct, že se malé dítě bude snažit sáhnout po každé zářící věci, ale Daran přesně věděl, co se od něj očekává. Věděl to ještě dřív, než se narodil.

Natáhl svou malou označenou ručku a vážně ji položil dlaní na Orb.

Orb ho okamžitě poznal. Radostně se rozzářil do jasně modrého žáru a modrá záře obklopila Pol s dítětem v náručí a zároveň se zdálo, že někde z hvězd se ozývají miliony hlasů.

Doufal jsem, že se zvuk těch hlasů donesl až k Torakovi do Ašaby, vzdálené přes půl světa.

Kapitola 25.

Zůstali jsme s Pol na Větrném ostrově ještě asi měsíc po Daranově narození. Neměli jsme proč spěchat zpět do Údolí a hlavně to pro nás bylo velmi důležité období. Beldarana se rychle vzpamatovala a pak trávila hodně času s Pol, Mám pocit, že jsem nikdy plně nepochopil, jak bolestné pro ně to rozloučení bylo. V nestřežených okamžicích byl na Polgařině tváři vidět smutný výraz. Byl to výraz zvláštní bolesti. Ztratila Beldaranu vlastně dvakrát. Nejprve kvůli manželovi a teď ji ještě víc vzdálilo dítě. Jejich životy se oddělily a ony s tím nemohly nic dělat.

Algar Hbitá noha asi po týdnu odjel do Vo Wacunu, aby si promluvil s wacitským vévodou. Bylo zcela evidentní, že ho plně zaujala myšlenka na vytvoření stálého dobytčího trhu v Murosu. Řekl bych, že pěstování skotu může přinášet nějaké uspokojení, ale když se ho potom chcete zbavit, to už je něco jiného. Kdybych věnoval jeho vizi větší pozornost, mohlo mi dojít, jaké z toho vyplynou důsledky. Zisky z tohoto trhu financovaly vojenské výboje Wacitů v průběhu arendských občanských válek a zároveň zajišťovaly přítomnost Tolnedřanů v Murosu. Jsem si dokonce jist, že – i když v omezenější míře – ten trh zapříčinil vznik Sendarského království. Vždycky jsem si myslel, že je úloha ekonomie v historii přeceňována, ale v tomto případě měla svou platnost.

Já se zatím snažil přiblížit se k nejmladšímu členovi svojí malé rodiny, abych si na něj mohl sáhnout. Neumíte si ani představit, jak to bylo obtížné. Byl první Beldaranino dítě, a ta ho chovala jako oko v hlavě. Když ho nedržela ona, tak tam byla zcela jistě Polgara. Potom přišel na řadu Riva. Pak ho zase musela Beldarana nakrmit. Podávali

si ho dokola jako skupinka dětí, co si hraje s míčem, a kde už není místo pro další hráče.

Konečně jsem se rozhodl, že přestanu čekat a učiním sám nějaké kroky. Počkal jsem do hluboké noci, přikradl se do pokoje, kde Daran spal, a vzal ho z kolébky. Všichni prarodiče mají své představy o svých vnoučatech, ale já jsem měl na srdci něco víc. Daran byl vlastně přímým výsledkem určitých pokynů, které mi dal můj Mistr a já s ním potřeboval být pár minut o samotě, aby všechno mohlo proběhnout, jak má.

Odnesl jsem ho do jednoho obývacího pokoje, kde hořela jediná svíce. Držel jsem ho v náručí a díval se mu přímo do spících očí. „Není to nic důležitého," mumlal jsem. Nechtěl jsem k tomu děcku hovořit nijak složitě. Myslím, že to může zranit. Dětský mozek je velmi náchylný k poškození a já si počínal velmi opatrně, protože jsem nechtěl svému vnukovi sebeméně ublížit. Velice opatrně jsem zkoušel konečky prstů – a to doslova – jeho pozornost. Spojení mojí rodiny s rodinou Rivy mělo přinést něco velmi důležitého a potřeboval jsem se dozvědět něco o Daranových schopnostech.

Rozhodně jsem nebyl zklamán. Jeho duše byla samozřejmě ještě nezformovaná, ale reagovala velice rychle. Mám pocit, že si uvědomoval, co dělám a slabě se na mne usmíval. Musel jsem silou potlačit chuť zakřičet radostí. Reagoval úplně perfektně. „Však budeme mít příležitost se později poznat lépe," řekl jsem mu. „Teď jsem tě chtěl jednom pozdravit." Vrátil jsem se do dětského pokoje a uložil ho zpět do kolébky.

Od té chvíle mne vždycky pozorně sledoval a pokaždé se rozesmál, když jsem na něj mrkl. Riva a Beldarana si mysleli, že je to roztomilé, ale Polgaře se to nelíbilo. „Co jsi s tím dítětem udělal?" uhodila na mne, když mne jednou zastihla samotného v obývacím pokoji.

„Prostě jsem se s ním seznámil, Pol," řekl jsem nejmírnějším možným tónem.

„*Skutečně?*"

„Jsi hrozně podezíravá, Polgaro," odpověděl jsem. „Koneckonců jsem jeho dědeček. Je proto jenom přirozené, že mne má rád."

„Proč se teda směje, když tě vidí?"

„Asi proto, že mu připadám srandovní. Ty sis toho nikdy nevšimla?“

Zírala na mne, ale nenašla způsob, jak odpovědět. Byl to jeden z mála momentů, kdy jsem ji vyšachoval. Jsem na to docela hrdý. „Budu na tebe dávat pozor, Staříku,“ varovala mne.

„Jak je libo, Pol. Možná, když udělám něco opravdu směšného, vyloudím úsměv i z tebe.“ Po těch slovech jsem ji poplácal po líčku a sešel dolů, pískaje si jednoduchou melodii.

Opustili jsme s Pol Větrný ostrov po několika týdnech. Anrak nás převezl přes Větrné moře až do zálivu, ležícího západně od Sendarského jezera tam, kde dnes leží město Sendar. Tenkrát tam ovšem ještě žádné město nebylo. Byl tam jenom hustý les, který pokrýval severní Sendarii asi do poloviny čtvrtého tisíciletí.

„Tady moc dobře nevypadá, Belgarate,“ oslovil mne a Pol Anrak a připravoval se k odražení. „Určitě nechcete odvézt raději kolem Darine?“

„Ne, to je v pořádku, Anraku,“ poděkoval jsem. „Neriskuj průjezd Šereckým proudem, když to není nutné.“

„Snad to není tak zlé, Belgarate… alespoň podle toho, co jsem slyšel.“

„Nemáš dobré zprávy, Anraku. Je to tak zlé,“ odpověděl jsem vážně. „Velký vír uprostřed spolkne celou flotilu jen tak k snídani. Raději to dojdeme pěšky.“

„Šerecké válečné lodi tudy proplouvají stále.“

„Tohle není šerecká válečná loď a ty nejsi dost bláznivý na to, abys byl Šerek. Raději se projdeme.“

A tak Anrak najel lodí na pláž a my s Polagarou vystoupili. Zajímalo by mě, kdy přestali lodě najíždět na pláže. Dělávalo se to celé věky. Teď zůstávají kus od břehu a vysazují pasažéry do malých člunů. Asi je to nějaká tolnedranská inovace. Tolnedranští kapitáni vždy bývali velmi opatrní.

Moje dcera a já jsme stáli na písčitém břehu a sledovali jsme námořníky, jak se snaží dostat loď zpátky na volné moře. Když se jim to podařilo, napnuli plachty a zamířili ven ze zátoky.

„Tak co teď, otče?“ zeptala se mne Pol.

Podíval jsem se na slunce. „Je už dost pozdě odpoledne,“

prohlásil jsem. „Raději si postavme tábor, abychom mohli vyrazit hned časně ráno.“

„Jsi si jist, jakým směrem je Darine?“

„Samozřejmě, že jsem.“ I když jsem vlastně nebyl. Nikdy jsem tu nebyl, ale měl jsem zhruba představu, kde jsme. Za ta léta jsem zjistil, že je lepší, když předstírám, že vím co dělat nebo kam jít. To odstraní spoustu zbytečných hádek po dlouhé cestě.

Sešli jsme z pláže a našli si pěkné místo v lese. Nabídl jsem se, že uvařím večeři, ale byl jsem odmítnut. Pol striktně odmítla i mou nabídku, že se postarám o oheň. Musím přiznat, že ta večeře vůbec nebyla špatná.

Několik dalších dní jsme putovali prastarým lesem na severozápad. Byla to neobydlená oblast, takže tam nebyly žádné cesty. Držel jsem se směru a šel tudy, kde kladl les nejmenší překážky. Strávil jsem cestováním v lesích pěknou část života a při té příležitosti jsem také zjistil, že je to ten nejlepší způsob, jak se jimi pohybovat, Samozřejmě tím projdete mnoho zákrutů, ale nakonec se dostanete, kam chcete.

Polgaře se to ale nelíbilo. „Kolik jsme toho dneska ušli?“ ptala se mne večer druhý den našeho putování.

„Ani nevím,“ odpověděl jsem. „Asi tak šest nebo osm mil.“

„Myslím vzdušnou čarou.“

„V lese nemůžeš jít nejpřímější cestou, Pol. V cestě ti stojí stromy.“

„Existují rychlejší způsoby než tenhle, otče.“

„Ty někam spěcháš?“

„Nijak mne tenhle způsob netěší, stařiku.“ Dívala se s odporem na obrovské stromy kolem. „Je tu vlhko, špína a lezou tu nějací pavouci. Už jsem se čtyři dny nekoupala.“

„V lese se těžko vykoupeš v koupelně, Pol. Ptáčkům nevadí, že nejsi zrovna nejčistší,“

„To se chceš se mnou o tomhle hádat?“

„Tak co máš na mysli?“

„Proč jdeme pěšky, když můžeme letět?“

Zíral jsem na ni. „Jak o tomhle víš?“ zajímal jsem se.

„Strýček Beldin létá celou dobu. Mám pocit, že se očekává, že

mne budeš učit, otče. Řekla bych, že tohle je vynikající příležitost, jak mne naučit vzít na sebe jinou, výhodnější podobu. Samozřejmě se můžeš rozhodnout jinak, ale já se nehodlám ploužit tímhle lesem až do Darine jen proto, aby ses pokochal jeho scenérií.“ Pol umí i tu nejdrobnější záležitost převést do podoby ultimáta. To je jedna z jejích velkých chyb.

Musím přiznat, že v tom kus logiky byl. Je samozřejmě příjemné procházet se lesem, ale jsou i jiné věci, které jsem chtěl dělat a umění měnit podobu patří mezi nejužitečnější. Nebyl jsem si zcela jist, jestli je její talent dostatečně vyvinutý, takže jsem měl o celé akci jisté pochybnosti. „Dobrá. Takto zkusíme,“ povzdechl jsem nakonec. Bylo to snadnější, než se s ní dohadovat.

„Kdy?“

„Zítra ráno.“

„Proč ne teď?“

„Protože se už stmívá. Nechci, abys vletěla někam do stromu a zlomila si zobák.“

„Jak si přeješ, otče.“ Ten poddajný tón byl samozřejmě pouhý podvod. Vyhrála svou hádku, tak teď mohla předstírat velkorysost.

Druhý den vstala ještě před východem slunce a snídani mi servírovala s prvním rozbřeskem. „No tak,“ popoháněla mne. „Už abychom začali.“ Skutečně se těšila až to vyzkouší.

Popsal jsem jí podrobně celou proceduru a dával pozor, abych nevynechal žádný detail. Její výraz vyjadřoval stále zřetelněji netrpělivost.

„Ale, táto, tak už se do toho dejme,“ řekla konečně.

„Tak dobrá, Pol,“ vzdychl jsem. „Doufám, že se koneckonců dokážeš proměnit zpět, kdyby ses změnila v létajícího králíka.

Teď na mne pohlédla trochu se strachem v oku.

„To jsou právě ty detaily, Polgaro,“ řekl jsem jí. „Tohle je zrovna ten případ, kdy se musí věnovat pozornost detailům. Peří dá dost práci. Tak jo. Nikam nespěchej. Chce to čas.“

Samozřejmě, že mne ignorovala. Obočí se stáhlo v úsilí o koncentraci. Pak se zatřpytila, zjasněla… a proměnila se ve sněžnou sovu.

Oči se mi okamžitě zalily slzami a měl jsem co dělat, abych

potlačil výkřik. „Okamžitě se proměň zpátky!“

Chvíli na mne zírala a pak se proměnila do vlastní podoby.

„Tohle už nikdy nedělej!“ přikázal jsem jí.

„Co je na tom špatného, táto?“

„Vyber si jakoukoliv podobu kromě téhle.“

„Co je na téhle podobě špatného? Strejda Beldin mi říkal, že máma ji používala pořád.“

„Právě proto. Vyber si jinou podobu.“

„Táto, ty pláčeš?“ v jejím hlase bylo slyšet překvapení.

„Upřímně řečeno asi jo.“

„Myslela jsem, že to ani neumíš.“ Dotkla se mé tváře téměř něžně. „Nějaká jiná soví podoba by ti nevadila?“

„Proměň se třeba v pelikána, když chceš. Jenom na sebe neber podobu sněžné sovy.“

„Co třeba tahle?“ Proměnila se v normální sovu. Ta měla hnědé peří, takže jsem se s tím dokázal vyrovnat.

Zhluboka jsem se nadechl. „Dobrá,“ řekl jsem, „roztáhni křídla a zkus, jestli se dokážeš odlepit od země.“

Něco zavrkala.

„Nerozumím ti, Pol. Prostě roztáhni křídla. Promluvíme si později.“

Věřili byste tomu, že se jí to povedlo hned napoprvé? Mělo to ve mně vzbudit nějaké podezření, ale já byl ještě tak dojatý, že mi to nemyslelo zcela jasně. Párkrát zamávala křídly a bez velkého úsilí se vznesla do výšky. Několikrát tam zakroužila, pak se snesla na větev stromu a začala si tam rovnat peří.

Chvíli mi trvalo, než jsem se vzpamatoval a potom jsem zašel pod strom, kde seděla a vzhlédl jsem vzhůru. „Nesnaž se proměnit zpátky, protože by's spadla dolů,“ varoval jsem ji.

Dívala se na mne těma velkýma, ztrnulýma očima.

„Vydáme se tímhle směrem,“ ukázal jsem směrem na severozápad. „Já se neproměním v ptáka, protože zrovna dvakrát neumím létat. Místo toho na sebe vezmu podobu vlka. Asi ti budu stačit, ale neztrať se mi z dohledu. Chci být s tebou v kontaktu, kdyby se něco dělo. Dívej se na slunce. Kolem poledního se zase proměníme zpátky.“

Zase na mne spustila tím sovím způsobem.

„Nehádej se se mnou, Polgaro," řekl jsem jí. „Uděláme to podle mého. Nechci, aby se ti něco stalo." Potom, abych zabránil jakýmkoliv debatám, jsem se proměnil ve vlka.

Ze začátku dělala jenom krátké přelety ze stromu na strom a držela se přitom těsně přede mnou. Neměl jsem žádné problémy se jí držet. Po nějaké chvíli začala své lety prodlužovat a já musel trochu přidat do kroku. Kolem poledního už jsem běžel. Konečně jsem se zastavil, proměnil se zpět a zamával na Pol.

Zakroužila kolem mne, snesla se dolů a sedla si na zem. Potom se s krátkým zábleskem proměnila zpět do své podoby. „Ach, to byla krása!" vydechla s nadšením v hlase.

Měl jsem připravenou řeč na toto téma, protože mne ráno skutečně dost pozlobila. Ale její úsměv mi uťal řeč dřív, než jsem s ní vůbec začal. Polgara se usmívá dost zřídka, ale tentokrát její tvář skutečně zářila a ten pramínek bílých vlasů se blýskal jako sněhové pole v plném slunci. Bože, jak byla ta holka krásná. „Měla bys trochu víc používat ocasní pírka," bylo všechno na co jsem se vzmohl.

„Ano, táto," odpověděla stále s úsměvem. „Co teď?"

„Trochu si odpočineme," rozhodl jsem. „Až slunce zapadne, vydáme se zase na cestu."

„Ve tmě?"

„Ty jsi sova, Polgaro. Pro tebe je přirozené létat v noci."

„A co ty?"

Pokrčil jsem rameny. „Noc nebo den… vlkovi je to jedno."

„Museli jsme nechat zásoby na předchozím tábořišti," poznamenala. „Co budeme jíst?"

„To už je tvoje starost, Pol… řekl bych, že to, co bude mít tolik smůly a připlete se ti do cesty."

„Chceš říct něco syrového?"

„Sama sis vybrala podobu sovy, drahoušku. Někteří ptáci se živí semínky, ale sovy dávají přednost myším. Nedoporučuji ti větší zvěřinu, protože bys to nemusela zvládnout, ale je to plně na tobě."

Odvrátila se ode mne a huhlala si pro sebe nějaká nepříliš spisovná slůvka.

Musím přiznat, že ten její nápad docela fungoval. Chůzí by nám

zabrala cesta do Darině asi dva týdny. Takhle jsme to zvládli za tři noci.

Zrovna vycházelo slunce, když jsme se dostali na kopec nad jižním koncem města. Vzali jsme na sebe přirozenou podobu a zamířili k bráně města. Jako většina měst na severu v té době i Darine bylo postaveno převážně z dřevěných trámů. Město vždy muselo několikrát vyhořet, než lidem došlo, že stavět domy ze dřeva není zrovna nejlepší nápad. Prošli jsme nehlídanou branou do města a já se optal rozespalého kolemjdoucího, kde bych našel Hatturka, kmenového náčelníka, o kterém mi Algar řekl, že má v Darine velení. Ukázal mi na velký dům u vody a potom zůstal stát a obdivně hleděl na Polgaru. Mít hezké dcery je příjemné, ale problém je v tom, že příliš přitahují pozornost.

„S tím Hatturkem budeme muset být trochu opatrní, Pol," upozornil jsem ji, když jme kráčeli prašnou ulicí k přístavu.

„Cože?"

„Algar říkal, že klany, které se sem přestěhovali z plání, nemají radost z rozdělení Alorie a už vůbec je netěší pastviny v okolí. Přestěhovali se sem, protože se jim stýskalo po stromech. Původní Alornové vždycky žili v lesích a otevřené prostory je děsily. Hbitá noha to přímo neřekl, ale z jeho řeči vyplynulo, že Darine by mohlo být baštou medvědího kultu, takže bychom měli být opatrní na to, co říkáme."

„Nechám mluvit tebe, otče."

„To asi bude nejlepší. Ti lidé tady jsou asi zbytky původních, primitivních Alornů. Potřebuju Hatturkovu pomoc, a tak musím kolem toho chodit pěkně po špičkách."

„Jen na něj spusť hrůzu hned od začátku. To přece umíš docela dobře, nebo ne?"

„Jenom když jsem si jist, že ten dotyčný udělá skutečně to, co po něm chci. Jakmile jdeš na někoho zhurta, nemůžeš ho nechat příliš dlouho bez dozoru a Darine není zas tak krásné místo, abych tu strávil dalších dvacet let a zjišťoval, jestli Hatturk skutečně plní moje instrukce."

„Koukám, že se na tomhle výletě naučím spoustu užitečných věcí."

„To je pravda. Snaž se aspoň některé zapamatovat.“

Hatturkův dům byla velká stavba z velkých dřevěných trámů. Alornský klanový náčelník je v mnoha ohledech něco jako malý král. Většinou je obklopen skupinou nevolníků, kteří působí jako dvořané, sluhové a zároveň jako osobní stráž. Představil jsem se dvěma plně ozbrojeným Alornům u dveří a ve chviličce jsme byli s Pol pozváni dál. Být známý je většinou nepříjemné, ale občas to má i nějakou výhodu.

Hatturk byl hřmotný Alorn s šedým vousem, pořádným panděrem a krvavýma očima. Nezdálo se, že je příliš šťastný, že ho někdo ruší před polednem. Jak jsem víceméně předpokládal, byl oblečen do medvědí kůže. Nikdy jsem členům medvědího kultu moc nerozuměl. „Nu,“ ozval se dunivým hlasem, „tak ty jsi Belgarat. Myslel jsem si vždycky, že jsi větší.“

„Jestli ti to bude příjemnější, tak to mohu zařídit.“

Překvapeně na mne pohlédl. „A co ta žena?“ zeptal se, aby zakryl rozpaky.

„To je moje dcera, kouzelnice Polgara.“ Mám pocit, že jsem ji tak nazval poprvé, ale chtěl jsem tak dát jasně Hatturkovi najevo její schopnosti a zároveň mu naznačit, aby se nenechal rozptylovat její krásou. Měl jsem pocit, že když mu naznačím, že by ho eventuálně mohla proměnit v králíka, tak by mu to mohlo vyhnat z hlavy nějakou hloupost Pol budiž přičteno k dobru, že při mém poněkud exotickém představování ani nehnula brvou.

Hatturkovy krví podlité oči získaly ještě divočejší výraz. „Můj dům je poctěn,“ řekl s hlubokou úklonou. Získal jsem dojem, že není moc zvyklý se někomu klanět. „Co pro vás mohu udělat.“

„Algar Hbitá noha mi řekl, že máte v Darine nějakého bláznivého muže,“ řekl jsem mu. „Polgara a já se na něj potřebujeme podívat.“

„On ve skutečnosti není úplně bláznivý. Jenom občas říká hlouposti, když na něj jde záchvat. Je to prostě starý muž a ti jsou občas zvláštní.“

„To ano,“ souhlasila potichu Polgara.

Hatturkovi se rozšířily oči, když mu došlo, co řekl. „Nemyslel jsem to nijak osobně,“ začal se omlouvat.

„To je v pořádku, Hatturku,“ odpustil jsem mu. „Mě jen tak něco

nerozhází. Řekni mi ještě něco o tom podivném staříkovi.“

„Když byl mladší, tak byl zápasník… skutečně se strašně rád rval. To možná ledacos vysvětluje. No, ať to bylo jakkoliv, jeho rodina ho dala do ústraní, když začal bláznit. Postavili mu dům za městem, aby nebyl všem na očích. Jeho nejmladší dcera je stará panna – možná proto, že je šilhavá – a ta se o něj stará.“

„Ubohé děvče,“ zamumlala Pol. Potom trochu teatrálně vzdychla. „Umím si to představit, protože mne to možná taky čeká. Můj otec je taky dost divný a dříve či později bude potřebovat opatrovníka.“

„To si ještě počkáme, Pol,“ řekl jsem stručně. „Jestli máš, Hatturku, pár minut, rádi bychom se na toho chlapíka podívali.“

„Ale jistě.“ Vyšli jsme z místnosti a Hatturk nás vedl po schodech dolů ven na ulici. Procházeli jsme rozbahněnými ulicemi směrem k východnímu konci města. S dlážděním ulic a chodníků začali Alornové z důvodu mně neznámého až mnohem později. Cestou jsme si trochu povídali. Položil jsem Hatturkovi několik opatrně volených otázek a jeho odpovědi potvrdily moje nejhorší podezření a obavy. Ten muž byl přívržencem medvědího kultu až do morku kostí a brzo sklouzl do mluvy plné frází a klišé. Je zajímavé, jak malou mají náboženští fanatikové představivost. Protože nemají pro svou víru žádné racionální vysvětlení, klidně hovoří bez jakékoliv logiky věci a nezatěžují se takovými maličkostmi jako je pravda nebo alespoň pravděpodobnost.

„Zapisuje někdo všechno, co ten tvůj bývalý zápasník říká?“ zarazil jsem jeho tirády.

„To by bylo pouhé mrhání časem a penězi, Belgarate,“ prohlásil Hatturk neurčitě. „Jeden z Belarových kněží prošel záznamy o tom, co řekl a poradil mi, abych přestal mrhat časem.“

„Domníval jsem se, že ti král Algar dal zcela jasné pokyny, nebo snad ne?“

„Algar taky nemusí mít vždycky pravdu. Ten kněz mi řekl, že dokud máme Knihu Alornu, nepotřebujeme se starat o takovouhle hatmatilku.“ Přirozeně se knězi, který byl členem medvědího kultu, nemohla takováhle proroctví líbit. To by mohlo zasáhnout jejich vlastní cíle. Zaklel jsem pod vousy.

Darinský prorok žil se svojí opatrovnicí v pěkné chatě na

východním okraji města. Byl to velmi starý, šlachovitý muž s řídkým plnovousem a velkýma, sukovitýma rukama. Jmenoval se Bormik a jeho dcera byla Launa. Hatturk ji popsal ještě velice ohleduplně. Ve skutečnosti vypadala, jako by si celou dobu prohlížela špičku svého nosu. Alornové jsou velmi pověrčiví lidé a jakékoliv fyzické defekty je znervózňují. Není tedy divu, že Launu její šilhavost značně diskriminovala.

„Jak se dneska cítíš, Bormiku?“ zeptal se tuřím hlasem Hatturk. Nerozumím tomu, proč lidé většinou křičí, když mluví s někým, kdo to nemá v hlavě zcela v pořádku.

„Řek bych, že docela dobře,“ odpověděl Bormik stařeckým skřípavým hlasem. „Mám trochu potíže s rukama.“ Ukázal nám své velké ruce.

„To je tím, že sis je v mládí mockrát polámal o cizí hlavy, Bormiku,“ zahřměl Hatturk. „Tohle je Belgarat. Chce si s tebou promluvit.“

Bormikovy oči rázem zaplály. „Hle!“ řekl hromovým hlasem. „Věčný a Milovaný přišel, aby vyslechl instrukce.“

„Tak už to zas na něj jde,“ otočil se na mě Hatturk. „Ze všech těch nesmyslů jsem pěkně nervózní. Počkám na vás venku.“ Prudce se otočil a vyšel ven.

„Vyslechni mne, Aldurův služebníku,“ pokračoval Bormik. Jeho oči se mi zabodávaly do tváře, ale jsem si skoro jist, že mě vůbec neviděl. „Naslouchej mým slovům, protože v nich je pravda. Rozdělení skončí, protože přijde Dítě světla.“

Právě to jsem čekal, že uslyším. Potvrzovalo to, že Bormik je skutečně hlasem proroctví a to, co říkal celou dobu, byly velice důležité informace… a my jsme o ně přišli! Začal jsem si sám pro sebe nadávat a spřádat plány, co všechno udělám tomu troubovi Hatturkovi. Pohlédl jsem na Polgaru, ale ta seděla v rohu místnosti a věnovala se Bormikově šilhavé dceři.

„Volba bude provedena na svatém místě z dětí dračího boha,“ pokračoval Bormik. „Protože dračí bůh je omyl a neměl nikdy existovat. Jedině Volba může chybu napravit a pak všechno začne znova. Dávej pozor! Až se Aldurův Orb rozžhaví do horkého žáru, bude oznámeno jméno Dítěte temnot. Ochraňujte dobře syna Dítěte

světla, protože nebude mít žádné bratry. Stane se to, že ti, co byli sami, budou najednou dva a setkají se spolu. Po tom setkání ale už jeden z nich nebude dál existovat.“

Potom Bormikovi klesla hlava dolů, protože ho úsilí vydané při věštbě vyčerpalo. Mohl jsem se pokusit jím zatřást a probudit ho, ale věděl jsem, že by to nepřineslo žádné ovoce. Byl příliš starý a slabý, než aby mohl pokračovat. Vstal jsem, zvědl jsem z lavice deku a opatrně jsem ho přikryl. Rozhodně jsem nechtěl, aby se nastydl a umřel dřív, než stihne všechno říct. „Pol,“ otočil jsem se na svou dceru.

„Za chviličku, otče,“ řekla a rukou mě odháněla pryč. Pokračovala ve svém šuškání se šilhavou Luanou. „Takže dohodnuto?“ zaslechl jsem, jak řekla trochu hlasitěji.

„Jak jsi řekla, Polgaro,“ špitla Bormikova dcera. „Jestli se neurazíš, tak bych se ráda o tvých slovech přesvědčila.“ Vstala, přešla k zrcadlu a pozorně se zadívala na svou tvář. „Je to tak!“ vykřikla. Pak se otočila a rozhlédla se po pokoji. Její oči se dívaly zpříma jako kterékoliv jiné. Musím přiznat, že to byly velice pěkné oči.

Co se to tu dělo?

„Nuže dobrá, otče,“ ozvala se Pol. „Teď už můžeme jít.“ Po těch slovech přešla místností ke mně.

„Co to má znamenat?“ zeptal jsem se, když jsem jí otvíral dveře.

„Něco za něco, otče,“ odpověděla. „Myslím, že to byl poměrně férový obchod.“

„Je tu jeden problém,“ ukázal jsem na Hatturka, přešlapujícího před domem. „Je to člen medvědího kultu, a i když ho přesvědčím, aby nechal zapsat všechno, co Bormik řekne, tak to stejně všechno uvidí přede mnou kněz medvědího kultu. Základem každé teologie je revizionismus, tak si umím představit, v jak filtrované podobě se ke mně ty zprávy dostanou.“

„Už jsem se o to postarala,“ řekla mi Polgara tím svým nadřazeným tónem, který jsem už důvěrně znal. „Nepokoušej Hatturkovu trpělivost tím, že se mu budeš snažit něco vysvětlit. Launa se o to postará.“

„Bormikova dcera?“

„Samozřejmě. Stejně je mu nejblíž ze všech lidí. Poslouchá jeho

proroctví již celá léta a ví“ jak ho přimět k tomu, aby je zopakoval, když je potřeba. Stačí na to jediné slovo.“ Pak se zarazila. „Ach,“ rozpomněla se ještě na něco. „Tady je tvoje peněženka.“ Podávala mi mou – teď již mnohem lehčí – peněženku, kterou mi nějakým způsobem sebrala. „Dala jsem jí peníze, aby ty zápisky schovala.“

„A?“ Sáhl jsem po peněžence.

„A co?“

„Co z toho bude mít?“

„Ale, otče. Snad si ji viděl.“

„Myslíš její oči?“

„Jistě. Jak jsem řekla. Něco za něco.“

„Je už příliš stará, aby to pro ni znamenalo nějakou změnu, Pol,“ řekl jsem. „Už se jí stejně nepodaří najít si nějakého manžela.“

„Možná ne, ale alespoň se na sebe dokáže zpříma podívat do zrcadla.“ Podívala se na mne svým útrpným pohledem. „To ty nikdy nepochopíš, Starý vlku. Důvěřuj mi. Vím, co dělám. Tak co teď?“

„Myslím, že můžeme klidně do Drasnie. Tady už jsme stejně skončili.“ Zavrtěl jsem hlavou. „Jak jsi jí ty oči srovnala?“

„Svaly, Starý vlku. Některé jsem natáhla, jiné povolila. Je to snadné, když si dáváš pozor. Neříkal jsi mi to snad?“

„Kde ses toho tolik dověděla o očích?“

Zavrtěla hlavou. „Nikde. Prostě jsem to udělala. Šlo to samo. Vydáme se konečně do tý Drasnie?“

Další kouzla můžete očekávat v legendě
Čaroděj Belgarath – Soumrak